JUDITH GOULD
FASCINAȚIE
**
Editura VIVALDI

FASCINAȚIE

**TREI GENERAȚII DE FEM
ÎNDRĂZNEȚE, NEÎNFRICA
ȘI DORITE — ÎN NOUL
ROMAN AL LUI
JUDITH GOULD!**

**AU RISCAT TOTUL PENT
A OBȚINE TOTUL!**

JUDITH GOULD — FASCINAȚIE (DAZZLE)

DE LA STRĂLUCIREA ȘI DECADENȚA ST. PETERSBURGULUI ȚARIST, unde uimitoarea actriță Senda Boralevi e adorată de public și cedează în taină perversiunilor unui aristocrat pentru a-l salva pe omul pe care-l iubește...

LA HOLLYWOOD-UL AFLAT LA VÂRSTA DE AUR A ANILOR '30, unde Tamara Boralevi, cea cu păr platinat, răsare pentru a deveni o stea venerată de milioane de oameni — și totuși renunță la tot ce a câștigat atât de greu pentru o nouă țară și o nouă iubire...

LA VÂRTEJUL DE PASIUNI ȘI POLITICĂ AL ANILOR '80, unde fermecătoarea fiică a Tamarei, Daliah, descoperă că frumusețea și faima sa nu o pot apăra de violența teroristă și de forța copleșitoare a propriilor sale dorințe.

Tulburătorul nou roman al autoarei best-seller-urilor „Păcate" și „Destine" este o senzațională panoramă a bogăției, pasiunii și puterii... și a unei dinastii de femei fascinante care luptă pentru a le obține.

Vivaldi

ISBN 973-9139-48-5

Vol. I—II Lei 8400

JUDITH GOULD

FASCINAȚIE

Volumul II

Traducére: Ana URMUZ

Editura VIVALDI
București, 1995

Funerariile lui Louis fură somptuoase. O.T. îşi puse limuzina la dispoziţia Tamarei şi ea şi Inge merseseră cu el la sinagogă. Acolo, suferiră un şoc. Gură-cască de o curiozitate morbidă se îmbulzeau de-o parte şi de alta a străzii, în spatele poliţiştilor şi a baricadelor înjghebate în grabă; presa şi sute de admiratori veniseră să-i zărească pe monştrii sacri ai Hollywood-ului aducându-şi un ultim omagiu. În aer era o atmosferă de carnaval. Un vânzător de îngheţată câştiga bani frumoşi, iar pancartele ţopăiau obscen prin aer cu texte ca: TE IUBIM, TAMARA sau PLÂNGEM CU TINE şi un tânăr flutura frenetic una pe care scria: CUM RĂMÂNE CU MINE? În momentul când Tamara fu ajutată să se dea jos din maşină, o singură şoaptă se rostogoli din gură în gură: „Tamara". Aparatele de fotografiat începură să ţăcăne, bobinele să se învârtească. Şi începu scandarea: „Ta-ma-RA. Ta-ma-RA".

Reporterii începură să lanseze întrebări şi mulţimea rupse baricadele, înaintând în ciuda cordoanelor de poliţişti. O femeie isterizată reuşi s-o ajungă pe Tamara pe treptele sinagogii, fluturând un carnet de autografe în faţa chipului ei voalat. Un poliţist o luă de acolo şi O.T. şi Inge o strecurară iute pe Tamara înăuntru.

Sinagoga era plină până la refuz. Colonia filmului era o comunitate legată strâns, iar Louis îi cunoscuse pe

aproape toți membrii ei. Mulți prieteni şi cunoştințe, de la directori de studio până la trepăduşi, veniseră să-şi aducă omagiul. Peste tot erau munți de flori, slujba fu din fericire scurtă, iar elogiul rostit de O.T., cald şi inspirat. Capacul coşciugului era închis, aşa că Tamara nu putu avea mângâierea de a-şi vedea iubitul odihnindu-se în pacea creată de îmbălsămător şi de a-i săruta în semn de adio buzele înghețate. Nu putea găsi mângâiere în nimic, nici măcar în gândul că moartea fusese instantanee. Mai probabil era că Louis fusese conştient în timpul celor câteva secunde oribile când maşina plonjase, pentru ca apoi să se zdrobească în albia canionului. Se ruga ca măcar atunci să fi murit imediat. Alternativa era îngrozitoare, de neimaginat. Louis fusese străpuns de axul volanului şi carbonizat de explozia rezervorului de benzină.

După aceea, Tamara nici nu ştiu cum de putuse îndura chinul acela, cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată. Din fericire, totul fusese confuz – era încă înțepenită de şoc. Toți remarcară cât de demnă era, cât de bine se controla. De fapt, ea era aproape catatonică şi o lăsa pe Inge s-o conducă peste tot ca pe un zombie. Tot ce trebuia ea să facă era să pună un picior după altul.

Celălalt coşmar surveni la cimitir, la groapa săpată în apropiere de mormântul lui Rudolf Valentino. Când sicriul lui Louis trebuia să fie coborât în groapă, Zelda Ziolko scoase un țipăt şi se repezi aruncându-se peste capac.

– Louieee, suspina ea, bătând cu pumnii în lemn, Louieee... nu mă lăsa aici, Louieee...

Prietenii Zeldei încercară s-o ia de acolo şi reuşiră s-o îndepărteze. Atunci Zelda îndreptă spre Tamara un deget acuzator:

– Tu, tu, cățea de nimic! strigă Zelda înnebunită. *Tu* l-ai omorât! Tu l-ai omorât pe băiețelul meu! Te blestem, cățea ce eşti! Să nu-ți mai găseşti odihna!

Inge se așeză repede între Zelda și Tamara și prietenii Zeldei o luară pe femeia isterizată și reușiră s-o bage într-o limuzină, acuzațiile și văicărelile ei întrerupând solemnitatea ceremoniei.

– Hai, trebuie să mergem, spuse în cele din urmă Inge, cu vocea încărcată de durere. Făcu un gest spre doi muncitori care fumau într-o parte, cu cazmalele alături.

– Așteaptă groparii.

Din ochii ei albaștri ca florile de in se rostogoliră lacrimi și o luă de braț pe Tamara cu o mână tremurătoare, încercând s-o ia de acolo.

– Totul s-a terminat acum.

Tamara tremura ușor, cu voalul fluturându-i pe față:

– Nu, nu s-a terminat, șopti ea cu voce pierită. Moartea e cu noi tot timpul. O parte din mine a murit cu Louie.

Ajunse înapoi la Tamahawk, descoperiră că nici aici nu erau lăsate în pace. Doi bărbați așteptau în sufragerie. Când Tamara intră, se ridicară în picioare.

– Doamna Ziolko? întrebă cel mai înalt, înaintând.

Ea-și ridică încet voalul și se încruntă la el, cu ochii umflați și roșii încețoșați:

– Cine sunteți? îi întrebă cu o voce stridentă. Cine v-a lăsat aici? ieșiți imediat sau chem poliția!

Omul rămase neclintit:

– Sunt David Fleischer, iar acesta e asociatul meu, Alan Salzberg. Lucrăm la firma Kasindorf, Steinberg, Rinaldi și Fleischer, ca avocați ai doamnei Zelda Ziolko.

– Și ce are ea de-a face cu faptul că ați intrat în casa mea nepoftiți?

Fleischer îi întinse un teanc de documente împăturite:

– Ne pare rău, d-nă Ziolko, dar trebuie să vă cerem să părăsiți imediat această casă.

– Ce! aproape că se repezi Tamara la el, dar Inge reuși s-o rețină, apucând-o de braț.

– Conform înțelegerii prenupțiale redactată de noi şi semnată de dvs., ați renunțat de bună voie la orice pretenții la averea lui Louis Ziolko.

– Ieşi afară! şopti ea. Asta e casa mea. Eu plătesc ipoteca! Afară! Afară! Afară!

– In documente, atât casa cât şi terenul din jur sunt pe numele d-lui Ziolko.

Omul înaintă şi-i dădu documentele. Ea nu le luă şi le lăsă să cadă pe podea.

– După o investigație completă, insistăm să nu ridicați nimic în afară de garderoba dvs. personală.

Tamara se smulse din strânsoarea Ingei şi-şi ridică amenințătoare mâinile cu unghiile lungi:

– Afară din casa mea! țipă ea, repezindu-se la avocat. Afară! *Afară!*

Cei doi avocați plecară grăbiți. Tamara se împletici ca o oarbă până la o canapea şi se lăsă să cadă pe ea. Tremura atât de rău încât îi clănțăneau dinții. Oare coşmarul n-o să se mai sfârşească? Asta era moştenirea pe care i-o lăsa soțul ei mort?

Tamara îşi lăsă în jos mâinile, îşi ridică fruntea şi stătu țeapănă.

– Inge, sună la hotelul Beverly Hills, spuse ea cu voce tremurătoare. Vezi dacă ne pot pune la dispoziție un bungalow. Pe urmă împachetează câteva lucruri. Cred că două valize ne ajung deocamdată.

Inge nu se mişcă:

– Doar nu te dai bătută în fața vrăjitoarei ăleia!

– Te rog, Inge, fă cum spun, spuse Tamara cu greutate. Nu vreau să mai dorm aici încă o noapte.

Se uită prin cameră şi se cutremură:

– Oricum, niciodată nu mi-a plăcut prea mult. Îmi aminteşte prea mult de un mausoleu.

Era gata să plece când Tamara se mai uită o dată la sufragerie şi durerea i se transformă în furie:

– Am uitat ceva, spuse ea.

– Ce? întrebă Inge.

– Hai, am nevoie de ajutor.

Cu tocurile țăcănind, Tamara porni pe tavertină şi se lăsă pe una din canapelele albe aşezate de-a lungul pereților. Începu să-şi scoată un pantof.

– Ce faci? o întrebă Inge, nedumerită.

Tamara se uită la pantoful de lac negru şi începu să râdă batjocoritor.

– Ai dreptate, spuse, punându-şi-l la loc. Nu mai sunt pantofii mele, ci ai Zeldei. Să primească ea nota de la curățătorie.

Se cățără pe pernele moi şi-i făcu semn Ingei să se urce lângă ea. Încă nedumerită, Inge o ascultă. Când Tamara apucă tabloul mare de Tolouse-Lautrec de o parte a ramei grele şi bogat ornamentale, nu mai avu nevoie de explicații. O apucă de cealaltă parte şi, icnind, reuşiră s-o dea jos şi s-o care în foaier. Rama cântărea aproape treizeci de kilograme.

– Avem voie? întrebă Inge uluită, cu teama tipică a clasei mijlocii de procese şi avocați. După ce ți-a spus omul ăsta?

– Să vezi ce voie am, spus Tamara posomorâtă. Dacă Zelda încearcă să-şi pună lăbuțele lacome pe astea, o să aibă de luptat. Sunt ale mele şi o pot dovedi. Louie mi-a dat câte una ca dar la fiecare aniversare a căsătoriei, adică de şase ori. Toți ziariştii au descris picturile astea, spunând că sunt cadouri pentru mine de la Louis. În ceea ce mă priveşte, asta înseamnă dovadă de proprietate.

Pentru prima dată în trei zile, Inge aproape zâmbi când ridicară metodic celalte cinci tablouri de pe pereți.

Aşa, spuse Tamara, când le rezemară pe toate de pereții din foaier. Îşi scuturară praful de pe mâini.

– Ăştia sunt bani buni. Louie spunea întotdeauna că reprezintă bani gheață. Cheamă-i aici pe Esperanza şi pe şofer. O să ne ajute să le ducem la maşină. Asta-mi aminteşte de ceva, să nu uiți să-mi spui să-i sun pe avo-

cații ăia. Toate mașinile, cu excepția Duesenberg-ului, sunt pe numele meu.

Abia în limuzina care le ducea la hotel îi trecu Tamarei prin minte că avocații i se adresară numind-o prima oară de când era căsătorită, „doamna Ziolko".

Oscar Skolnik sări în tavan.

– Retragere tună el. Cum adică „retragere"?

O privi furios pe Tamara.

– Ești în vârf! Stelele nu se retrag, ce naiba!

Stăteau amândoi în sufrageria lui izbitor de luxoasă, aceeași cameră unde se întâlniseră prima oară, acum șapte ani. De data aceasta însă, antichitățile, picturile și bibelourile lucitoare n-o mai intimidau câtuși de puțin. Maxilarul i se încordă vizibil:

– Vreau să ies, O.T., repetă ea cu fermitate.

El se lăsă pe spate, bătând darabana cu ambele mâini pe brațele de piele ale fotoliului. O privea fix și pufăia dintr-o pipă de fildeș cu încrustații, pe care și-o scoase din gură când vorbi. Avea o voce liniștită:

– Ce-ncerci să scoți? întrebă, privind-o fix cu ochii lui albaștri scânteietori.

Ea își ridică bărbia:

– Nu încerc să *scot* nimic. Ți-am spus, am terminat cu filmele. M-am săturat de Hollywood. Nu-ți e destul de clar?

– Nu.

Se aplecă spre ea:

– Vreau să știu de ce nu se târguiește Morty Hirschbaum pentru tine? El e agentul tău.

– Nu văd ce are el de-a face aici. Nu încerc să renegociez un contract. Voiam doar să-ți spun personal ce planuri am.

Deodată el zâmbi:

– Acum pricep. Piticuțul te-a pus la cale. Credea că poate să mă stoarcă dacă vii aici în pas de vals să-ți anunți retragerea.

Clătină din cap:

– Spune-i că nu s-a prins. Dacă vrea să negocieze, să vină aici să trateze, nu să-şi pună clienții să facă treburile murdare în locul lui.

Tamara începea să fie exasperată:

– O.T., ai înțeles pe dos. Morty n-are de a face cu asta. Nici nu ştie că sunt aici.

– Deştept, clătină el din cap admirativ. Trebuie să admit, ce-i al tău e al tău. Să ştii că dacă nu te realizai ca actriță, ai fi fost un agent al naibii de bun.

Ea îl privi uluită. Nici nu-i trecuse prin minte că el va refuza în felul ăsta să accepte adevărul.

– Cine a fost? întrebă Skolnik. Compania Zanuck? Sau L.B.? Sau amândoi?

Ochii îi străluciră suspicioşi:

– Cât ți-au dat să dezertezi de la I.A.?

– Ascultă-mă odată! zbieră ea brusc.

Îi păru bine că el păru zguduit. Ochii albaştri clipiră de două ori şi se încruntă uşor.

– OK. Hai să nu ne mai tatonăm atâta şi să terminăm. Zi prețul.

Cu un mic mormăit exasperat, ea-şi apucă poşeta şi se ridică în picioare.

– Văd că mi-am pierdut timpul, spuse supărată. Citeşti totul mâine, în editorialul lui Marilee.

Porni spre uşă cu paşi mari.

– Hei, stai aşa!

El sări de pe scaun, o ajunse şi o luă de braț.

– De ce te încontrezi aşa?

O întoarse cu fața spre el.

– Fiindcă pur şi simplu refuzi să mă asculți.

– Te ascult, te ascult, îşi puse el mâinile pe umerii ei, prieteneşte. Dă-i drumul, trage cu toată bateria.

Zâmbi cu bunătate. În ciuda ei însăşi, Tamara se trezi întorcându-i zâmbetul. Nu putea fi supărată pe el multă vreme, mai ales când zâmbea aşa. Se lăsă dusă înapoi la scaun şi se aşeză.

– Hai să începem de la capăt, da?

Ea dădu din cap, stătu picior peste picior şi îşi luă o ţigară, pe care i-o aprinse el. Ea dădu din cap mulţumindu-i şi suflă un fuior subţire de fum albastru.

– Ştiu că par un copil nerecunoscător, îi spuse. Ai fost foarte drăguţ cu mine după moartea lui Louis şi apreciez că mi-ai dat trei săptămâni libere ca să mă adun. Ştiu ce scump a fost să întrerupi filmările la scenele cu mine şi am să-ţi fiu veşnic recunoscătoare.

El făcu un gest minimalizator:

– Continuă.

– De atunci, am terminat *Compania rapidă* şi am filmat *Plăceri opuse.* Nu cred că mai trebuie să subliniez că nu mai am decât trei săptămâni până la expirarea contractului. Ştim amândoi că nu mai e timp pentru încă un film.

– Foarte just, dădu el din cap încurajator.

– Ascultă-mă acum, îi spuse ea cu linişte. Nu joc jocuri cu tine, nici nu încerc să renegociez un contract sau un salariu. Am o singură rudă în viaţă, pe tatăl meu şi vreau să petrec un timp cu el în Palestina. Avem o viaţă întreagă de recuperat. Şi vreau să călătoresc, să văd o parte din lume.

– Sună de parcă ceri o vacanţă.

Ea clătină din cap:

– Nu vreau o vacanţă, vreau să ies, spuse cu încăpăţânare. Mi-am îndeplinit contractul de şapte ani. Acum vreau să trăiesc aşa cum trăiesc oamenii obişnuiţi.

– Tamara, Tamara, o certă el cu un zâmbet trist. Nu-ţi dai seama că eşti mult prea talentată ca să fii vreodată obişnuită? Eşti o actriţă bună şi o femeie spectaculos de frumoasă. Indiferent ce faci sau unde te duci, vei ieşi întotdeauna în evidenţă. Eşti binecuvântată – sau

blestemată, zi-i cum vrei. Ai un har de la Dumnezeu. Ar fi păcat să-l laşi să se irosească.

– Oricum ar fi, trebuie să încerc, O.T. Nu vreau să îmbătrânesc sub un candelabru de cristal cu un dulap plin de haine de blană. Nu vreau să devin o bătrână învenină de durerea că a ratat atâtea şi atâtea în viață.

– E clar că suferi încă foarte mult din cauza pierderii lui Katie, spuse el blând. Nu cumva te-ai săturat de Hollywood pentru că dai vina pe viața din oraş sau pe industria filmului pentru moartea lui?

– Nu. La început, aşa mi se părea, dar nu e aşa. Zi-mi nebunatică sau cum vrei, dar am obosit să mai fac pe doamna de cinema. Nu mai pot.

– O să-ți lipsească rolul ăsta, o preveni el. Oricine a fost odată o vedetă, nu se poate dezobişnui. Uită-te la actriţele mute care n-au mai putut juca după ce s-a introdus sonorul. Ar da orice – şi-ar da şi ambele picioare numai ca să revină în culmea gloriei.

– Eu n-o să fiu aşa, clătină ea din cap. Vreau numai să fiu lăsată în pace.

El păru că-şi studiază cu atenție pipa.

– Ia spune-mi, întrebă rar, ai mai discutat planurile tale cu cineva? Cu un ziarist sau cu alți oameni de meserie? Cu vreun prieten?

Ea clătină din cap şi-şi strivi țigara în scrumiera de cristal:

– Numai Inge ştie şi dacă e cineva capabil să-şi țină gura, aceea e Inge.

– Atunci fă-ți ție şi mie o favoare. Numai una. Asta-i tot ce te rog.

Ea îl privi întrebător.

– Nu-ți anunța retragerea. Nici oficial, nici neoficial. Nu spune nimic nimănui. Du-te şi distrează-te. Din motive practice, voi spune că absența ta e o permisie prelungită. Între timp, bucură-te de vacanță, o meriți din plin. Apoi, când hotărăşti să te întorci...

– Nu mă voi întoarce, îl întrerupse ea.

El zâmbi tolerant:

– Apoi, *dacă* s-ar întâmpla cumva să te hotărăşti să te întorci, nu e nevoie decât să renegociem un contract. Nu va fi tăiată nici o punte de care s-ar putea să ai nevoie.

Ea îl privi:

– O.T., nu poţi să pricepi exact ce-ţi spun? Dacă speri să mă întorc, te păcăleşti singur. Nu mai vreau să fiu Tamara – vedeta de cinema. Vreau să fiu Tamara Boralevi, femeia.

– Aşa gândeşti acum, dar peste şase luni? N-ai de unde să ştii cum o să te simţi în pielea omului de pe stradă.

Făcu o pauză retorică:

– Nu pierzi nimic dacă faci cum îţi spun eu şi pierzi totul dacă faci cum vrei tu.

Ea reflectă un moment:

– Probabil că ai dreptate, recunoscu. O să fac aşa cum spui.

– Bine. Cel puţin asta rămâne stabilit, zâmbi el. Cu riscul de a părea pompos, de obicei am dreptate. Ştii, Tamara, eşti tânără şi tinerii au nevoie de agitaţie. Şi, mai mult, actriţa din tine are nevoie de o supapă creatoare. Sigur că s-ar putea ca eu să greşesc şi tu să ai dreptate. Cine ştie? dădu el din umeri. Până la urmă, timpul va dovedi cine a avut dreptate.

– Cu siguranţă, O.T., zâmbi ea. Să ştii că o să-mi fie dor de tine.

– Nu atât cât mie de tine. Să ştii că ai fost întotdeauna favorita mea.

– De ce, fiindcă-ţi aduceam cele mai mari câştiguri? întrebă ea cu şiretenie.

– În parte, dar mai ales pentru că ai acea calitate rară care...

El schimbă abrupt subiectul:

– Cum stai cu banii? Retragerile, chiar permisiile, zâmbi el, pot fi scumpe.

– Mă... mă voi descurca. Îmi lichidez toate bunurile.

– Şi mama aia a lui Louie? Te mai supără?

Ea îl privi surprinsă, întrebându-se cum de ştia.

– Nu, asta s-a aranjat, spuse posomorâtă.

El dădu din cap:

– E ruşinos că a obținut atât. De acum înainte, când semnezi o hârtie să ceri înainte sfatul unui avocat.

Părea că avusese urechi peste tot.

– Pot să te ajut şi eu cu ceva?

– Fiindcă veni vorba, da. Prietenul tău, care se ocupă cu obiectele de artă... (Se încruntă, străduindu-se să-şi amintească). I-am uitat numele.

– Bernard Katzenbach.

Ea dădu din cap:

– Voiam să iau legătura cu el.

– Era la Chicago, licitând ceva pentru mine. Am impresia că trebuie să se întoarcă în seara asta sau mâine dimineață.

– Spune-i că aş fi recunoscătoare dacă mi-ar da un telefon. Vreau să vând tablourile.

– Toulouse-Lautrec, Gauguin şi Renoir?

Ea dădu din cap:

– Astea şi celelate. Nu ştiu ce să fac cu ele şi banii mi-ar prinde mult mai bine.

O clipă i se păru că depistează o lucire pofticioasă în privirea lui şi speră că-i va face o ofertă. Oscar Skolnik era unul dintre cei mai mari colecționari de artă din țară şi tablourile superbe pe care i le dăruise Louise ar fi constituit o achiziție prețioasă pentru orice colecție. Dar O.T dădu din cap:

– O să am grijă să te sune Bernie imediat cum dau de el.

– Bine, mulțumesc. Cred că acum ar trebui să plec acasă. Mâine mă scol devreme să-mi fac planurile. Mai am încă multe de făcut.

– Când te gândeşti să pleci?

– Imediat după ce vând tablourile şi celelalte lucruri.

– Aşa curând?

Ea dădu din cap.

– Sunt hotărâtă, aşa că n-are rost să mai amân.

El dădu din cap şi o conduse până la uşă:

– Dă-mi de ştire când pleci, ca să vin să-ți spun la revedere.

Ea-l sărută pe obraz şi, fără alte cuvinte, porni grăbită prin noaptea nefiresc de caldă pentru acel anotimp.

Peste o săptămână, Tamara era epuizată fizic şi psihic, dar, în ciuda acestei stări, era destul de mulțumită. Era aproape gata. Tablourile fuseseră vândute, cu toate că prețul oferit de Katzenbach constituise o mare dezamăgire. Inge se întorsese cu cecul de nouă mii de dolari şi plecase la bijutier cu o cutie sub braț. Prietenosul Frank, negustorul bine cunoscut de maşini, se dusese la Tamahawk şi luase cele 8 maşini înregistrate pe numele ei. Avea şi cecul obținut din vânzarea lor. După ce adăugase banii pe care-i mai avea la bancă şi salariul încă neprimit pentru ultimele trei săptămâni şi scăzuse plata bungalow-ului de la hotel, constată că avea puțin mai mult de 115.000 de dolari, dacă Inge reuşea să vândă bijuteriile la o treime din valoarea lor. Şi asta după ce plătise datoria la bancă. În ansamblu, nu era mult, având în vedere că se retrăsese şi că nu avea nici un alt venit, dar nici puțin nu era. Avea să le ajungă, dacă gospodăreau banii cum se cuvine.

Rupse hârtia pe care făcuse socotelile şi o aruncă la coş. Apoi se ridică de la biroul mic unde stătuse. Stătu o clipă în mijlocul camerei, privind în jur. Părea goală, deprimantă şi ştearsă fără tablouri. Le puseseră în bunga-

low şi reuşiseră să-l facă să arate ca o casă. Acum rămăsese doar un simplu apartament de hotel. Pânza lui Matisse, singura rămasă, arăta stingheră. Katzenbach nu dorise s-o cumpere.

Se duse spre barul scund. Avea nevoie de o băutură serioasă, un whisky curat sau aşa ceva. Luă sticla şi era gata să toarne când o puse la loc. Îi venise o idee mai bună. Formă la telefon numărul de serviciu în cameră.

După ce comandă o sticlă de şampanie Krug din 1928 frapată, începu să se simtă mai bine. Tocmelile şi goana după bani fuseseră dezgustătoare. Îi amintiseră prea mult de lunile disperate când fuseseră forțate să locuiască la Agenția de pompe funebre Paterson. Acum, cel puțin, totul se terminase. Avea un motiv să sărbătorească.

În plus, ea şi Inge meritau o petrecere de adio, chiar dacă aveau să participe numai ele. Şi, raționa ea, cum ar fi putut deschide mai bine un nou capitol frugal din viața lor, decât cu o ultimă sticlă de şampanie îngrozitor de scumpă?

În ziua următoare, Inge se duse să cumpere bilete pentru prima etapă a călătoriei, iar Tamara rămase ocupată cu împachetatul. O.T. o privea tăcut, pufăind din nelipsita lui pipă într-un colț, ca să n-o încurce.

– După ce ai dormit o săptămână cu gândul ăsta, eşti sigură că nu te-ai răzgândit? Nici pentru un salariu triplu şi aprobarea tuturor schimbărilor de scenariu?

Ea se întoarse să se uite la el. Era o propunere nemaiauzită, pe care orice vedetă n-ar fi lăsat-o să-i scape, dar ea clătină din cap, continuând să umble prin dulapuri. Încerca să potrivească hainele după necesități în patru valize şi două cufere mari. La început, se gândise să ia cât mai puține, dar apoi prudența învinse. Nu ştia de ce va avea nevoie şi trebuia să fie atentă cu banii, aşa că nu avea de gând să mai cheltuiască pe haine.

– Nu, O.T., spuse cu oboseală. Îmi faci un serviciu? Nu mai încerca să mă convingi să rămân. Credeam că am stabilit deja asta.

– Încă o tentativă, spuse el. Un sfert de milion de dolari pentru fiecare film te-ar face să te răzgândeşti?

Ea respiră adânc şi-l privi drept în ochi. Să refuze atâția bani era probabil lucrul cel mai greu pe care-l făcea în viața ei.

– O.T., credeam că am fost foarte clară, spuse ea tulburată, dar cu riscul de a mă repeta, îți voi spune din nou. Nu e vorba de bani.

Aruncă nişte rochii pe pat:

– Am lucrat şapte ani în meseria asta şi ți-am făcut optsprezece filme. Mi-am lăsat fața modelată şi schimbată aşa cum ai vrut. M-am îmbrăcat cum ai vrut, pe platou şi în afară. Am jucat în filmele pe care le-ai vrut tu. Am jucat roluri pe ecran şi dincolo de el. Mi-am trăit o treime din viață într-un afurisit de acvariu luxos, temându-mă ca nu cumva să respir greşit. Am fost proprietate publică şi am aparținut tuturor, doar mie însămi nu. Cred că e timpul să devin persoana care sunt cu adevărat – dacă o mai pot regăsi.

Făcu o pauză şi adăugă cu blândețe:

– Sunt hotărâtă, O.T. Dacă ții cât de cât la mine, ai să-mi respecți decizia.

Continuă să împacheteze în tăcere. El nu mai vorbi un minut întreg.

– În regulă, spuse apoi. Ai câştigat. Contrar a ceea ce cred, îți voi respecta decizia. Dar ține minte, dacă vreodată te vei răzgândi şi vei vrea să-ți continui cariera, vino întâi la mine. Uşa mea îți e tot timpul deschisă, deşi nu-ți pot promite nimic, fiindcă nu ştiu cât vei valora în viitor. Publicul e un stăpân capricios, prieten azi şi mâine duşman. Ştii cum se spune: ochii care nu se văd, se uită. În meseria noastră, proverbul ăsta e cât se poate de adevărat.

– Știu, zâmbi ea. Mulțumesc, O.T. Drăguț din partea ta să-mi păstrezi ușa deschisă, cu toate că nu mă voi întoarce.

Se duse la noptieră și luă mica pictură de Matisse, întinzând brațele cu ea ca s-o privească.

– Nimeni nu dozează culorile ca Matisse, spuse O.T. admirativ, uitându-se peste umărul ei. E o pictură frumoasă.

– Da, nu-i așa?

– Pe celelalte le-ai vândut?

Ea se întoarse spre el și dădu din cap.

– Asta nu valora așa de mult ca celelalte. Într-un fel, mă bucur – în felul ăsta n-o să fiu tentată s-o vând. Cred că o voi păstra, e ceva ce poate fi lăsat ca amintire copiilor.

Râse cu tristețe:

– Dacă voi avea vreunul.

El dădu din cap:

– Ar fi fost păcat să nu mai păstrezi nici o pictură. Aveai începutul unei colecții pe cinste.

Ea înveli pictura într-o pătură și o puse într-o valiză goală, completând-o cu haine.

– Ia te uită, am rezervat o valiză întreagă pentru o singură pictură. Prosteşte, nu-i așa?

– Dimpotrivă, cred că e un lucru înțelept. E mai mult decât o pictură, e o comoară.

Ea zâmbi unei amintiri îndepărtate.

– A fost cadoul lui Louie la prima aniversare, spuse privind parcă în trecut. Mi se pare că a trecut o viață de atunci.

– În seara când am dansat cu tine?

– Și te-ai dat la mine.

– Nu-mi aduc aminte decât durerea după ce m-ai lovit.

Ea râse:

– Umblai cu lumânarea după ea. Dar nimeni n-a ghicit. Tot restul serii ai avut un rânjet pe față, dacă-mi aduc bine aminte.

– O grimasă.

– N-ar fi putut fi nimic între noi, spuse ea cu blândețe. Ştii asta.

El zâmbi cu tristețe:

– Ce păcat! Eşti atât de femeie!

– Dar eram femeia unui singur bărbat.

Ea se aşeză pe marginea patului.

– Ştii, îi spuse rar, încruntându-se uşor, viața mea n-a mai fost aceeaşi după moartea lui Louise. Îți vine să crezi că de atunci nu m-am mai culcat cu nici un bărbat? se uită la el.

El se holbă neîncrezător.

– Tot timpul ăsta?

– Da, spuse ea liniştită. Aş fi avut de unde să aleg. E sezon deschis pentru văduve. Dar...

Făcu o pauză, privindu-şi mâinile.

– N-am mai simțit nici o dorință.

– Îmi pare rău că n-am ştiut.

Ea zâmbi:

– Mai bine. Aveam nevoie de timp ca să mă repun în funcțiune.

– Şi funcționezi?

Ea clătină din cap:

– Uneori mi se pare că trupul meu n-ar mai putea funcționa niciodată în felul ăsta.

– Atunci forțează-l. Nu-ți poți trăi tot restul vieții ca o călugăriță. Eşti o femeie pasională şi celibatul nu te prinde. Te-ar face să te acreşti. Cred că e timpul să rupem cercul.

Ea clătină din cap:

– Nu pot, O.T. Ar fi cea mai mare greşeală să mă culc cu tine. Am nevoie de ceva timp, asta-i tot.

– Ai avut deja un an şi jumătate din ceea ce ar trebui să fie perioada cea mai frumoasă a vieții tale. Prea mult ai trăit doar pe jumătate.

– Nu înțelegi. Am nevoie de dragoste, nu să *fac* dragoste.

– Uneori, atacul în sine poate fi la fel de important ca dragostea. Trebuie să te eliberezi de lianele trecutului şi nu o poți face decât într-un singur mod.

Ea râse.

– Ce-i al tău e-al tău. E cel mai nebun pretext pe care l-am auzit pentru a aduce pe cineva în pat.

El nu râse:

– Sunt serios, spuse blând. Numai făcând dragoste te poți elibera din nou. Nu înțelegi?

Ea îl privi tăcută. Simțea cum în ea începe să se agite ceva, ca freamătul zumzăitor al unor aripi de albină. Dorințe de mult uitate începeau să se descolăcească undeva în adâncul trupului ei. Îl privea fix în ochi cu o expresie de uluială.

El veni mai aproape şi o luă în brațe. O sărută cu pricepere, ea nu-i răspunse, dar stătea ca o statuie, încremenită, incapabilă să se mişte, ca o sculptură în gheață.

– Nu! şopti ea răguşit, împingându-l deodată. Nu pot. Pur şi simplu nu pot.

– Poți, spuse el încet, punându-i bărbia în palmă şi întorcând-o spre el. Trebuie. Nu vezi? Numai aşa poți trece mai departe prin viață.

Ea dădu din cap ezitantă şi el începu să-i descheie încet bluza. Când o atinse, ea începu să respire repede şi cu greutate, dar nu încercă să se îndepărteze, nici nu-l mai împinse. Rămase acolo, tremurând încordată, până când el o dezbrăcă şi apoi începu să-şi scoată hainele fără să-şi ia ochii de la ea. Sânii ei se ridicau şi coborau şi pielea i se răcise.

El vorbi pe un ton coborât, dar poruncitor:

– Uită-te la mine.

Ea îl privi şi i se opri respirația de parcă ceva ar fi sufocat-o. Organul lui, eliberat din pantaloni, părea foarte lung şi greu, ca un şarpe înfuriat încordându-se să-şi

ridice capul. Ea simți impulsul de a fugi, dar nu se putu mişca din loc.

El o ridică foarte încet, de parcă ar fi fost un bibelou fragil şi o întinse pe pat. Ruşinată, ea întoarse capul într-o parte pe pernă şi închise ochii.

– Nu. Nu te feri. Uită-te. Trebui să fii conştientă de tot ce facem.

Îi simți greutatea pe saltea şi apoi el îi luă coapsele între genunchi. Inima ei începu să bată nebuneşte. Pielea era întinsă pe şoldurile lui zvelte, talia îi părea neverosimil de subțire şi coapsele groase şi foarte musculoase. Cele două lespezi de muşchi de pe piept erau acoperite de păr negru, creț. Stomacul era întărit de un scut musculos şi buricul era doar o urmă în carnea ca piatra. Puterea pe care o avea asupra ei o înspăimânta. O făcea să simtă dorințe de mult uitate.

Încet, cu grijă, el se împinse în ea. Ea îşi înghiți respirația şi se crispă. Trupul ei, dezobişnuit cu asemenea agresiuni, se revoltă şi încercă să-l respingă, dar el perseveră cu răbdare. Deodată, în ciuda ei însăşi, un geamăt îi scăpă printre buzele întredeschise. Pielea ei mătăsoasă se electriză şi carnea începu să-i freamăte de extaz împotriva voinței ei. Când şoldurile lui începură s-o apese ritmic, terminațiile nervoase pe care le crezuse moarte înviară deodată, trimițând mici valuri de deliciu din vârful degetelor până în creştet.

Din ea se eliberă un torent de pasiune reținută, făcând-o să se simtă de parcă şi-ar fi părăsit vechiul corp şi ar fi alunecat în unul nou. Realitatea se încețoşă şi pierdu noțiunea locului şi a timpului, continuând să cadă la nesfârşit, ca prin magie, într-o lume fantastică, fără capăt şi început. Se simțea ca un animal desfrânat trezit după o sută de ani de hibernare. Pasiunea sfida logica, trimițând-o într-un spațiu de dincolo, plin de gâfâieli, mormăituri, gemete şi urlete, limbi umede şi sulița rotunjită, plonjând neobosită în măruntaiele ei. Îl apucă strâns,

de parcă s-ar fi evaporat dacă-i dădea drumul. În fața ochilor îi țâșniră ca într-o viziune bărbați din toate timpurile care se topiră într-unul singur, care o pătrundea, din nou și din nou. Și atunci, deodată, fu Louis – Louis așa cum fusese prima dată când făcuseră dragoste la clinica din Italia.

Ochii ei se lărgiră.

– Louie, șopti, vârându-și degetele adânc în O.T., care țipă de durere. Te-ai întors, Louie!

Apoi, la fel de repede cum apăruse, el dispăru, înlocuit de fața și trupul lui O.T.

– Louie! strigă ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu mă părăsi, Louie. Întoarce-te...

Apoi urmară valuri de orgasm și O.T. lăsă să-i scape un muget, pătrunzând-o și mai adânc, ducând-o până în punctul maxim al vârtejului. Trupurile li se convulsionară și se zbătură incontrolabil.

Apoi totul fu aruncat în tăcere. De parcă cineva ar fi realizat un truc de maestru scamator, transformând complet lumea. Nu se mai auzeau decât bătăile repezi ale inimilor, lor ticăitul deșteptătorului de pe noptieră și suspinele ei liniștite.

Minutele trecură și își reveniră la realitate. În sfârșit, el se mișcă și se despărți de ea, făcând-o să-și înăbușe un strigăt.

Se terminase. O.T. se sprijini într-un cot și-i dădu la o parte șuvițele umede de pe față.

– E-n regulă?

Ea dădu din cap.

– Pentru o clipă aș fi putut să jur că Louie a fost aici, spuse cutremurată. Și apoi a dispărut. Pur și simplu.

– Acum a dispărut pentru totdeauna, îi spuse el. Acum te-ai eliberat de el. Amintirea lui nu te mai poate reține.

Ea dădu din cap.

– Ce ciudat, continuă el, te doresc de ani de zile și am făcut dragoste numai ca să alungăm trecutul.

– A fost... cum te aşteptai?

– A fost bine. La naiba, a fost foarte bine. Dar n-a fost cum mă aşteptam. Eu credeam că-mi vei scăpa întotdeauna. Şi, ştii ceva?

Tamara clătină din cap.

– Încă îmi scapi... ştiu că întâmplarea asta nu se va repeta. Sunt bucuros că am făcut-o.

Ea îl sărută pe obraz.

– Şi eu. Credeam că sunt terminată la capitolul de făcut dragoste.

– Aş spune că eşti abia la început. Ai o viaţă întreagă de dragoste înainte.

Ea îi luă mâna şi i-o apăsă cu căldură:

– Mulţumesc, O.T., pentru că mi-ai dat înapoi femeia din mine.

– Nu cred că ai pierdut-o vreodată. Poate doar... intrase într-o ascunzătoare.

– Poate...

El se ridică lent şi se întinse, apoi se uită în jur după haine.

– Ar fi bine s-o şterg, că nu mai termini cu împachetatul.

Îşi azvârli picioarele peste marginea patului, se ridică şi începu să se îmbrace. Începu să se îmbrace şi ea.

– Ar fi cazul să termin curând, altfel n-o să mai dorm la noapte. Plecăm dis de dimineaţă mâine. Acum Inge se interesează de biletele la vagonul de dormit la trenul de New York.

El păru surprins:

– De ce nu iei avionul? E mai puţin obositor şi de o mie de ori mai rapid.

– Şi mult mai scump pe deasupra. Şi apoi, nu mă grăbesc, zâmbi ea. Acum am tot timpul din lume şi cu trenul nu facem decât cinci zile.

– Şi după ce ajungi la New York?

– Stăm o săptămână sau două şi pe urmă rezervăm o cabină pe noul vapor cu aburi care merge în Europa. Probabil că va trebui să schimbăm vaporul de câteva ori, ştii că Palestina nu e chiar pe o rută directă.

– Da, nu prea, făcu el o strâmbătură. Ştii ceva? Ca dar de adio îți plătesc drumul...

– O.T. ...

El ridică o mână împotriva protestelor:

– Nu, aşa vreau. Nu suport ideea ca tu să călătoreşti la clasa a patra, sub punte.

Ea râse:

– Ei, nu plănuim să călătorim chiar sub punte. Şi suntem două, mergem împreună. Nu-mi pot permite să plătesc în plus pentru ea sau să-ți cer ție s-o faci.

– Dar bineînțeles c-o s-o fac. Sunt banii mei şi pot face ce vreau cu ei. În asta stă avantajul faptului de a fi bogat. Nu te învață nimeni cum să-ți cheltuieşti banii. Doar nu crezi că-mi voi lăsa vedeta numărul unu să călătorească altfel decât la clasa întâi!

Ea suspină:

– Bine, ai câştigat. Întotdeauna găseşti un argument bun, n-am ce face.

– Bine. O să am grijă să primiți biletele mâine dimineață. Şi le veți folosi – e stabilit.

Făcu o pauză:

– Nu te supăra, dar vor fi cu retur. Datele de întoarcere vor rămâne necompletate.

Ea încercă să protesteze, dar el o opri:

– Dacă nu te întorci, primeşti diferența de bani după un an, n-ai nici o obligație. S-a făcut?

Îi întinse mâna. Ea zâmbi la încăpățânarea lui.

– S-a făcut, îi spuse, strângându-i-o.

– Dacă te împotmoleşti în Timbuktu şi ai nevoie de ceva, cheamă-mă. O.K.?

– O.K. Vei fi primul la care voi apela.

Îl conduse la uşă.

– Noroc, îi spuse el. Sper că vei fi fericită.

Oscar Skolnik nici nu încercă să adoarmă. Ar fi fos inutil. Niciodată nu putea dormi după ce făcuse o achiziți majoră. Nervii îi rămâneau surescitați de fiorul posesiunii.

Stătea în biroul întunecat al conacului lui, fără să-ș poată lua ochii de la culorile lujinoase ale picturilor car atârnaseră pe pereții sufrageriei de la Tamahawk. Er singurul loc potopit de lumină din camera umbrită. Toat cinci păreau că strălucesc de o viață interioară, numai a lor.

Pufăi mulțumit din pipă. Dorise întotdeauna picturil acelea şi acum erau ale lui. Chiar după achitarea comisionului de zece la sută pentru Bernard Katzenbach tot nu le plătise decât la o treime din valoarea lor curentă aşa că reprezentau cel mai mare chilipir al lui de până atunci în materie de artă. Îl nemulțumea numai faptul că î scăpase tabloul lui Matisse.

Auzi o mişcare în spatele lui şi se întoarse ca să vad o față frumoasă ițindu-se în deschizătura uşii.

– Nu vii în pat, O.T.? se plânse fata somnoroasă.

– Mai târziu, spuse el plictisit. Du-te şi culcă-te Marissa. Vreau să fiu singur.

Ea făcu bot, dar se retrase ascultătoare. După ce uşa se închise, el oftă. Fata era numai una dintre miile de aspirante aflate la dispoziția lui. Atât de multe credeau că dacă se culcă cu el îşi câştigă biletul către lumea vedete lor, prostuțele, când de fapt căpătau doar câte un roliso care de multe ori constituia culmea carierei lor amărâte Nici măcar una nu avea ceea ce trebuie. Nici una nu se compara cu Tamara.

Se concentră din nou asupra picturilor, privindu-le până când zorii bătură la ferestrele dinspre est. Abia atunci înțelese că Tamara nu se va mai întoarce. N-ar f vândut niciodată aceste capodopere geniale pentru o simplă toană.

Continuă să le privească mohorât, consolându-se cu faptul că profitase imens de ea, până la sfârşit.

– În fața noastră se află golful, care se rotunjeşte de la Haifa către Akko, într-un fel de curbă largă, le spuse Tamarei şi Ingei căpitanul Dusty Goodhew.

Stăteau toți trei pe platforma din fața cârmei, pe vaporul de zece mii de tone capacitate *Lerwick* şi deşi zgomotul constant al motoarelor nu putea fi auzit de acolo, putea fi simțit: puntea le vibra plăcut sub tălpi.

Căpitanul continuă:

– E un golf natural adânc, unul dintre cele mai frumoase din tot Orientul Mijlociu. La Haifa a fost dragat din ordinul guvernului Majestății Sale, pentru a putea adăposti nave mari, ca aceasta.

Se îndreptau direct spre răsărit şi Tamara clipea mereu din cauza luminii orbitoare. La început, i se păru că soarele se ridică direct din mare, dar apoi, pe când astrul se înălța repede învăluindu-i în raze aurii, putu desluşi dunga subțire a coastei profilându-se în spatele luminii ca o panglică neagră-purpurie.

În sfârşit, după atâta vreme, Tamara zărise pentru prima oară pământul îndepărtat prezent până atunci numai în evocări şi în visuri. Era acolo, o bucată adevărată de terra firma, în punctul cel mai estic al coastei mediteraneene. Ca să ajungă aici, călătorise şase săptămâni şi străbătuse cam zece mii de kilometri pe apă şi pe uscat. Şi încă nu ajunsese, era destul de aproape ca s-o ispitească, încă prea departe ca să-l vadă clar. Hula mediteraneană, cu valuri mici şi albastre, se întindea între pământ şi vapor.

Căpitanul Goodhew îi întinse binoclul lui.

– Dacă-l potriviți şi vă uitați exact la dreapta, ați putea să zăriți portul Haifa şi oraşul pe urcuşul dealului.

Îi arătă cu un deget bont şi noduros. Ea îşi întrerupse reveria.

– Mulțumesc, căpitane.

Îşi trecu pe după gât cureaua de piele şi potrivi binoclul pe direcția indicată de degetul lui. La început, totul părea încețoşat, dar potrivind micul disc dintre cele două lentile, putu vedea deodată foarte clar.

Îşi ținu respirația. Coasta dealului părea incredibil de abruptă şi de verde şi era presărată cu case.

– Dacă priviți cu atenție, vedeți că Haifa are de fapt trei părți, continuă să explice căpitanul. Portul şi orașul principal sunt jos. În mijloc e o parte numită Hadar-ha-Carmel. Şi vârful e ha-Carmel. 'L vedeți?

Ea dădu din cap. Lăsând în jos binoclul, contemplă panorama portului, cu agitația din jurul ciorchinilor de ambarcațiuni ancorate. Se simți puțin dezamăgită. Semăna cu toate celelalte porturi mediteraneene la care acostaseră în ultimele săptămâni.

Printre vapoarele comerciale şi două mici vase de pasageri, putea deslusi griul metalic al crucişătoarelor navale ale Majestății Sale, arborând drapelul Union Jack. Stoluri de pescăruşi, atrase de apropierea de port a unor vase de pescuit, se roteau în aer.

Lângă Tamara, Inge începuse să dea semne de nerăbdare, aşa că Tamara îi cedă binoclul. Apoi se sprijini cu brațele de balustrada platformei, închizând ochii cu capul pe spate. Inhală adânc. Era adevărată povestea marinarilor, gândi cu un mic zâmbet. *Puteai* mirosi pământul din largul mării.

Căpitanul Goodhew îi întrerupse gândurile.

– Aveți de gând să rămâneți mai mult în Haifa?

Ea deschise ochii şi se întoarse spre el. Clătină din cap:

– Pentru moment, nu. Cum debarcăm, ne îndreptăm direct spre Tel Aviv.

– Aveți prieteni acolo.

– Numai o... cunoştință, îl privi ea.

El zâmbi:

– E modul cel mai bun de a vizita un loc. Din perspectiva celui din interior. Dar aveți grijă. Pe aici sunt violențe mult mai mari decât în Europa sau America. Oricât am încercat, tot nu se poate chema că-i civilizat.

– Voi ține minte asta, spuse ea, bucuroasă că pleca să verifice vasul.

Se dăduse peste cap ca să fie drăguț cu ea şi nu se întreba decât cum ar fi reacționat el dacă ar fi ştiut că ea era fiica celui mai mare dușman al Mandatului britanic – a faimosului traficant de arme, Schmarya Boralevi. I-ar fi ținut predici? Ar fi debarcat-o imediat? Ar fi alertat autoritățile?

Înțelegea că de acum înainte trebuia să fie extrem de prudentă. O scăpare mică ar fi fost urmărită de autoritățile britanice. Nu se îndoia că ar fi căutat s-o folosească pentru a-l prinde pe tatăl ei. Se înfioră uşor, privind pământul care acum se apropiase atât de mult încât putea vedea cu ochiul liber casele de pe dealul verde. Am ajuns, gândi ea cutremurată. Nu mai sunt Tamara, legenda ecranului. De acum sunt pur şi simplu Tamara Boralevi. Nu mai am nici o fațadă sclipitoare după care să mă ascund. Sunt ca toți ceilalți. O femeie înspăimântată de viitor. Acum voi vedea în sfârşit dacă am făcut alegerea corectă – sau cea mai mare greşeală din viața mea. Respiră adânc, străduindu-se să-şi potolească nervozitatea.

Căpitanul reveni pe punte şi Tamara se întoarse spre el, cu ochii strălucindu-i de o nerăbdare febrilă.

Palestina! În sfârşit, în sfârşit!

– Unde acostăm? întrebă ea, luptând să-şi ascundă interesul.

– Aici, la dreapta, spuse căpitanul. Aici e partea cea mai adâncă a golfului, redragată anul trecut.

– Uite! O barcă vine spre noi! strigă Inge.

– Da, şalupa. Asta trebuie să fie cu piloții portuari şi cu vameşii englezi. O să ne ajute să intrăm în port şi o să

înceapă controlul vizelor şi al paşapoartelor. Am transm
prin radio că sunteţi la bord şi au fost de acord să acost
cu şalupa. Aşa o să săriţi cele mai multe formalităţi şi o s
ajungeţi primele la ţărm. Aţi împachetat tot?

Tamara dădu din cap:

– Bagajele noastre sunt în cabine.

– Bine, spuse căpitanul intrând în cabina cârmei.

Când ieşi, zâmbi:

– Am aranjat să vi se aducă bagajul pe punte. S
acum, dacă sunteţi atât de amabile să mă scuzaţi, trebu
să-l înlocuiesc pe şeful de echipaj.

Îşi întinse mâna:

– A fost o plăcere să vă avem la bord, doamnă.

Tamara zâmbi şi-i strânse mâna călduros:

– Iar călătoria a fost dintre cele mai plăcute, căpitan
Goodhew. Vă mulţumesc.

După încă o strângere de mână, căpitanul pleca
Tamara şi Inge coborâră în cabina lor, aflată cu dou
nivele mai jos. Tamara se trezi fredonând. Dacă n-ar
fost căldura năvălind în valuri prin cele două hublou
deschise şi noblețea cam zdrenţuită a navei bătrâne, s-a
fi putut crede pe un iaht mirific, navigând între ocean
cer.

– Mă bucur că eşti fericită, zise Inge veselă. N-ai ma
cântat aşa de multă vreme.

– Din cauză că unul dintre visurile mele se împlineşt
în sfârşit, îi luă Tamara mâinile în ale lui. Gândeşte-te
Inge, aproape am ajuns!

– *Ja,* aşa e.

Îşi luară genţile şi pălăriile şi verificară să vadă dac
n-au mai lăsat ceva în cabină. Apoi Tamara se aşeză î
faţa oglinzii şi îşi potrivi pălăria pieziş, pe un ochi. Zâmb
către imaginea ei. Pălăria se asorta cu rochia de mătas
uşoară, cu bulinele ei roşii de pe fondul alb, fiind î
acelaşi timp şic şi bătătoare la ochi. Se potrivea cu stare
ei de spirit.

Reveniră pe punte, unde le aştepta casierul vaporului. Le înmână formal paşapoartele. Tamara îşi deschise geanta, luă o hârtie de o sută de dolari şi i-o vârî în mână.

Vă rog să aveți amabilitatea de a o împărți echipajului, aşa cum, se obişnuieşte.

Cu plăcere, d-ră Tamara, se înclină el grațios. Îmi permiteți să vă mulțumesc pentru plăcerea companiei dumneavoastră?

Motoarele vaporului încetiniră, şalupa sosi şi fură coborâte funiile şi o schelă de debarcare. Pilotul portuar şi doi vameşi cu uniforme kaki cu pantaloni scurți şi ciorapi până la genunchi se cățărară cu uşurință pe treptele frânghile. Bagajul fu coborât cu grijă şi când hamalii terminară, Tamara şi Inge coborâră şi ele, ținându-se cu amândouă mâinile de balustrada de funie. Se aşezară la pupa, funiile fură desfăcute şi motoarele porniră. Cu prora în aer, porniră spre sol spintecând valurile în ploaia măruntă de stropi.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât Tamara era cuprinsă de o însuflețire caldă. Moştenirea ei descoperită... credința ei... îngropate atât de adânc, nu mai puteau fi stăpânite şi sufletul i se înălță: încă o jumătate de kilometru şi va pune piciorul pe pământul Palestinei.

Micul birou vamal era înăbuşitor, în ciuda ferestrelor deschise şi a curenților de aer stârniți de rotațiile leneşe ale ventilatorului de pe tavan.

Brigadierul George Edward Diggins le măsură suspicios din spatele biroului, fâlfâindu-le paşapoartele de parcă ar fi fost un pachet de cărți de joc. Avea expresia tuturor ofițerilor de la vamele celorlalte porturi mediteraneene unde acostase *Lerwick* – numai că era englez şi englezii sunt cunoscuți ca maniaci ai exactității. Ajutorul lui, sergentul Carne, stătea lângă uşă.

De parcă am fi nişte criminale care trebuie păzite să nu scape, se gândi Tamara. Brigadierul privi gânditor

poza din paşaport, apoi îşi ridcă ochii spre ea şi Tamara se bucură că pălăria îi umbrea o parte a feţei şi o ajuta să se simtă mai puţin vulnerabilă. Nu vorbi şi nu-i oferi nici o informaţie. Vameşii sunt ca poliţiştii, trebuie lăsaţi să întrebe ei.

Îl examină pe Diggins, care-i privea fotografia cu sprâncenele încruntate şi buzele strânse. Era un englez zvelt cu ochii de culoare deschisă, părul nisipos albit de soare, faţa ciupită de vărsat şi dinţi galbeni, rari, totul completat de o mustaţă subţire. Avea un aer important, mai mult decât alţi militari. Era în mod evident un ofiţer de carieră, care-i considera pe civili, indiferent de statutul lor, mult sub rangul lui. Începea s-o supere.

– Am rămas cu impresia că am fost debarcate cu şalupa pentru a se grăbi formalităţile, spuse ea, punându-şi coatele pe braţele scaunului.

– Uneori se procedează şi aşa, le răspunse el încet, răsfoind leneş paşapoartele. Dar, adeseori, motivul e altul.

– Care anume? îl privi ea în ochi.

– Se pot ivi întrebări care necesită răspuns înainte de a le permite anumitor vizitatori să rămână pe ţărm.

Îşi împinse în spate scaunul pe rotiţele scârţâitoare şi se rezemă, privind-o rece:

– Aţi venit aici cu un bilet numai dus. Asta înseamnă că intenţionaţi să emigraţi?

– Sunt vizitatoare. În caz că nu aţi observat, mai am un bilet, dus-întors pentru toată excursia. Mi-am schimbat planurile şi m-am îmbarcat pe *Lerwick* numai pentru că era primul vas care părăsea Marsilia îndreptându-se încoace.

– Vizitatoare, dădu el din cap. Pelerinaj? Turism?

– Turism.

– Şi destinaţia dumneavoastră?

Ea râse încet.

– Păi asta, bineînţeles. Palestina. Nu e evident?

Vocea lui era calmă:

– Voiam să specificați.

Ea dădu din umeri:

– Sunt multe de văzut. M-am hotărât să încep cu Tel Aviv.

– E o alegere curioasă. Cei mai mulți oameni se duc întâi la Ierusalim. De ce Tel Aviv?

– De ce *nu* Tel Aviv? Am auzit că e mai răcoare şi apoi e aşezat central. De acolo pot călători spre nord la lacul Tiberias, spre sud la Ierusalim sau Marea Moartă... e convenabil.

– Înțeleg. Aveți rezervare la hotel?

Ea clătină din cap. În ochii lui sclipi o undă de interes:

– Veți sta la prieteni?

– Nu, spuse ea din ce în ce mai iritată. De ce îmi puneți toate întrebările astea?

– Unde aveți de gând să stați?

– Intenția mea era să ne cazăm la hotelul Rehot Dan. Am primit recomandări foarte bune.

– La Rehot Dan? se încruntă el, aplecându-se încet. Nu e genul de cazare la care m-aş fi aşteptat de la un vizitator distins ca dumneavoastră.

– Dar la ce v-ați fi aşteptat? îl privi ea direct în ochii spălăciți.

– Şi... hm... scopul vizitei dumneavoastră?

– Acesta, spuse calmă. O vizită.

El bătu darabana cu degetele pe biroul zgâriat.

– Şi cât intenționați să rămâneți?

Ea dădu din umeri:

– Asta depinde de cum ne place aici. Câteva zile... săptămâni... poate chiar câteva luni. Aceasta e prima mea vacanță de ani de zile şi intenționez să profit din plin de ea.

– Înțeleg, îşi strânse el buzele. Aici scrie că vă numiți Tamara Boralevi, spuse încet, fluturându-i paşaportul.

– E numele meu de fată. Numele de actriță e Tamara dar cum nici măcar stelele de cinema nu pot călători c un singur nume pe documente, am revenit la numele d domnişoară după moartea soțului meu. Nu văd care problema.

– În mod normal, o personalitate ca dumneavoastră a fi trecut fără să se țină seama de formalități, da văzându-vă numele... se schimbă lucrurile.

Tamara îl privi inexpresiv, puse picior peste picior ş aşteptă răbdătoare.

– Vreau să stabilesc, spuse Diggins tăios, dacă sunte sau nu rudă cu un anume Schmarya Boralevi.

Tamara abia îşi putu reține panica, dar nu avu cum să împiedice un val de roşeață să-i coloreze obrajii.

– Doamne, ce cald e aici, murmură, luând un cartor subțire de pe biroul lui Diggins şi făcându-şi energic vân cu el. Vă rog, n-am putea scurta lucrurile înainte să leşin?

– Un pahar cu apă, pocni Diggins din degete ş sergentul se repezi să-l aducă.

Aduse un pahar pentru Tamara şi unul pentru Inge Tamara sorbi şi Diggins continuă:

– Aceasta e o zonă cu potențial exploziv. Afluența d refugiați evrei i-a neliniştit pe arabii care-şi apără teritoriil şi facem mari eforturi pentru a păstra o aparență de pace Credeți-mă, d-ră... da, Boralevi, nu vrem ca Palestina să devină un front.

– Nici eu nu vreau. Dar ce legătură au toate astea cu mine?

Mintea îi zbârnâia: ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Ce prostie! De ce nu m-am trecut pe numele d după căsătorie. Acum, ar putea ajunge la tata. La naiba!

– Aveți numele identic cu al celui mai notoriu trafican de arme din teritoriu, spunea brigadierul. Politica noastră oficială afirmă că dacă populația nu e înarmată, Palestina va fi o zonă paşnică.

– Foarte nobil, spuse ea cu bonomie. Totuşi, cu tot respectul, nu vă înțeleg. Ce are de-a face numele meu cu tot interogatoriul ăsta? Eu nu fac contrabandă cu arme.

– Nici n-am spus că faceți, d-ră Boralevi, spuse el răbdător. Vă întrebam numai dacă aveți o relație oarecare de rudenie cu un instigator la violență şi contrabandist de arme.

– Brigadiere Diggins, intonă ea emfatic, ne-ai controlat minuțios bagajele şi ai descoperit că nu facem contrabandă de nici un fel. Nu mai pot să stau şi să tolerez acuzațiile dumitale...

– Dragă d-ră Boralevi, nu sunteți acuzată de nimic. Vă rog, încercați să înțelegeți în ce situație suntem. Numele Boralevi e deochiat, cum îl auzim, ni se cere să investigăm. Nu mi se permite să fac excepții.

– Atunci lăsați-mă să vă spun ceva despre mine, spuse ea posomorâtă, abia controlându-şi mânia. Abia am cunoscut-o pe mama, iar tatăl nu mi-l mai țin minte. Fiind orfană şi refugiată, am fost crescută de d-ra Meier.

Făcu un gest spre Inge.

– Cea mai mare parte a vieții am trăit în Statele Unite, iar ultimii şapte ani mi i-am petrecut făcând filme. Pentru informarea dumneavoastră, nu am familie. Aceasta e prima şi, fără îndoială, ultima mea vizită aici. Habar n-am ce se petrece, în general nu ştiu mai nimic despre Orientul Mijlociu, dar pot să vă spun că locul îmi devine din ce în ce mai dezagreabil. Dacă nu sunt binevenită aici din cauza numelui meu, sper să fiți atât de bun să mă ajutați să mă îmbarc cât mai repede spre Grecia sau orice altă destinație are primul vas care iese din port.

– N-am vrut să insinuez...

– Vă rog, îl întrerupse ea, scutiți-mă. Nu doresc să rămân dacă nu sunt binevenită.

Cu binecunoscutul ei talent, îşi ridică ochii şi-l privi intens, jucând în fața lui de parcă ar fi fost o cameră de filmat.

– De asemenea, mi-ar plăcea să vă informez, confidențial, spuse ea, coborându-şi vocea, că acum două luni la Londra, regele dumneavoastră m-a invitat să-i fac o vizită la întoarcere şi să-i împărtăşesc opiniile mele despre Palestina. Acum mi-e teamă că nu voi avea multe de spus, cu excepția tratamentului umilitor la care m-a supus unul din loialii lui ofițeri.

Se ridică în picioare:

– Hai, Inge, să ieşim din cuptorul ăsta de iad şi să vedem dacă domnul căpitan Goodhew va fi atât de amabil să ne reprimească pe *Lerwick.*

Se întoarse şi porni spre uşă, iar Inge porni după ea, ridicând din umeri năucită.

Diggins le urmări plecând, studiind mişcările Tamarei ca să vadă dacă nu erau o farsă. Mai avea puțin până la uşă. Îşi reținu un strigăt de mânie şi resentiment şi sări cu o asemenea iuțeală, încât ajunse la uşă înaintea lor.

– V-vă rog, d-ră Boralevi, n-nu fiți aşa grăbită, se bâlbâi repede, barându-i drumul. N-am vrut să vă ofensez. Am pus numai întrebările pe care eram obligat să le pun.

Îşi drese vocea şi mărul lui Adam îi zvâcni vizibil.

– Doar e păcat să plecați aşa curând cu impresii proaste, nu? încercă să râdă încrezător.

Ea-l privi de parcă era sfâşiată de nehotărâre. Îi vedea pe frunte picăturile de sudoare. Îi fu ruşine. Ce uşor îi veneau pe buze minciunile şi cât de bine i se întipăreau pe chip emoții fabricate! Era moştenirea Hollywood-ului. Dar tatăl ei trebuia protejat, cu orice preț. Îşi înălță capul cu un zâmbet de gheață.

– Foarte bine, brigadier, spuse scurt. Să înțeleg că suntem libere să plecăm?

El dădu repede din cap.

– Nu vă uitați paşapoartele. Aici nu e America. Trebuie să aveți actele de identitate tot timpul.

Ea dădu din cap, luă paşapoartele şi le băgă în geantă.

– Și sunt sigur, d-ră Boralevi, că guvernatorul nostru zonal, Sir William Hippiskey, va fi încântat să vă cunoască. El și Lady Juliet dau petreceri cu casa deschisă pentru vorbitorii de engleză în fiecare sâmbătă după-amiaza.

– Ce frumos! Oricum, intenția mea este să călătoresc aici incognito. Nici la hotel nu mă voi înregistra sub nume propriu. V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați respecta intimitatea.

El dădu din umeri:

– Cum doriți, d-ră Boralevi, dar Sir William și Lady Juliet vor fi dezamăgiți, ca să nu spun mai mult.

– Sunt sigură că pierderea va fi a mea. Dar nu doresc să fiu tratată ca o stea de cinema cât rămân aici. Vreau numai să mă topesc în mulțime și să duc o viață banală de turist. Cu bine, brigadiere.

– Cu bine, d-ră Boralevi.

Diggins se întoarse și lătră spre Carne:

– Sergent! Vezi să fie dus bagajul d-rei Boralevi la una din mașinile noastre. Să fie condusă unde dorește, ca semn de prețuire din partea departamentului. Executarea!

– Să trăiți! salută pocnind din călcâie, apoi făcu o întoarcere și fugi afară.

– Nu e nevoie, îl privi Tamara. Tel Aviv e prea departe ca să accept mașina.

– Nu-i nimic.

În cap îi sună un clopoțel de alarmă. Insistând ca unul din oamenii lui să conducă mașina, își recâștiga ascendentul, urmărind unde se duce și putându-i supraveghea toate mișcările. Mai devreme sau mai târziu, îi putea duce la tatăl ei. Trebuia să se gândească la un refuz ferm și grațios, care s-o scape de ghearele lor.

– Nu pot accepta această ofertă generoasă. Oamenii dumneavoastră au lucruri mai bune de făcut decât să mă conducă pe mine.

– Dimpotrivă, nu cred că există nici unul care nu și-ar da brațul drept pentru o datorie atât de încântătoare.

– Ajutați-mă doar să găsesc o maşină de închiriat protestă ea. Dacă ați fi atât de bun să...

– Nici nu vreau să aud. Vă rog să acceptați maşina c pe o formă de reparație la ofensele aduse.

Ea-l simți că era cazul să dea înapoi pentru că fuses manevrată.

– Cum v-aş putea refuza? spuse lin.

– E puținul pe care vi-l pot oferi pentru că v-am supu acestei... traume, zâmbi el, dar ochii lui o supravegheau şireți. Şi având în vedere că eu v-am permis accesul î teritoriu, sunt responsabil pentru bunăstarea dumnea voastră. Nu vă deranjează dacă vă mai caut din când î când?

Făcu o pauză, cu acelaşi zâmbet vag:

– Ca să fiu sigur că nu ați pățit nimic?

Ea păru surprinsă:

– De ce să pățesc ceva?

– Cine ştie? Aceasta e o țară ciudată, unde violența e un mod de viață.

– Nu aveți încredere în mine, nu-i aşa? se forță ea să zâmbească slab.

– Dimpotrivă. Pur şi simplu nu vreau să vi se întâmple ceva rău. Mai ales că prietenul dvs., regele, m-ar putea socoti personal responsabil.

Ea dădu din cap:

– Mulțumesc, spuse caustic. Sunt sigură că eu şi d-ra Meier vom dormi mai bine ştiindu-ne sub protecția dvs.

Îi întinse mâna albă şi subțire şi el o strânse. Apoi i deschise politicos uşa. Pe prag, ea ezită şi se răsuci spre el.

– Brigadiere Diggins...

El o privi întrebător.

– Acest... acest Simon Boralevi.

– Schmarya Boralevi, o corectă el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Mă rog, dădu ea din mână. E încă în libertate?

– Mi-e teamă că da.

– Sper că vă veți dubla eforturile pentru a-l captura, îi spuse ea solemn.

– Sunt pe cale de a o face, zâmbi el strâmb şi, în ciuda căldurii, pe Tamara o străbătu un fior rece.

Nu-i plăcea să se joace de-a şoarecele şi pisica, mai ales când tatăl ei era şoarecele, iar ea momeala. Va trebui să se țină bine; povestea asta nu se petrecea la cinema.

Miercuri. Două ore până la apusul soarelui. Trecuseră treisprezece zile de când dăduse anunțul în *Davor* şi *Haaretz,* cele două cotidiene din Tel Aviv. Stătea cu Inge sub bolta de viță din spatele micului hotel, cu resturile cinei pe farfurii. Temperatura era în scădere şi o briză răcoroasă, încântătoare, făcea frunzele să foşnească şi ridica marginile fețelor de masă cadrilate. Tamara stătea tăcută, cu fața spre marea ale cărei valuri lingeau țărmul şi se retrăgeau neobosite. Era pierdută în gânduri, la mii de kilometri depărtare.

Inge tocmai luase furculița din budinca de praz şi cartofi când observă privirea albă a Tamarei. Îşi puse jos furculița şi-şi trase scaunul mai aproape. Zâmbind blând, spuse:

– Ai să afli curând veşti de la el. Sunt sigură.

– Au trecut aproape două săptămâni. S-a întâmplat ceva, altfel ar fi luat legătura cu mine.

– Poate e plecat undeva sau e foarte ocupat. S-ar putea ca încă să nu fi văzut mesajul tău. Trebuie să ai răbdare. Poate că problema ta stă în faptul că ai aşteptat prea încordată.

– Ce vrei să spui?

– Păi, cu cât stăm aici mai neclintite, cu atât ni se va părea că aşteptarea durează mai mult, spuse Inge cu bruschețe filosofică. Sunt multe de făcut şi de văzut. Nu zic că e rău să aştepți, dar ai să înnebuneşti dacă te concentrezi numai pe asta.

– Dar am văzut câte ceva, se apără Tamara. Am fost la Tiberias şi am văzut Marea Galileii, care nu e decât un lac mai mărişor. Am fost la Ierusalim...

– Asta vreau să spun! zise Inge. Două mici excursii în două săptămâni, asta numeşti turism?

– Ştiu că sunt multe de văzut, dar cum ai vrea să hoinăresc printre ruine şi prin biserici când mor să am o veste de la tatăl meu?

– Ar fi mai bine decât să te cațeri pe pereți.

– Încă nu mă cațăr, susținu Tamara cu jumătate de gură. Sunt doar... puțin neliniştită.

Îşi goli paharul de vin dintr-o înghițitură. Inge îşi îngustă ochii:

– Dacă ai fi pisică, ai merge încolo şi încoace pe acoperiş.

Expresia i se îndulci:

– Tamara, ştii că vreau să fie bine. Vreau să te ajut.

Tamara se rezemă într-un cot şi-şi luă bărbia în palmă. O privi pe Inge şi spuse încet:

– Încep să urăsc locul ăsta. E îngrozitor, plicticos şi jegos. Nu-mi imaginez că cineva poate dori să trăiască aici. Din partea mea, arabii pot să şi-l păstreze.

Inge tresări:

– Asta din cauză că nu-i acorzi nici o şansă. Mie aproape că îmi place.

– Cine te-a întrebat pe tine? şuieră Tamara cu o voce ca o lamă de oțel. De ce nu taci din gură.

Inge o privi neîncrezătoare. Când vorbi, o făcu pe un ton crispat şi distant:

– Tamara, nu fi aşa.

– Aşa, cum?

Inge se aplecă peste masă şi-şi flutură furioasă furculița.

– Ştii cum! Ca un copil răsfățat. Nu se cuvine. Nu te-ai mai purtat aşa de când aveai doi sau trei ani, când eram la palatul Danilov din Petersburg. N-o să uit niciodată ce

furioasă ai fost când nu te-ai putut duce în camera de jucării a palatului şi a trebuit să te mulțumeşti cu cele câteva jucării ale tale. Te-am cârpit atunci.

Tamara o privi surprinsă:

– Zău? Nu-mi aduc aminte să mă fi bătut vreodată.

– Am făcut-o, dădu Inge din cap cu putere. Şi meriți să o mai fac o dată.

Deodată, Tamara se simți foarte vinovată. Îi părea rău că vorbise atât de aspru şi-şi vărsase supărarea pe Inge. La bine şi la rău, Inge o dădăcise, o crescuse şi o urmase pretutindeni, stricându-şi rosturile ei de atâtea ori.

– Îmi pare rău, Inge, se scuză ea. N-am vrut să fiu răutăcioasă. Nici nu ştiu ce m-a apucat.

Clătină din cap:

– Am nervii atât de zdruncinați încât nici nu mi-am dat seama ce imposibilă am devenit.

– Acum ți-ai dat seama şi poți încerca să îndrepți lucrurile. Şi crede-mă, îi făcu Inge un semn de admonestare cu degetul, ieri îmi țiuiau urechile şi asta înseamnă că cineva se gândea şi vorbea despre noi şi se va arăta curând. N-ai decât să fii sceptică, dar o să vezi că am dreptate.

Chiar atunci lumina soarelui fu astupată de o umbră lungă proiectată pe masă.

– Oare vă țiuiau urechile pentru că urma să vin eu? întrebă mătăsos o voce britanică.

Tamara ridică ochii tresărind. Bărbatul apăruse atât de tăcut, atât de furişat încât o surprinse, mai ales că nu pe brigadierul Diggins îl aştepta. După expresia lui, era imposibil să spui dacă auzise ceva important.

Îşi lovi călcâiele şi se înclină uşor:

– Bună seara, doamnelor, spuse pe un ton plăcut, izbindu-şi uşor coapsa cu o cravaşă. Vă place şederea aici?

Tamara observă că se aşezase inteligent, cu soarele în față, rămânând astfel în umbră în vreme ce ele nu-şi

puteau ascunde nici cea mai mică emoție în lumina puternică la care erau expuse. În nici un caz nu trebuia să-l subestimeze. Era foarte viclean.

Ridicându-şi sprâncenele pensate, spuse:

– Vai, brigadiere Diggins, ce *bine* ne pare să vă vedem.

Îi acordă cel mai strălucitor zâmbet fals:

– În sfârşit, cineva care vorbeşte engleza. După cum tocmai îi spuneam d-rei Meier, toată pălăvrăgeala asta arabă şi evreiască mă face să mă cațăr pe pereți.

Făcu un gest către un scaun gol:

– Nu stați cu noi la un pahar de vin?

– Îmi pare rău, dar nu pot rămâne. Eram în trecere când mi-am dat seama cât de delăsător am fost în ceea ce vă priveşte.

– Delăsător? Nu înțeleg.

– N-am trecut regulat să vă văd, aşa cum am promis.

Ea gândi: *Oare mi s-a părut numai că am fost spionate permanent?*

– Sunteți un om ocupat, îi spuse. Nu ne putem aştepta să fiți pretutindeni în acelaşi timp.

Dar exact la asta mă voi aştepta de acum înainte. Omul ăsta are ochi peste tot.

El se întoarse către Inge:

– Cum vă place şederea aici, d-ră Meier?

Inge îi zâmbi amabil:

– Îmi place mai mult decât Tamarei, din păcate.

– Înțeleg, îşi concentră el din nou atenția asupra Tamarei. Deci acesta să fie motivul rămânerii aici, cu toate că nu sunteți încântată? De dragul d-rei Meier?

Tamara se forță să-i susțină privirea, ştiind că altfel n-ar fi crezut-o.

– Da şi nu, spuse rar. Vedeți, am muncit foarte mult atâta timp şi săptămânile cât am călătorit până aici m-au epuizat şi mai tare. Pentru mine, acesta e un timp de

refacere, nu pot decât să mă odihnesc. Sper să mă ajute marea şi soarele.

– A, deci aşa se explică faptul că nu aţi făcut prea multe excursii.

A *pus* oameni să ne spioneze.

– Sunt recunoscătoare că, deşi nu aţi putut fi personal alături de noi, am fost tot timpul sub protecţia dvs., brigadiere, îi spuse uscat.

– După cum cred că v-am mai spus, sunteţi o vizitatoare foarte importantă.

Mă ia în zeflemea?

– Chiar că sunt norocoasă, brigadiere. Oriunde mă duc, par a avea un înger protector. La Hollywood, directorul studioului era foarte ocrotitor cu mine şi aici vă am pe dvs. Ce-ar mai putea să-şi dorească cineva?

– Prudenţă, îi sugeră el. Până acum aţi fost prevăzătoare şi mă bucur că nu aţi păţit nimic. Sper ca şi restul şederii aici să fie la fel de lipsită de peripeţii.

Îşi atinse cozorocul strălucitor al şepcii, înclinându-se uşor:

– Ei, trebuie să plec. Sper să vă revăd curând.

Tamara îşi înclină capul:

– Cu siguranţă.

– Pot să vă sugerez să încercaţi să vizitaţi mai mult împrejurimile? Ar fi păcat să nu vedeţi mai mult din Palestina. E o zonă cam dificilă, dar frumoasă. Doamnelor...

Şi cu asta, ofiţerul se răsuci pe călcâie şi plecă. Îl văzură dispărând după colţul hotelului. Tamara începu să se joace cu o linguriţă. Inge avusese dreptate, ar fi trebuit să facă mai multe excursii. Apariţia neaşteptată a brigadierului Diggins le dovedise că nu-şi jucaseră îndeajuns de bine rolul de turiste. Dacă nu voiau să-l pună pe urma tatălui ei, trebuia să se prefacă mai bine. Şi poate chiar ar ajuta timpul să treacă mai repede. Orice era mai bun decât aşteptarea asta interminabilă. De altfel, dacă se deplasau mai mult, spionii ar fi avut o sarcină mai dificilă.

Simți că Inge o atinge pe braț şi-şi ridică ochii.

–Totul e în regulă?

– Mă simt bine, dădu Tamara din cap, dar nu mai vreau să mănânc. Dacă vom face excursii, ar fi bine să le începem devreme, aşa că hai să ne culcăm.

Sunetul.

Ca o pietricică azvârlită într-un heleşteu liniştit, crea cercuri din ce în ce mai largi care radiau împrejur până ajungeau în adâncimile visului ei. Împotriva voinței ei, se pomeni luptând să dea la o parte straturile legănătoare de somnolență. Stătea pe o parte cu o mână pe pernă, sub obrazul drept. Se încruntă neliniştită, pleoapele îi fluturară.

Prrrr... se auzi din nou sunetul. Deschise ochii dar instinctul o îndemnă să-i închidă la loc şi să privească printre gene. O cuprinse o frică paralizantă, cu acelaşi efect ca al unei perechi de mâini strangulatoare. Făcu un efort suprem de a se debarasa de frica aceea, care era gata s-o înăbuşe.

Prrrr...

Vine din spate, se gândi. Inima începu să-i bată în gât. Era sigură că nu visa. Era pârâitul parchetului călcat de cineva pe furiş şi se mai auzea şi zgomotul slab al unei respirații. Cineva încerca să se strecoare până la ea.

Zăcea nemişcată, terifiată şi-şi ținea respirația, aşteptând. Când se auzi din nou zgomotul, era mult mai aproape. Chiar atunci, prin ferestre veni o rafală de vânt, înfoind perdelele care se repeziră deodată spre ea ca două fantome albe. Fu gata să leşine de teamă.

Începu să respire mai rar, străduindu-se să-şi dea seama exact unde se afla omul care era în cameră, ca să ştie în ce parte să fugă.

Trebuia să scape: făcea parte din instinctul de conservare. Cu cât ieşea mai repede din cameră, cu atât va fi mai în siguranță. Ce bine că nu trebuia să fugă prea

departe: camera îngei era chiar în fața ei, pe coridor. Numai douăzeci de pași.

Își mușcă buza de jos. Așteptase destul. Mâinile îi alunecară pe pătură. *Acum!* Respirând adânc, cu adrenalina pulsându-i în trup, aruncă păturile și sări din pat. Puse jos piciorul stâng și, lăsându-se cu toată greutatea pe el, se răsuci la o sută optzeci de grade, ocoli patul și se azvârli spre ușă – drept în brațele unei apariții întunecate. El o smuci înapoi.

Ea începu să țipe, dar o mână aspră îi astupă gura. Se zbătu violent, cu ochii mari. Se luptă o clipă cu el, prinzându-i brațul cu unghiile, dar era inutil. Era mult prea puternic. Umerii i se prăbușiră cu resemnare.

– Îți dau drumul dacă promiți că nu țipi, șopti o voce cu accent străin.

Ea se crispă. Îi simțea mirosul de transpirație și fiecare cuvânt o lovea pe gât cu un jet de aer cald.

– Înțelegi? Un singur sunet și sunt forțat să-ți pun căluș, da?

Vorbea curgător engleza, dar, ca mulți poliglоți, își terminase fraza afirmativă cu o întrebare. În ochii ei străluci un moment provocarea, dar apoi dădu încet din cap. El își luă mâna, dar o păstră aproape de gura ei. Ochii ei, obișnuiți cu întunericul, realizară imediat că omul avea peste un metru optzeci. Nu-i putea desluși fața, în afară de albul ochilor.

Cine era? Înainte de a-și face curaj să-l întrebe, el îi răspunse singur la întrebare.

– Mă numesc Dani ben Yaacov. Am fost trimis să te duc la tatăl tău.

După ce se convinse că n-avea de gând să țipe, se duse să închidă ermetic obloanele și să tragă perdelele. O clipă, în cameră fu întuneric beznă. Apoi el aprinse lumina puternică de pe tavan. Ea-și dădu seama cu o tresărire că purta numai o cămașă de noapte subțire. Înșfăcă o pătură de pe pat și o ținu în fața ei. Îl privea cu

că o forță omnipotențială o înconjurase cu cercul ei vrăjit. Nu i se putea opune în nici un fel.

Era un om complet lipsit de afectare; era adevărat, bărbatul pe care încearcă să-l evoce idolii filmului. Îi dădea cam douăzeci şi opt de ani. Fața arsă de soare era numai unghiuri şi oase şi bărbia puternică părea cea a unei statui. Avea părul des şi negru, creț şi ciufulit. Gura îi era senzuală şi crudă şi numai nasul corecta impresia de frumusețe arogantă: era acvilin şi drept, părând că porneşte chiar dintre sprâncenele întunecate. Şi, cu tot umorul amuzant şi răutăcios din ochii lui mari, simțeai în spate un val de tristețe – o vulnerabilitate ce părea opusă siguranței de sine pe care o afişa. Ea simți că era un om complex şi că trebuia să dai la o parte mască după mască pentru a ajunge la adevărata lui personalitate.

Era complet uluită. Avea asupra inimii ei un efect atât de profund, de parcă ar fi fost instrumentist şi i-ar fi transformat-o într-o harfă, pe care o făcea să scoată sunete tulburătoare. Trezea în ea dorințe îngropate şi stârnea pasiuni pe care nu le încercase nici măcar când îl întâlnise prima dată pe Louis.

Încercă să-şi desprindă privirea, dar nu reuşi. Şi simțea că şi el era la fel de tulburat de ea cum era şi ea de el. În ciuda manierelor degajate, era fascinat de ea. O privea leneş, dar în pupile îi ardea o stăruință gravă.

– N-avem timp de pierdut.

Îl auzea slab din cauza vuietului din capul ei.

– Cu cât te îmbraci mai repede, cu atât putem pleca mai repede.

Ea-şi ținea pătura în față ştiind că făcea pe sfioasa, că era ridicolă. Doar *avea* pe ea o cămaşă de noapte. Nu dădu drumul păturii, dar găsi tăria de a vorbi:

– Dacă vrei să mă îmbrac, aşteaptă în altă parte.

El clătină din cap:

– Am riscat mult venind aici. N-ar fi înțelept să aştept afară. Ar atrage prea mult atenția, nu?

Găsea răspunsuri la toate.

– Baia!

La naiba cu vocea ei! Era tremurătoare şi stridentă.

– E... e numai la două uşi, pe stânga. Încuie uşa şi nimeni n-o să te vadă.

El zîmbi şi mai larg, dar nu se mişcă.

– Sunt gata în cinci minute, spuse ea repede. Hai, du-te. *Du-te!*

El îşi băgă degetele mari în cureaua pantalonilor.

– Cred că încerci să scapi de mine. Ţi-e frică de mine, da? Sau eşti doar timidă?

– Timidă. Sunt foarte timidă, inspiră ea adânc. Când sunt gata, traversez coridorul şi-i spun prietenei mele Inge că plec. Pe urmă bat la uşa băii.

Încercă să-şi ia ochii de la el. Numără în gând şi, cu efort, reuşi să se uite în altă parte la „trei". Se întoarse şi porni spre dulap.

– Unde mergem?

– Mai departe de aici, la un kibuţ numit Ein Shmona. Dar, te rog, nu-i spune prietenei tale. Cu cât ştiu mai puţini...

– Cu atât tatăl meu va fi mai apărat. Cât vom lipsi?

– O zi sau două. Cel mult trei.

– Ce ar trebui să iau?

– O valiză mică, numai strictul necesar. Şi îmbracă-te comod. Terenul e accidentat.

Ea dădu din cap, având grijă să nu-l mai privească în ochi.

– Hai, du-te...

Se grăbi spre uşă şi o deschise. O clipă, el nu se mişcă de parcă ar fi provocat-o să-l dea afară. Aşteptă şi ea tot nemişcată, îmbujorându-se. Atunci el îi trimise un sărut cu vârful buzelor şi se strecură fără zgomot pe coridor.

Ea închise ochii şi-şi scutură capul ca să scape de imaginea lui, dar ceva îi spunea că imaginea aceea era

adânc înrădăcinată în mintea ei şi va rămâne acolo oricât va încerca să fugă de ea.

– Ne apropiem de Ein Shmona, spuse Dani, când urcau o pantă foarte abruptă după o călătorie epuizantă cu maşina, care durase toată noaptea. Tamara se aplecă înainte ca să zărească mai devreme comunitatea unde trăia tatăl ei. Deja şi-o putea imagina. Prăfuită, sărăcăcioasă şi pustie, ca un oraş de frontieră dintr-un western.

Şoseaua îngustă şerpui printr-o despicătură dintre pietrele neolitice şi ieşiră din munți. În vale, dealurile aride se topeau în deşertul pietros, aproape plat.

– Uite-l! spuse Dani şi Tamara privi în direcția degetului lui.

Îşi ținu respirația. Era departe de oraşul de frontieră din imaginația ei. Văzut de pe dealuri, Ein Shmona avea o formă circulară, cu un grup de case în centru şi petece de ogor de diferite nuanțe de verde dispuse în jur, ca spițele unei roți.

Nu se poate, îşi spuse ea. E împotriva legilor naturii. Această comunitate agricolă prosperă nu poate exista în mijlocul deşertului. E un miraj sau imaginația îmi joacă feste.

Dar când se apropiară, îşi dădu seama că Dani avusese dreptate: deşertului i se insuflase viață. Înflorea abundent.

O lăsă la casa tatălui ei. Era pe marginea grupului de case, lângă un câmp de lăptucă şi fasole. Ea observă că în acest cerc casele se aflau la distanțe mult mai mari unele față de altele decât cele din centru. Era clar că această casă făcea parte din prima linie de apărare. Cele din centrul kibuțului erau cele mai apărate de raidurile arabe. Acolo se aflau şcoala, centrul de îngrijire a copiilor, consiliul comunității, infirmeria şi depozitele de cereale.

Casa era o cabană lipsită de pretenții, cu acoperișul plat, clădită din pietre roz-albe, tăiate grosolan. Ușa de la intrare, groasă și grea, era descuiată și Dani i-o deschise.

– Așteaptă, te rog, înăuntru, spuse el, dându-i mica geantă Vuitton. Tatăl tău ar trebui să sosească în curând.

Înăuntru, cu toată căldura arzătoare de afară, era bine și răcoare ca într-o peșteră. Zidurile groase de piatră izolau interiorul. Soarele intra prin crăpăturile obloanelor trase de la ferestrele mici, desenând fire de lumină pe podea și pe peretele opus.

Aici locuia tatăl ei.

Ezită doar o fracțiune de secundă. Apoi, în ciuda mustrărilor de conștiință, începu să iscodească. Încă de când se întâlniseră în California se întrebase cum trăia: dacă îi plăcea comoditatea sau ducea o viață spartană; ce culori prefera; ce cărți citea; din ce își trăgea puterea și plăcerile. Pentru ea, el rămânea încă un mare mister și era hotărâtă să-l rezolve. Și cum să cunoști mai bine un om, dacă nu scotocindu-i vizuina?

Avea două camere și ea se afla în cea mai mare. De o parte a ușii de la intrare se afla un cuier în care atârnau mai multe pălării, iar de cealaltă, o oglindă veche. Chiar deasupra pragului era o mică placă rituală din argint.

Se rotea încet, vrând să nu-i scape nimic. Pereții de piatră fuseseră neteziți și vopsiți într-un roșiatic pal, iar cheresteaua albă care susținea tavanul jos crea o impresie de spațiu. De-a lungul bârnei centrale de susținere era întinsă o ghirlandă de struguri uscați.

Podeaua de piatră era acoperită cu câteva carpete de rugăciune orientale și, la capătul îndepărtat al camerei, se afla un șifonier victorian masiv, ferecat, cu o oglindă cu rama asortată. De fiecare parte a șifonierului erau rafturi pentru cărți pline cu volume, puse în picioare sau culcate, ca să încapă. Se aplecă în fața unui raft, plimbându-și degetul arătător pe cotoarele cărților: *Autoemanciparea* de Judah Pinsker; *Statul iudaic* de Theodor Herzl; *Vechea*

țară nouă tot de Herzl. Mai erau o copie veche şi roasă a Vechiului Testament, mai multe dicționare şi tomuri politice în ebraică, germană, rusă şi engleză.

În centrul camerei se afla o masă rotundă înconjurată de şase scaune victoriene, cu tapiserie recent înnoită, din bumbac alb-albastru. Înconjură încet masa, atingând vasul de bronz cu gravuri rituale aflat în centrul ei. Era rece şi moale.

Observă cu încântare că nu lipseau preocupările de artă. Pe un perete atârnau două acuarele cu flori, una deasupra celeilalte şi deasupra fiecărui raft de cărți era câte o gravură înrămată reprezentând Ierusalimul. Pe rafturi şi într-o vitrină asortată cu dulapul erau fragmente de olărie antică şi mici statuete, care probabil că fuseseră descoperite în apropiere.

O uşă ducea spre un dormitor mic, ocupat aproape în întregime de patul cu tablii de alamă şi de un alt şifonier victorian. Primul lucru care-i atrase atenția fu o mică fotografie a ei înrămată, aflată pe noptieră.

Simți un val de căldură şi se duse s-o privească. Fusese tăiată dintr-o revistă. Ea se uita la obiectiv cu buzele țuguiate, adunându-şi cu o mână în jurul gâtului blana de vizon. Recunoscu imediat una din imaginile publicitare pe care studioul le trimitea presei.

Scoase poza din ramă şi deschise şertarul noptierei. Luând un stilou, scrise oblic pe marginea de jos a fotografiei: *Pentru tata, cu toată dragostea, Tamara.*

Suflă ca să usuce cerneala. Aşa. Acum era ceva mai bine. Puse la loc fotografia în ramă şi pe noptieră. La picioarele patului se împiedică de un covoraş de rugăciune. Îl îndreptă şi simți că podeaua se lasă uşor sub picioarele ei. Se lăsă pe vine şi dădu covoraşul la o parte. În podea era o trapă de lemn. Tocmai voia să o ridice, când o voce din ea o mustră:

Nu e treaba ta să spionezi. Nu te-ai băgat destul în viața altcuiva?

Rămase ezitând câteva momente.

Cu un scrâşnet de balamale, trapa se deschise, bufnind pe podeaua de piatră. Tamara se aplecă deasupra deschizăturii. Era înşelător de mică pentru cât de mare... Se dădu înapoi îngrozită. Avea dreptate Inge: spionii nu dau niciodată peste ceva bun. Acolo se afla depozitat un arsenal veritabil – pistoale întunecate cu luciri rele, puşti cu stropi de ulei pe ele, mai multe mitraliere, o cutie de baionete, două lăzi de dinamită.

Trânti trapa la loc şi potrivi covoraşul peste ea. Îşi roase unghiile, dându-se înapoi. Acolo era mai mult explozibil decât era nevoie pentru a o arunca în aer, era sigură.

Ieşi tremurând în sufragerie şi deschise uşa de la intrare. Oamenii erau aplecaţi deasupra recoltei, ca secerătorii dintr-un peisaj de Millet şi, în depărtare, se vedea o santinelă cu puşca sprijinită de şold.

Se aşeză în prag, aşteptând. Deşi era zăpuşeală, îi era frig şi-şi frecă braţele cu energie. Încercă să se gândească la ceva mai plăcut, meditând la câte aflase despre el.

Era ordonat şi foarte curat. Casa era lună. Citea mai mult ca să înveţe decât de plăcere; nu văzuse romane sau literatură de consum. Petrecea foarte puţin timp acasă. Cu toate astea, însemna mult pentru el. Nu era o casă, ci un cămin. Obiectele tradiţionale şi literatura ebraică dovedeau că religia şi sentimentul etnic reprezentau totul pentru el.

Şi totuşi, casa avea şi un aer de fortăreaţă: ferestrele erau mici, uşa de la intrare, grea. Chiar şi ordinea avea ceva de o precizie militară. Iar arsenalul...

Oare era necesară o asemenea ascunzătoare de arme?

Spera că nu-i va fi dat să afle pe pielea ei.

Tamara auzi camionul înainte de a-l vedea. Scrută cu ochii câmpul şi îl văzu, pe jumătate ascuns de recolta bogată. Părea că pluteşte deasupra întinderii verzi.

Se ridică de pe scăunelul pe care stătuse şi intră în casă, ascunzându-se în joacă după uşă. Scoase capul şi văzu camionul apropiindu-se, din ce în ce mai mare. Frânele scrâşniră şi se opri.

Îşi ținu respirația, abia stăpânindu-şi emoția. Uşa cabinei se deschise şi tatăl ei coborî. Tocmai voia să pună piciorul jos când ea sări de după uşă. El o văzu şi încremeni cu mâna pe portiera maşinii. Buzele i se deschiseră într-un zâmbet de bucurie curată.

– Am ştiut întotdeauna că ăsta e un loc foarte special, strigă el. Dar nu mi-am dat seama că a devenit deja un punct de atracție turistică, aşa ca Ierusalimul sau Betleemul!

– Tată! strigă ea, repezindu-se spre el şi luându-l în brațe, iar lacrimile ei de bucurie se amestecară cu umezeala sărată a cămăşii lui.

Era un timp al descoperirii de sine, al întăririi şi afirmării credinței pe care Tamara o simțise întotdeauna zăcând în adâncurile ei. Din clipa în care puse piciorul în Ein Shmona, se cufundă în experiența evreiască. Începu să înțeleagă pentru prima dată în viață ce înseamnă să fii evreu şi acest fapt o atinse profund în viața ei emoțională. Se găsea față în față cu credința moştenită de ea, care îi era la fel de străină ca budismul, arheologia sau fizica, dar pe care o găsea cu atât mai fascinantă. Pionierii din Ein Shmona nu se ocupau numai cu agricultura, ci puneau în practică şi un ideal de viață care cuprindea politica, rutina cotidiană şi religia într-un trai confortabil, atât fizic cât şi spiritual. Se mira şi era impresionată în fiecare moment.

Schmarya stătea în fața ei la masa din sufrageria comunității. Cu toate că el o îndemna să mănânce, era prea emoționată. Ca să-i facă plăcere, luă câteva înghițituri de pui şi apoi împinse de colo-colo mâncarea pe

farfurie. Îi privea pe comesenii îmbrăcați de lucru şi asculta împletirea exotică a limbilor: ebraică, idiş, rusă, germană şi poloneză, toate pe fondul muzical provenind de la un radio. Parcă era la un restaurant cu mobilă rustică, specializat în mâncăruri de casă delicioase şi servind o clientelă internațională. Dar în nici un restaurant pe care-l frecventase nu era o atmosferă de veselie nesilită şi de camaraderie nedeghizată aşa ca aici.

– Îmi place aici, spuse ea, privind în jur. Întotdeauna sunt atât de prietenoşi?

Schmarya aruncă o privire mesenilor.

– Ei, din când în când mai sunt certuri şi vrajbe, dar în general sunt prietenoşi.

Făcu un gest de reproş cu furculița:

– Nu mănânci.

Ea luă repede o înghițitură de pui.

– Totdeauna mâncarea e aşa de bună?

– Totdeauna, zâmbi el. Ar putea fi şi mai bună peste vreo şase luni.

– Da? sorbi ea din vin. De ce?

– Acum câteva luni, o familie germană a scăpat de persecuția nazistă şi s-a alăturat kibuțului nostru.

Ea puse paharul jos.

– Iar soția e o bucătăreasă grozavă, ghici.

– Nu, de fapt soțul e. Herr Zimmermann e un maestru bucătar de renume mondial. A fost bucătar şef la hotelul Kempinski din Berlin. Pierderea Germaniei va fi câştigul nostru.

– Dar nu înțeleg, mai sorbi ea o înghițitură de vin. Ai spus că sunt aici. De ce nu găteşte de acum? De ce trebuie să mai aştepte şase luni? E bolnav?

– Nu, nu, râse Schmarya. Aşa e regula la noi în kibuț. Toți nou-veniții trebuie să lucreze mai întâi la câmp. Trebuie să *câştige* privilegiul de a exercita o altă meserie, dacă vor.

Tamara îl privi țintă:

– Vrei să spui...că nu i se *permite* să-şi exercite meseria?

– Nimănui nu i se permite înainte de a trudi pe câmp o anumită perioadă. Aşa fac toți cei care ni se alătură.

– Dar dacă au talente excepționale? Probabil că faceți şi excepții.

El clătină din cap,

– Mi-e teamă că nu.

Văzându-i privirea neîncrezătoare, adăugă încet:

– Te poți gândi la o slujbă mai importantă decât îngrijirea pământului?

– Cu alte cuvinte, spuse ea, dacă aş vrea să fac parte din kibuț, mi-ai pune în mână o sapă şi m-ai trimite la câmp, nu-i aşa?

– Da, zâmbi el, cu riscul de a-ți strica frumoasa manichiură. Totuşi, n-o să te trimit direct la prăşit. Prima slujbă e curățirea terenurilor noi de pietre şi stânci.

– Nu e cam dur pentru oameni?

El dădu din umeri:

– Viața e dură aici. Ca să supraviețuim, trebuie să fim şi noi duri şi fiecare să contribuie cu o parte egală pentru binele comun. Vezi tu, kibuțul nu e o democrație. Forma asta de guvernare nu se potriveşte aici. Aşa că practicăm un socialism temperat de dreptate, egalitate şi libertate. Oricât am iubi libertatea, individul are un rol secundar față de nevoile comunității ca întreg. Şi cum pământul ne asigură existența, agricultura are prioritate.

– Ştii ceva, declară Tamara, dacă aş fi Herr Zimmermann, aş fi bucuroasă să ar şi să secer în loc să robotesc lângă un cuptor încins. Apropos, casa ta nu are bucătărie.

– Din cauză că nu e nevoie de ea. Toți luăm masa aici, în sufrageria comună. E mult mai economic decât să aibă fiecare bucătăria lui.

– Înțeleg. Dar mai am o întrebare. Ce se întâmplă dacă, de exemplu, Zimmermannilor nu le place aici?

– Nu sunt obligați să rămână. Sunt liberi să plece când vor.

– Pleacă mulți?

– Unii. Au fost oameni care au considerat viața asta prea uniformă pentru gusturile lor, dar celor mai mulți le place. Munca e grea, dar rezultatele sunt pe măsură, poate nu atât pentru indivizi, cât pentru comunitate ca întreg. E ca şi cum fiecare munceşte pentru ceva mai înalt, un ideal mai nobil decât propriile interese.

Ea-şi îngustă ochii:

– Nu vorbeşti despre comunism?

– Ba da, într-un fel. Dar într-o țară comunistă, oamenii nu se bucură de dreptate şi de libertate ca noi. Socialismul nostru e numai pentru binele comun şi nevoile fiecăruia sunt asigurate atâta vreme cât respectă interesele tuturor. Educarea copiilor, cheltuieli juridice, asistență medicală... totul e suportat de kibuț. Chiar şi mâncarea. Nimeni nu trebuie să sufere de foame. Ai putea spune că suntem responsabili unii față de alții din leagăn până la mormânt. Dar, bineînțeles, oricine poate pleca de aici oricând.

Ea era impresionată:

– E uluitor. *Tu* ai conceput toate astea?

– Doamne sfinte, nu, râse el. Nu pot spune că e o idee originală. Punem în practică şi continuăm experiența altora. Comunități agricole ca asta există deja de cincizeci de ani. Dar diferența este că noi am stabilit prima comunitate din deşert. Celelalte sunt în nord, unde pământurile sunt mai bogate. Cele mai multe sunt în Galileea.

Tamara era fascinată şi ar fi tot ascultat. După mândria din vocea lui, îşi dădea seama că acesta era subiectul lui favorit. Vorbiră o parte din noapte despre kibuț, mult după ce plecaseră din sufrageria comună.

– Dacă vrei, poți să faci turul aşezării şi să vezi toate amenajările.

– Mi-ar plăcea.

– Din păcate, mâine o să fiu plecat aproape toată ziua, dar Dani va fi bucuros să-ți arate totul.

– D-dani ben Yaacov? nu-şi putu ea reține ezitarea din voce.

– Da. Nu-ți place de el? E foarte inteligent. De asemenea, e neînfricat şi inventiv. Mă bizui pe el pentru multe lucruri, s-ar spune că e mâna mea dreaptă. Crede-mă, nu te-aş putea lăsa pe mâini mai bune. Poți avea deplină încredere în el.

Da gândi ea, dar pot avea încredere şi în privința emoțiilor?

Tamara dormi bine în noaptea aceea. Se sculă odihnită, cu un sentiment de bunăstare. Tatăl ei plecase, dar îi lăsase un vas mare plin cu apă rece ca să se spele. Se îmbrăcă repede şi mâncă un mic dejun foarte gustos în sufrageria comună. Avea o poftă compensatoare față de seara trecută şi făcu eforturi ca să nu mănânce prea mult. Aşteptându-l pe Dani, bău două cești de cafea neagră.

El veni, adoptând o comportare de ghid profesionist. Fu în acelaşi timp uşurată şi supărată că nu mai avea nici un motiv să se teamă de intențiile lui. După cât de uşor se descurca şi după câte date ştia, putea ghici că făcuse acelaşi lucru de multe ori.

Începură vizitarea comunității din centru, continuând spre exteriorul cercului. Ea descoperi că Ein Shmona nu depindea din afară decât de apă, care curgea prin patru conducte groase subterane de la sursa aflată undeva în munții apropiați. Locul era un oraş în miniatură. Dani îi arătă infirmeria, magazinul universal, uzina de electricitate şi chiar câteva case particulare. Când ea se feri să intre într-o casă ai cărei proprietari erau la lucru, el râse:

– Aici nu sunt infracțiuni, îi spuse, şi uşile sunt întotdeauna descuiate. N-avem nevoie de zăvoare şi chei; sper că n-avem nevoie niciodată.

Tamara se întoarse spre el:

– Crezi că va exista vreodată un stat iudaic? Ştiu că tata aşa speră, dar...

– Va exista, spuse el încrezător, cu ochii scânteind. Sau, cu cuvintele lui Theodor Herzl, „Dacă vreţi, nu va rămâne numai un vis". Cred asta din adâncul inimii şi o cred şi mulţi alţii.

– Pari atât de încrezător...

– Stai să-l auzi pe David Ben-Gurion! E mai rău decât tatăl tău şi cu mine laolaltă!

Apoi el schimbă brusc subiectul:

– Nu ţi-ar plăcea să te uiţi la machetele noastre pentru viitor?

– La nebunie!

El o duse la sinagogă. În spate, se afla o cameră care fusese iniţial un depozit.

– Suntem în criză de spaţiu, îi explică Dani aprinzând lumina, aşa că am transformat camera asta în birou de planificare.

Ea se aştepta să vadă planuri trasate stângaci pe hârtie, în cel mai bun caz tipărite. Văzu în schimb o masă lungă de patru metri şi lată de trei care ocupa cea mai mare parte a camerei. Pe ea era o machetă artistică din mucava, reprezentând zona cu munţii alăturaţi. Înfăţişa modelul colorat şi la scară redusă al unui oraş, cu fiecare clădire reprodusă cu exactitate, până la cel mai mic detaliu. Erau cinci sau şase sute de clădiri, unele arătând ca nişte blocuri cu patru etaje şi cu mici balcoane. Noul oraş era dispus geometric în jurul centrului circular, formând o literă „L" înconjurată de o şosea cu patru benzi.Totul era reprodus în miniatură: loturi de parcare, zone rezidenţiale, un complex industrial, un ştrand, un parc, chiar şi o pistă de aterizare la periferie.

– Asta... şopti ea. Voi vreţi să creaţi *asta?* Aici?

El o privi drept:

– De ce nu?

– E...e doar..., gesticulă ea agitată. Vreau să spun că...e prea mare. Prea... ambițios!

– Şi de ce n-ar fi? Dacă expansiunea continuă ca până acum, chiar şi proiectul ăsta va fi prea mic în douăzeci de ani. În ultimii cinci ani, populația noastră s-a triplat.

– Dar se va putea susține din agricultură un oraş atât de mare?

El dădu din cap:

– Câmpia îl va înconjura din toate părțile. Avem în momentul de față o mie cinci sute de hectare, obținute cu fondul Fundației Evreieşti şi cu fondul național. Acum nu folosim decât unsprezece. Am încercat să negociem cumpărarea unui teren mai mare, dar arabii nu mai vor să ne vândă pământ. La început, se putea cumpăra mult şi ieftin. De regulă, arabii preferau satele de pe deal sau oazele, cum e al-Najaf de lângă noi. Le vindeau evreilor câmpuri, mlaştini şi mai ales zone de deşert, de care nimeni altcineva nu era interesat. Apoi, după ce mlaştinile au fost asanate, câmpurile transformate în ogoare şi deşertul fertilizat, arabii au început să fie geloşi, da?

Făcu o pauză şi clătină sumbru din cap:

– Mi-e teamă că s-a stârnit multă animozitate.

Ea-şi aminti ascunzătoarea de arme din casa tatălui ei.

– Au loc multe scene de violență?

El făcu un semn cu mâna înainte şi înapoi:

– Vin şi se duc ca valurile, dar există întotdeauna posibilitatea. Nu trebuie să uităm asta. Într-un moment de slăbiciune, am putea fi anihilați cu uşurință.

Era un gând ca un duş rece.

– Acum, spuse el, conducând-o spre uşă, hai să-ți arăt magazinul universal...

Stinse lumina şi ieşiră prin sinagogă, aşa cum intraseră. Încântarea ei inițială se transforma rapid în teamă. Locul părea paşnic şi liniştit. Dar în adânc plutea continuu amenințarea violenței. Cu toate acestea, existau oameni

care aleseseră să trăiască aici. Ea nu credea c-ar putea, ştiind că trebuie să fie tot timpul atentă la semne de primejdie. N-ar fi putut trăi uitându-se tot timpul peste umăr.

Turul dură toată dimineaţa şi se întinse şi după prânz. Dani lăsă ogoarele şi sistemul de irigaţie la sfârşit. Înainte de a porni într-acolo, se opri la dormitorul celibatarilor ca să-şi ia puşca.

Tamara privi tăcută cum şi-o agăţa pe umăr cu gestul reflex al omului care mai făcuse acelaşi lucru de sute de ori. Mergând pe câmp, Dani îi arătă santinelele care-i păzeau pe lucrători. Tamara fu impresionată să vadă că, pe lângă uneltele de lucru, fiecare îşi avea puşca la îndemână. Se străduia să ţină pasul cu Dani. El era călit şi obişnuit cu arşiţa, dar ea începea să obosească. Deşi kibuţul era mic, soarele era copleşitor şi-i era îngrozitor de cald. O dureau picioarele şi o strângeau pantofii, care, deşi comozi, nu erau făcuţi pentru mersul printre bolovani. Era în picioare de câteva ore bune şi i se învârtea capul de atâtea date comunicate neîntrerupt de Dani.

Se simţi uşurată când se îndreptară în sfârşit către casa răcoroasă a tatălui ei. Schmarya nu se întorsese încă şi, de data asta, Dani intră înăuntru. Stătură faţă în faţă la masa rotundă, el împinse vasul de bronz ca să se poată privi şi turnă două pahare de vin. Tamara era atât de însetată încât trebui să bea două pahare de apă înainte de a sorbi din vin. Şi, pentru că era obosită, i se urcă direct la cap.

Ochii înşelători indolenţi ai lui Dani o studiau deschis. Simţi un val de teamă. Ochii ăştia o încurcau, o priveau prea fix. Culoarea lor cafenie părea că o învăluie şi apoi se retrage în adâncimi întunecate. Erau neliniştitori, de parcă ar fi putut vedea lucruri pe care ochii ei nu le puteau zări.

El îi prinse privirea:

– S-a întâmplat ceva?

Ea clătină din cap şi-şi plecă repede ochii, de parcă paharul de vin din fața ei ar fi meritat o examinare atentă.

– Eşti frumoasă, spuse el încet, făcând-o să tresară. Chiar mai frumoasă decât în film.

Ea simți cum o cuprinde emoția şi-l privi:

– Mi-ai văzut filmele? întrebă golindu-şi repede paharul ca să-şi înlăture stânjeneala.

– Am văzut unul. *Ana Karenina,* la cinema la Ierusalim. Mi-a plăcut foarte mult. De abia după film a început să-mi placă Tolstoi, zâmbi el.

Ea îi întoarse zâmbetul, simțindu-se prostuță pentru că îi păsa atât de mult de părerea lui.

El luă sticla şi-i umplu din nou paharul, fără să-şi ia ochii de la ea.

– Ai de gând să te întorci vineri la Tel Aviv?

Ea dădu din cap:

– Da, aşa i-am spus Ingei. Dacă nu mă-ntorc, se va îmbolnăvi de îngrijorare.

– De ce n-o inviți să vină aici?

Ea tresări:

– Aş putea?

– Bineînțeles.

– Dar... brigadierul Diggins. Şi-a pus oamenii să ne urmărească. În mod sigur, mai devreme sau mai târziu, ne va găsi aici.

Dani râse:

– Tatăl tău e vulpe bătrână. De ani de zile îl păcăleşte pe brigadier. Ce te face să crezi că o să-l prindă acum?

– Nu ştiu. Poate eu.

Dani clătină din cap.

– Tatăl tău e ca o fantomă. I s-a dus vestea că apare şi dispare când doreşte. Odată, brigadierul chiar l-a prins şi i-a scăpat de sub nas.

Făcu o pauză şi rânji, dar vocea îi era guturală:

– Ai să te răzgândeşti în legătură cu plecarea?

– Da, spuse ea, puţin cam prea repede.

În mod ciudat era în acelaşi timp necăjită şi foarte mulţumită. Se întreba dacă el era conştient de puterea pe care o avea asupra ei.

– Da, repetă agale, pe un ton vibrant.

– Mă bucur că am stabilit asta. Voi trimite un mesaj la Tel Aviv pentru ca prietena ta să nu se îngrijoreze. Luni, cineva o va aduce aici împreună cu restul de bagaje.

Ea îl privi fix.

– Se pare că ai pus totul la cale.

– Aşa-mi place să cred, zâmbi el dezinvolt. Vezi, mă simt bine în compania ta. Nu semeni cu nici o altă femeie din câte am întâlnit.

Ea simţi o împunsătură iraţională de gelozie. El era extraordinar de frumos. Extrem de masculin. Probabil că fuseseră multe femei în viaţa lui.

El păru că-şi dă seama de gândurile ei şi se întinse peste masă să-i ia mâna.

– Am stabilit totul, da?

Ea dădu din cap prostită.

– Bine. Cât despre mine, sper să-ţi placă aici.

Îi zâmbi într-o parte, în felul acela în care-i zâmbise ziua trecută, dar nu şi în timpul turului din ziua aceea.

– Pentru mine e foarte important să-ţi placă.

– Şi de ce ar fi?

El se aplecă mai mult şi-i căută ochii:

– Pentru că eu nu vreau să mă mut. Îmi place aici.

Şi de ce ar trebui să te muţi?

– Pentru că intenţionez să te iau de nevastă.

Dar nu se căsătoriră decât după un an şi ceva. Mai întâi, ea vru să fie sigură că îl iubea cu adevărat pe Dani şi că putea trăi fericită în kibuţ. Între timp, stătu în casa

tatălui ei, ca să nu trebuiască să se mute în dormitorul celibatarelor, ceea ce i-ar fi umbrit viziunea despre viața în comun. Se dovedi un aranjament favorabil, mai ales fiindcă Schmarya era plecat aproape tot timpul.

– Dacă am fi căsătoriți, am putea avea o casă a noastră, îi spuse Dani în cursul uneia din vizitele lui zilnice.

– Ştiu, răspunse ea, dar încă nu sunt gata pentru aşa ceva.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Dar dacă descopăr că viața de aici mă exasperează, asta ne-ar ruina căsnicia. Locul ăsta e viața ta, Dani. Sufletul tău e aici. Amândoi ştim că n-ai fi fericit în altă parte. Aşa că, te rog, nu mă grăbi. Am nevoie doar de mai mult timp.

Începu să se joace cu gulerul cămăşii lui pe jumătate descheiate.

– Dacă despre asta e vorba... spuse el cu îndoială.

– Despre *asta,* îl asigură ea.

Şi era adevărat. Nu era încă pregătită să intre într-o căsnicie. Până atunci, chemarea de sirenă a Hollywood-ului n-o mai ademenise deloc. Nu era o desfătare să faci filme, era doar o muncă grea. Nici de Los Angeles nu-i era dor. Aici, departe de nebunia vieții de oraş, putea fi calmă şi introspectivă. Admiratorii n-o mai urmăreau peste tot, țipând şi agățându-se de ea şi împingându-se unul pe altul pentru un autograf. Nu mai exista nici o urmă a trecutului dureros. La Ein Shmona, fiecare nou venit putea şterge totul cu buretele şi începe o viață nouă. Cel puțin pentru moment, îi plăcea să fie departe de restul lumii şi se simțea acasă. Şi de ce nu m-aş simți? se întreba adesea. Acesta era pământul ales de tatăl ei şi dacă se întorcea în timp două sau trei mii de ani ar fi descoperit poate că şi strămoşii ei trăiseră pe acelaşi pământ aspru făgăduit lui Moise. Deşi nu-şi putea explica senzația, i se părea că se află unde trebuie. Trecutul biblic părea să învie pentru ea.

Pentru prima dată în viață se simțea evreică și-i plăcea. Aici era trecutul ei și spera că aici îi era și viitorul.

Între timp, avea destule ocupații. Nu voia să fie o povară, așa că insistă să-și îndeplinească datoria de a munci la câmp. Nemulțumită de ignoranța ei cu privire la iudaism, începu să-și practice religia cu ardoare. Citi cărți, merse la sinagogă, puse zeci de întrebări. De trei ori pe săptămână făcea cursuri de ebraică. După șase luni era destul de instruită pentru a preda arta dramatică și engleza la școală.

Totul era nou, exotic și fascinant. Adora sabatul, cu ritualul solemn al aprinderii luminii de noapte, mâncărurile tradiționale și poveștile din Vechiul Testament, mult mai palpitante decât tot ce creaseră vreodată scenariștii de la Hollywood. Dar cel mai mult îi plăceau zilele de vacanță, când simțea cu adevărat cum prezentul se îngemănează cu trecutul.

Avea și supărări, bineînțeles. Inge ura kibuțul. Stătu trei luni, dar apoi nu mai putu să suporte. Îi repugnau arșița veșnică, lipsa anotimpurilor și seceta continuă. Se plângea de lipsa unor obiecte de uz casnic pe care le găsise înainte peste tot și de solicitările impuse de viața în comun. Fiind catolică, se simțea tot timpul marginalizată.

– E un loc drăguț de vizitat, spunea ea, dar nu cred că aș putea sta aici întotdeauna.

Într-o seară, când Tamara veni de la câmp, o găsi pe Inge făcându-și bagajele. Pentru oclipă, o privi doar, șocată.

– Inge! Ce faci?

Inge n-o privi.

– Ce ți se pare că fac? Împachetez.

– Doar nu pleci deja! Dacă ai mai sta măcar puțin...

Inge vârî într-o valiză ultimul teanc de bluze frumos împăturite și apăsă bine capacul cu o mână. Cu cealaltă închise cataramele și apoi se îndreptă și-și bătu palmele

una de alta de parcă şi le-ar fi scuturat de praf. Se întoarse spre Tamara:

– Gata. Cred că am luat tot.

Tamara veni în fața ei.

– Nu poți pleca! îi spuse cu un puternic accent de disperare în voce.

– Trebuie, *Liebchen.*

– Cum o să trăiesc fără tine? întrebă Tamara dezlănțuită. Suntem împreună de când eram un bebeluş!

– Îl iubeşti pe Dani.

– Da, încuviință Tamara.

– În cazul acesta, cred că vei fi foarte fericită fără mine, spuse Inge cu blândețe.

– Dar ce o să faci tu?

– Ții minte că am petrecut singură câteva zile la hotelul din Tel Aviv, când ai venit tu prima oară aici?

Tamara dădu din cap.

– Ei, atunci ții minte că ți-am spus că am cunoscut o familie Steinberg.

– Cei din Boston, spuse mohorâtă Tamara.

Inge dădu din cap.

– Mi-au scris că vor să vin la Boston. Guvernanta copiilor a renunțat la slujbă şi ar vrea să-i iau eu locul. Linda şi Marty Steinberg sunt nişte copii adorabili şi au nevoie de mine. Doamna Steinberg mi-a scris că sunt singura persoană cu care s-au împăcat atât de bine.

– N-ar fi trebuit să te las niciodată singură la hotelul ăla.

Inge tăcu un moment, apoi spuse:

– Mai devreme sau mai târziu tot ar fi trebuit să ne despărțim. Noi două nu putem trăi împreună toată viața. Toate păsările învață să zboare şi-şi construiesc un cuib al lor. Acum, că l-ai găsit pe al tău, fii fericită!

– Dar eşti foarte sigură că nu vrei să rămâi? Putem începe o viață nouă aici, Inge! Sunt atâtea de făcut! Pentru prima dată simt că e nevoie cu adevărat de mine.

– E bine că simți asta, o aprobă Inge. Şi asta îmi uşurează şi mie plecarea.

Tamara se plimba agitată prin cameră:

– Şi tu ai putea face mult bine aici!

Inge zâmbi:

– Sunt sigură şi voi veni să te vizitez din când în când. Doar nu ne despărțim cu duşmănie, nu-i aşa?

Se duse şi-i luă mîinile Tamarei în ale ei:

– E un loc drăguț de vizitat, *Liebchen,* dar prefer ceva mai verde, cu anotimpuri.

Zâmbi palidă:

– Ştii, sunt cam bătrînă ca să mă joc de-a colonista.

– Dar nu eşti bătrână!

Inge o privi cu capul într-o parte şi-i mângâie obrazul.

– Tamara, spuse încet, totul s-a rezolvat cum era mai bine. Nu-ți dai seama? Tu ți-ai găsit locul aici şi mi-am găsit şi eu un loc al meu.

Îi strânse cu afecțiune mâna:

– Ai o viață nouă înainte şi eu la fel. Ce ne-am putea dori mai mult?

– Să fim împreună, spuse Tamara posacă.

– Tamara...

Inge oftă, îi lăsă mâinile şi, trăgând un scaun, o aşeză pe el. Îşi trase şi ea un scaun în fața ei:

– Ți-ai găsit tatăl, plus un bărbat frumos de iubit şi o lume nouă fascinantă. Mulțumeşte-te cu asta! Ştii că nu voi putea fi cu tine întotdeauna.

Tamara se uită la bagajele din cameră. Creau o atmosferă infinit de tristă.

– Acum, fă-mi un serviciu, spuse Inge. Fiindcă plec mâine dimineață şi am terminat de făcut bagajele, hai să petrecem restul serii împreună, cu un pahar de vin şi amintiri. Vreau să ne amintim cu plăcere de aceste ultime ore.

– În regulă, se forță Tamara să zâmbească.

Bine. Şi cine ştie? Poate într-o zi vom fi din nou împreună.

Poate într-o zi... mă simt de parcă te-aş fi părăsit! izbucni Tamara.

Nu, nu! spuse cu asprime Inge. Nu vorbi aşa. Nici vorbă să mă părăseşti.

Nimic nu va mai fi la fel fără tine.

Aşa sper şi eu! spuse Inge cu o ţâfnă comică.

Schmarya şi Tamara îl priviră întrebători pe Dani, care intră şi se aşeză pe un scaun. Era agitat şi posomorât.

E oficial? întrebă Schmarya cu greutate.

Dani dădu din cap mânios.

Da, spuse, tocmai vin de la Ierusalim. E oficial. Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

Îşi încleştă pumnul şi izbi masa cu atâta putere încât vasul de bronz începu să vibreze, dar nimeni nu-i acordă vreo atenţie.

- Ştiţi ce înseamnă asta, adăugă el nefericit.

Schmarya oftă:

- Blestematul ăsta de Act Alb, clătină el din cap cu tristeţe. Uneori îmi vine să cred că evreii au fost aduşi pe lume numai ca să sufere.

Nu putem face nimic? întrebă Tamara.

- Facem tot ce putem, răspunse obosit Schmarya, dar nu e suficient. Nu, copii, nici pe departe. Suntem la cheremul Marii Britanii, lipsiţi de putere. Cu Actul Alb care reduce imigraţia la şaptezeci şi cinci de mii de evrei în următorii cinci ani, englezii ne-au anihilat. De fapt, aproape au oprit emigrarea.

Dar de ce? vru Tamara să ştie.

De ce? râse fără chef tatăl ei. Pentru că englezilor le e teamă că războiul cu Germania e inevitabil şi nu-şi asumă nici un risc. Englezilor le e groază ca nu cumva Hitler să-i câştige pe arabi de partea lui.

Oftă:

– Aşa că guvernul britanic ne-a vândut în schimbul unor barili de petrol brut. Le pasă mai mult de comerț decât de evrei, zâmbi el fără veselie. Presupun că era de aşteptat. Ar fi trebuit să simțim că aşa ceva se va întâmpla.

Tamara era palidă:

– Deci, cu alte cuvinte, evreii germani care vor să emigreze...

– ...vor fi măcelăriți, termină fraza tatăl ei.

Îşi frecă fața obosită cu vârfurile degetelor.

– Sunt ca şi morți.

– Cum puteam lăsa...

– Aşteaptă, întinse Dani o mână. Mai e ceva.

Se uitară la el.

– Deşi nu e încă lege, s-a propus să i se dea înaltului comisar regal puterea de a-i împiedica pe evrei să se deplaseze în anumite regiuni ale țării.

Tamara încremeni pe dinăuntru:

– Nu se poate!

– Ba te asigur că da, spuse Dani.

– Va fi la fel ca atunci în Rusia, spuse Schmarya tulburat, dar deloc surprins. Şi asta ar fi trebuit să presimțim, spuse el rar. O jumătate din Palestina va fi închisă pentru evrei. E răspunsul la solicitările arabilor.

– Mai sunt două lucruri... începu Dani.

Vocea Tamarei era o şoaptă încordată:

– Vrei să spui că mai e şi altceva?

– Mi-e teamă că da. Vor să impună mari restricții la vânzarea pământului neevreilor cu alte cuvinte. Agenția evreiască nu va mai putea achiziționa pământ...

– Dar e părtinitor! întrerupse Tamara.

– E real, spuse Dani. Şi acum, lovitura cea mai mare. Englezii vor să formeze un guvern palestinian într-o perioadă de zece ani. Inutil să spun că un

guvern bazat pe populația actuală a Palestinei. Altfel spus...

– Din moment ce două treimi din Palestina sunt arabi şi populația evreiască nu mai poate creşte, va fi un guvern arab, murmură Tamara.

– Exact.

Schmarya îşi împinse scaunul şi-şi întinse picioarele în față.

– După cum văd lucrurile, nu putem face decât un singur lucru, zise el fără nici o intonație.

Fața lui era împietrită, de granit:

– Pentru că nu ne putem permite să acceptăm ce vor englezii, trebuie să ne sporim eforturile de a ne elibera de ei. Mâine mă duc să vorbesc cu David Ben-Gurion. Va întruni Consiliul Comunității şi poate vom pune la punct o strategie.

– Crezi cu adevărat că există şanse? întrebă Tamara. Vreau să spun că Marea Britanie e atât de puternică. Sigur că...

Un zâmbet slab destinse buzele tatălui ei:

– Nu l-a omorât David pe Goliat? întrebă el încet.

Ea reflectă la cuvintele lui, apoi se hotârî:

– Vreau şă ajut atât cât pot. Socotiți-mă şi pe mine de-a voastră.

Amândoi bărbații o priviră surprinşi. Ea se uită de la unul la altul:

– Ce s-a întâmplat?

– Eu... cred că ne-ai prins cam nepregătiți, spuse Schmarya blând.

– De ce? întrebă ea. Ştiți că asta e şi țara mea. M-am hotărât. Am de gând să rămân aici pentru totdeauna.

Îi zâmbi încântător lui Dani:

– Fixezi tu data nunții, dragul meu?

Se căsătoriră peste două săptămâni. Fără judecător de pace şi circul mass-media. Fură uniți de un rabin sub o

chuppa. Ceremonia ar fi satisfăcut-o deplin pe Zelda Ziolko.

Îşi petrecură luna de miere la Eilat şi pentru scurt timp lăsară în urmă grijile lumii. Nu aveau ochi decât unul pentru altul, de parcă ar fi fost singurii oameni de pe lume. Se ţineau de mână pe plaja cu palmieri, înotau în apa Mării Roşii, transparentă şi rece, şi urmăreau bancurile de peştişori de-a lungul recifelor spectaculoase. Glumeau, se luau în braţe şi ţipau ca nişte copii, amenințându-se cu crabi pe care se prefăceau că şi-i bagă unul altuia în costumele de baie. Când el se zgârie pe talpă într-un coral, ea spălă rana, o sărută şi-l făcu bine. Dacă aşa ceva e posibil, fiecare zi era mai bună decât cea precedentă. Tamara nu fusese niciodată atât de fericită. Amintirea lui Louis se îndepărtă şi împunsăturile de durere pe care le simţea gândindu-se la el aproape dispărură. Credea sincer că Louis s-ar fi bucurat pentru ea.

Dimineţele şi nopţile, uneori şi după-amiezile, făceau dragoste cu pasiune şi cu un abandon primitiv, extatic. Între timp, visau şi făceau planuri pentru viitor. În acele zile liniştite, nimic nu li se părea imposibil. Simţeau că împreună ar fi putut muta şi munţii dacă voiau.

– Voi lupta atât cât trebuie pentru ca Palestina să devină statul Israel, aşa cum a visat Theodor Herzl, declara Dani cu aprindere.

Tamara era la fel de înflăcărată ca şi el pentru o patrie a evreilor, dar în sinea ei gândea: Vreau ceea ce vrei şi tu, iubitule. Singurele lucruri importante pentru mine sunt cele care sunt importante pentru tine.

Zilele trecură pe nesimţite, dar părăsiră ţărmul tihnii fără regrete, ştiind că viaţa lor împreună era abia la început. Amândoi abia aşteptau să transforme în realitate planurile fabuloase pe care şi le făcuseră. Când se întoarseră la Ein Shmona nu numai că se iubeau mai mult, dar se şi înţelegeau perfect şi se respectau unul pe altul.

Plecaseră în luna de miere ca un cuplu şi se întorseseră în acelaşi timp prieteni şi îndrăgostiți.

Îi aştepta o surpriză – o casă nouă, înălțată miraculos în timpul absenței lor. Avea patru camere mari şi era prima reşedință cu instalație de apă din aşezare.

– Toți au lucrat în timpul liber ca să fie gata când vă întoarceți, le spuse Schmarya cu mândrie.

Tamara iubi casa mai mult decât iubise vilele luxoase de la Hollywood.

Dar miracolul întâmplat la Eilat avea să devină în curând evident. În timpul acelor săptămâni magice rămăsese însărcinată. Când doctorul Saperstein îi confirmă sarcina, lăcrimă de bucurie. Simpla atingere a lui Dani o făcuse să rodească.

Era extraordinar de fericită.

Nouă luni mai târziu, Dani fu lângă ea când născu la infirmerie. Fu cea mai fericită zi din viața lor. Fuseseră binecuvântați de două ori. El îi legăna pe gemenii înfăşați:

– Doi fii frumoşi, şopti cu mândrie, parcă nevenindu-i să creadă. Şi nici măcar nu plâng.

– Din cauză că seamnă în partea tatălui, spuse ea din patul în care stătea cu capul pe patru perne groase.

El le examină fețele.

– Seamănă mai mult în partea mamei.

Ea zâmbi:

– Toți bebeluşii seamănă. Aşteaptă să li se definească trăsăturile.

– Cum o să-i numim?

– Credeam că ne-am hotărât deja: Ari, dacă e băiat şi Daliah, dacă e fată.

– Dar sunt doi băieți. Nu ne-am gândit la asta.

– Aşa e, gândi ea cu voce tare, apoi zâmbi strălucitor. Ce părere ai despre Asa? Asa şi Ari.

– Ari şi Asa să fie. *Ne avem unul pe altul şi copiii şi a noastră va fi familia cea bogată în dragoste şi tihnă. Vom*

muta munții şi o vom face ca o familie. Nimic nu ne poate despărți, nimic nu ne poate opri.

Dar forțele combinate ale istoriei şi destinului le mai rezervau încă multe.

Vremurile erau tulburi. Aşa cum se temuseră, o jumătate din teritoriul Palestinei era închisă pentru evrei şi se puseră în aplicare şi restricțiile aspre în legătură cu achiziționarea pământului de către Agenția Evreiască. Evreii fură condamnați la un statut de minoritate şi Actul Alb reduse efectiv emigrarea. Deşi fu denunțat în Parlament de către Winston Churchill, de alți conservatori şi de către fiecare laburist important, rămase în vigoare.

Dincolo de hotare, vremurile erau la fel de tulburi. În martie 1938, Adolf Hitler anexase Austria, iar peste şase luni, Marea Britanie şi Franța se dădură la o parte, permițându-i Germaniei să dezmembreze Cehoslovacia. Cel de-al treilea Reich se repezise ca un uliu şi sfâşiase două țări, în vreme ce restul lumii stătea şi se uita.

Cu toată izolarea lor, locuitorii din Ein Shmona urmăreau îndeaproape înaintarea nazistă, cu mai multă teamă decât locuitorii marilor capitale europene. Ei ştiau mai bine decât oricine că teroarea care se năpustise asupra lumii îi putea distruge pe toți. Veştile din Europa erau odioase, de necrezut şi temerile lor erau reale, având în vedere experiențele dureroase ale trecutului. Ei erau ultimii copii ai lui Moise, veniți în Palestina ca să scape de pogrom şi persecuție. Şi acum, pericolele de care fugiseră amenințau să vină peste ei. Hitler nu era un bufon cum îl prezentase Chaplin. Era un alt faraon, un alt Irod – Îngerul întunecat al morții

– De ce nu-l opreşte nimeni pe nebun? strigă Tamara într-o seară când, adunați cu toții în sufrageria comună, ascultau la radio veştile deprimante despre noile victorii ale lui Hitler. Înainte de a ne da seama, toată lumea va fi germană!

– Cu excepția poporului nostru, spuse Schmarya mohorât, privindu-i pe fiecare şi transmițându-le teama lui, până când fură uniți de o teroare colectivă. Dacă Hitler continuă, nu va mai rămâne nici un evreu pe fața pământului.

În 1939, Germania şi Rusia semnară un pact de neagresiune, care-i permise lui Hitler să atace Polonia fără teama unor represalii ruseşti. Franța şi Marea Britanie, garante ale independenței poloneze, declarară război Germaniei. În campania fulger din aprilie-iunie 1940, Germania cuceri Danemarca, Norvegia, Țările de Jos şi Franța – aproape fără nici o rezistență.

Apoi începu bătălia Angliei.

Hitler îşi masă trupele pe coasta franceză, pregătit să traverseze Canalul Mânecii, dar cei câțiva kilometri de apă fură înfrângerea lui. Fu oprit. Cu toate bombardamentele fără număr ale escadrilelor nemțeşti asupra Londrei, englezii rămaseră pe poziții şi ripostară cu tenacitate. Dar bombele îşi luară jertfa, cu toate că superioritatea aeriană a naziştilor era discutabilă. Mulți se temeau că, după cum stăteau lucrurile, capitularea Angliei era doar o chestiune de timp.

Pe 4 iulie 1940, Dani îi dădu vestea. În ultimele zile, Tamara simțise că se lupta în adâncul lui, dar îl cunoştea destul de bine ca să-l întrebe ce era cu el. Ştia că îi va spune singur când va fi pregătit.

În seara aceea, după cină, îi propuse să facă o plimbare şi, din tonul lui, ea ştiu că avea să-i spună ce-l frământa. Merseră în tăcere, dar încă dinainte de a-i spune ceva, ea simți cum o sufocă un val de spaimă. Când ajunseră la locul lor favorit, o culme de movilă care oferea o panoramă asupra kibuțului, el se aşeză pe un bolovan şi-l bătu cu palma. Ea se aşeză lângă el şi-i luă mâna.

Țipetele copiilor de la creşă ajungeau până la ei. În curând, gândi ea, gemenii vor fi destul de mari şi-i vor lua

la ei. Jeturile albe ale aspersoarelor îşi pulverizau apa pe ogoarele geometrice unde avea să se coacă în curând cea de a treia din cele patru recolte anuale. Ce paşnic părea totul! gândi ea. Cât de înşelător de liniştit! Stând acolo, atunci, nici nu-i venea să creadă că, la distanţă de câteva zile de călătorie, Europa explodase într-un front imens, însângerat şi pustiit de moarte şi durere.

– M-am hotărât să mă alătur armatei britanice, anunţă Dani liniştit, fără introducere.

Ea zvâcni de parcă ar fi lovit-o un pumn nevăzut. Se întoarse către el:

– Armata *britanică?* îl întrebă neîncrezătoare.

– De fapt, aviaţia.

Ea se întoarse şi se uită ţintă în gol mai multe minute, văzând şi auzind numai cuvintele lui, de parcă în minte i s-ar fi derulat mereu şi mereu un disc stricat, până când nu mai auzi decât o bolboroseală stridentă şi simţi c-o s-o apúce nebunia.

– Tamara, o rugă el încet, te rog, nu te supăra pe mine. Lasă-mă să-ţi explic.

Se întinse şi-i urmări cu degetul profilul de la frunte pâna la buze. De obicei, gestul acesta o făcea să zâmbească şi să-l privească drăgăstos.

– Tamara...

Ea stătea amorţită, fără să-l privească. O părăsea pentru o uniformă, ca să meargă la război pe un front îndepărtat, unde explodau obuzele, şuierau bombele şi zburau gloanţele. O să mănânce raţii reci şi o să sângereze şi... şi

Se răsuci încet spre el şi-l privi în faţă. O umbră de tristeţe coborâse în ochii lui, care păreau să-şi fi pierdut lustrul cafeniu.

– Tamara.

– Da, răspunse ea sec.

– Tamara, trebuie să încerci să înţelegi.

Ochii ei scânteiară:

– Dani! Englezii sunt dușmanii noștri! Au dovedit-o în repetate rânduri! De când cu idioțenia aia de Act Alb i-au oprit pe evrei să mai vină aici.

Gesticulă violent:

– Chiar și pe evreii din Germania, care nu aveau altă șansă de supraviețuire! Știi unde sfârșesc dacă n-au voie să emigreze!

Vocea ei era grea de emoție:

– Chiar tu mi-ai spus.

– Știu, spuse el blând, dar n-am de ales. Nu sunt primul evreu palestinian care se alătură armatei britanice și nici ultimul. Nu înțelegi? Deocamdată, trebuie să lăsăm la o parte neînțelegerile cu englezii. Un rău mult mai mare e slobod în lume.

Ea râse strident:

– Hitler. În ultima vreme, totul se reduce la Adolf Hitler.

– Da, Hitler, oftă el din greu, părând foarte obosit.

Ei nu-i venea să mai vorbească.

– Când pleci? îl întrebă într-un sfârșit.

– Lunea viitoare.

– Adică peste patru zile, îi apăsă ea mâna. Așa de repede!

– Da.

Ea privi cum soarele apunea în spatele stâncilor întunecate din depărtare, roșu ca sângele. O clipă, totul păru sângeriu – pământul, cerul, chiar și Dani. Temerile o asaltau. Îl înconjură cu brațul, agățându-se de el. Viziuni teribile ale războiului îi traversau imaginația, derulându-se ca într-un film rapid, cu secvențe de groază. Abia acum își dădea seama cât de mult i se păruse de la sine înțeleasă fericirea, când de fapt ar fi trebuit să mulțumească cerului în fiecare zi.

El o privea cu atâta blândețe, încât ea înțelese că-i citea gândurile.

– Trebuie să ne aducem fiecare jertfa, Tamara, îi spuse el încet. Nu înțelegi? Singurul lucru care-l împiedică pe Hitler să înghită mai departe lumea e rezistența Angliei. Dacă va fi învinsă, vor ajunge la noi. Şi atunci...

Clătină din cap cu mâhnire, sprijinind pe umeri greutatea lumii:

– Suntem evrei, Tamara. Am fi exterminați într-o săptămână.

Ea îl privea ca într-o transă.

Suntem evrei. Evrei.

Şi deodată, cel mai odios gând îi fulgeră prin minte: dacă era rănit şi cădea prizonier... şi nemții descopereau că e evreu... I se făcu atât de rău încât îi veni să vomite. Se abținu cu toată voința pe care o avea.

– Numai dacă vor fi destui care să se ridice şi să lupte vom supraviețui, spunea Dani. Înțelegi, nu-i aşa?

Ea se străduí să fie curajoasă şi reuşi să dea din cap. El avea dreptate; în adâncul ei, ştia asta aşa cum ştia că ziua vine după noapte şi noaptea după zi. Era hotărât, i se citea în ochi. Ea nu putea decât să-l aprobe şi să-i dea tărie, nu să-i mai reamintească de riscurile bătăliei. Nu trebuia să-i submineze încrederea, i-ar fi putut fi fatal.

– Da, spuse ea cu gura uscată, apoi înghiți şi încercă din nou: Da, dragul meu. Trebuie să te alături armatei britanice. Eu... înțeleg.

El o privi mut.

– Sunt aşa de mândru de tine, îi şopti ea. Te iubesc atât de mult!

– Eu ar trebui să fiu mândru, se minună el, trăgând-o mai aproape ca s-o sărute. O femeie mai slabă ar fi încercat să mă convingă să renunț.

Îi zâmbi:

– Eşti cu adevărat fiica tatălui tău.

În ochii ei țâşniră lacrimile:

– Nu fiica tatălui meu îți vorbea, îngăimă. Soția ta.

– Ştiu, zâmbi el, ştergându-i lacrimile. Cum să nu ştiu!

– Dani... îl privi ea înspăimântată.

– Hm?

– O să ai grijă? N-o să faci nebunii?

– Cum aş putea? râse el. Doar trebuie să mă întorc, nu? Avem munți de mutat, copii de făcut... Avem nevoie de toți bărbații, femeile şi copiii, ca să îndeplinim visul lui Herzl.

Râse încrezător şi dinții puternici şi albi îi străluciră:

– N-o să mi se întâmple nimic până când n-o să avem o casă de copii.

Ea simți o gheară în inimă. Când zâmbea, arăta atât de tânăr şi fragil! Oase, muşchi, piele – toate erau atât de uşor de distrus!

În noaptea aceea şi în următoarele trei dinaintea îmbarcării lui, se iubiră cu furie şi sălbăticie, de parcă ar fi trebuit să dovedească ceva, că erau puternici şi în viață.

Peste patru zile, îl conduseră la Haifa, de unde urma să urce la bordul fregatei engleze. Fu drumul cel mai nefericit din viața ei. Timpul lor împreună se redusese la câteva ore, care se scurtau mereu. Chiar şi gemenii simțiră o parte din temerile ei şi stătură neobişnuit de potoliți.

Pe chei, fu surprinsă de priveliştea pe care i-o văzură ochii. Un contingent de cel puțin două sute de tineri evrei aşteptau să se îmbarce pe aceeaşi navă. După atmosfera de carnaval, era evident că se duceau de bunăvoie. Femei şi bărbați de toate vârstele veniseră să-i conducă cu flori şi pahare de vin Semillon. Muzicanții cântau cântece tradiționale şi unele cupluri mai voioase se luaseră de mână şi dansau o horă improvizată în arşița copleşitoare. Tamara se uita pierdută. Cu toate că ştiau că unii nu se vor mai întoarce, entuziasmul lor nu era umbrit de nimic.

Inima i se umflă de mândrie. Se uită la Dani. Orâcât luptaseră să-şi câştige libertatea de la englezi, mulți dintre cei stabiliți aici uitaseră toate neînțelegerile din trecut şi

erau pregătiți să-şi jertfească tinerețea în bătălia contra lui Hitler, alături de englezi. Ştiau ce era important pentru ei.

Această privelişte înălțătoare o făcea să se simtă mândră că e evreică.

Veni şi timpul ca Dani să se îmbarce şi ea trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească în plâns, dar nu reuşi să se abțină. *De îndată ce vasul ridică ancora, el va fi plecat, la cheremul generalilor fără chip şi al strategiilor fără nume, carne de tun şi Dumnezeu ştie ce orori îl aşteaptă şi poate nici nu se mai întoarce. S-ar putea să nu-l mai țin în brațe niciodată.*

Lacrimile i se prelinseră pe obraji când stăteau îmbrățişați pentru ultima oară, cu o adiere caldă de vânt răvăşindu-le părul.

– Mă voi ruga pentru tine, Dani, şopti ea.

Îl privi în ochi şi-i mângâie fața, de parcă ar fi vrut s-o memoreze şi cu degetele.

– Fă ce trebuie să faci, dar nu mă lăsa văduvă, îl imploră încet în ebraică.

În mod neaşteptat, el îşi dădu capul pe spate şi râse:

– Mă-ntorc întreg şi curând. Stai să vezi. Un evreu face cât zece mii de naziști. O să le arătăm noi germanilor. Hitler nici n-o să ştie ce l-a lovit. Războiul o să se termine repede.

*

* *

Războiul continua fără să i se prevadă încă sfârşitul. Zilele erau lungi, iar nopțile insuportabil de pustii. Tamara se simțea ca o văduvă. De când plecase Dani, simțea în viața ei un vid teribil, comparabil cu cel simțit după moartea lui Louis. Dacă n-ar fi fost toată munca cerută de viața în kibuț, şi-ar fi ieşit din minți. Orele de corvoadă nu erau suficiente ca s-o ocupe. Îi îngrijea pe gemeni, se juca cu ei, făcea curățenie în casă până strălucea totul,

organiza piese pentru copii, își perfecționa ebraica, devora toate cărțile pe care putea puna mâna, ținea un jurnal, îi scria lui Dani lungi scrisori săptămânale și-i ajuta pe toți cei care aveau nevoie de ea. Făcea orice ca să-și ocupe mintea și să uite durerea singurătății.

Când mai mulți bărbați se alăturară englezilor, ea și celelalte femei învățară să folosească armamentul din Ein Shmona, pentru a se putea apăra în cazul unui atac. Spre surprinderea bărbaților, femeile țințeau la fel de bine ca ei. Ba chiar, atingeau mai delicat trăgaciul și aveau mai multă răbdare să fixeze ținta, nimerind de multe ori mai bine.

Bucuriile Tamarei deveniră momentele rare când soseau scrisori de la Dani. Le citea și le recitea de mai multe ori. Erau întotdeauna cenzurate, așa că nu știa la ce misiuni participa, dar să aibă vești de la el era destul. Știa că era pilot, deasupra haosului și al violenței, încă în viață.

Scrisorile acelea o țineau în viață, o salvau de nebunie.

Trecură luni și apoi ani și tot nu se prevedea nici un sfârșit. Europa și Pacificul deveniră două table de șah uriașe, pe care victoriile aparțineau inițial Germaniei și puterilor Axei, apoi intrarea Statelor Unite în război provocă o răsturnare de situație. Bătăliile începură să se termine cu reușita aliaților în încercarea lor de a stăvili forțele Axei. Anglia nu mai era unicul bastion aflat într-o precară poziție defensivă. Datorită tehnologiei americane și a ajutoarelor acordate în trupe, armament și muniții, bombardierele aliate începură contraofensiva asupra Germaniei, prin misiuni de noapte la care lua parte și Dani ben Yaacov.

Înțelegând toate acestea din scrisori, viața deveni un iad pentru Tamara. La fiecare apus de soare începea așteptarea și abia târziu, în puterea nopții, reușea să adoarmă și avea coșmaruri. Ajunsese cu nervii la limită.

Era atât de arţăgoasă şi de instabilă încât vecinii începură să umble cu foarte mare grijă în preajma ei.

Apoi, într-o seară călduroasă şi aparent liniştită din august 1942, lumea Tamarei se scurt-circuită complet. De dimineaţă, o pompă de irigaţii se încinse prea tare şi explodase. Pe la prânz, luptară mai mult de două ore ca să respingă un atac arab din direcţia dealurilor. La începutul după-amiezii, gemenii se bătuseră şi trebui să-i pedepsească. Iar seara, tocmai când se bucura că lucrurile reveniseră la normal, un Land Rover parcă în faţa casei şi un ofiţer englez îi bătu la uşă.

– Doamna ben Yaacov? întrebă el cu o voce supărătoare.

– D... da?

– Doamna Dani ben Yaacov?

Brusc, o apucă frica şi-şi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un ţipăt. Apoi îşi coborî încet mâna. Un zâmbet pierdut îi îngheţase pe buze.

– Sunt maiorul Winwood.

Ofiţerul o privi îngrijorat.

– Vă simţiţi bine doamă?

– D... desigur, domnule, spuse ea, deschizând mai mult uşa camerei de zi. Nu intraţi? E o zi tropicală, cred că sunt peste 35°C. Vă pot oferi o răcoritoare?

– Doamnă ben Yaacov, aşezaţi-vă, vă rog... respiră el şuierător şi greu, o respiraţie de fumător înrăit.

– Stau bine! spuse ea prea repede, pe un ton prea voios. Vă rog, făceţi-vă comod.

Îi arătă un scaun, plimbându-se prin cameră şi frângându-şi mâinile:

– Scuzaţi deranjul. Drept să vă spun, nu mă aşteptam la o vizită. Dacă aş fi ştiut că veniţi, aş...

Vocea i se frânse. El rămase în picioare.

– Vă rog să înţelegeţi cât îmi e de greu să vă dau această veste, doamnă ben Yaacov. Sâmbăta trecută

soțul dumneavoastră a participat la o misiune de noapte de bombardare a Germaniei...

Se opri. Ea se răsuci spre el, albă ca varul:

– C... continuați.

El îi evită ochii:

– Cu regret, îmi fac datoria de a vă informa că avionul a fost doborât undeva în zona Ruhr.

Ea închise ochii şi în minte începură să-i scrâşnească şi să-i urle minutele. Apoi îndrăzni să vorbească:

– Vă rog... ce s-a întâmplat?

– După relatările celorlalți piloți, se poate deduce că avionul lui a fost lovit din plin.

Mintea ei pipăi, găsi un pai şi se agăță cu toate puterile de el:

– Cred că echipajul s-a paraşutat.

– Avionul a explodat în aer. Mi-e teamă că n-a mai fost timp de evacuare. Nu... nu sunt nici un fel de rămăşițe. Îmi pare rău.

Ea se simți parcă învăluită de un vârtej. Se legănă, se împiedică şi apoi simți că se prăbuşeşte în ea însăşi. El se întinse s-o prindă, dar înainte de-a leşina, ea reuşi să se adune şi se apucă tare de colțul mesei, închizând ochii.

Maiorul îi spunea că Dani era mort. Că îl pierduse.

O explozie în aer.

Nici o rămăşiță.

– Doamnă ben Yaacov...

Ea respiră adânc, cu fața strălucindu-i ca oțelul.

– Mă simt bine, domnule maior. O clipă, m-am simțit... un pic slăbită. Scuzați-mă.

Făcu un gest minimalizator cu mâna.

– Acum mă simt chiar bine. Nu vă chemați şoferul să vă dau ceva rece de băut?

– Din păcate, trebuie să plec. Trimit un vecin să stea cu dumneavoastră

Ea clătină din cap:

– Foarte amabil din partea dumneavostră, domnule maior, dar nu e nevoie. Am multe de făcut. Trebuie să-i trimit soțului meu un pachet, lucruri utile, ştiți, de acasă...

– Doamnă ben Yaacov, înțeleg că este un şoc...

Şoc! îl fulgeră ea cu privirea.

– E mort, spuse el blând. Trebuie să vă împăcați cu ideea. Soțul dvs. a fost ucis.

– Vă înşelați, domnule maior. Să ştiți că n-a murit. E foarte viu.

El o privi în tăcere. Fața ei devenise şi mai metalică şi mai asemănătoare cu oțelul.

Chiar înainte de a demara Land Roverul, îi scria deja lui Dani o scrisoare. Trăsăturile i se încruntară. *Ce-i cu absurditatea asta că Dani ar fi mort? Dani nu e mort. Trăieşte undeva. Simt asta cu toată ființa.*

„Dani, iubirea mea, scumpul meu neprețuit..." scria ea.

Nu făcu nici o referire la vizita maiorului. Se agăță cu disperare de ideea că Dani era în viață, că-i va primi scrisoarea sau cel puțin va afla că i-a scris. Iar pestre trei săptămâni când primi ultima scrisoare de la el dinante de a fi doborât, o luă ca pe un semn de confirmare a convingerii ei. Era viu, undeva. Se închise în ea, aşteptându-l cu încăpățânare să se întoarcă. Nu vru deloc să admită înfrângerea.

Războiul continua şi aliații îşi continuau înaintarea.

După trei contraofensive de iarnă, Rusia începu să soarbă armatele Axei din Europa de Est şi Balcani; trupele engleze şi americane invadară Africa de Nord, Italia şi Norvegia.

În Pacific, avansul japonez fu recuperat de aliați şi debarcările succesive pe insule se încheiară cu victoriile decisive, dar costisitoare de la Guadalcanal, Golful Leyte, Iwo Jima şi Okinawa. Raidurile aeriene deasupra Japoniei începură să producă distrugeri tot mai mari.

Victoria aliaților deveni iminentă.

Anul 1944 trecu. În sfârşit, pe 7 mai 1945, Germania capitulă şi războiul din Europa se încheie. În Pacific, pacea se instaură mai târziu, dar după trei luni şi două bombe atomice, capitulă şi Japonia.

Bilanțul războiului înregistră copleşitoarea cifră de 45 de milioane de morți, mai mult de a şaptea parte fiind evrei închişi în lagărele naziste.

Evreii palestinieni care luptaseră alături de englezi începură să se întoarcă. Unii veniră răniți, alții aparent întregi, dar nimeni nu se mai întoarse fără pecetea războiului.

Tamara aştepta, dar Dani nu se întoarse. De-a lungul zilelor şi apoi al lungilor luni şi ani, ea refuzase cu îndârjire să admită că Dani era mort. Ceva din ea – o intuiție vagă, o presimțire care o îndemna să creadă că între soți există o legătură psihică – refuza să abandoneze. Îşi dădea prea bine seama că ceilalți o credeau incapabilă să accepte adevărul sau atât de zdruncinată încât îşi pierduse mințile. Prietenii şi vecinii renunțaseră să mai discute cu ea. Nici ea n-ar fi putut explica sentimentul că soțul ei trăia, dar acesta exista.

Era seara de Rosh Hashanah, anul nou evreiesc şi pentru că apusese soarele, Tamara trebuia să aprindă lumânările de la un foc din timpul zilei.

Se uită la gemeni ca să vadă dacă aveau pe cap tichiile tradiționale, îşi acopri capul cu şalul de rugăciune şi se duse la bucătărie să ia lumânarea groasă pe care o aprinsese cu mult înainte de asfințit. Aplecă grijulie flacăra spre şirul de lumânări pe care le aranjase pe masă în suporturi de sticlă. Una câte una se aprinseră sfârâind şi pocnind, apoi pâlpâiră şi se înconjurară de o aureolă aurie. Duse lumânarea cea groasă înapoi în bucătărie. Trebuia să ardă încontinu până în seara următoare când avea s-o folosească din nou ca să aprindă lumânările de sărbătoare. Conform tradiției religioase, un foc nu poate fi iscat în timpul sărbătorii, ci numai aprins de la o flacără

preexistentă. Ea nu se putea împiedica să nu se gândească la cât de mult acumulase şi învăţase despre religia ei. Dar, spre deosebire de alte Rosh Hashanah, nu mai trebuia să citească rugăciunile. Le memorase pe toate şi se familiarizase atât de mult cu ebraica încât uneori se surprindea gândind în această limbă, altădată exotică.

Acum, înclinând capul, începu să recite binecuvântarea: *„Boruch atoh adonoi".* Se uită la copii.

„Boruch atoh adonoi" spuseră ei ascultători, continuând apoi să repete după ea fiecare frază.

„... Yom hazikoron"

„... Yom hazikoron"

Le zâmbi mândră.

– A fost foarte bine, le spuse în engleză.

Era convinsă că dacă le va amesteca judicios ebraica şi engleza, copiii vor creşte bilingvi.

Singură cu gemenii, cu lumânările aprinse şi un pahar de vin roşu, i se părea că Dani e lângă ea. Îşi înclină din nou capul şi contină să se roage, cu copiii îngânându-l fiecare cuvânt: *„Boruch atoh adonoi eloheinu melech hoolom shehehcheyohnu bikiyemenu..."*

Rugăciunea fu întreruptă abrupt de o bătaie în uşă. Tamara simţi o mică supărare. Nu voia companie. Nu fusese destul de clară? De ce trebuia să fie toţi aşa de bine intenţionaţi în asemenea momente?

Ciocăniturile se repetară mai tare.

– Nu răspunzi, mamă? întrebă Asa.

„... Vehegeonu legman hazeh". Termină repede şi apoi, punându-şi palma pe cap, ca să-şi ţină şalul, se duse la uşă şi o întredeschise. Pe faţa ei nu se citi surpriza.

– Intraţi, domnule maior, spuse, recunoscându-l imediat pe ofiţer.

Era acelaşi om care-i dăduse vestea că Dani a fost doborât. Respiraţia îi era la fel de şuierătoare. Îi deschise uşa:

– Vă rog să intraţi.

El își scoase boneta și intră cu stângăcie. Ea închise încet ușa. El se uită la lumânările aprinse de pe masă și se întoarse către ea:

– Vă întrerup cumva?

Nu, sărbătoream și ne bucură orice oaspete, spuse ea, fără să-și dea seama că șalul îi alunecase de pe cap.

– Copii, dânsul e maiorul Winwood. Ei sunt Ari și Asa.

– Ne pare bine, spuseră gemenii în cor.

– Vă servesc cu ceva? întrebă Tamara.

– Deocamdată nu. În primul rând, aș vrea să vă informez...

– ... că soțul meu trăiește și e sănătos, completă ea și că se va întoarce în curând acasă.

El o privi surprins:

– Cum de știți?

– Am știut întotdeauna, spuse ea simplu. Așa am simțit în inima mea.

El își drese vocea și păru jenat.

– În numele Forțelor Aeriene Regale și al meu personal, trebuie să-mi cer scuze că v-am necăjit atât de rău când v-am văzut atunci. Dar credeam cu adevărat că nu avea nici o șansă de supraviețuire.

– Dar *nu* m-ați necăjit rău, domnule maior, îi răspunse ea. N-am crezut nici un moment că Dani a murit. Nu beți cu noi un pahar de vin? Astăzi e anul nou evreiesc. Și deja pot vedea că va fi un an nou fericit.

– Mi-ar face plăcere, doamnă.

Îl auzi din nou respirând șuierător. Mai aduse un pahar, îl umplu și stătură față în față la masă. El își ridică paharul:

– Noroc!

– *L'Chaim,* răspunse ea.

Ciocniră și băură.

– Acum, spuse ea, ridicându-și bărbia, v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați spune câteva amănunte.

– Ştiu cam puține din păcate. Se pare că atunci când avionul a fost doborât, soțul dvs. s-a paraşutat, dar a fost grav rănit şi anii petrecuți în lagărul de detenție nu i-au îmbunătățit prea mult starea. Când prizonierii au fost eliberați, nu avea nici un act de identitate şi aproape că nu putea vorbi. Era foarte bolnav şi nici n-am fi ştiut că a fost pilot al RAF dacă n-ar fi avut alți colegi prizonieri. În aprilie trecut, a fost transferat la un spital militar din Surrey. Abia de curând şi-a amintit cum îl cheamă.

– Trebuie să mă duc la el imediat!

– Nu e nevoie, doamnă. Imediat după ce va fi externat, va sosi aici, poate chiar săptămâna asta.

– În cazul acesta, spuse ea, aplecându-se peste masă şi suflând în lumânări, cred că se cuvine să celebrăm Rosh Hashanah un pic mai târziu anul acesta.

Se sfârşise războiul şi pentru Tamara. Era sigură că ziua întoarcerii lui Dani va fi cea mai fericită din viața ei, dar nu era pregătită pentru dulceața amară a revederii. Abia îl recunoscu şi rămase şocată privindu-l. Nu mai era tânărul sănătos, puternic şi bronzat care plecase să lupte cu naziştii. Rămăsese doar umbra lui Dani de odinioară. Ochii îi erau cufundați în orbite şi expresia lor varia de la istovire până la suspiciune şi teamă. Şi obrajii îi erau scobiți, tenul palid şi nesănătos. Uniforma atârna pe un corp scheletic.

Ea fu gata să țipe de groază. *Ce-i făcuseră?* Îl luă în brațe şi-l strânse tare, la amândoi curgându-le lacrimile şiroaie.

Fu evident pentru ea că avea nevoie de odihnă, un regim bun, grijă şi dragoste nesfârşită. Lăsă baltă toate treburile, împachetă câteva valize şi plecară toți patru la Eilat, unde-şi petrecuseră luna de miere. Timp de trei luni recuperară timpul despărțirii, întărindu-se unul pe altul și făcând dragoste, după culcarea gemenilor.

Tamara i se dedică total lui Dani. Gătea pentru el, îl îngrijea şi-i vindeca rănile. Deşi n-ar fi divulgat pentru

nimic în lume ororile pe care fusese silit să le îndure sau să le vadă, el se trezea noaptea de multe ori, scăldat în sudoare rece şi ea îl lua în braţe şi-l mângâia cum putea.

Încet, ea, soarele, marea şi copiii făcură minuni.

Dani începu să câştige în greutate şi gimnastica zilnică impusă de ea şi jocurile cu gemenii îi refăcură musculatura. Tenul lui îşi pierdu culoarea nesănătoasă şi se bronză. Dar cel mai important lucru pe care i-l oferi ea în aceste prime luni cruciale fu sentimentul stabilităţii şi normalităţii din viaţa de familie, trezirea din coşmar. În loc de foamete, se ospătau; în locul violenţei, era iubit cu îndrepte şi Tamara reuşi să-i alunge spaimele. Dar în timpul convalescenţei lui îşi dădu seama că se înşelase. Războiul era departe de a se fi sfârşit. Umbra lui avea să le bântuie viaţa mereu, dincolo de faţada de fericire.

– Ajunge cât mi-am lins rănile şi mi-am plâns de milă, o anunţă Dani într-o dimineaţă pe neaşteptate.

Era singur cu Tamara, băieţii erau la pescuit cu altă familie.

– E timpul să mergem acasă.

Ea îl privi tăcută, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi de fericire.

El zâmbi:

– Nu te apuci odată de făcut bagajele?

Ea abia îngăimă:

– Vrei... vrei să spui că eşti gata?

– Destul am lenevit. E timpul să ne mişcăm şi să începem să mutăm munţii ăia cu care ne lăudam.

Ei îi veni să aplaude. Dani cel pe care-l iubea atât de aprig se întorsese. Îşi pecetluiră fericirea cu un sărut. Se prelungi răscolitor, ca o proclamare a vieţii şi o redeşteptare a plăcerilor ei. Ea era atât de copleşită de fericirea lor, încât felul în care făcură dragoste după aceea i se păru aproape mistic. Mintea şi trupul îi era una cu ale lui încă dinainte de a o atinge.

În dimineața aceea, cu micul dejun uitat în farfurii, îi concepură cel de-al treilea şi ultimul copil.

La oaza al-Najaf, Jehan, soția lui Naemuddin al Ameer, strânse masa de dimineață şi dădu la o parte perdeaua care împărțea singura cameră a casei în două. Îşi înfăşură capul cu vălul negru, gros pe care îl purta întotdeauna când ieşea, se opri să şi-l potrivească şi aruncă o privire prin uşa deschisă. Din apropiere se auzeau țipetele nepoților ei, Iffat şi Najib, care se jucau fericiți.

Ce nevinovată e copilăria! gândi ea, clătinând posomorâtă din cap. Şi cât de puțin timp durează! Deja, Iffat avea şase ani şi Najib doisprezece. Nu mai era mult şi aveau să crească şi să descopere cum era lumea - aspră, crudă şi nepăsătoare.

Stăpânindu-şi înfiorarea, se uită spre soțul ei. Era aşezat ca de obicei, pe nişte perne puse pe o carpetă, în cel mai îndepărtat colț al încăperii. O străbătu o iritare nervoasă. Nu se atinsese de mâncare şi acum îşi lăsa ceaiul dulce de mentă să se răcească. Îşi dădea seama că era adânc tulburat. Avea capul aplecat şi fruntea largă încrețită; era departe, pierdut în gânduri.

Se apropie fără zgomot de el şi îngenunche în fața lui.

– Ce te neliniştește, soțul meu? îl întrebă încet.

Îi luă mâinile în ale ei şi le privi. Erau aspre şi noduroase ca şi ale ei, dar mai mari.

– Ai vreun motiv de îngrijorare?

Naemuddin îşi înălță capul. La şaizeci şi patru de ani era tot înalt şi impunător, dar era marcat de încordare. Mustața şi barba negre ca tăciunele care-i înconjurau nasul încovoiat de şoim erau înspicate cu gri şi pe fața uscătivă, oasele se reliefau tot mai proeminent. Ochii lui, odinioară tăioşi şi abili, deveniseră din ce în ce mai trişti şi nedumeriți.

– Mi-e teamă că sunt multe motive de îngrijorare, soția mea, spuse el blând. Sunt două zile de când oamenii fratelui meu vitreg își curăță armele. Acum se pregătesc să-și ascută și cuțitele. Crezi că o fac pentru că se apropie vreo sărbătoare?

– Abdullah sărbătorește întodeauna pe cheltuiala altora! scuipă ea cu dezgust. Din cauză că refuză să muncească cinstit, îngrijind oile și caprele sau să-și murdărească mâinile lucrând pământul.

Apoi vocea ei se îmblânzi:

– Dar e tânăr. Cu timpul, poate, va vedea gre...

– Nu! El nu joacă decât jocul distrugerii și al morții.

Mâinile lui tremurau și ea le strânse mai tare.

– Dar acesta nu e un joc. El și alții nu vor fi satisfăcuți decât când deșertul va fi roșu de sângele evreilor. Vei vedea, o, soție a mea! Înainte ca soarele să apună a treia oară, puștile lor vor slobozi fum și sânge le va picura de pe cuțite!

– Nu trebuie decât să le vorbești ca să le arăți nebunia lor! îl îndemnă ea.

Naemuddin mormăi:

– Știi că am făcut-o de multe ori. Nu are rost.

Ea-și strânse și mai tare mâinile peste ale lui.

– Vorbește-le din nou! Ești conducătorul lor! Te vor urma așa cum turma își urmează păstorul!

El clătină din cap:

– E prea târziu. Urechile lor sunt surde la cuvântul înțelepciunii.

– Poate dacă le-ai arăta puterea ta..., sugeră Jehan, simțind cum i se urcă sângele la cap. Era uluită de propria ei îndrăzneală: cuvintele îi scăpară pur și simplu. Își feri privirile de el, rușinată.

Naemuddin o privi cu tristețe.

– Am încercat, o, soție a mea, dar nu vor să audă cuvintele pe care nu vor să le asculte. Mă cred slab

pentru că doresc pacea, iar pe Abdullah îl cred puternic pentru că cere sânge.

Clătină din nou din cap:

– Ei nu înțeleg că vărsarea de sânge nu va zămisli decât altă vărsare de sânge.

– Dar tot vin să-ți ceară sfatul, spuse ea cu încăpățânare. Desigur că-ți dai seama de asta. Altfel de ce s-ar aduna din nou în casa ta peste o jumătate de oră?

– Singurul motiv pentru care vin aici e respectul pentru un bătrân slab, clătină el din cap. Nu te prosti singură. Eu nu mai sunt conducătorul tribului.

Buzele crăpate îi tremurară şi vocea i se umplu de dispreț de sine însuşi:

– E timpul ca fratele meu vitreg mai tânăr să poarte turbanul de conducător. Eu nu-l voi mai purta.

– Naemuddin! păru ea şocată. Ştii că Abdullah nu vrea decât putere şi război! Doar nu-i vei da însemnele de conducător.

– Ba da. Trebuie.

El dădu din cap cu gravitate şi ea nu putu îndura să-i vadă chinul din ochi.

– Nu încerca să-mi abați hotărârea. La ce foloseşte un conducător care-şi conduce supuşii doar cu numele şi-l obligă să se împartă în două tabere?

Făcu o pauză, dar, aşa cum prevăzuse, ea nu răspunse nimic.

– O, soție a mea, a venit timpul să mă dau la o parte. Nu mai pot face nimic. Abdullah a câştigat respectul tuturor. Acum suntem în mâinile lui Allah.

Jehan îi mângâie mâinile ca să-i împărtăşească participarea ei la durerea şi umilința lui. Ochii îi străluceau de lacrimi. Soțul ei avea dreptate, gândi ea. Abdullah devenise adevăratul conducător al tribului. La început subtil, apoi îndrăzneț, diminuase autoritatea soțului ei până când îl făcuse inutil. Discursurile înflăcărate şi atățătoare ale lui Abdullah împotriva evreilor îi aprinseseră pe bărbați şi-l

câştigaseră de partea lui. Imaginea lui de luptător neînfricat era respectată deopotrivă de bătrâni şi de tineri, ba chiar şi copiii îl imitau în jocurile lor. Abilitatea lui de a procura arme şi muniții îi amuțise pe toți. Iar antrenarea ca luptători trezise în ei sete de sânge, care-i readucea la vremurile de demult şi-i făcea să umble cu capul sus. Da, Abdullah le dăduse ceva pe care Naemuddin cel iubitor de pace nu li-l putuse oferi – un sentiment de mândrie şi încredere, de luptători ai unei ere noi. Cu forța şi voința lui, Abdullah transformase grupul de bărbați într-o formațiune militară unită de un scop şi strigătele împotriva evreilor răsunau în toată aşezarea, cu excepția casei lui Naemuddin.

Aşa sunt bărbații, gândi ea mohorâtă, dă-le o puşcă şi se vor transforma imediat în cei mai cruzi luptători. Ştia că Abdullah alimenta frica şi ura arabilor față de evrei, ură care creştea cu fiecare an. Deşi nu părăsise niciodată oaza de când ea şi Naemuddin se întorseseră acum treizeci de ani din pelerinajul sfânt la Mecca, auzise atâtea poveşti de la călători despre evreii care le luau pământul arabilor. Se spunea că se poate distinge de la distanță o aşezare arabă de una evreiască. Cele evreieşti erau întotdeauna verzi şi luxuriante, cele arabe, invariabil, cafenii sau galbene.

Nu era asta cea mai bună dovadă – argumentau ei, şi cel mai înflăcărat Abdullah – că evreii storceau pământul de resursele lui prețioase, aşa cum sugeau apa din al-Najaf? Îşi aminti deodată de primul evreu pe care îl întâlnise.

Câți ani trecuseră de atunci? Nu-şi amintea exact, dar parcă ieri străinul cu un singur picior fusese oaspete în camera aceasta, rănit, şi Jehan îl îngrijise. De atunci, se spunea că satul evreilor înflorise incredibil, în vreme ce al lor decăzuse şi se pustiise. De parcă evreul pe care-l îngrijise fusese mesagerul schimbării norocului şi al timpurilor grele care urmaseră.

Şi totuşi, oare nu acelaşi evreu îi vizita din când în când, îl onora pe soţul ei cu gesturile arabe de supunere care i se cuveneau, le aducea grâne în dar şi uneori câte un miel întreg şi cu care discutau întreaga noapte despre convieţuirea paşnică? Oare nu el le povestise despre pământurile îndepărtate, unde oamenii se suiau la cer în cutii magice şi despre ţări atât de mari, încât oamenii de la un capăt dormeau când ceilalţi erau treji şi curcubee sclipitoare se arcuiau pe cerul îngheţat?

Nu putea decât să clatine din cap cu mirare. Uneori, nici măcar o femeie inteligentă ca ea nu putea înţelege totul. Ca şi Naemuddin, era nedumerită că lumea se strâmtase; că al-Najaf nu mai era o mică aşezare izolată de stânci şi nisip. Evrei şi tot felul de europeni din toate părţile, străini, traversau nisipurile şi Abdullah le cerea moartea... iar Naemuddin riposta că trebuie să trăiască în pace cu ei.

Nu-i era deloc teamă pentru ea şi soţul ei. Amândoi erau în vârstă şi avuseseră o viaţă bogată; restul era în mâinile lui Allah. Dar Najib şi Iffat? Scumpii ei nepoţi aveau viaţa înainte. Ce-o să le facă lumea asta strâmtă şi violentă?

Vocea lui Naemuddin când vorbi din nou era obosită:

– Du-te, soţia mea, la celelalte femei. Am vorbit destul. Am nevoie de puţin timp singur, ca să mă rog. În curând, bărbaţii vor fi aici şi trebuie să-mi îmbrac gândurile în cuvinte, altfel voi părea la fel de prost ca o capră de-a noastră.

Jehan dădu din cap.

– Voi face cum doreşti, dragul meu soţ, spuse cu supunere imediată.

Îi lăsă mâinile şi se ridică; dar nu plecă. Ezită, plecându-şi ochii:

– Indiferent de ce se va întâmpla, sunt mândră de tine, soţul meu, spuse ea încet. Puţini bărbaţi ştiu că numai prin pace şi fără vărsare de sânge putem să rodim şi să

ne înmulțim. Pentru mine, vei fi întotdeauna un mare conducător.

El o privi cu afecțiune. În ciuda vârstei, Jehan era încă o femeie falnică, lată în umeri şi netedă la față. Anii care trecuseră îi înnobilaseră trăsăturile şi în spatele ochilor ei inteligenți strălucea o forță limpede. În multe privințe, o găsea acum mult mai atrăgătoare decât în prima tinerețe.

– Indiferent de ce se va întâmpla, spuse el blând, tu vei fi întotdeauna soția mea iubită, Jehan.

– Dacă aşa vrea Allah, răspunse ea repede.

– Fie el milostiv şi binefăcător, încuviință el.

Apoi o fulgeră cu privirea şi vocea i se ridică deodată ca un tunet:

– Acum, du-te la celelalte femei ca să scap şi eu de limba ta clevetitoare, femeie! Sau pe Allah! Îți voi arunca stârvul nefolositor în deşert, să ospăteze păsările, iar soarele o să-ți albească oasele!

– Dani! strigă Tamara bucuroasă când îl auzi intrând. Te-ai şi întors!

Încercă să se grăbească în întâmpinarea lui, dar mişcările îi erau încete şi greoaie. Sarcina înaintată o făcea să meargă ca o rață.

O luă în brațe şi o sărută. Apoi se retrase şi îi privi pântecele:

– Ce mai face micul fotbalist?

– Dă şuturi, râse ea. Nu mai are răbdare.

– Nu-l pot învinui, când îl aşteaptă o mămică aşa de radioasă.

Ea zâmbi fără să vrea. De ce toți le numesc „radioase" pe femeile însărcinate?

– Mulțumesc, dragul meu, spuse ea, deşi e clar că eşti părtinitor.

Merseră pe prispa de piatră înălțată de Dani anul trecut, pe care ea o înconjurase cu jardiniere de teracotă

pline de muşcate roşii. Se aşează încet pe un balansoar alb comandat la Londra şi aşteaptă să se aşeze şi el.

– Când trebuie să pleci iar? întrebă ea.

– Luni după-amiază. Mai vine un vapor marți noaptea, spuse el.

Ea dădu din cap. Era vorba despre *Aliayh Beth,* serviciul ilegal de transporturi al evreilor, mulți dintre ei supraviețuitori ai lagărelor naziste, care veneau cu miile în Palestina. Cum englezii se încăpățânaseră să mențină în vigoare Actul Alb, emigranții puteau intra în țară numai la adăpostul întunericului, pe vasele supraaglomerate care îndrăzneau să sfideze blocada britanică. Dani şi mulți alții formaseră grupuri care-i ajutau pe emigranți să debarce să să ajungă la adăpost. Era o întreprindere foarte riscantă, gata în orice moment să dea greş.

– Crezi că o să fie totul în regulă cu vaporul de marți? sondă Tamara.

– Vom fi acolo să-l întâmpinăm, dar cred că ar trebui să-l convingi pe tatăl tău să nu vină de data asta. De mine nu ascultă.

– De ce? îl privi ea ascuțit. Anticipezi vreo greutate?

– Întotdeauna anticipez greutăți, ştii doar, spuse el aprinzându-şi o țigară. Din cauza asta ne-am şi descurcat atât de bine până acum. Nimeni din grupul meu nu a fost prins.

– Dar de ce eşti aşa de îngrijorat acum?

– Din cauza vaporului celălalt, *Philadelphie.*

– Acela francez care a încercat deja de două ori să-l debarce?

– Da şi a fost împiedicat de fiecare dată de ghiulele de avertizare trase peste catarg de amiralitate.

Trase nervos din țigară.

– Acum e în Cipru. Şi un orb poate vedea că vor încerca să acosteze din nou.

– Deci s-ar putea să vină două vase, nu unul?

– Nu e asta, ci faptul că englezii vor fi pe poziții din cauza vaporului din Cipru.

– La naiba!

Ea privi la munții din depărtare, atât de zimțați, cu contururi clare, roşietice. Apoi se întorse din nou spre el.

– Câți oameni crezi că sunt pe fiecare vapor?

El oftă şi ridică din umeri:

– De unde să ghicesc?

Îşi scutură țigara în scrumiera de pe masa de pai împletit cu față de sticlă.

– Din ce am văzut noi de pe țărm, când *Philadelphie* a fost gonită, punțile mişunau.

Ea tăcu îngrijorată.

– Şi ultima copaie ruginită care a ajuns până aici acum zece zile n-avea tonaj mai mare de o mie cinci sute şi se înghesuiseră pe ea aproape o mie de oameni, clătină el din cap. Dacă vreo covată din asta plutitoare se scufundă, va fi o catastrofă. Nu au destule bărci de salvare. Mulți din oamenii ăia, bătrâni şi bolnavi, au copii mici cu ei. După torturile din lagăre, nu sunt tocmai nişte campioni de înot.

– Ce-ar trebui făcut? întrebă ea.

– Nu putem face nimic, de-asta sunt aşa de furios. Până când englezii n-o să ridice restricțiile de emigrare, nu se poate intra decât prin *Aliyah Beth.* Nu putem decât să avem cât mai mulți oameni pe țărm ca să-i întâmpinăm.

– E mai mult decât nimic, zâmbi ea. Ştii ce mândră sunt de tine? N-am cunoscut pe nimeni atât de altruist.

– Eu? râse el scurt. Nu eu. Uită-te la tatăl tău. Indiferent ce s-ar petrece în țara asta, el e în miezul problemei, cu picior de lemn cu tot.

– Dani...

El o privi mirat de tonul ei schimbat.

– Voiam să vorbim despre tata.

– Hai să vorbim.

Ea oftă încet:

– Nu cumva e... prea bătrân pentru filmele astea de aventuri?

– Bătrân? Vulpea deşertului?

– Are aproape cincizeci şi doi de ani. Sunt foarte îngrijorată pentru el.

– Fii sigură că dacă-şi poate cineva purta de grijă, acela e tatăl tău.

– Ştiu. Dar poate să le poarte de grijă şi la atâția oameni?

– Ştii că asta e viața lui. La ce te aştepți de la el, să stea la umbră să citească? Nu e genul ăsta.

– Dar şi tu eşti îngrijorat pentru marți.

– Aşa e, dădu el din cap, trase ultimul fum din țigară şi o strivi. Din cauză că marți e mai mult ca sigur că patrulele engleze vor fi pe picior de forță. Amiralitatea vrea să facă un exemplu din *Philadelphie.*

– Aşa ți-a spus unul din spionii tăi?

– Unul din simpatizanții noştri englezi, o corectă el cu un mic zâmbet care-i pieri de pe buze la fel de repede cum apăruse. Slavă Domnului că sunt atât de mulți.

Făcă o pauză:

– Adică, vreau să spun că s-ar putea ca tatăl tău să intre într-o capcană.

Pe ea o cuprinse groaza.

– Nu ne putem permite să fie prins. E unul din cei şapte-opt care mențin unitatea luptătorilor evrei pentru libertate. Ar fi tragic dacă ar fi arestat, spuse el grav. De asta te rog să încerci să-l ții marți departe de plajă.

– O să încerc.

Suspinând, îşi împleti degetele pe pântece şi se uită la munții ca dinții de fierăstrău. Îi aminteau întotdeauna de tatăl ei, erau la fel de inflexibili. După o clipă, se întoarse din nou spre soțul ei.

– O să fac ce pot, Dani, dar îl ştii pe tata la fel de bine ca mine. Dacă-şi pune ceva în minte, e de neclintit. E la fel de încăpățânat ca tine.

– Folosește-ți farmecele. M-au îmbrobodit pe mine, de ce nu ar funcționa și la el?

– Pentru că sunt fiica lui și nu-mi pot exercita farmecele pe tata.

– Farmecele de fiică, ar fi foarte bine. Folosește... copilul.

– Copilul! exclamă ea.

– Spune-i că ai dificultăți cu sarcina. Doctorul Saperstein o să confirme. Spune-i că, dat fiind că e nevoie de mine pe țărm, el trebuie să rămână cu tine.

– O să încerc, spuse ea, nu prea optimistă.

– Bine, zâmbi el. Numai să vorbești cu doctorul înainte, ca să-ți susțină poveștile.

Se ridică de pe scaun și o sărută pe obraz.

– Nu fi așa de îngrijorată. Totul va fi bine.

Ea dădu din cap absentă. Nu era chiar așa de sigură. Tatăl ei își risca pielea de ani în șir. Numai spiritul și uneori norocul îl salvaseră de la a fi capturat. Se întreba câte vieți consumase deja; spera doar că are mai multe decât pisicile.

În timp ce bărbații se adunară acasă la ea, Jahan și celelalte femei se strânseră în casa fiicei ei, Taufiq. Deși știau prea bine de ce se întâlnesc bărbații, femeile, rămânând în atribuțiile lor, nu pomeniră nimic despre acest subiect. În schimb, bârfiră ca niște cotofane bând cafea dulce ca siropul cu prăjituri. Schimbară rețete, își admirară hainele și discutară subiectele vitale care erau: creșterea copiilor și contractele de căsătorie.

Așa cum Naemuddin păstra o distanță față de bărbați, Jehan era și ea rezervată față de femei. Stătea lângă ușa deschisă, de unde-și putea privi propria ușă, la distanță de o sută și ceva de pași. Nu luă parte la conversație, nici nu se strădui. Era prea preocupată de cele ce se întâmplau în casa ei, dar când și când îi

ajungeau la urechi fragmente de fraze: „...cred că e scandalos. Părinții ei cer de *două* ori mai mult decât al fetei aceleia, Diab. Am spus întotdeauna să te tocmeşti în familie. Verişoarele îndepărtate sunt mult mai ieftine..." Aşteptând, Jehan era tot mai agitată. Trecu o jumătate de oră, apoi o oră, una şi jumătate şi bărbații erau încă înăuntru. „...Da, dar cu prețul mireselor, cum să-ți permiți un divorț..."

Inima lui Jehan bătea repede şi inegal.

„...Slam al meu e un fiu bun. Au trecut doi ani de când a plecat la Suez să caute de lucru şi ne trimite bani la fiecare trei luni..."

Jehan îşi bătea uşor genunchii cu palma, fără să-şi ia ochii de la uşă. Tresări când Tawfiq o atinse pe braț şi se lăsă pe spate.

– Gândurile tale nu sunt cu noi, mamă, spuse tânăra cu reproş. Ştii că dacă vei mai privi fix uşa şi nu vei spune în curând ceva, celelalte femei te vor bârfi. După felul cum te fulgeră cu privirea, ghicesc că ele consideră ciudată comportarea ta.

– Lasă-le să bârfească, dacă nu au altceva mai bun de făcut, spuse Jehan cu iritare. Sunt o adunătură de capre proaste.

– Şşş! furişă Tawfiq o privire în spate ca să vadă dacă mama ei fusese auzită. Uşurată să descopere că nu, începu să o roage:

– Te rog, mamă, nu poți măcar să pretinzi că te interesează?

Deodată, Jehan îl văzu pe Abdullah ieşind țanțoş din casă. Observă cu durere că purta turbanul bogat împodobit care fusese al soțului ei atâția ani. Ceilalți bărbați ieşiră şi ei, grăbindu-se să-l ajungă. Turbanul şi însuflețirea bărbaților spuneau totul. Fără să-i mai răspundă fiicei sale, Jehan sări în picioare şi fugi spre casa ei.

Simțea că acum, mai mult decât oricând, soțul ei avea nevoie de ea. Când ajunse, ieşeau ultimii bărbați. Aşteptă cu capul uşor plecat, apoi ridică ochii.

Ceea ce văzu îi tăie răsuflarea. Soțul ei stătea lângă uşă, la nici cinci paşi în fața ei, iar soarele puternic lumina interiorul în jurul lui ca un reflector pe o scenă. Se uita direct spre ea, dar nu părea s-o vadă.

O cuprinse înfrigurarea. Îşi dădu seama că el *nu* se uita *la* ea. Se uita *prin* ea, nici nu-şi dădea seama că ea era acolo.

În lumina puternică, umilința lui apărea şi mai jalnică. Avea umerii căzuți, fața suptă şi, pentru prima dată în toți anii lor de viață împreună, arăta bătrân, fragil şi, da, impotent. Părea că se prăbuşise din interior. Rugându-se lui Allah s-o ajute, ea trecu pragul. Îi petrecu o mână pe după umeri. El se împiedică şi căzu aproape peste ea, dar ea era puternică şi-i ținu trupul care tremura incontrolabil.

– Vor să lupte! şopti el ca în transă. Vor să rănească şi să desfigureze. Să omoare!

I se frânse vocea:

– Peste două zile vor ataca aşezarea evreilor.

– Ştiu, răspunse ea cu blândețe. I-am văzut ieşind şi le-am citit chipurile. Sunt nebuni.

– Am dat greş, suspină el, clătinând din cap nefericit. Am încercat pentru ultima oară să le arăt lumina, dar nu vor să asculte. Nu le pasă că mulți dintre ei vor muri.

– Ai făcut tot ce puteai, murmură ea liniştitor, dar cu o nuanță de frică în voce. Acum, destinul lor e în mâna lui Allah.

Chiar atunci, dincolo de uşa deschisă, nepotul lor de doisprezece ani, Najib, alunecă pe tălpile desculțe, fără să-i pese de durere. Jehan se întoarse să se uite. De parcă ar fi fost regizat, băiatul se opri exact în mijlocul fâşiei de lumină solară. I se vedea profilul. Agita un

băț. Un pic mai târziu, mica Iffat se repezi spre el cu un țipăt.

– Un evreu! zbieră Najib.

Pretinzând că bățul era o puşcă, îl ridică pe umăr şi ținti, aşa cum îi văzuse făcând pe bărbați. Ochii:

– Bang! strigă. Bang! Fiiiuuu! Am omorât unul! şi Iffat bătu din palme.

– Evreu! țipă Iffat. Bang! Evreu!

Se întinse, încercând să-i ia bățul fratelui ei.

– Dă-mi-l! Vreau să trag şi eu!

Jehan se întoarse tăcută spre soțul ei. Naemuddin se uitase şi el la copii. Pe obrajii lui zbârciți curgeau lacrimi.

– Auzi ce spun! suspină el cu o tristețe adâncă. Oare cum am putut lăsa să se înțeleagă aşa ceva?

Tamara merse de-a lungul câmpului până la noua casă a tatălui ei. Ciocăni aşa cum stabiliseră, grupat: *cioc... cioc-cioc... cioc-cioc-cioc.* la uşa de la intrare, aşteptă o jumătate de minut şi apoi apăsă pe clanță.

– Tată?

– Sunt aici, strigă el.

Traversă sufrageria şi intră în birou. Îl găsi cu spatele la ferestrele deschise care dădeau spre o curte pietruită, împrejmuită cu un zid alb, aşezat la birou. El îşi scoase ochelarii şi dădu nişte hârtii din fața lui la o parte, lăsându-se sărutat pe obraz.

– Bună, tată, spuse ea.

Îşi puse mâinile pe umerii lui, uitându-se la hârtiile împrăştiate.

– Te întrerup cumva?

– Tu poți să mă întrerupi oricând, Tamara, se răsuci el spre ea. Doar ştii asta.

Ea se aşeză greoaie în fața lui, de cealaltă parte a biroului.

– Eşti gata să trecem în revistă nişte probleme de gospodărie? Sau să vin mai târziu?

– Stai puțin, nu te grăbi, spuse el, aruncând pântecului ei o privire solemnă. Să înțeleg că bebelușul se dezvoltă normal?

Ea ezită, cu minciuna aranjată cu doctorul Saperstein stându-i pe limbă.

– Desigur, îi spuse doctorul, dacă Dani crede că tatălui tău i se întinde o cursă, avea motive de teamă. Vom forța puțintel adevărul. Ştii ce – spune-i că ai dureri premature. La urma urmei, nu ne putem permite să-l lăsăm să pățească ceva.

Ce uşor va fi, gândi ea. Se şi auzea spunându-i despre dureri şi rugându-l să rămână cu ea; nu trebuia decât să-i spună şi o va asculta. Dar îşi dădu seama că până şi ezitarea ei îl umpluse de îngrijorare.

Nu putea să-l mintă. Nu putea.

– Totul e bine, îl asigură ea. Dr. Saperstein crede că se va naşte la termen. Totul e O.K., spuse în engleză.

– Bine, păru el uşurat. Dar ai grijă, duci o încărcătură importantă.

– Ştiu, zâmbi ea. Ce crezi că va fi, băiat sau fetiță?

– A, fetiță, nici nu se discută.

– Asta fiindcă vrei tu o nepoțică, îl acuză ea în glumă.

– Orice bunic vrea o nepoțică.

– Şi dacă e băiat?

– Va trebui să-l aruncăm de pe deal, nu?

– Tată! îl certă ea.

– Doar glumeam, se apără el, cu ambele mâini ridicate.

Apoi redeveni serios.

– De câte ori îi văd pe Asa şi pe Ari, par să fi crescut cu încă două degete, clătină el din cap. Nu-mi văd nepoții atât cât aş dori.

– Din cauza asta te tot muți de lângă noi? Am făcut aproape douăzeci de minute până aici. Vechea ta casă era mult mai aproape.

– Dar mă simțeam îngrădit. Degeaba trăiești în deșert dacă ai vecini în toate părțile. După cum se extinde Ein Shmona, cred că în curând va trebui să mă mut din nou. Peste vreo doi ani, iar o să fiu înconjurat de case și o să fiu nevoit să mă mut la margine.

– Asta îmi amintește de ce am venit, îi spuse ea. Trebuie să discutăm problema locuințelor. Pestre trei zile trebuie să raportăm situația la comitetul kibuțului și să facem recomandări. Vreau să fim pregătiți. N-am discutat niște cifre.

– Cifre, oftă el. Comitete. Acum câțiva ani, totul era mult mai simplu.

– Acum câțiva ani eram mult mai puțini, îi ripostă ea. Acum avem peste trei mii de locuitori și sosesc mereu alții. Mai mulți oameni înseamnă mai multe responsabilități.

El făcu o grimasă:

– Începi să vorbești ca un politician.

Ea râse:

– Îmi pare rău, dar astea sunt faptele. Suntem în criză de locuințe. Din fiecare navă care sparge blocada ne vin de la zece până la patruzeci de oameni. Și săptămâna viitoare vin două vapoare. Asta înseamnă că trebuie să ne gândim să adăpostim optzeci de oameni. Unde o să-i primim pe toți? Deja dorm câte doi în pat în dormitoarele comune.

– Și ce sugerezi? întrebă el sever, dar nu fără bunăvoință. Trebuie să mănânce, să doarmă, să trăiască... Nu ne putem aștepta să debarce și să dispară. Cineva trebuie să le ofere un început nou în viață. Pentru asta-și riscă viețile ca să ajungă aici.

– Atunci trebuie ca prima noastră grijă să fie construirea de locuințe. Fiindcă deocamdată s-ar putea să fim nevoiți să-i adăpostim în corturi.

– Dacă trebuie, vom înălța corturi.

– Vreau să spun că nu construim destul de repede. Pentru asta va trebui să facem rabat de la reguli. Şase nou-veniți – trei zidari, doi tâmplari şi un pietrar – stau toată ziua pe câmp, cu sapa, plivitul şi prăşitul. Înțeleg faptul că toți nou-veniții trebuie să-şi aducă partea de contribuție la câmp, dar în cazul lor, trebuie să facem excepție. Trebuie. Avem nevoie mai mare de case noi decât de ogoare noi.

– Avem nevoie de amândouă.

– Dar oamenii ăştia se pierd la câmp! Avem brațe suficiente pentru lucrul pământului, mai ales cu afluența asta de emigranți. Dacă ar fi după mine, i-aş lua imediat de la câmp pe cei calificați şi i-aş pune să-şi facă meseria. Dacă nu...

– Dacă nu? întrebă el încet.

– Trebuie să impunem restricții la primirea de noi rezidenți.

El îşi strânse buzele.

– Nou-veniții sunt forța noastră; numai dacă suntem mulți putem fi puternici.

Bătu cu degetele pe birou:

– Bine, spuse până la urmă. Ai câştigat. Vom recomanda că trebuie să fim flexibili şi că ar fi bine să facem excepții. Dar numai pentru constructori.

– Şi să-şi înceapă lucrul imediat, zâmbi ea.

El dădu din cap.

– Bine. Nu cred că propunerea va întâmpina vreo rezistență din partea comitetului, mai ales că am fost amândoi de acord. Dar ține minte, e numai o soluție temporară. Ca să ținem pasul, va trebui să găsim o cale de a construi mult mai repede. Gândeşte-te numai câți vor veni dacă Actul Alb se revocă. Va fi un adevărat exod către Palestina.

– Locuințe prefabricate, spuse el.

– Ce? se încruntă ea.

– Locuințe prefabricate, repetă el. Tocmai mi-a povestit despre ele un inginer din Haifa. Înseamnă să construieşti secțiuni şi apoi să le asamblezi. Fiindcă trebuie să găsim o soluție mai rapidă şi mai ieftină, cred că prefabricarea e cea mai bună. E ca o bandă rulantă.. Sunt construiți patru pereți, cu ferestre, uşi şi tot, sunt puşi pe o fundație şi li se pune un acoperiş deasupra. Interiorul merge la fel.

– Dar nu putem construi pereți așa. Ne-ar trebui lemn. Şi apa şi lemnul sunt materiile prime cel mai greu de procurat aici.

– Deocadată putem folosi metal. Sau beton turnat, dădu el din umeri. Pe moment, aspectul sau durata nu sunt la fel de importante ca asigurarea unor locuințe acceptabile.

– Spune-mi numele inginerului cu care ai vorbit şi voi începe să mă interesez, promise ea.

– Îl cheamă Peter Highton, lucrează la Rosdine Engineering. Au un birou şi un depozit mare în portul Haifa.

– Bine. Îl voi vizita şi voi încerca să-l farmec să fie de partea noastră.

Ochii ei verzi se legară de ai lui:

– Mai e ceva, spuse liniştită.

Avertizat de tonul ei, el îşi ridică sprâncenele şi aşteptă.

– În legătură cu *Philadelphie...* tată, te implor să nu te duci la țărm când soseşte.

– Ți-e teamă să nu fiu prins? se miră el. După toți anii ăştia în care le-am scăpat, ți-e frică să nu mă prindă acum?

– Da, fu ea de acord. Ştii bine că englezii vor ca *Philadelphie* să constituie un exemplu. Vor face totul ca s-o împiedice să-şi debarce pasagerii. Şi probabil că vor încerca să-i ia prizonieri pe toți voluntarii de pe țărm.

– Cu atât mai mult trebuie să fiu acolo, 'spuse el neclintit.

– Eşti nebun! se luptă ea cu lacrimile care-i țâşneau din ochi. Aş putea să te rog să nu te duci de dragul gemenilor şi al copilului pe care-l aştept, dar n-o voi face. Îți voi aduce alt argument: acela că eşti indispensabil. Dacă ți se întâmplă ceva, tot ce construim aici se va destrăma. Îți dai seama?

Schmarya o privea stăruitor:

– În primul rând, spuse el încet, să nu facem greşeli. Nimeni nu e indispensabil. Nu există nicăieri o persoană indispensabilă.

Ea încercă să protesteze, dar el o opri.

– Şi apoi, Dani şi ceilalți faceți o treabă atât de bună, încât chiar că nu mi s-ar simți lipsa. Pe moment, poate. Dar în timp, nu, clătină el din cap. Kibuțul va merge foarte bine şi fără mine.

– Nu vorbi aşa! spuse ea tăios. Ştii bine că tu eşti cel care ține lucrurile laolaltă! Aici nu există nici un bărbat, femeie sau copil care să conceapă măcar să spună cuiva că locuieşti aici. De asta n-ai fost încă prins, pentru că toți îți sunt devotați trup şi suflet. Aşa că vezi, nu numai mie şi lui Dani, ci *tuturor* le datorezi să nu înfrunți un asemenea risc.

Se ridică şi-l privi cu o expresie imploratoare:

– Te rog, tată, nu te duce când *Philadelphie* va încerca să arunce ancora. Nu-ți ispiti soarta!

– Tamara, spuse el calm, nu te consuma aşa. Nu-ți face bine.

– La naiba, de ce tot eviți subiectul?

– Nu-l evit. Mă voi gândi la ce mi-ai spus, zise el cu blândețe. Oricum, azi e de abia vineri. Buletinul meteo anunță cer senin şi calm toată săptămâna. *Philadelphie* nu se poate strecura încoace decât la adăpostul ceții sau ploii.

Îi zâmbi:

– Aşa că, vezi, nu e vorba să iau o hotărâre imediată. Cine ştie ce se mai poate întâmpla între timp?

Arabii veniră pe nesimţite, înaintea zorilor, când e somnul mai adânc. Când sună alarma, ei erau deja în inima kibuţului.

– Arbi! strigă Asa, înghiţind o silabă, când clopotele de alarmă răsunară odată cu primele focuri de armă.

În dormitor, Tamara se trezi imediat. Instinctiv aruncă pătura la o parte şi bâjbâi după veioză. Becul străluci ocrotitor.

– Stinge-o! zbieră Dani, care, cu reflexele antrenate, era deja în drum spre camera băieţilor.

Tresărind, ea apucă întrerupătorul şi stinse veioza. Îl trase însă prea violent şi acesta căzu pe jos, iar becul se făcu ţăndări.

– Eu iau băieţii! strigă Dani din camera alăturată. Dă-te jos din pat şi stai pe burtă!

Ea ascultă, târându-se pe marginea patului şi lăsându-se să cadă pe podea. Aterizâ greoaie şi scoase un ţipăt. Judecase greşit greutatea copilului şi simţi junghiuri de durere în genunchiul stâng. Mâinile i se opriră pe grămăjoara de cioburi de la bec. Aşchiile de sticlă îi intrară în palme. Blestemă în gând.

– Eşti îmbrăcată? strigă Dani.

– Nu.

– Ce mai aştepţi? Pune ceva pe tine.

Se luptă pe întuneric cu rochia uriaşă de gravidă, reuşi să-şi bage mâinile în mâneci şi, încet, şi-o potrivi pe cap şi o trase în joc. Bâjbâi disperată în jur după pantofi şi până-i găsi, în palmă îi intrară şi mai multe cioburi.

Afară era iadul. Ţipătul ascuţit al unei femei din vecinătate fu retezat brusc. Apoi, brusc, toată camera se zgâlţâi şi se lumină din pricina unei explozii. Tamara privi

în sus. Fereastra era portocalie: casa de alături fusese incendiată.

Dani se târî zgomotos până la ea, cu băieții lângă el.

– Te-ai îmbrăcat?

– Da.

Îl privi. În lumina flăcărilor, arăta mohorât şi, ca tot ce era în jur, de culoarea focului.

– Mama! spuse Asa, ghemuindu-se lângă Tamara.

Ochii albaştri îi erau lărgiți de spaimă şi tremura.

– Ție ți-e frică?

– Da, spuse încet Tamara, atingându-i fața. Dar totul va fi bine. Tăticu' e aici şi o să aibă grijă de noi.

Se forță să zâmbească încurajator. Asa se întoarse spre Dani:

– Nu-i aşa că o să ai grijă de noi, tăticule? O să ai grijă să nu ne rănească arabii?

– Ajunge! spuse Dani cu asprime. Pierdem timpul. O să facem exact aşa cum am repetat de nenumărate ori.

Îi făcu semn Tamarei.

– Poftim.

Îi vârî în mână ceva greu, rece şi alunecos. Ea se uită şi văzu revolverul american de claibru 44, cu țeava lui rea, neobişnuit de lungă. Ea îl privi mută.

– Haideți după mine, le ordonă el. Trebuie să ieşim de aici înainte de a fi înconjurați.

El şi băieții se târâră fără greutate în camera cealaltă, ca nişte crabi filmați cu viteză mărită, dar, din cauza copilului, Tamara nu se putea târî decât pe coate şi pe genunchi şi veni mult mai încet. La uşa de la intrare, Dani o aşteptă. Apoi, făcându-le semn să stea cu capul jos, țâşni în aer şi se lipi de perete. Atinse clanța şi azvârli uşa la perete. Aerul mirosea acum a ars şi a fum. El îşi scoase capul afară o fracțiune de secundă, apoi se lipi din nou de zid. Ținea puşca într-o mână, pregătită. Pârâitul focului se auzea mare şi înspăimântător.

– Acum! urlă el. Asa, Ari – *hai!*

Băieții ieşiră aşa cum repetaseră în instrucțiunile săptămânale. Se târâră ca nişte foci, cu coatele în lături, până la marginea verandei şi de acolo plonjară. Când atinseră pământul se dădură de două ori peste cap şi aşteptară. Dani îi acoperea cu focuri de armă.

După încă o privire rapidă afară, urmată de alte două împuşcături, Dani îi făcu semn Tamarei.

– Tamara – *hai!*

Ea strânse din dinți şi se lansă într-un drum nebunesc. Cimentul îi rănea şi mai tare coatele şi genunchii. Când ajunse lângă băieți, se uită înapoi. Dani venea alergând, trăgând continuu. Se aruncă pe pământ lângă ea.

– Capul jos! îi şopti cu dinții încleştați.

– Încerc, şuieră ea, dar nu pot strivi copilul.

– Acum, ascultați-mă cu atenție, spuse el repede, dar calm. Nu intrați în panică. Închipuiți-vă că suntem la instrucție. Duceți-vă la sala de întruniri şi rămâneți acolo. Veți fi în siguranță; e clădirea noastră cel mai bine apărată. Hai, plecați! Toți!

Băieții porniră legănându-se într-o parte şi în alta şi ajutându-se cu coatele şi genunchii ca să câştige viteză. Tamara ezită:

– Tu ce-ai de gând să faci?

– Lasă-mă pe mine! şuieră el aspru, cu ochii arzând. Rămân în spate ca să vă acopăr. Mişcă-te!

Îi dădu un ghiont atât de puternic, încât strigă de durere. Apoi, îşi ridică puțin capul ca să se orienteze. Gloanțele şuierau atât de aproape, încât le simțeai mişcând aerul. Deodată, pământul de lângă ea explodă într-un nor de praf. Asta o hotărî să înceapă să se târască. Cu pântecele greu aproape arând pământul încerca să meargă în zig-zag, ca să nu fie o țintă uşoară. În jurul ei era un haos. Gloanțele şuierau din toate direcțiile. Exploziile găureau pământul, aruncând nori de praf

spre cer. Auzea țipete de copii şi se ruga să nu fie ai ei. Ca nişte umbre chinezeşti dementizate, din casa din fața ei, în flăcări, săreau siluete negre. Cineva aruncă apoi ceva pe una din ferestrele linse de flăcări, hrănindu-le lăcomia. Un bărbat cu spatele aprins ieşi împiedicându-se şi, după ce se roti încet, căzu cu fața în jos, la nici trei metri de Tamara. În nări îi ajunse mirosul de carne arsă şi-i veni să vomite.

Parcă e friptură de porc, gândi isterizată. Carnea de om arsă miroase ca friptura de porc.

Se târî mai departe, trecând de o casă şi apoi de încă una, mergând spre centrul kibuțului. Aici, clădirile erau mai apropiate, oferind o protecție mai mare. Se împiedică şi, ținându-şi torsul înainte, se ghemui lângă zidul cel mai apropiat. Respira greu şi simți cum copilul o loveşte din ea. Îşi masă încetişor pântecul. Cu tot frigul nopții, era încinsă şi transpirată.

În cele din urmă, reuşi să respire mai uşor. Se întoarse, pregătindu-se să-şi reia drumul şi ieşi de după zid.

Deodată îşi dori să n-o fi făcut. Siluete întunecate, cu burnusuri lungi, pluteau spre ea în salturi uriaşe. Lamele cuțitelor reflectau focul, împrăştiind raze. Îi auzi strigând *„Allah Akbar!"*. O mitralieră de pe acoperişul unei case îi seceră deodată şi se auzi un cor de strigăte, înainte de a se prăbuşi. Nu-şi putu lua ochii de la un trup care sălta prin aer spre ea, cu un braț îndoit grațios. În ultimul moment se feri şi pământul se clătină sub izbitură, Lătratul mitralierei se opri brusc. Îi țiuiau urechile.

Se uită din nou după colț. Arabii veneau din nou. Se apropiau. Şi în fața lor apărură oameni din kibuț. Se înfruntară. Puştile explodară. Unul din arabi țipă şi căzu în genunchi ținându-se de stomac, apoi se prăbuşi cu fața în jos. Apoi începu lupta corp la corp; baionetele străpunseră; puştile deveniră măciuci.

Trebuia să plece. Să ajungă într-un loc sigur. Aplecându-se, porni în zigzag din casă în casă, încercând să pună între ea şi gloanţe cât mai multe ziduri. Îşi blestema greutatea sarcinii. O întârzia. Fără ea, s-ar fi târât la fel de repede ca băieţii.

Deodată, înghiţi în sec. Un arab apăruse de după un zid al casei din faţa ei, ţintind-o cu carabina.

Îngheţă pe loc şi timpul se opri. În mod ciudat, nu-i era teamă, era doar uimită. Vedea ura lucind în ochii de fanatic: îl vedea ochind-o şi atingând trăgaciul. Împuşcătura păru şi ea că vine cu încetinitorul.

Atunci, Dani veni spre ea alergând şi timpul începu din nou să curgă.

– Tamara! răcni, repezindu-se s-o acopere, în timp ce-l dobora pe arab.

Dar acela trăsese deja şi Dani întârziase. Gura Tamarei se căscă şi ochii i se măriră când ceva îi explodă în abdomen. Se trezi zburând înapoi, ca luată de un uragan. Apoi se rostogoli şi căzu pe spate, cu braţele desfăcute. Dani se aruncă spre ea. Ea încercă să-şi ridice capul, dar nu putu. Îl privi nedumerită.

– Dani, şopti, ce s-a întâmplat?

– Ai fost împuşcată. Şşşş...

Vocea lui ajungea greu prin straturile de ceaţă care o învăluiau.

– Copilul... şopti ea cu greu.

Întinse un braţ şi-l apucă pe Dani de gât atât de strâns încât aproape îl sufocă.

– Copilul nostru! începu ea să plângă. Copilul...

Strânsoarea îi slăbi şi mâna îi căzu, apoi încremeni inconştientă.

Era o binecuvântată noapte fără lună; întunericul n-avea să-i trădeze. Se apropia clipa şi oamenii îşi verificau armele. Dormiseră toată ziua în umbra munţilor, în razele soarelui şi apoi în frigul nopţii. Deşertul

părea o altă planetă, cu liniştea lui nepământeană, apăsătoare.

Oaza nu era atât de tăcută; palmierii foşneau deasupra; mai jos, caprele se foiau în somn şi un câine singuratic lătra din când în când, adulmecând cerul. De trei ori Dani îşi lăsase oamenii să doarmă şi făcuse recunoaşteri în perimetrul oazei, ajungând ultima dată până în centrul ei. Descoperi că aveau trei oameni de pază; doi dormeau şi al treilea fuma nepăsător. Îşi dăduse seama că nu se aşteptau la un contraatac atât de rapid. Se întoarse la grupul lui:

– Aşteptăm să treacă rugăciunea de dimineață, le spuse cu răbdarea unui vânător.

Ceilalți înțeleseră. Trebuia să aştepte ca musulmanii să fie chemați de cântarea muezinului. Dani era înrăit, la fel ca şi ei. Atacul va începe după terminarea rugăciunii; astfel, oamenii din al-Najaf vor avea conturile cu Allah încheiate.

Când zorile aurira cerul la est, Dani îi adună în jurul lui.

– Ochi pentru ochi, le spuse el mohorât. O casă arsă, trei morți şi şase răniți. Nici mai mult, nici mai puțin.

Se uită la Schmarya.

– Fie, se pronunță acesta.

Se împrăştiară pe tăcute în jurul oazei, ocupându-şi pozițiile stabilite. Apoi aşteptară ascunşi ca satul să se trezească. Uşile se deschiseră şi oamenii se apucară de treburi. Femeile aduceau apă. Apoi, din coşuri începură să iasă rotocoale de fum. Muezinul urcă treptele minaretului din moscheea subțire de piatră şi cuvintele lui cântate răsunară monoton. Toți, inclusiv gărzile, îşi opriră activitățile şi se întoarseră spre sud, spre Mecca. Îngenuchiară şi se rugară. Totul părea paşnic în al-Najaf.

Cei doisprezece bărbați din Ein Shmona îşi verificară din nou armele. Dani ieşi de după o stâncă,

pregătit să deschidă atacul. Moishe Karavan, care era cel mai aproape de case, puse o cârpă în gura sticlei cu benzină şi ţinu chibriturile pregătite. Schmarya, zărindu-l pe Naemuddin, simţi o undă de vinovăţie şi se rugă cu capul plecat. Îi părea bine că Dani se hotărâse să atace după rugăciunea de dimineaţă. Cel puţin, familiile celor care vor muri vor şti că preaiubitul lor a ajuns direct în paradis.

După terminarea rugăciunii, locuitorii oazei îşi văzură de treburi liniştiţi, fără să prevadă ce-i aştepta. Cei trei paznici îşi puseră puştile pe umeri fumând şi pălăvrăgind, oferindu-se inconştient drept ţinte.

– S-au rugat, îşi spuse Dani printre dinţii încleştaţi. Acum să vedem dacă sunt gata să moară.

Trase o dată în aer ca să avertizeze cinstit femeile şi copiii, apoi numără până la douăzeci. Ţipete de groază izbucniră de peste tot, femeile se repeziră să-şi adăpostească copiii, iar bărbaţii să-şi ia puştile. Luaţi prin surprindere, cei trei paznici traseră orbeşte, rămânând în grup compact. Fură doborâţi imediat. Dani dădu din cap satisfăcut; totul mergea după plan. Paznicii morţi erau răzbunarea pentru morţii din Ein Shmona; mai rămâneau casa şi răniţii.

Îl acoperi pe Moishe care se repezea cu sticla incendiară. Moishe ochise o casă unde nu se ascunsese nimeni. Ajunse la ea şi aruncă sticla pe uşă. O explozie portocalie izbucni gata să-l ajungă şi casa deveni un cuptor al infernului. Dani trase câteva gloanţe, ţintind ca să rănească, nu ca să omoare. Ţipetele şi strigătele care se auzeau erau de groază, nu de durere. Le dăduse instrucţiuni clare: trebuia să evite cu orice preţ să facă rău femeilor sau copiilor.

Între timp, oamenii din al-Najaf reuşiseră să-şi ia armele şi începuseră să riposteze. Moishe strigă când un glonţ îl doborî, dar era o rană mică şi reuşi să se târască la adăpost, gemând de durere.

Asupra casei lui Naemuddin şi Jehan nu se trase nici un foc, aşa că ei nu ripostară. La auzul primei împuşcături, Naemuddin îşi luase nevasta în casă şi o învățase să stea cu capul jos. Avea fața schimonosită de mânie şi vocea plină de furie:

– Abdullah ne-a adus asta! mugi el, apoi se grăbi afară, să încerce să oprească nebunia.

Peste câteva clipe, un glonte îl nimeri în umăr şi-l răsuci pe loc. Căzu greu. Jehan, auzindu-i strigătul de durere, ieşi afară să-l aducă la adăpost. Înălță o rugăciune de mulțumire când văzu că era numai o rană superficială şi puse imediat apă la fiert.

Abdullah era furibund. Sperase că evreii vor contraataca, ştiind că nimic nu va hrăni mai bine ura decât moartea unor inocenți. Înarmat ca întotdeauna, se retrăsese imediat în spatele unui zid scund şi trăsese primul focuri de răspuns. Îi avertizase pe paznici să fie atenți, dar dăduseră greş. Vâzându-i doborâți, îi blestemă: meritau să moară. Fuseseră indolenți şi le dorea să ajungă direct în iad.

Dar contraatacul nu se desfăşura aşa cum sperase Abdullah. Evreii trăgeau cu grijă. Nu văzuse nici o femeie sau copil loviți. Blestemă din nou. Deja împuşcăturile se răreau.

Atunci o zări pe Iffat, nepoțica lui vitregă. Era ghemuită în spatele unui zid de piatră, la nici zece metri de el. Privi în jur pe furiş. Nu va vedea nimeni; toți se ascundeau sau erau atenți să tragă. Va fi un sacrificiu necesar pentru a aduce pe culmile fanatismului durerea şi ura împotriva evreilor.

Ochii şi apăsă pe trăgaci.

Lăsă în jos puşca, zâmbind satisfăcut. Moartea ei va cădea în vina evreilor.

Dani fusese atent; când distrugerile fuseseră egale, dăduse semnalul de retragere. Doi oameni îl luară de

subsuori pe Moishe şi-l târâră cu ei. Plecară la fel de repede cum apăruseră.

Atacul durase mai puțin de două minute.

Schmarya nu trăsese nici un foc.

Întorcându-se din raidul de revanşă, Dani se duse direct la infirmerie.

– E stabilă, îi spuse doctorul Saperstein.

– Pot s-o văd?

– În ciuda recomandării celei mai bune, îți acord cinci minute. Dar, îl amenință doctorul cu degetul, nici un minut în plus, nu vreau s-o oboseşti.

– Cinci minute acum valorează cât viața mea, spuse Dani.

Intră şi-şi trase un scaun lângă pat. Se lăsă pe el, urând mirosul de medicamente şi felul cum Tamara stătea dreaptă şi neclintită, cu capul exact pe mijlocul pernei. Inima i se opri şi-i fu teamă că murise. Prea arăta ca un cadavru, cu cearşaful acela alb, neted, ca un linţoliu. Observă pentru prima dată şuvițe argintii în părul ei mătăsos, blond platinat. Era trasă la față şi albă ca varul, cu pielea atât de întinsă şi translucidă, încât i se reliefa fiecare os.

Arată bătrână, gândi el, imaginându-şi-o la şaizeci şi cinci – şaptezeci de ani. Tot frumoasă, dar extrem de fragilă şi osoasă.

În luna de miere îl tachinase:

– Când o să fiu bătrână şi urâtă o să mă mai iubeşti?

Râseseră amândoi.

În ochi i se adună o lacrimă şi i se prelinse încet pe obraz. *Da,* îi jură în gând. Băgă mâna sub cearşaf şi-i luă mâna cu blândețe, durându-l atingerea ca de cauciuc, dar uşurându-l căldura ei. Trăia.

– Tamara, spuse sufocat, aproape inauzibil.

Ea zăcea nemişcată, respirând atât de uşor, încât trebui să se forțeze ca s-o audă.

Scoală-te, draga mea, o rugă în gând. *Te rog, revino-ți. Fără tine, viața nu e nimic. Nimic.*

– Iubito! Iubito!

Îi apăsă uşor degetele, sperând cu disperare o reacție.

Pleopele Tamarei tremurară, apoi se deschiseră încet.

– Iubito, mă auzi?

Se simțea slabă şi dezorientată. Încercă să-şi ridice capul, dar era un efort prea mare, prea friza... imposibilul. Încercă să privească în jur, concentrându-se imens. Dar totul era nedesluşit, învăluit într-o ceață groasă. Auzea... voci. Nu, o voce, departe, distorsionat şi întrerupt. Asta o trezise, vocea aceea şi... o atingere.

Se concentră puternic, încercând să alunge ceața, dar aceasta se întunecă şi se îndesi. Buzele i se depărtară puțin şi abia se mişcară.

– Da... ni? şopti abia auzit, mai mult ca o respirație.

– Da, iubito, da Tamara. Eu sunt.

Vocea venea de la o depărtare atât de mare, încât mai mult o simțea decât o auzea. De ce nu vorbea mai tare?

– Da... ni, repetă cu un efort suprem.

Era atât greu să vorbească. Cuvintele şi gândurile i se formau în minte, dar buzele nu voiau să se mişte. *Unde sunt? De ce nu pot să mă mişc? De obicei, nu sunt înconjurată de ceață. Ce mi se întâmplă?*

– Slavă Domnului, Tamara.

Vocea lui i se păru puțin mai clară acum. Îl simți ridicându-i mâna şi lipindu-şi-o de... da, de buze. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să-şi mişte slab buzele.

Cu toate astea, el înțelese. Îi tresăltă inima de bucurie.

– Nu te-ngrijora, iubito, totul o să fie bine, spuse el, cu lacrimile curgându-i pe amândoi obrajii. Doctorul Saperstein spune că o să te faci bine. A trecut ce a fost mai rău, slavă Domnului.

Era obosită. Atât de obosită. Cu pleoapele grele... Deodată, un alt gând îşi făcu drum până la ea şi încercă

să-l prindă ca să nu-i scape. Îşi forţă buzele să formeze cuvântul:

– Co...pilul.

– Copilul e bine, iubito! Foarte bine! îi spuse el repede. E cum ne-am dorit, iubito. O fetiţă.

Îi strânse din nou degetele.

– E puţin prematură, dar rezistă. Fată de comitet, ca tine...

Ea îl privi supărată că trăsăturile lui începeau să se înceţoşeze din nou. Regretă că nu dădea nimeni norul la o parte.

– Fe...tiţă? şopti.

– Da, o fetiţă!

– N... n-a murit?

– Nu, iubito, nu. E vie şi sănătoasă! Când te faci mai bine, ţi-o aducem. Doctorul Saperstein a trebuit să... lasă.

Să opereze, fusese gata să-i spună, *s-o scoată din tine, pentru că pântecele ţi-a fost străpuns de glonţ.*

– E minunată, continuă el, un îngeraş. Dar cu părul negru.

– Negru?

El dădu din cap, râzând, cu lacrimile încă şiroindu-i din ochi.

– Negru ca noaptea... câteva fire, bineînţeles.

Pleoapele ei nu mai putură rămâne deschise. Erau grele... vai, atât de grele şi ceaţa se făcuse opacă şi nu mai auzea ce-i spunea. Încercă să reţină ce-i spunea, dar cuvintele se evaporau.

Adormi, de data asta cu un surâs senin pe buze.

Dani simţi o mână pe umăr. Era doctorul Saperstein.

– Au trecut cele cinci minute.

Dani îi băgă grijuliu mâna Tamarei sub cearşaf.

– Se va face bine, spuse el încet, nu-i aşa?

Căută confirmarea pe faţa doctorului. El dădu din cap.

– Da, se va face bine.

Îi dădu lui Dani o palmă peste spate:

– Hai acum în camera cealaltă. E timpul să ne ocupăm puțin şi de fiica ta.

Deodată, un gând înfricoşător îl străbătu pe Dani:

– Nu visez, doctore, nu-i aşa?

Doctorul Saperstein râse.

– Sper că nu, fiindcă dacă ai visa, aş visa şi eu.

– Ştii ceva doctore? Eşti încântător!

Dani îl luă de obraji pe doctor şi-l sărută zgomoțos.

– Te iubesc!

Apoi ieşi din cameră dansând cu paşi săltați.

Cel puțin pentru un timp, nimic nu avea să-i mai tulbure fericirea.

INTERLUDIU

1956

Anul 1946 a însemnat începutul unei noi ere în Orientul Mijlociu. Atât arabii cât şi evreii se revoltară împotriva tutelei britanice, iar violenţa şi terorismul izbucniră cu putere din amândouă părţile. Deoarece nu reuşiră să stăvilească valul de sânge, britanicii cerură ajutorul Naţiunilor Unite.

În 1948, odată cu plecarea britanicilor din Palestina, David Ben-Gurion declară cu mândrie statul independent al Israel-ului. Acest fapt produse cel mai grav val de terorism pe care îl cunoscuse vreodată Orientul Mijlociu. În ziua următoare proclamării Israelului independent, forţele arabe, care se opuseseră încă de la început Naţiunilor Unite, intrară în Israel şi curând capturară oraşul vechi al Ierusalimului, ameninţând să înece în mare întrega suflare evreiască.

Lupta scurtă, dar sângeroasă, care urmă invaziei fu un miracol al istoriei moderne, ce se va repeta cu timpul. În ciuda raportului de forţe, evreii alungară

armatele arabe, mai întâi din Ierusalim, apoi din Tel Aviv, Haifa, Jaffa şi Galileea. Şi, în final, şi din Negev.

În ajunul lui 1949, statul lui Israel îşi deschise braţele să ofere o patrie evreilor din întreaga lume.

– CONTRUCII ŞI SULLINS,
„Orientul Mijlociu astăzi:
Strategii bazate pe cuceririle anului trecut"

Era trecut de două după-amiaza când micuța stewardesă a MEA apăru pe culoar.Un nor vag de Chanel Nº 5 o urmă.

Se opri la rândul 14 şi se înclină peste două locuri goale.

– Vom ateriza în aproximativ o jumătate de oră, spuse într-o engleză cu accentul moale al celor din Orientul Mijlociu. Aruncă un zâmbet de email alb către tânărul cu păr negru, piele ca mierea şi gură flămândă ce stătea lângă fereastră. Am pierdut aproape patruzeci şi cinci de minute ca să traversăm frontul furtunii. Să vă aduc ceva de băut sau o cafea?

– O să iau un whisky. Curat.

Ea zâmbi, natural de data asta şi se depărtă. El o privi cum se mişca, aprobator. Mergea elegant, pe tocuri joase, iar unghiile lăcuite îi atingeau spătarele scaunelor în timp ce zâmbea profesional în dreapta şi-n stânga.

Când se întoarse, îi întinse paharul de plastic şi un mic şervețel pătrat.

– Poftiți. Zâmbi din nou.

– Mulțumesc. Îl luă şi îl ținu în mână, fără să deplieze masa.

Ea ezită, pe jumătate sprijinită cu brațul de spătarul scaunului.

– Din ce loc al Angliei sunteți? întrebă.

El clătină din cap.

– Nu sunt englez. Zâmbi uşor, arătând nişte incisivi de peşte de pradă. Sunt palestinian.

– Oh. Ea păru surprinsă. După accent aş fi spus că sunteţi britanic.

– Mulţi oameni îmi spun asta.

Ea aruncă o privire paharului.

– Aş putea să vă aduc nişte suc, dacă preferaţi.

El râse scurt şi sorbi din whisky.

– Am petrecut ultimii patru ani la Universitatea Harvard şi cei şase dinaintea lor în şcoli engleze. Până aterizăm, ar fi bine să profit de ocazia de a bea alcool. Privi paharul. Se pare că n-o să mai văd aşa ceva o lungă perioadă de acum încolo.

Ea încuviinţă din cap. Asta însemna că nu era din Beirut, unde erau destule baruri de noapte şi hoteluri strălucitoare şi alcool şi o mie de alte tentaţii.

– Plănuiţi să petreceţi ceva timp în Beirut? întrebă moale, ochii ei de un negru lichid căutând-i pe ai lui.

– Mi-e teamă că nu.

Zâmbetul profesional se instală din nou pe faţa ei, dar nu-şi putu ascunde dezamăgirea din voce.

– Înţeleg. Ei, bine, dacă aveţi nevoie de ceva, apăsaţi pe buton.

El încuviinţă, îşi lăsă scaunul pe spate şi îşi savură băutura. Ea îşi făcuse oferta, cum ghicise deja că avea să facă, iar el o refuzase politicos. Ridică din umeri în sinea sa. Chiar şi la vârsta lui crudă, avusese destul de-a face cu femeile. Ele se aflau acolo pentru a fi agăţate. Întotdeauna se aruncau la el. Ce-i spusese acea individă din New York care era manechin la Revlon? „Arăţi mult prea al naibii de bine ca asta să te servească, Najb al-Ameer. Tot ce faci e să iei şi să iei, dar niciodată nu dai nimic!" El zâmbi, amintindu-şi mânia ei când nu o mai acceptase a doua oară.

Uitând de femei pentru o clipă, închise ochii.

Trecuseră aproape zece ani de când părăsise al-Najaf şi fusese în Orientul Mijlociu doar o dată în tot acest timp. Asta fusese acum patru ani, când tocmai absolvise la Eton. Acum i se părea că trecuse o viață de atunci.

12 iulie 1952. Ziua în care a început adevărata oroare. N-o va uita toată viața.

Îi trebuiră aproape trei zile de călătorie ca să se întâlnească, în mijlocul Negev-ului, cu acel fatidic 12 iulie. Ignorând complet ceea ce îl aştepta, se simțea fericit şi pe bună dreptate. Poporul său avea de ce să fie mândru de el. În curând avea să se afle în satul natal, absolvent al unei şcoli engleze de elită, cu o diplomă nou-nouță s-o dovedească. Îşi putea imagina cum va fi trecută dintr-o mână în alta, solemn, cu respect, pentru că niciodată până acum vreun sătean nu făcuse atâția ani de şcoală, ba încă la o şcoală atât de importantă. Va fi o sărbătorire lungă, fiindcă era o ocazie memorabilă. Va fi proclamată o vacanță; va fi o săptămână de festinuri cu miel fraged şi muzică şi dans. Fusese plecat pentru şase ani lungi... şase ani în care el, cel mai talentat fiu al satului, avusese parte de educația unui prinț. Şi îi făcuse să fie mândri de el, absolvind primul din clasă. Era tot atât victoria lor, cum era şi a lui. Singurul lucru care-l neliniştea era că nu primise vreo scrisoare din sat în ultimele şase luni.

Călătoria prin Negev-ul familiar îi trezi amintiri şi se simți emoționat, dar şi enervat: era iulie, una dintre cele mai fierbinți luni ale anului în Orientul Apropiat, iar anii pe care îi petrecuse în Anglia îl făcuseră să uite aproape căldura apăsătoare a deşertului, care se aduna în straturile de pânză albă. Acum, în miezul zilei, îl lovea cu toată forța, în ciuda costumației adecvate în care se schimbase.

Nu era pregătit să întâlnească tragedia. Labirintul pașnic al studiului îl protejase de realitățile dure care erau leitmotivul vieții din Orientul Mijlociu, îl adăpostise de pericolele omniprezente, îl făcuse să uite violența potențială pe care

urma să o descopere, zguduise liniştea locului său natal în timp ce el se bucura de învăţătură în paşnică ignoranţă.

Pentru tot restul vieţii sale, ziua aceea avea să rămână limpede precum cristalul.

Deşertul era ciudat de liniştit, chiar şi pentru Negev-ul scăldat în soarele fierbinte. Nici o creatură vie nu se mişca sau nu respira. Sub bolta vastă şi lipsită de nori a cerului, şi sub soarele alb strălucitor, liniştea era stranie şi nepământeană. Îl înfiora până în oase acea lipsă de sunete ce părea că poartă în ea o sămânţă distrugătoare. Era acea linişte ultimă, ca moartea, ce domneşte într-un oraş-fantomă din care au plecat până şi insectele cu mult timp în urmă.

Când coborî din maşina pe care o închiriase în Haifa, nu putu decât să privească uluit. Nu-şi putu crede ochilor, cu siguranţă că aceştia îl înşelau. Poate că vedea un miraj în valurile de căldură.

Dar în adâncul fiinţei lui ştiu că nu era un miraj şi simţi că i se face rău. Se aşteptase la o primire zgomotoasă şi îşi închipuise satul cum îl lăsase la plecare; plin de activitate, cu bărbaţi mândri purtând bisht-*urile fluturânde; femeile îmbătrânite înainte de vreme, în tradiţionalele* abbeya *şi cu capul acoperit, pregătind prânzul, copiii ţipând în joacă sub palmierii impunători; încărcaţi cu fructe coapte; câmpurile din jur, verzi, irigate; lacul, mal presus de toate, acel argint strălucitor al apei preţioase pe care le-o dăruise Allah Magnificul – o oază atât de frumoasă, de vie, de fericită, de fără sfârşit.*

Dar ceva rău bântuise locul – o miasmă de teroare anihilatoare. Ca şi cum o plagă ar fi trecut peste al-Najaf.

Şanţul în care se înălţau cândva palmieri mândri era acum o îngrămădire de trunchiuri desfrunzite şi fără fructe, iar deşertul invada terenul. Micile căsuţe curate, ce înconjurau oaza, erau acum ruine înnegrite. Carcasa ruginită a unui automobil răsturnat părea o sculptură vulgară a disperării, sub soarele necruţător. Micul lac ce

dăduse cândva viață era complet secat, iar albia sa concavă, plină cu nisip auriu. Fântâna cu roată, pe care o știa din ziua când se născuse, era mută, cu lemnul ei prețios, îngropat în nisip sau poate ars în holocaustul ce îi vizitase sau ce o fi fost.

El dipi și lacrimi sărate îi umplură ochii. Acesta nu poate fi satul său drag! gândi sălbatic. În afara timpului când fusese atacat de evrei, chiar înainte să plece el în Anglia, satul său fusese pașnic și înfloritor.Probabil că a nimerit în altă parte!

Dar impozantele stînci din zare îi erau prea familiare. Erau chiar cele lângă care crescuse, întipărite în amintirea sa ca forme de animale gigante și de oameni. Acum figurile fantastice suferiseră o metamorfoză, deveniseră amenințătoare, vestitoare de rele. Era satul lui, fără îndoială și nu putea decât să înfrunte realitatea dispariției sale. Numai niște ruine-fantomă pe cale să dispară mai marcau locul satului, numai cărămizile mai rămăseseră din ce a fost odată un fericit cuib de viață în Negev. Cu ochii plini de lacrimi, căzu în genunchi, își dădu capul pe spate și scoase un strigăt de mânie, un răget straniu de bocet și disperare după ceea ce nu mai exista.

Abia atunci îl zări pe Abdullah. Stătea pe un morman de pietre într-o mutenie de fantomă; în văluri de un negru intens. Talia îi era încinsă de o curea cu cartușe și o altă bandulieră o încrucișa pe prima, trecând peste umăr. Ghutra *pe care o purta ca să se apere de soare, era de același negru adânc.*

Najib se ridică în picioare și îl privi mut.

Vocea lui Abdullah sună moale, dar hipnotizantă.

– Bine ai venit, nepot al meu, nepot al fratelui meu vitreg.

Najib rămase tăcut în timp ce Abdullah coborî dintre ruine și se îndreptă spre el.

Trupul puternic al lui Abdullah era zvelt, numai mușchi de oțel, iar forța fizică părea să emane din el ca o aură malefică. Totuși, mâinile îi erau subțiri și prelungi,

aproape feminine în delicatețea lor. Dar fața lui era cea care te paraliza. Fruntea înaltă şi nobilă, pometii largi, gura mare, senzuală şi crudă. Nasul era magnific; moştenise alura de vultur, ca şi Naemuddin, mărturie a mamei lor comune. Dar Najib îşi amintea ochii lui Naemuddin ca fiind înțelepți şi blânzi, în timp ce ai lui Abdullah, sub sprâncenele negre, groase, erau mesianici, întunecați, lichizi ca petrolul. Pielea îi era fină şi bronzată, deschisă la culoare pentru o piele de arab şi era încă neridată: abia urma să împlinească treizeci şi cinci de ani. Ca toate fiarele de pradă, părea să fie atât relaxat, cât şi alert şi înzestrat cu acel al şaselea simț care îl făcea să perceapă pericolul, la orice distanță s-ar fi aflat acesta.

Când ajunseră față în față, Abdullah îi întinse mâna şi Najib o luă şi o duse la buze.

– Deci, spuse calm Abdullah, n-ai uitat gestul tradițional de respect. Asta e bine. Mi-a fost teamă că te-ai occidentalizat prea mult ca să ți-l mai aminteşti. Apoi îl îmbrățişă pe Najib şi îl sărută pe amândoi obrajii, după obicei. Ai lipsit mult, spuse, atingându-i umărul. Vino. Avem multe de vorbit.

Najib stătu nemişcat, incapabil să se urnească.

– Ce s-a întâmplat aici? Arătă în jur la ruinele stranii. În numele infernului, ce a putut provoca asta?

O lumină vampirică, ciudată, luci în ochii lui Abdullah, găurile din obraji i se adânciră şi pielea i se întinse pe față atât de tare încât Najib avu senzația că se uită la un spectru.

– Plaga a venit.

Najib îl privi uimit.

– Ce plagă, unchiule?

– Plaga evreilor! Cuvintele țâşniră dintre buzele lui Abdullah ca dintre două lame de cuțit.Porcii de evrei care ne-au furat apa şi pământurile şi care se înmulțesc acum ca lăcustele!

Najib fu orbit de o furie crescândă.

– Şi oamenii noştri? Ei unde sunt?

– Au plecat, replică Abdullah, ca bătuți în cele patru direcții de vânturi. Cei slabi, care au supraviețuit, s-au refugiat în tabere în Liban şi Siria. Cei puternici, luptă alături de mine.

Un junghi îi străbătu inima lui Najib şi păru să-i sfâşie pieptul.

– Şi părinții mei? Bunicii mei?

– Sunt bine şi în siguranță.

– Slăvit fie Alah, spuse Najib cu ardoare. Sprâncenele i se unirăîntr-un unghi ascuțit.Şi ei sunt în tabere de refugiați?

– Nu. Tatăl tău e viteaz şi luptă cu mine, iar mama ta şi bunicii tăi locuiesc într-o mică aşezare în afara Beirutului.

Najib îl privi supărat pe Abdullah.

– De ce nu mi-a scris nimeni despre toate astea?

Ochii lui Abdullah erau dârzi şi cruzi.

– Mai bine să vezi cu ochii tăi ce ne-au făcut evreii, spuse aspru. În felul ăsta n-o să fii niciodată tentat să fii slab şi să uiți.

– N-o să uit niciodată! Îi sclipiră ochii lui Najib. N-o să am odihnă până ce sângele lor nu va picura de pe lama cuțitului meu şi până ce carnea lor nu va fi sfâşiată de glonțul puştii mele! Văzu zâmbetul batjocoritor al lui Adullah, iar mânia şi hotărârea sa luară proporții. Fața lui suplă, frumoasă, deveni rapace. Totdeauna ai fost un conducător, Abdullah. De când îmi aduc aminte ai luptat împotriva britanicilor şi a evreilor.

Abdullah nu vorbi.

Supărarea crescu în vocea lui Najib şi cuvintele țâşniră în grabă:

– Vreau să mă alătur oamenilor pe care îi conduci! Vreau să mă antrenez în tabăra ta şi să lupt în armata ta...

Brațele lui Abdullah se ridicară cu viteza luminii şi îl prinseră pe Najib ca într-o chingă, în timp ce ochii îi străluceau cu un soi de flacără maniacă:

– Spune-mi! Ce e vorbăria asta despre o tabără a mea?

Najib fu brusc cuprins de teamă.

– N-am... n-am auzit nimic! Dar îmi amintesc...

– Amintirile astea trebuie uitate. Abdullah îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele, cu vălurile negre fluturându-i în jur şi privi la munţii depărtaţi.

– Te rog, lasă-mă să vin cu tine! se rugă Najib. Vei fi mândru de mine!

Când Abdullah se întoarse, faţa îi era transfigurată de un zâmbet.

– Eşti sigur că ai stomac pentru asta, tânărul meu şoim?

– Da.

– Şi cum rămâne cu pacea? întrebă Abdullah, cu un râs cinic. Nu îţi curge în vene sângele slab al bunicului tău şi nu gândeşti ca el?

– Sângele meu nu e slab! Faţa lui Najib era hotărâtă şi nu mai simţea nici o teamă.Mă vei accepta în grupul tău, sau trebuie să-mi caut răzbunarea de unul singur? Tot ce am auzit despre tine e invenţia celor care spun poveşti?

Fără avertisment, mâna lui Abdullah fulgeră prin aer şi palma deschisă lovi obrazul lui Najib cu asemenea forţă încât îl împinse în spate. Acesta îşi duse mâna la faţă, unde îi rămăsese semnul alb al loviturii. Îl privi surprins pe Abdullah.

– Asta e o avertizare, spuse blând Abdullah. Mai vorbeşte-mi o dată aşa şi vei regreta cât vei trăi.

– Încă nu mi-ai răspuns, se încăpăţână Najib. Mă vei accepta în grupul tău?

Abdullah îl privi drept în ochi şi aprobă din cap.

– Când? se grăbi Najib.

– Când ţi se va spune.Până atunci, nu faci nimic. Ai înţeles?

Şi, cu asta, faldurile negre ale lui Abdullah plutiră în aer şi acesta plecă în direcţia din care venise.

Se întorsese atât de repede încât Najib nu putu vedea licărirea de triumf din ochii de obicei goi ai lui Abdullah.

Trecu o săptămână până ce Abdullah aranjă ca Najib să fie primit în tabăra sa secretă. Era într-o mică vale în munții Siriei şi, în orice direcție s-ar fi uitat Najib, vedea dovezi că era o tabără de instrucție militară. Bărbații erau toți înarmați până-n dinți; văzu un turn de observație în zare şi auzi focuri de pe un poligon de tragere. Fuseseră întinse mici corturi şi fumul ce se ridica mirosea a miel fript.

Abdullah nu mai purta robă neagră, ci veşminte verzi de camuflaj şi cizme, doar pe cap avea voalul arab tradițional. Stătea în fața cortului şi îl aştepta pe Najib.

Najib înaintă mândru, cu ochii în cei ai unchiului său.

– Am venit,spuse simplu, întrebându-se dacă i se auzeau bătăile nebuneşti ale inimii. Sunt gata să depun jurământul.

Abdullah îl privi şi făcu un semn cu brațul ridicat. Imediat se iviră mai mulți bărbați în jurul lor.

– Nepotul meu, Najib al-Ameer, a cerut să se alăture Armatei pentru Eliberarea Palestinei, îi anunță el. Vrea să devină fratele vostru. Dacă vreunul dintre voi are motive să se îndoiască de intențiile sale, să vorbească acum.

Se auziră murmure şi Najib se întări ca de oțel, simțind ochii ațintiți asupra lui. Recunoscuse câțiva bărbați de la oază, dar cei mai mulți îi erau străini.

Abdullah puse o mână pe umerii lui Najib.

– Am cuvântul tău, atunci? Vei asculta toate ordinele pe care ți le dau, fie că îți plac sau nu, fie că eşti de acord cu ele sau nu? Îi vei accepta pe bărbații aceştia şi pe ceilalți care ni se vor alătura ca pe singurii şi adevărații tăi frați?

– Jur pe Allah.

– Te sfătuiesc să te gândeşti bine înainte de a jura, nepoate, spuse calm Abdullah. Dacă ne trădezi sau vreunul din noi măcar suspectează că ne-ai fost necredincios, moartea va veni nu numai asupra ta, ci şi asupra familiei tale şi a generațiilor ce îți vor urma. Sângele tău va pieri. Înțelegi?

Najib respiră adânc, uimit de duritatea amenințării. Apoi clătină din cap:

– Înțeleg, spuse ferm.

– Atunci așa să fie. Acești bărbați vor fi martori. Abdullah își trase cuțitul de la brâu. Întinde mâna.

Najib întinse mâna dreaptă. Nu scoase un sunet când lama tăie în carnea sa. Sângele țâșni imediat, în șuvoi gros.

Fără ezitare, Abdullah își dezveli propria mână. Najib văzu încheietura brăzdată de cicatrici de la alte asemenea jurăminte. Apoi Abdullah își deschise venele, susținându-i privirea lui Najib cu ochi în care dansa o bucurie păgână.

– Juri, pe Alah Atotputernicul, să fii campion al Cauzei Armatei pentru Eliberarea Palestinei, să mă accepți pe mine drept conducător absolut și să-i consideri pe fiecare dintre oamenii mei ca pe frații tăi adevărați, până la moarte?

Najib luă o ținută mândră.

– Jur pe Allah, șopti cu ochii strălucind.

Abdullah își puse mâna tăiată pe a lui Najib, îl sărută pe amândoi obrajii și se trase înapoi.

– Sângele nostru s-a unit! spuse cu voce tare, să audă toți. Acum suntem cu adevărat frați.

Najib își privi încheietura însângerată, apoi se uită în jur la ceilalți. Inima îi tresăltă de mândrie. Era unul dintre ei. Va lupta cu ei. Acum putea în sfârșit să răzbune moartea lui Iffat și distrugerea lui al-Najaf. Se întoarse spre Abdullah:

– Mi-e sete de sânge.

Abdullah clătină din cap.

– Vei aștepta până ce ți se va acorda permisiunea, îi spuse impasibil. Cu un gest, îi concedie pe toți ceilalți care se depărtară imediat. Îl privi pe Najib. Vino, să facem câțiva pași în timp ce îți dau primele ordine.

Najib îl urmă.

– Vei petrece două săptămâni de instrucție aici, îi spuse Abdullah, timp în care vei deveni bărbat și vei

învăța să fii soldat. Apoi, la sfârşitul verii, ne vei părăsi din nou, de data asta pentru America.

– Nu! *Najib îl strânse de braț. Trebuie să stau să spăl ruşinea şi dezonoarea ce s-au abătut asupra noastră! Trebuie să lupt!*

Vocea lui Abdullah nu lăsă loc pentru argumente:

– Vei face ce ți se spune! spuse rece. Acum câteva minute te-am avertizat asupra pedepsei pentru neascultare! Ai aşa o dorință de moarte că vrei să mori pe loc?

Najib tăcu.

– Trebuie să-ți completezi educația, spuse tăios Abdullah. Te vei duce la o universitate bună. Harvard.

Najib îl privi uluit:

– Harvard!

– E una din cele mai bune şcoli din America. Acum vreau să mă asculți cu atenție. Mulți dintre oamenii noştri sunt... impresionabili. Needucați. Au tendința să vadă numai câştigul imediat: următoarea ambuscadă, un atac asupra unei şcoli, câteva împuşcături într-un kibbutz, bombardarea unei sinagoge. Abdullah dădu din mână iritat. Sunt nişte proşti! Nu-şi dau seama că s-au angajat într-o luptă pe viață şi că e o luptă care nu poate fi câştigată decât economic.

Interesul lui Najib fusese trezit.

– Spune mai departe, şopti el.

– Planul meu are două bătăi, îi explică Abdullah, calmul vocii lui mascându-i excitarea.O bătaie scurtă, care va fi hărțuiala continuă a acestei aşa-zise națiuni care își spune Israel. Asta va potoli setea de sânge imediată a oamenilor noştri şi nevoia lor de răzbunare şi, de asemenea, îi va feri pe evrei de-a se simți prea confortabil. Un pic de tensiune din când în când şi se vor învăța să privească mereu peste umăr.

Najib trase aer adânc în piept.

– Şi bătaia lungă?

– Planul pe termen lung. Abdullah clătină din cap. E mult mai important şi mai complicat şi îl pun la cale de mai mulţi ani. De aceea am deviat fonduri donate pentru procurarea de arme şi le-am folosit ca să-ţi finanţez educaţia la Eton.

– Tu! Najib se holbă la el. Tu *ai plătit pentru Eton?*

Abdullah dădu din cap.

– Cu ce? Ştii că Nacmuddin n-are bani.

Najib se trezi încuviinţând. Îşi dădu seama că trebuia să fi ştiut. Dar nici în cele mai fantastice vise ale sale nu-şi închipuise că Abdullah are planuri pentru el. Mai ales că acesta nu păruse niciodată să-i acorde prea multă atenţie.

– Dar ce legătură are educaţia mea cu planurile tale? fu Najib curios.

– Se spune că, în Occident, o educaţie la o universitate bună e ca intrarea într-un club exclusiv.

Najib nu putu să-şi ascundă surpriza. Nu suspectase niciodată că Abdullah ştia lucrurile astea despre un lucru cum e educaţia. Singurul subiect de care păruse vreodată interesat erau armele şi violenţa.

– Planul e acesta, continuă Abdullah. La Harvard te vei împrieteni cu oameni pe care altfel n-ai avea prilejul să-i întâlneşti – prieteni care ne vor servi în viitorul îndepărtat. Vei întâlni tineri care vor fi probabil mai târziu forţe puternice în afaceri şi vor ocupa cele mai înalte poziţii în guvern şi care poate îţi vor şopti mici secrete la ureche.Iar tu, la rândul tău, vei putea în anumite ocazii să le orientezi gândirea într-o anumită direcţie. În direcţia noastră.

Najib îl privi fix, impresionat de îndrăzneala şi consecinţele îndepărtate ale planului.

Abdullah zâmbi şi faţa lui subţire luă un aer gânditor.

– Deci înţelegi că rolul tău în toate astea e absolut indispensabil. Nu e uşor să te împrieteneşti cu duşmanii şi să îi cunoşti intim sau să înţelegi felul în care lucrează mintile lor sau să fii capabil să îi influenţezi şi să le câştigi încrederea şi

respectul. Dar numai făcând toate astea îi putem cu adevărat exploata pe occidentali în propriile noastre scopuri. Gândeşte-te ce posibilităţi vaste! Dacă porneşti o afacere, o afacere legală care are succes şi e respectată, dar e de fapt o acoperire pentru activităţile noastre, băncile occidentale, şi chiar evreii – râse tare – vor finanţa fără să ştie cauza noastră şi vom putea cumpăra toate armele şi toţi politicienii de care avem nevoie. Fabricile lor ne-ar putea fi chiar furnizoare, oarecum indirect, de bombe! Corăbiile lor le vor aduce la noi! Vom putea să dărâmăm Israelul din temelii şi, după aceea, chiar şi ţările occidentalilor!

– Există o singură problemă, spuse Najib. Din experienţa mea la Eton, am observat că occidentalilor nu le plac arabii. Ne consideră sub nivelul lor.

– Atunci depinde de tine să le schimbi modul de gândire. Vei fi un student bogat şi, deci, unul popular. Vei deveni şi mai bogat după aceea şi, deci, şi mai popular. Occidentalii se închină banilor în templele lor bancare mai mult decât dumnezeului lor în biserici. Sunt fascinaţi de bogăţie. Aici e punctul unde sunt gata să uite sau să ierte cuiva orice – chiar şi crima – de vreme ce e un milion de dolari în joc.

– Nu e uşor să facem rost de milioane, observă Najib.

– Cu câţiva bani de sămânţă, va creşte o avere atât timp cât sunt folosiţi cu grijă de oameni potriviţi.

– Dar noi nu avem bani.

– Avem. Voi face rost, cum am făcut rost şi pentru şcoala ta. Sunt mulţi arabi bogaţi care nu dau publicităţii ce gândesc de frică să nu piardă investiţiile americane, dar care s-au oferit să ne ajute. Şi tu, Najib al-Ameer, vei fi capul de listă. Vei păstra totul secret, nu vei spune nimănui. Îmi vei raporta numai mie. Numai, gândeşte-te! Cu adevărata putere – cea economică – vom reuşi mai multe decât cu toate puştile şi cuţitele din lume! Eventual... cine ştie? Ridică din umeri şi zâmbi uşor. Poate vom deveni o forţă recunoscută în lume.

Najib îl privi pe Abdullah cu respect crescând.

– E... e formidabil. Strălucitor.

– Da, este. Deci vei face ce ți-am spus?

Najib ezită. Abdullah păruse să fi plănuit totul, cu o excepție.

– Dar evreii din deşert? Cei care mi-au ucis sora şi ne-au furat apa? Voi putea vreodată să mă răzbun pe ei?

Fața lui Abdullah se întunecă de furie.

– Planurile mele pentru tine sunt mult mai importante ca să mai aibă loc şi o banală răzbunare! spuse cu răceală. Scoate-ți nisipul din ochi şi nu mai fi orb! Îi vei face pe ei şi pe încă un milion ca ei să plătească înmiit! Nu vezi asta?

– Dar am jurat răzbunare, se încăpățână Najib.

– Aşa este. Abdullah îl privi. Văzu fața neiertătoare, ochii negri lichizi devenind ca de gheață şi fălcile contractate. Dar văzu şi mai adânc de toate astea; tânărul acesta era cea mai puternică armă a lui. Viitorul depindea de el şi nimic nu trebuia să-i stea în cale. Dacă Najib făcea o nebunie acum, aş putea ruina toți anii de planuri grijulii. Vom discuta vendetta ta personală când va sosi timpul potrivit, îi spuse plat, intenționând să pună capăt subiectului.

Dar Najib zâmbi. Acum era sigur pe el. Abdullah îi relevase faptul că era indispensabil.

– Voi face cum doreşti, unchiule, spuse calm, dar trebuie să-mi promiți ceva. Voi aştepta momentul potrivit ca să mă răzbun şi nu voi face nimic care să-ți pună în primejdie planurile. Dar când va sosi timpul şi aşezarea evreiască va fi distrusă, cu conducătorii ei şi familiile lor, vreau să iau şi eu parte. În carne şi oase. Vreau să împlinesc jurământul pe care l-am făcut.

– Foarte bine, aprobă Abdullah. Asta se poate aranja. Era mulțumit, dar nu arăta acest lucru. Dar amintește-ți un lucru, îl avertiză, şi nu-l uita niciodată, nepoate. Vei fi cu

un picior în Occident şi cu unul aici. Vei deveni bogat şi puternic, dar nu te lăsa sedus de asta. Nu uita nici o clipă unde zac legămintele tale. Căci dacă uiți... lăsă amenințarea să plutească.

Voi fi distrus şi la fel şi familia mea şi toate generațiile ce îmi vor urma, *gândi Najib.* Toată descendența mea de sânge, cei născuți şi cei nenăscuți încă.

În ultima săptămână din august, Najib schimbă din nou ghutra *şi roba cu costumul european şi plecă în Statele Unite. Rămase acolo patru ani întregi, până absolvi la Harvard. Când plecă, agenda sa era plină cu nume de prieteni – nume care îți aduceau în gând foşti şi actuali preşedinți, ambasadori, jurişti ai Curții Supreme, bancheri, firme de avocatură, corporații şi nenumărați milionari din toate ramurile afacerilor.*

În acelaşi timp, Abdullah devenise mai puternic, iar grupul său de guerrillă teroristă începuse să câştige o asemenea reputație încât era menționat regulat la posturile occidentale de radio şi televiziune.

Pista alergă parcă în întâmpinarea DC-ului 4, apoi roțile atinseră solul dur, trimițând nori de fum la contact. O vibrație trecu prin fuselaj. Najib se smulse dintre amintiri şi reveni în prezent chiar când avionul ajunse la terminal, cu elicele învârtindu-se lent.

Stewardesa stătea în capul scărilor când coborî. Îi zâmbi cu zâmbetul profesional.

– La revedere, spuse. Vă dorim şedere plăcută în Beirut.

Najib tresări sub valul aproape vizibil de căldură. Încă o dată uitase climatul de furnal de aici şi lumina atât de orbitoare. Încet, înjură costumul strâmt, muiat de transpirație, pe care îl purta. Ura hainele apusene. Nu-l lăsau să respire. Prefera de departe robele răcoroase, lungi, ale poporului său, care erau mult mai potrivite cu această climă aridă.

Zâmbi în sinea sa. Fusese plecat pentru prea multă vreme. Era bine să fie din nou acasă. Se întrebă ce planuri avea Abdullah în rezervă pentru el.

– Domnul Najib al-Ameer... pasagerul MEA Najib al-Ameer. Vă rugăm să vă prezentați la biroul de informații, se auzi în difuzoare o voce impersonală de femeie.

Ochii lui Karim Yassad trecură în revistă zona vamei. Când Najib apăru, suflând greu, cu geamantanul în mână şi se îndreptă spre informații, porni în întâmpinarea lui. I se alătură fără zgomot, potrivindu-şi pasul după al lui.

– Era ceață la Londra? întrebă încet Karim.

Najib aproape se împiedică. Îl privi curios pe bărbatul ce i se adresase.

– Londra era însorită, murmură cu prudență, răspunzând parolei pe care Abdullah o stabilise pentru el cu patru ani în urmă.

– Şi Barcelona?

– N-am vizitat Barcelona, deşi am fost o dată la Lisabona.

– Şi doamnele portugheze, sunt la fel de frumoase ca spaniolele?

– Dacă sunt fără duenas *ai lor, da.*

– Bine ai venit, spuse Karim solemn, validând răspunsurile corecte ale lui Najib. Nu e nevoie să mergi la informații. Era numai ca să te pot identifica. Dă-mi bagajul. Maşina e afară.

Najib îl urmă afară, unde soarele ardea alb. Karim era un bărbat înalt de peste 1,80 m şi avea umeri extraordinar de lați şi picioare groase, puternice. Chiar şi gâtul său era masiv. Deşi era îmbrăcat în haine apusene, purta un văl alb scurt, legat cu o bandă neagră subțire pe frunte. Fața lui măslinie, purtând urme de lovituri, era împodobită de o mustață lungă. Arăta ca un bodyguard.

Maşina, un Mercedes negru camuflat în taxi, aştepta într-o curbă. Karim aruncă valiza în portbagaj şi Najib

porni spre portiera din față. Karim clătină din cap şi i-o deschise pe cea din spate.

– E mai bine să pari un pasager obişnuit. Sper că nu te deranjează, dar prietenul nostru comun vrea să te vadă înainte să te duc acasă, la părinții tăi. Vorbind, Karim răsuci cheia în contact şi intră în trafic.

Najib se relaxă privind pe geam peisajul străbătut. Peste tot erau semnele unei economii în plină înflorire. În cei patru ani în care lipsise apăruseră o grămadă de construcții noi. Blocuri moderne, cu balcoane şi hoteluri strălucitoare făceau Beirut-ul să pară mai mult european decât oriental. Şi peste tot erau alte clădiri noi în construcție. Femeile arabe şi occidentale erau îmbrăcate după ultima modă de la Paris. Aproape simțea mirosul prosperității în aer.

Mergeau spre nord, dincolo de marginea oraşului, într-o suburbie rezidențială. Aici, ziduri înalte ascundeau vile liniştite, iar zumzetul urban părea departe. Păsări ciripeau vesele în grădini invizibile.

Karim coti pe o alee şi opri în fața unor porți înalte, impunătoare. În vârf aveau țepi de fier, pe care nici motivul oriental complicat nu-i putea ascunde. Claxonă de două ori şi aşteptă.

Apăru o santinelă îmbrăcată în haine tradiționale şi porțile se deschiseră printr-un sistem electronic; o pereche de Dobermani roşcați alergară în întâmpinarea maşinii. Se despărțiră, alergând fiecare de câte o parte a maşinii pe tot drumul până acasă. Măsurile de securitate păreau să fie formidabile.

Najib simți un ghimpe de invidie. Era o reşedință mică, dar minunat întreținută. De o parte şi de alta a aleii asfaltate erau palmieri tineri, cactuşi, ghivece cu plante înflorite şi, îmbrăcând zidurile ce înconjurau complet proprietatea, atârnau cascade exuberante de fuchsia bougainvillea. Peluza era aproape albastră şi strălucea, proaspăt udată. Drumul se termina într-o curbă rotundă în jurul unei fântâni

arteziene, în fața unei vile albe cu ferestre mari, arcuite și acoperiș de țiglă ușor înclinat.

Karim opri mașina și coborî încet, lăsându-i pe câini să-l miroasă. Apoi îi deschise portiera lui Najib.

– Ieși afară încet, să te poată mirosi, îi spuse.

Najib făcu ce i se spusese; după o clipă, câinii se depărtară.

– Eu voi aștepta aici, spuse Karim. Bate la ușa din față și te vor duce să-l întâlnești pe prietenul nostru comun.

Najib se îndreptă spre ușa lucioasă. Înainte să poată ridica brațul de fier forjat și să bată, ușa se deschise. Înghețată, o altă gardă în robă și cu văl stătea în fața lui cu o pușcă semiautomată îndreptată spre el.

Fără să miște arma, soldatul făcu patru pași înapoi și-i făcu semn lui Najib să intre. Najib păși înăuntru încet, încercând să nu facă mișcări bruște.

– Închide ușa, spuse garda. Încet.

Fără să-și ia ochii de la pușcă, Najib pipăi cu mâna în spate și împinse ușa. Apoi apăru un al doilea soldat, tot în robă tradițională, care îl percheziționă rapid de arme. Când mâinile ajunseră pe coapsele lui Najib, acesta îngustă ochii:

– Să nu devenim personali, mormăi el.

Garda îl ignoră și continuă să caute. În final, satisfăcut că Najib nu era înarmat, anunță:

– E curat.

Spre ușurarea lui Najib, pușca semiautomată fu coborâtă în jos.

– Scoate-ți pantofii, i se spuse apoi. Și urmează-mă.

Najib îi dădu ascultare, observând că amândoui soldații erau desculți. Își lăsă pantofii lângă ușă și-l urmă pe soldat printr-o ușă cu draperie portocalie de mătase, într-o sufragerie imensă. Sofale joase, cu perne cilindrice, formau patru zone separate, în care se putea ședea pe podeaua de marmură roz. Perdelele din tafta, brodate cu fir metalic de argint, străluceau bogat. Veiozele cu picior –

opt palmieri de argint cu globuri opace ca nucile de cocos – dădeau o lumină estompată. Era o cameră spartană, rece, luxoasă şi impersonală. De-a lungul a doi dintre pereți, ferestrele cu ogive maure dădeau spre grădină. De undeva de aproape se auzea susurul unei fântâni arteziene.

Abdullah zăcea gol, cu fața în jos pe una din sofale, cu ochii pe jumătate închişi. Îngenunchiată pe podea lângă el, cu sânii şi coapsele acoperite doar de voaluri diafane de mătase roz, era o frumoasă arăboaică.

Ea îl văzu pe Najib înaintea lui Abdullah. Degetele ei experte se opriră din masaj şi ochii lui Abdullah se deschiseră imediat. Îi făcu semn cu capul lui Najib şi apoi se întoarse spre fată.

– Aşteaptă afară până te chem, spuse.

Ea ascultă imediat, ridicându-se uşor şi alergând spre o uşă ce ducea în grădină, lipăind cu tălpile goale pe podeaua de marmură.

Najib o privi şi simți o durere ascuțită în vintre. Uitase cât de frumoase pot fi fetele arabe. Apoi se întoarse spre Abdullah. Unchiul său se sculase.

– Se vede că ştii să trăieşti, unchiule.

Abdullah mormăi:

– Casa aparține unui om de afaceri care e la Paris în vacanță cu familia, iar fata a fost şi ea inclusă. Ridică din umeri. Cel puțin gărzile sunt ale mele.

Najib făcu gestul tradițional de respect şi Abdullah îi arătă spre o sofa alăturată. Era joasă şi moale şi, aşezându-se, nu se putu abține să n-o compare cu canapelele tari şi înalte cu care se obişnuise în America.

Abdullah bătu din palme şi o fată apăru ca din senin cu o tavă în mână. O aşează pe o masă joasă, turnă două cești de ceai proaspăt de mentă şi întinse una lui Abdullah şi una lui Najib. Puse pateurile aurii, în formă de corn de gazelă, pe două farfurii şi le înmână şi pe acestea. Apoi alergă afară, cu voalurile fluturând.

– Ceaiul e bun, spuse Najib, sorbind din ceaşca minusculă fără toartă. Ce mi-a lipsit mai tare în America a fost ceaiul şi prăjiturile.

Abdullah luă o prăjitură şi muşcă delicat. Se linse pe buze.

– Astea sunt umplute cu cremă de migdale. Încearcă şi tu.

– Mai bine nu. Nu vreau să mă îngraş.

Abdullah îşi termină prăjitura fără să vorbească, apoi îşi linse degetele unul câte unul.

– Bănuiesc că ai noi planuri pentru mine? întrebă Najib, deschizând fără introducere subiectul ce îl preocupa.

– Am, aprobă Abdullah. Dar mai întâi să trecem în revistă un subiect care cred că e aproape de inima ta.

– Schmarya Boralevi! Evreul pe care bunicul meu l-a îngrijit şi l-a readus la viaţă cu mulţi ani în urmă...

– ... şi care era şeful aşezării care ne-a atacat când a fost ucisă sora ta Iffat, încuviinţă Abdullah.

Najib îşi îndreptă spatele.

– Ce-i cu el? întrebă.

– Se pare că şi-a creat o adevărată reputaţie şi în prezent deţine un post de conducere în Ministerul Apărării. Evident, faptul că el a ajutat la alcătuirea armatei israeliene moderne în 1948 din diversele grupuri ca Palmach, Haganah, Irgun şi din facţiunea Stern a prins bine carierei lui. Ca şi prietenia lui cu Ben-Gurion, Dayan şi Meir. Mai mulţi analişti politici au mers atât de departe încât să speculeze că el ar fi următorul ministru al apărării.

– Înţeleg, îl întrerupse Najib gânditor. Bănuiesc că acum nu mai locuieşte la... Cum se numea kibbutz-ul ăla?

– Ein Shmona. Abdullah clătină din cap. Spionii mei raportează că îşi petrece acum cea mai mare parte a timpului în Ierusalim. Fiica lui, fosta vedetă de cinema, ginerele şi nepoţii încă mai locuiesc din când în când acolo, dar chiar şi ei stau mai mult în Tel Aviv.

Najib rămase tăcut o clipă.

– Şi Ein Shmona... e mai înfloritoare ca niciodată. Era o afirmație, nu o întrebare.

Abdullah încuviință.

– N-ai recunoaşte-o. Are o populație de aproape şaizeci de mii, iar fermele ei irigate se întind în toate direcțiile. De fapt, e greu să te mai gândeşti la ea ca la un kibbutz. A devenit un oraş în toată puterea cuvântului.

– Cu alte cuvinte, va fi mai dificil ca oricând pentru mine să mă răzbun.

– Nu te teme. Am oameni care supraveghează întreaga familie. Bănuind că vei dori să afli ce-i cu ei, am întocmit un dosar la zi. Culese trei pagini bătute mărunt la maşină de pe măsuța joasă şi i le întinse lui Najib, care le citi repede, parcurgînd datele despre Schmarya Boralevi, fiica şi ginerele său.

Fața i se încruntă.

– Pare că devin mai puternici şi mai de neatins cu cât aşteptăm mai mult. Trebuia să mă fi răzbunat acum patru ani.

– Răzbunarea e ca vinul, spuse Abdullah, devine mai valoroasă cu timpul. Pentru prezent, sunt lucruri mult mai importante de realizat decât vendetta ta personală. Când va sosi timpul, va fi cu atât mai plăcută. Îi susținu privirea lui Najib. Notele tale au fost excelente şi sunt mulțumit de tine. Acum, că educația ta e completă, e timpul să începi o afacere legală. Sper că te-au pregătit bine cursurile de la Harvard.

– Da.

– Bine. Ai decis ce fel de afacere ți se potriveşte cel mai bine?

– Pentru început mă gândeam să încep cu o firmă de export-import ce va avea baza la New York, dar cu sucursale la Londra, Hong Kong, Stuttgart şi aici.

– Excelent! Abdullah zâmbi şi îşi duse două degete la buze. Asta va deschide cu siguranță un canal între Occidentul capitalist şi Armata de Eliberare a Palestinei. De asemenea, va fi o cale prin care vom putea profita de

banii simpatizanților noștri din Europa. Există grupuri în Italia și Germania care susțin cauza noastră și ne-ar putea ajuta. Cât timp ai fost plecat am antrenat patru germani și doi italieni în tactici teroriste. Două erau femei. Se opri și reveni la subiectul afacerilor. De câți bani crezi că ai nevoie pentru o firmă importantă de export?

– Nu știu încă sigur. Trebuie să mai fac niște calcule, dar voi ști într-o săptămână.

– Bine. Amintește-ți să supraestimezi mai bine decât să subestimezi. Se spune că multe afaceri dau faliment în primul an pentru că sunt subfinanțate. Acum, mai e o problemă. Abdullah sorbi delicat din ceai. Tăcu un moment, privind pe deasupra ceștii și dincolo de Najib, spre una din ușile arcuite dinspre grădină. Când vorbi, fața îi era lipsită de expresie, dar vocea sună blândă: Peste două săptămâni vei lua parte la o nuntă.

– Occidentală sau arabă? zâmbi Najib. Ca să știu cum mă îmbrac.

Abdullah nu-i întoarse zâmbetul.

– Arabă, presupun. Bineînțeles, depinde de mire.

– Și cine-i norocosul? Îl cunosc și eu?

– Norocosul, cum ai spus-o chiar tu, Najib, ești tu.

– Eu! Najib îl privi cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Cred că glumești!

Abdullah clătină din cap.

– N-am fost niciodată în viața mea mai serios.

Din tonul lui Abdullah, Najib știu instantaneu că deja totul fusese aranjat.

– Cred că ai mers prea departe.

Vocea lui Abdullah nu lăsă loc la proteste.

– Vei face cum ți se spune!

Tremurând, Najib se ridică în picioare, cu pumnii strânși pe lângă corp. Lupta să-și mențină controlul.

– Acum, dacă nu mai ai și alte surprize neplăcute pentru mine, spuse supărat, cred că e timpul să plec. Nu te obosi să mă conduci. Știu drumul. Porni să traverseze

camera, dar înainte de a ajunge la uşa cu draperie, una din gărzi apăru şi îi blocă drumul.

– Încă nu ți s-a spus să pleci, spuse calm Abdullah de pe sofa.

Najib privi către soldat. Puşca semiautomată făcea dificil orice argument. Încet, se întoarse spre sofa. Rămase în picioare şi privi în jos spre Abdullah.

– Toate afacerile tale trebuie să se încheie sub amenințarea puştii?

– Numai când supunera e sub semnul întrebării, gesticulă Abdullah spre sofa. Stai jos! lătră el scurt.

– Bine, spuse Najib şi se aşeză. Oftă adânc. Spune-mi despre ea.

– Nu sunt prea multe de spus. Numele ei e Yasmin Fazir şi e destul de frumoasă, dacă îți place tipul de femeie occidentală independentă. Tatăl ei e un bancher libanez foarte bogat, iar familia din partea mamei e respectată şi, de asemenea, destul de bogată. Sunt negustori de covoare în Damasc.

– Atunci ce nu-i în regulă cu ea? Fiind frumoasă şi bogată nu sunt de obicei dăruite tinerilor săraci ca firimiturile unui cerşetor. E cocoşată? Poartă aparat dentar?

– Nu, n-are nici unul din defectele astea, spuse Abdullah iritat. Şi uită că, prin educația ta, nu eşti chiar un cerşetor. Ai devenit o partidă chiar foarte interesantă.

– Atunci oferă-mi un motiv valabil pentru care să mă însor cu ea.

– Tatăl ei e dispus să dea o sută de mii de dolari pentru tine ca să-ți începi afacerea, spuse Abdullah calm, urmărind reacția lui Najib. Ăsta e un motiv bun.

Najib fluieră uşurat.

– Trebuie să-şi dorească al naibii de mult să scape de ea.

– Se putea şi mai rău, spuse tăios Abdullah. Amintește-ți că vei avea nevoie de o soție frumoasă dacă planul nostru va reuşi.

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg.

Abdullah gesticulă nervos.

– O soție e necesară pentru societate... ca să adauge respectabilitatea imaginii tale. Yasmin va fi foarte potrivită pentru asta. În ceea ce privește familia ei, foloasele pe care le putem avea sunt multiple. Tatăl ei e un susținător generos al cauzei noastre. Cât despre familia mamei ei, poate vei dori să exporți covoarele lor peste ocean. Să avem răbdare și vom vedea. Între timp, o vei întâlni mâine pe Yasmin. Tu și părinții tăi sunteți invitați la cină la familia Fazir. Sunt occidentalizați, așa că poți să te îmbraci cum vrei. Vroiam să aranjez pentru seara asta, dar Yasmin, ca multe dintre femeile din apus pe care le idolatrizează, insistă să aibă o slujbă. Zboară des în Europa.

– Vorbești de parcă ar fi pasăre.

– Fii serios! spuse tăios Abdullah. Nu e de râs. Sunt prea mulți bani în joc.

– Se pare că întreaga mea viață e în joc, îi aminti Najib.

– Ce e în joc e viitorul Armatei de Eliberare a Palestinei! Și el e mult mai important decât viața ta.

Najib oftă.

– Se pare că n-am de ales.

Abdullah zâmbi rece și se ridică în picioare. Najib se ridică și el.

– Sper să nu fie o cățea, spuse morocănos în timp ce Abdullah, cu mâna pe după umerii lui, îl escortă spre ușă.

După cum se dovedi, îl aștepta o surpriză. Yasmin Fazir era chiar frumoasă și el o recunoscu imediat. Era micuța stewardesă de la MEA.

Era frumoasă și era bogată și arăta ca o doamnă. Dar era un lucru despre care el știa că nu era. Virgină.

În consecință, tatăl ei depuse de zece ori mai mult în contul lui Najib față de cei o sută de mii de dolari promiși inițial.

La urma urmei, Yasmin era un bun alterat.

PARTEA A III-A

DALIAH

1977– 1978

Cel mai cunoscut produs de export al Israelului a crescut în kibbutz, dar nu e legumă

Actrița Daliah Boralevi înghite vitamine de parcă ar fi pe cale de dispariție şi le accelerează efectul cu injecții de vitamina B12.

„Am mai multe urme de injecții ca un morfinoman, se destăinuie ea. Uneori arăt ca o pernă de ace. Numai uitați-vă. *Nonşalantă, îşi ridică fustița Yves St. Laurent desenată special pentru ea şi, trăgându-şi în jos chiloții cu imprimeu tigrat, arată urmele înțepăturilor. Tot timpul îi spun doctorului: aici... Arătă un punct roşu. Înțeapă-mă doar aici, în ăştia doi centimetri pătrați. Nu vreau să fiu plină de găuri peste tot".*

După cum s-a derulat viața ei în ultimul timp, nu e de mirare că are nevoie de vitamine. Recent, în numai o săptămână a terminat filmările în Irlanda, a zburat la Paris să i se ia măsurile pentru o nouă garderobă de toamnă şi apoi la New York, unde are contract pentru următorul film al lui Woody Allen, în care va juca în rolul Lizei Minelli. A filmat

o reclamă pentru Maybelline, a reuşit să fure o zi întreagă acasă pentru sine însăşi, a participat la o discuție preliminară la Avon privind o posibilă nouă linie de parfum care îi va purta numele, apoi şi-a făcut bagajele pentru Cannes, la festivalul de film, unde...

Articol de pe coperta revistei
PEOPLE

Nouă douăzeci şi doi dimineaţa.

Prima zi din cele două săptămâni ale festivalului de film.

Cum se întâmpla de fiecare dată în această perioadă a anului, Cannes-ul fusese cuprins de o nebunie generală. Holul de la Hotelul Carlton se transformase într-un târg de iluzii, cu postere şi pancarte enorme, făcând reclamă diverselor filme, cu afişe oriunde te întorceai, în timp ce afară, pe Croisette, fluturau steagurile tuturor naţiunilor şi mii de oameni se îngrămădeau pe trotuare. Traficul era blocat pe mai mulţi kilometri pe şoseaua largă Corniche, cea străjuită de palmieri, iar claxoanele furioase îşi anunţau frustrarea într-o adevărată simfonie manhattaniană. Negustorii de celuloid se aflau în oraşi şi, pentru următoarele două săptămâni, Cannes-ul va fi o piaţă de vânzare, cumpărare, tranzacţii şi finanţări. Aerul era înmiresmat şi cerul de o seninătate perfectă, doar din când în când pâlcuri rare de nori pluteau spre Italia.

Pe terasa pe care se servea micul dejun la Hotelul Carlton, Daliah era încolţită de zumzetul camerelor de luat vederi şi de flashurile aparatelor de fotografiat, ce o asaltau ca o fiară cu o sută de ochi. Microfoanele agitate la capătul unor braţe, ca nişte tentacule, se apropiaseră într-atât, încât la un moment dat se temu că-i vor scrijeli smaltul de pe dinţi. În spatele aparatelor Rolley şi Leica şi Nikon, fotografii şi reporterii erau o masă inumană, nerăbdătoare.

Îşi trecu degetele prin păr şi clătină din cap. Coama ei strălucitoare era periată cu cărare pe mijloc şi îi cădea natural de o parte şi cealaltă a feţei, până la umeri, unde se răsucea în afară într-un magnific stil baroc, ca părul Madonei dintr-un ulei al lui Bartolomé Murillo. Dar faţa ei ovală, fină, era vie, cu o strălucire în ochi ce nu aparţinea clar unei Madone şi o undă de indignare i se citea în trăsături, însufleţind-o într-un mod fotogenic. Purta o rochie cu un corsaj strâmt, verde-marin, brodat cu mărgele de sticlă strălucitoare. Fusta roşie de piele, bogată, cu o fundă imensă în talie, se asorta cu cizmele brodate manual, ale căror tocuri incredibil de înalte adăugau şi mai multă importanţă staturii ei şi aşa impresionante.

Deşi emana esenţa însăşi a şic-ului şi controlului, în adâncul ei lupta din greu să nu explodeze. În clipa aceea, Daliah Boralevi era o stea foarte supărată, foarte plictisită şi foarte furioasă.

Îi fusese şi aşa destul de greu să fie de acord cu conferinţa de presă la început, şi mai dificil încă să se supună la aşa ceva atât de dimineaţă, ca să mai facă asta şi cu o singură brioşă în stomac. Visinul pe care şi-l pusese în ochii de smarald cu o jumătate de oră în urmă alungase roşeaţa, dar nu şi usturimea, iar jumătatea de ceaşcă de cafea decofeinizată pe care şi-o permisese, în mod imprudent, o ardea acum în stomac. Dar era dificil în mod special pentru că Jerome St.-Tessier – fie să ardă veşnic în focul iadului, îi ură ea, fiindcă ar fi trebuit să fie aici, lângă ea, ţinând presa la distanţă şi menţinând o ordine oarecare la conferinţă – pur şi simplu nu apăruse. Nu telefon, nu mesaj, nimic. După ce lăsase presa să aştepte douăzeci de minute pentru ca el să apară, nu-i mai putuse stăpâni nici un minut mai mult şi simţise ostilitatea lor şi nerăbdarea crescând cu fiecare secundă. Nu că i-ar fi putut învinui pentru asta. Oraşul era plin de o armată internaţională de figuri frumoase şi celebre de intervievat şi fotografiat şi acum era timpul pentru toate astea. Fără

Jerome, povara de a umple coloanele presei şi de a întreține presa căzuse în întregime pe umerii ei, obținând poate astfel atât de multă simpatie pentru filmul *Satin roşu* pe cât era posibil.

La acest gând, un alt val de mânie îi coloră tenul creol. Oriunde dracu' ar fi rămas prins Jerome şi orice ar pune la cale, bastardul ar fi putut să-şi croiască drum încoace, şi să fie alături de ea, unde îi era locul. Ca producător şi totodată regizor al filmului *Satin roşu el* fusese cel care convocase conferința de presă.

În final, în ciuda dezastrelor pe care le descoperise în ultimele două minute – fire duse la ciorapii de dantelă verde şi o mărgea de sticlă lipsă din corset – îşi dăduse pe spate părul bogat, ridicase bărbia şi se prezentase hotărâtă în fața presei.

Ei se aruncaseră asupra ei ca nişte lupi, dând la iveală agresivitatea zgomotoasă a vânătorilor de senzații care au străbătut în zbor jumătate de lume pentru această ocazie şi au dreptul la orice din cauza asta. Întrebările lor se succedară într-un meci amețitor şi trebui să lupte ca să prindă o singură voce din acel amalgam, zgomotul camerelor făcând să crească şi mai tare confuzia generală, iar curioşii de pe terasă, înghesuindu-se să vadă despre ce era vorba, înrăutățind şi mai mult atmosfera.

Daliah arătă în direcția strigătului cel mai ascuțit şi toți ceilalți tăcură imediat, să-i prindă fiecare cuvânt.

– Renate Schlaak, *Der Spiegel,* spuse femeia înaltă, bărbătoasă, cu un accent nemțesc gutural. Miss Boralevi, v-ați născut Daliah ben Yaacov. De ce atunci folosiți numele Boralevi?

– Din ambiție, presupun. Vocea lui Daliah sună tare şi clar şi vorbi rar, ca ei să-şi poată nota fiecare cuvânt. E numele bunicii mele, care a fost actriță în Rusia Țaristă, dar ea îl scurtase în „Bora", fiindcă suna mai puțin... evreiesc, ca s-o spun direct. A fost, de asemenea, şi numele mamei mele, dar ea s-a folosit doar de prenume,

la insistențele lui Oscar Skolnik, proprietarul studiourilor I.A. Când am intrat în lumea filmului, am fost decisă să folosesc în sfârşit acest nume şi nu să-l ascund sub covor. De asemenea, e un fapt bine cunoscut că mama mea e Tamara ben Yacoov. Când am început să fac film, am vrut să fac totul pe cont propriu. Dacă aş fi folosit numele ben Yacoov, oamenii ar fi adunat unu şi cu unu şi ar fi descoperit că sunt fiica Tamarei. N-am vrut să se ştie asta atunci. Am vrut ca talentul meu să fie cel care contează. Următoarea întrebare. Daliah privi în jur la marea de mâini fluturate şi arătă spre o tânără cu părul creț din spate.

– Tosca Lidell, de la *Tatler.* Vorbind de mama dumneavoastră, se ştie că ea este nu numai ministru al culturii în țara sa, dar s-a implicat de asemenea şi în teatrul israelit. Puteți comenta asupra acestui fapt?

– Da, sigur. Mama mea crede că teatrele din Israel, deşi sunt încă tinere, au o rezervă uriaşă de talent şi este hotărâtă să le ajute să devină o forță majoră în lumea artei. Recent a fost, de asemenea, ocupată să extindă industria de film a Israelului. Dar insistă să lucreze din spatele scenei şi nu pe scenă, în fața camerelor. Următorul.

– Irith Cohen, *The Hollywood Reporter.* Mama dumneavoastră plănuieşte să revină din retragerea ei, pe platouri?

– Mama mea nu s-a retras niciodată, Miss Cohen. N-a încetat să muncească nici măcar o zi. Dar dacă vă referiți la faptul că s-ar putea întoarce la Hollywood, să joace în filme – mi-e teamă că nu mi-a pomenit niciodată de asta. E foarte fericită cu munca ei din culise. Următorul.

– John Carter, revista *Time.* Revenind la filmul dumneavoastră *Satin roşu,* Miss Boralevi, acesta s-a bucurat de recenzii critice notorii, iar Vatican-ul nu numai că l-a repudiat, dar acum preoții multor biserici fundamentaliste şi-au ieşit din minți în legătură cu el. Credeți că această „faimă" va ajuta vânzările sau le va periclita?

– Nu pot răspunde la asta până nu se vor vedea cifrele vânzărilor de bilete, dar m-aş aventura să afirm că repudierea nu va dăuna succesului filmului. Ba mai mult, probabil că va creşte interesul pentru acesta. Următorul... doamna în galben de acolo...

– Tina Smith, *Variety.* Miss Boralevi, credeți că există o şansă, chiar şi minimă, ca dumneavoastră şi mama dumneavoastră să faceți un film împreună? Dacă s-ar ivi un proiect potrivit?

– Nu pot răspunde fiindcă încă nu s-a ivit acest proiect potrivit. Dar, totuşi, aş spune că nu. După cum v-am spus deja, mama mea nu mai e interesată în a face filme. Următorul.

– Lorraine Asnes, *Fairchild Publications.* Cum au reacționat părinții dumneavoastră, în special mama, când i-ați anunțat că vreți să deveniți actriță? V-au sprijinit sau au încercat să vă descurajeze?

– Îmi amintesc primul moment când mi-am dorit să mă fac actriță. Aveam opt ani şi tocmai văzusem *Vacanță romană* cu Audrey Hepburn. Am încercat să fac tot ce-am putut ca să arăt ca ea, mi-am legat părul în sus şi am ținut regim, ceea ce era, bineînțeles, ridicol. Dar dorința de a juca nu m-a mai părăsit de atunci. Mama a încercat să mă facă să mă răzgândesc, ca mulți alți părinți care au făcut parte din lumea show-ului, dar după ce mi-am desăvârşit pregătirea militară în Israel eram ferm hotărâtă. Am decis să plec la New York sau la Hollywood, iar tatăl meu, văzând că nu mă las descurajată, mi-a dat cinci mii de dolari şi un bilet numai dus până la New York. Următorul.

– Isabelle Retzki, *Paris Match.* Întrebarea mea are două aspecte, Miss Boralevi. Primul: ați făcut deja şase filme cu Jerome St.-Tessier. Plănuiți să mai filmați şi altele sau veți lucra cu alt regizor în viitor? Şi al doilea: nu e nici un secret că există o relație personală între dumneavoastră şi domnul St. Tessier. Lipsa dânsului aici în dimineața asta indică o fisură în această relație?

Cățea! gândi Daliah. *Hienă!* Nu se putuse obişnui niciodată cu reporteri care îşi clădeau o carieră din a scormonii în viața intimă a altora cu speranța de a găsi ceva murdar. Un mod de a-şi câştiga existența cel puțin josnic.

Una după alta, întrebările o bombardaseră, părând să nu se mai termine. În final, după mai mult de jumătate de oră puse capăt nebuniei şi urcă scările spre apartamentul pe care îl închiriase Jerome, dar în care nici unul dintre ei nu locuia – hotelul era mult prea mult un circ în timpul festivalului ca să se poată bucura de un grad cât de cât decent de intimitate. El folosea apartamentul drept birou pentru angajamentele financiare şi contracte de distribuție cu oricine ar fi fost interesat.

Ea bătu agitată apartamentul în lung şi-n lat, ducându-se din când în când la geam şi uitându-se la steagurile ce fâlfâiau peste Croisette. Plaja era curios de goală, dar străzile erau mai aglomerate ca niciodată. Mânia ei creştea treptat. Plănuiseră să petreacă ultima noapte împreună la vila pe care o închiriaseră în Antibe, dar chiar înainte de cină el îşi ceruse iertare, pretinzând că trebuie să se întâlnească imediat cu nişte investitori importanți. Ea cinase singură şi îl aşteptase, iar în final se dusese singură la culcare. Dimineața, când se trezise, el era încă plecat şi jumătatea lui de pat neatinsă. Şi nici urmă de vreun bilet sau vreun telefon.

Acum încă aştepta. Aştepta şi aştepta. În final, simțind că începe să fiarbă şi că tensiunea îi creşte alarmant, îşi aruncă cizmele şi îngenunche pe covor, depărtându-şi genunchii cât de mult putu. Era timpul să-şi canalizeze energia, altfel se va dezechilibra complet şi va fi mai rău.

Închise ochii şi respiră adânc, încruntându-se de concentrare până îşi simți mintea că se limpezeşte bucățică cu bucățică. Mai întâi exercițiul, care îi va uşura trupul, apoi meditația, care îi va relaxa mintea şi va conduce la terapia finală – când va atinge diverse puncte de presiune de pe corp în felul în care o învățase Toshi Ishagi,

terapeutul ei de stress, în timpul orelor sale Ishagiatsu. După completarea exercițiului, energia negativă blocată va fi eliberată şi se va elibera de încărcătura emoțională şi de stress.

Se înclină pe o parte, puse o mână pe ceafă şi cealaltă palmă pe frunte. Încet de tot îşi simți bătaia inimii revenind la normal şi tensiunea ieşindu-i prin toți porii. Pentru un timp aproape uită de Jerome şi de faptul că o abandonase aşa.

*
* *

Se întâlniseră cu nouă ani în urmă la New York. Pe Strada 17 exista un mic teatru ponosit care prezenta două filme clasice alb-negru pentru preț de unul. Era prima ei vizită la acel teatru al nostalgiei şi fusese atrasă acolo de anunțul din *Village Voice.* În săptămâna aceea aveau un Festival de film Tamara, rulând în fiecare zi două filme ale Tamarei, iar în acea după-amiază de duminică *The Flappers* şi *Anna Karenina.* Stătuse la amândouă, copleşită şi cu ochii umezi, incapabilă să accepte pe de-a-ntregul realitatea că acea creatură superbă de pe ecran putea fi aceeaşi Tamara pe care o cunoştea ca mama ei.

Plânsese şi-şi suflase nasul în ultimele zece minute ale *Annei Karenina,* iar când se aprinseseră luminile alergase afară ca să nu-i vadă nimeni lacrimile. Atunci se lovise de el. Tânărul înalt cu plete şi ochelari cu ramă rotundă de sârmă. Încercaseră amândoi să se strecoare pe uşă în acelaşi timp. Acest lucru fiind imposibil, el se dăduse de-o parte ca un gentleman şi o lăsase să treacă. Ea ieşise în soarele alb al iernii, o figură înaltă cu păr neted, negru şi strălucitor şi cu o pufoaică, toată numai buzunare imense şi însemne militare, cu rimelul curgându-i pe obraji. Îşi ştergea ineficient ochii cu vârfurile degetelor.

Simpla ei vedere atinse cavalerul galic din el şi el i se alătură, întinzându-i solemn o batistă curată, împăturită.

– Totdeauna plângi la sfârşitul filmelor melodramatice? o întrebă, cu un puternic accent francez.

Ea se întoarse încet şi clipi.

– Plâng numai la nunţi şi înmormântări, pufni ea. Apoi zâmbi uşor. Şi la finalurile nefericite.

– Iar ăsta a fost unul dintre cele mai nefericite din toate finalurile. Îi atinse obrazul. Mai ai o pată aici.

– Of. Repede, îşi umezi batista în gură şi îşi şterse faţa. Gata. Ridică ochii. Acum sunt prezentabilă? Îl privi cu ochii încă umezi.

– Da. Foarte. El râse, găsind rimelul negru extrem de atractiv. Ai venit la toate filmele în ultimele cinci zile?

Ea clătină din cap.

– Abia azi am aflat de ele. Tu le-ai văzut pe toate?

El dădu din cap.

– Presupun că eşti... un fan al Tamarei.

– Oh, mă uit pur şi simplu la filmele ei.

– Deci nu-ţi plac?

– Sunt interesante din punct de vedere istoric, dar cred că sunt prea mult jucate. Ca Garbo sau Dietrich. Prea mult teatru.

– Ăsta era stilul vremii, spuse ea loială mamei sale. Dacă ar face filme acum, ar fi diferite. Mai naturale.

– Oricum, e instructiv, nu crezi? Poanta e că ea nu mai face filme. Poate că e mai bine. Mai bine să-ţi creezi o aură de mister decât să eşuezi cu faţa în noroi, nu?

– Ea n-ar fi eşuat! strigă Daliah cu forţă, ochii ei de smarald aruncând văpăi. Ea n-ar eşua niciodată!

El râse.

– Se pare că i-am descoperit cel mai loial şi devotat fan. Ce-ai zice de o ceaşcă de cafea?

Ea îl privi dubios.

– De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

– Pentru că vom merge la un restaurant sau la o cafenea şi nu la mine acasă. Poţi oricând să ţipi după ajutor sau să fugi. Ce zici?

Ea acceptă.

– Ştiu un mic restaurant polonez pe First Avenue, unde babuştile servesc ceai tare şi piroşti.

– Sună prea etnic... prea *serios.* Ştii de ce am chef *cu adevărat* acum? Care-i cea mai mare slăbiciune a mea?

El zâmbi discret.

– N-am nici cea mai mică idee, dar mi-ar place să aflu.

– Cartofii prăjiți de la McDonald sau de la Burger King! Tone şi tone de cartofi din ăia uşurei, bine prăjiți şi cu o grămadă de sare. Când încep să-i mănânc, nu mă pot opri până nu pleznesc.

– Mai e ceva ce ar trebui să ştiu despre tine? Ca de exemplu că-ți pui siropul de ciocolată pe orez sau că amesteci crema de mentă cu supă pentru pisici şi o torni peste fasole verde?

Ea se strâmbă.

– Eşti într-adevăr îngrozitor! Dar zâmbi şi îşi vârî brațul pe sub al lui. Unde-i cel mai apropiat local cu mâncare pentru punkişti?

– Pe Bulevardul 3.

– Ei bine, ce mai aştepți? Du-mă acolo imediat.

– Te superi dacă mergem pe jos?

– Ador mersul pe jos. Îşi scutură capul în felul acela straniu care-i dădea părul peste creştet şi, când dădură colțul, îşi îngropă din nou bărbia în piept sub muşcătura rece a vântului de noiembrie.

Stătură pe scaunele de plastic de la etajul al doilea al unui McDonald's supraîncălzit pentru mai mult de o oră, timp în care băură şase ceşti de cafea şi comandară de patru ori cartofi prăjiți. Ea îl hrăni cu degetele peste masă.

– Cred că fetei de la tejghea îi e milă de noi, râse Daliah când urcă scările cu o nouă tavă cu cafea şi cartofi. A încercat să-mi strecoare doi burgeri pe tavă.

– I-ai spus că ai o slăbiciune pentru cartofii prăjiți?

– Da, dar nu cred că m-a crezut. Probabil că îşi închipuie că nu ne putem permite altceva decât cartofi

prăjiți. Daliah desfăcu capacele de plastic de pe paharele de cafea şi se sprijini pe spătarul scaunului. Acum povesteşte-mi despre tine, îi ordonă ea. Ştii tu, lucrurile pe care încă nu le ştiu.

– Nu ştii nimic despre mine. Abia ne-am cunoscut.

– Oh, ba ştiu. Îşi ocupă mâinile cu micile pachețele de sare, vărsându-le pe toate într-o grămăjoară în care să întingă cartofii. Este evident că eşti francez, iar engleza ta e atât de bună încât pot să-mi dau seama că trăieşti aici de câțiva ani. Jeanşii tăi sunt zdrențuiți, dar asta nu-mi spune nimic, fiindcă e şic să porți blugi care se destramă peste tot. Jacheta ta de motociclist antică şi ruptă poate fi o haină favorită, dar eşarfa de la gât e diferită şi porți pantofi cu tocul jos. Talpa de la stângul a început să se desprindă, ceea ce înseamnă că te afli într-o strâmtoare financiară, iar puloverul împletit de mână, care e făcut din cea mai bună lână irlandeză, e în mod evident un cadou, fiindcă un bărbat nu s-ar gândi niciodată să-şi cumpere un lucru atât de scump. Probabil ți-a fost dăruit de o iubită cu pretenții. De asemenea, părul lung e la modă, dar al tău n-a fost tuns special aşa, aşa că sigur n-ai nevoie să arăți prea bine în meseria ta, oricare ar fi ea. Şi ochelarii ăia mici şi rotunzi gen Heinrich Himmler pe care insişti să-i porți îmi demonstrează că într-adevăr nu-ți prea pasă cum arăți. Sunt urâți, dar funcționali. Se lăsă pe spate, îi zâmbi dulce şi sorbi cafea cu paiul de plastic. Cum mă descurc?

El părea surprins.

– Ar trebui să te faci detectiv. Şi toate astea ce îți arată, ei?

– Îmi arată clar ceva. Ea se întinse după alt cartof, îl muie bine în sare şi îl mestecă gânditoare.

– Sarea nu-ți face bine.

– Nu mănânc niciodată sare, declară ea.

– Ba mînânci chiar acum.

– Mănânc sare numai cu cartofi prăjiți. Atunci nu mă satur de ea niciodată. Făcu să sune totul a confesiune. În

cele mai multe ocazii mînânc foarte, foarte sănătos. Îl privi curioasă şi apoi dădu din cap ca pentru sine. Ia să vedem... eşti un actor şomer?

El râse, arătându-şi dinții albi, puternici.

– Pe aproape, dar nu chiar. Am studiat regia la Universitatea New York până când am descoperit că pot învăța mai multe şi totodată câştiga o existență decentă lucrând pentru diverse companii de film. Aşa că vezi, sunt mai degrabă angajat.

– Asta explică felul în care arăți. Stil de teatru. Acum lucrezi? Se întinse peste masă şi mai luă un cartof, pe care i-l întinse.

Cuminte, el deschise gura şi îl acceptă.

– Sunt asistent de producție la o companie germană care filmează aici, spuse mestecând. Eventual, totuşi, aş vrea să fac regie. Dar tu? Tu ce eşti? Îi susținu privirea. O actriță şomeră?

– Semiangajată. Sunt cu o trupă de pe Broadway, dar acum suntem între spectacole. Nu intrăm în repetiții decât peste trei săptămâni.

– Cum se cheamă trupa?

– Ansamblul Actorilor Răsăriți. Avem sediul pe MacDougal Street. Îl privi cu speranță. Poate ai auzit de noi?

– Lasă-mă să mă gândesc, ia să vedem, ultima piesă a fost *Noapte sălbatică,* adaptată vag după eseurile lui Oscar Wilde? Ea încuviință exuberantă, cu ochii strălucind şi el o privi mai atent. *Tu!* Acum te recunosc! Ai fost una dintre recitatoarele cu fața albă şi îmbrăcată în negru, ca să ți se vadă numai fața! Tu ai fost cea care până la sfârşit ai salvat spectacolul!

Ea îi aruncă o privire încântată şi se opri o clipă din mâncat. Apoi, pretinzând că nu e impresionată, continuă să mestece un cartof. I se păru că are un gust extraordinar, mai bun ca orice cartof pe care îl mâncase vreodată. Adora criticile favorabile.

Brusc, el se înclină peste masa îngustă.

– Ia spune-mi. Cum ți-ar plăcea să joci în filme?

Ea îl privi fix, la început neştiind dacă să-l ia în serios sau nu, apoi izbucni în râs.

– Ei, la naiba! spuse. Ce e asta, o variantă a vechiului „Vino să-mi vezi colecția de insigne, e foarte originală?"

El păru jignit.

– Nu mă ocup de chestii de-astea ieftine, pufni. Pentru informația ta, femeile mă găsesc foarte atrăgător.

Ea mimă o mutriță vinovată.

– Îmi pare rău.

El o privi serios.

– Vorbesc serios despre film. Am scris un scenariu acum trei ani şi am tot aşteptat să găsesc persoana potrivită. Cred că tu ai putea s-o faci. Ştiu că poți, te-am văzut pe scenă!

– Despre ce e vorba?

– Ei bine, inițial am scris un monolog în trei acte pentru o femeie. Apoi, după ce filmele au început să mă intereseze mai mult, am rescris piesa ca scenariu şi am adăugat câteva personaje. În esență, e un tur de forță despre o femeie din Berlin la optsprezece, patruzeci şi doi şi şaptezeci şi nouă de ani. Începe în prezent, când bătrâna doamnă îşi povesteşte viața nepotului ei şi apoi intervin imaginile din trecutul ei. Se dovedeşte că a fost abominabil de crudă şi de antisemită. Numai în final aflăm că de fapt e evreică şi suferă un sentiment de copleşitoare vinovăție pentru că, pretinzându-se ariană, a supraviețuit ororilor în care au pierit mulți dintre prietenii ei şi aproape întreaga familie.

Ochii ei străluciră de interes.

– Sună excelent!

– Este, spuse el. Dar nu va fi uşor de filmat.

– De ce nu?

– Ei bine, va trebui să ne resemnăm să filmăm noaptea, după ce se termină ziua mea de lucru şi, în plus, nu-mi pot permite să te plătesc. Dar cel mai greu lucru va fi să păstrăm secretul absolut în legătură cu filmul. Nu

putem risca să afle sindicatul ce facem. Ne vor închide şi ne vor lua permisele dacă respiră ceva. Se opri şi o privi în ochi. Acum, că am pus toate cărțile pe masă, mai eşti interesată? Tu o vei juca pe eroină bătrână, bineînțeles.

– Ei bine, cred că... da! Dar... nici măcar nu-ți cunosc numele.

– Jerome St.-Tessier. Întinse mâna formal peste masă şi rânji. Şi tu?

– Daliah. Daliah Boralevi.

Îşi strânseră mâinile, ca pecetluind un pact secret, apoi el se scotoci după un creion şi scrijeli ceva pe un şervețel. I-l întinse.

– Ne întâlnim la adresa asta la şapte jumate' exact peste o săptămână. E a doua sonerie de sus în jos. După ce suni, aşteaptă să cobor un coş cu funia. Va conține cheile de la uşa din față.

Ea nu se putu abține să nu râdă.

– În regulă, Jerome St.-Tessier. Voi fi acolo peste o săptămână. Dar dacă ne decidem să mergem înainte, ar fi bine să comanzi o cheie de rezervă.

Era pe Bond Street, imediat după Lafayette şi ocupa în întregime etajul cinci al unei clădiri ce fusese inițial un depozit. Ca în cazul multor clădiri de închiriat, exteriorul prost întreținut al casei lui Jerome, alături de scările abrupte de lemn cu cărucioare de copii şi biciclete parcate la fiecare etaj stricau efectul spațiului disponibil. Etajul lui Jerome avea tavan înalt şi avea peste trei sute de metri pătrați de suprafață neocupată. Era tot numai podele strălucitoare de lemn lăcuit şi pereți plini de ferestre, cu două rânduri de coloane corintice de ghips şi fier. Aproape că arăta ca o catedrală goală.

El o aşteptă la uşa liftului, care se deschidea direct în depozit.

– Ai venit mai devreme, spuse el zâmbind ca o pisică Chesire.

– Sunt punctuală, îl corectă ea râzând. Întotdeauna. E ceva legat de genele recesive, cred.

El păru încântat s-o vadă şi o privi cum îşi scoate părul lung până la mijloc din gulerul jachetei militare şi îl răsfiră liber pe spate. Sub haina olivè, fără formă, picioarele i se vedeau strânse în blugi franţuzeşti ultragios de scumpi şi în cisme de cowboy cu tocuri înalte. El o privi aprobator.

– Eşti o privelişte pentru ochii îndureraţi. Vino.

– Îi spuse păianjenul muştei? îl întrebă ea încet şi îşi îndreptă pe umăr geanta de piele. Privi cum el închise uşa grea de grilaj metalic a liftului, blocând-o cu o bară de fier. Apoi îl urmă de-a curmezişul podelei de lemn ce strălucea ca într-o sală de gimnastică spre zona de la capătul celălalt, unde ficuşi înalţi erau luminaţi de lămpi aprinse, creând efecte de umbre cu frunzele pe pereţi. Patru sofale drapate bogat în pânză argintie erau aşezate în două rânduri faţă în faţă de-a lungul unei bănci ce fusese transformată în masă de cafea. Picturi abstracte enorme, în culori îndrăznețe, atârnau pe pereţii de cărămidă nezugrăvită. Geamurile din nord dădeau spre Empire State Building. Staţia stereo răspîndea încet muzica lui Janis Joplin. Lui Daliah îi plăcu locul imediat. Era acolo ceva plin de stil şi luxos totodată, în spaţiul acela gol, situat în mijlocul unuia dintre cele mai populate oraşe din lume.

– Îmi place locul ăsta, spuse ea şi îşi puse geanta enormă pe una din sofale.

– Mă bucur. De ce nu stai jos până îţi găsesc o copie a scenariului? După aceea îţi explic cam care sunt ideile mele. Vrei nişte vin? Întâmplător am un Bordeaux rezonabil nedesfăcut.

Ea clătină din cap.

– Postesc azi. Un pahar de apă va fi tot ce-mi trebuie.

– Îl aduc acum. Fă-te confortabilă.

Ea se aşează pe canapea. Tapiseria era moale, lucioasă. Îşi plimbă palmele peste ea. Era Fortuny antică.

– Ai gust fin, spuse.

El îi întinse un pahar de Perrier cu gheață.

– Mai mult gust decât bani, mă tem, îi zâmbi. În prezent, chiar dacă aş avea bani, nu i-aş mai cheltui pe mobilă. Naiba ştie unde voi fi trimis să locuiesc luna viitoare.

Ea auzi nişte bocănituri şi se întoarse.

– Bate cineva cu ciocanul?

El îi urmări privirea către o draperie albă care atârna din tavan, împărțind încăperea exact în două.

– De ce nu te duci să vezi cu ochii tăi, îi sugeră încet. Din nou zâmbetul de pisică Chesire.

Ea se ridică ascultătoare, puse paharul jos pe podea şi se îndreptă spre draperie. Ezită, apoi o trase repede într-o parte. Pentru o clipă rămase mută de uimire. Doi tineri şi o blondă în salopete erau ocupați să finiseze ceva ce era cu siguranță un decor tridimensional de film.

Se apropie, atentă la toate detaliile. Arăta surprinzător de autentic, ca şi cum un salon prăfuit, înghesuit, burghez fusese sustras direct din Berlinul antebelic şi adus aici, în mijlocul Manhattanului. Totul părea istoric corect, de la modelul tapetului de pe pereți, la covorul oriental uzat şi pătat, secretaire-ul Biedermeier, pianul Bechstein acoperit de fotografii vechi şi bibelouri şi până la fotoliile prea umflate, cu şervețele de dantelă îngălbenită pe spătare. Şi în fața acestui tablou erau toate elementele tehnologiei moderne ale ultimei decade – lumini mobile, un microfon suspendat, o cameră profesională de 35 milimetri şi multe alte echipamente scumpe ale lumii filmului. Cabluri electrice albe şerpuiau de-a lungul podelei.

– A, bine că ai venit, Jer, spuse blonda. Mută un scaun mai la stînga. Vrei pianul aşa sau pe partea cealaltă, lîngă fereastră?

– Unde e acum e foarte bine, Marie. Dar decorul de dincolo de fereastră e prea anost. Mai înveseleşte-l cu nişte crengi de copaci. Vreau efectul unor raze de soare foarte palide, vagi, imediat ce se sting luminile.

– Se face, şefule. Ea rânji şi salută milităreşte. Doamna e steaua noastră? Arătă spre Daliah.

– Da. De ce nu vă opriţi un minut să veniţi să faceţi cunoştinţă? Şi voi, băieţi.

Marie şi cei doi bărbaţi lăsară treaba şi se apropiară.

– Ea e Marie, spuse Jerome. Marie, fă cunoştinţă cu Daliah.

Marie o cercetă de sus până jos şi rânji.

– Încântată. Făcu un pas în faţă, scoase pe gură un balon uriaş de gumă şi îi scuturâ viguros mâna.

– Marie e scenografa noastră, explică Jerome. Şi ei sunt Tim Fawcett şi Ian Potter. După nume sună a firmă de instalatori, dar crede-mă că sunt ingineri de prima mână. Tim e cu sunetul şi Ian cu luminile.

– Fawcett şi Potter la dispoziţia dumneavoastră, spuseră în cor Tim şi Ian.

Daliah râse.

– Mă bucur să vă cunosc pe amândoi. Le strânse mâinile şi dădu din cap spre decor. Aţi avut ceva de lucru. Trebuie să recunosc că arată impresionant. Până acum am fost calmă, dar văzând decorul ăsta mi s-au muiat genunchii.

– Am exact ce-ţi trebuie ca să-ţi revii, spuse Marie. Îşi luă geanta, scotoci prin ea şi scoase o cutie de Marlboro plină cu cilindri de hârtie. Scoase una din ţigările artizanale, o băgă în gură şi aprinse un chibrit. Mai luă două bucăţi şi i le întinse lui Daliah.

Daliah luă una delicat cu vârful degetelor şi o privi.

– N-am mai făcut asta până acum, se confesă ezitantă.

– Trebuie să existe întotdeauna un început, zâmbi Marie cu toată gura. Inhalează adânc, ţine-o în piept şi expiră lent. O să te simţi o nouă persoană. Îţi garantez.

Daliah trase şi ţinu fumul în piept apoi începu să tuşească. Apoi o senzaţie bruscă de bine o năpădi. Îi

trecu beţişorul lui Jerome, care trase şi el două fumuri şi îl dădu mai departe.

– De bună calitate, spuse Jerome. O privi pe Marie. Ai mai mult, să cumpăr şi eu?

Marie clătină din cap.

– Unul dintre iubiții mei a făcut un film pe Coasta de Vest şi le-a adus cu el. Mi-a dat numai jumătate de uncie.

Tim îi trecu cilindrul lui Marie.

– Ei, bine, să ne întoarcem la treabă. Făcu un gest spre Daliah. Jerome e ca un stăpân de sclavi, vrea să fim gata să începem filmarea în weekend.

Daliah se întoarse spre Jerome.

– Aşa de repede?

– De ce nu? întrebă el. Avem scenariul, avem echipamentul şi acum avem şi actrița. Ceilalți membri ai echipei tehnice şi actorii secundari vor veni când va fi nevoie de ei. Se uită în jur. Unde e Cleo?

– Lucra la schițele costumelor acum câteva minute, spuse Ian. Poate e la baie.

– Cleo! strigă Jerome.

– Vin, Bwana Alb, se auzi o voce înăbuşită. Se auzi un zgomot şi, o clipă mai târziu, o femeie tânără de culoare, slabă, cu o față de spiriduş şi ochi strălucitori, inteligenți, dar şi obraznici şi cu ținuta şi trupul unui manechin ieşi din baie şi veni spre ei. Avea părul răsucit la spate şi fața expresivă şi era îmbrăcată în pantaloni milităreşti şi într-un tricou strâmt cachi. Totuşi, în ciuda culorilor de camuflaj militar, un aer extrem de feminin, iar sânii perfecți, de mărimea merelor, cu sfârcuri agresive, demonstrau clar că tricourile nu sunt numai pentru bărbați.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Nu mai poate o fată să aibă menstruație în liniş... Se opri subit. Se înclină încet în față şi ochii-i se măriră. Daliah? întrebă neîncrezătoare. Femeie albă, eşti chiar tu?

Daliah o privi şi ea şi clipi de uimire. Vocea îi sună la fel de neîncrezătoare.

– Miss Cleopatra, dulceaţo? Tu eşti?

Gura mare a lui Cleo se întinse într-un rânjet enorm.

– Măi, să fiu a naibii!

Şi o clipă mai târziu râdeau amândouă fericite şi se aruncau una în braţele celeilalte. După un alt minut, se retraseră, continuând să se ţină de mâini.

– Iisuse, nu ne-am văzut de ani! exclamă Cleo râzând şi plângând în acelaşi timp.

– Şapte ani, mai precis.

– Greşeşti. Şase ani, zece luni şi... lasă-mă să mă gândesc... douăzeci şi patru de zile. Apoi se mai îmbrăţişară o dată. Iisuse! După ce ne-am despărţit nu mi-am închipuit c-o să te mai văd vreodată. Ce faci aici?

– N-ai aflat? răspunse Daliah. Eu sunt star-ul din filmul lui Jerome.

Auzindu-şi numele, Jerome îşi drese vocea cu zgomot şi Daliah şi Cleo îl priviră amândouă. Abia acum observară privirile perplexe ale celorlalţi.

– Înţeleg că vă cunoaşteţi, spuse Jerome într-un final.

– Sigur, dădu Cleo din cap fericită. Am fost într-un schimb studenţesc timp de un an în Israel. Atunci am intrat într-un fel în legătură. Se întoarse spre Daliah. Nu ne mai despărţim acum, sper.

Daliah neagă din cap. Ochii îi străluceau.

– Ce vreau eu să ştiu, îl întrebă Cleo pe Jerome, e cum dracu' ai reuşit s-o atragi în filmul ăsta de cerşetori al nostru?

– Am întrebat-o pur şi simplu dacă n-o interesează. De ce?

– Nu ştii că ar putea juca în absolut tot ce vrea?

Acum fu rândul lui Jerome să se simtă încurcat. Pentru prima oară păru depăşit.

– Nu înţeleg.

Cleo clătină din cap uimită.

– Bwana Alb, îi replică, punându-şi palmele pe coapse şi arcuindu-se din spate, vrei să-mi spui că nu ştii cine e?

El o privi neclintit, apoi o examină atent pe Daliah.

– Nu. Ar trebui?

– Bineînțeles că ar trebui. Cleo îşi puse afectuos mâna pe umărul lui Daliah. Iat-o pe fiica uneia dintre cele mai mari stele de cinema din toate timpurile. Mai bine află acum decât prea târziu, mama ei se întâmplă să fie idolul numărul unu al scenei!

El se holbă la Daliah.

– Vrei să spui...

– Exact, încuviință Cleo. Femeia Albă aici de față e fiica unicei Tamara. Dar ceea ce vreau eu să ştiu e ce caută ea într-o producție de rahat ca a noastră!

Daliah auzi cheia răsucindu-se în broască şi uşa apartamentului deschizându-se. Încă în poziția Ishagiatsu, deschise ochii şi întoarse capul. Jerome stătea în uşă. Ramele de sârmă ale ochelarilor lui reflectau lumina soarelui şi în fiecare mână ținea de gât câte o sticlă de şampanie *Cristal.* De sub braț îi ieşeau două cupe de şampanie. Rânjea parşiv.

Ea îşi lăsă brațele în jos şi îşi apropie genunchii. Acum, că el se întoarse, calmul pe care-l inspirase Ishagiatsu pieri ca prin farmec. Numai vederea lui o înfurie la loc.

– Bine ai venit, străine, spuse sarcastic. Ce s-a întâmplat? S-a sfârşit petrecerea?

Ignorând-o, el se îndreptă în linişte spre biroul de lângă fereastră. Aşeză sticlele şi paharele jos şi începu să desfacă una din sticle.

Ea se ridică în picioare şi porni spre el. Supărată, îl apucă de braț tocmai când scotea dopul. Acesta zbură prin cameră.

– Nu mă ignora, la naiba! țipă ea, trăgându-l cu fața spre ea. Unde ai fost în tot timpul în care rechinii ăia m-au servit la micul dejun?

Un colț al gurii lui se mişcă a rânjet.

– În timp ce rechinii te devorau la micul dejun, spuse înnebunitor de calm față de starea ei, eu scuturam pomul cu bani, cherie. Şi ghici ce a căzut?

– Evident ceva dur şi aproape letal, dar nu destul de dur ca să te omoare, după cum meriți şi după cum o să fac eu într-o secundă. Eşti un nemernic şi un ticălos şi un scârbos şi un jeg! Mănâncă rahat şi mori!

– Ai spus-o ca o adevărată doamnă, replică el amuzat. Cum îți sună şapteşpe milioane jumate'? Îi flutură sticla în față. Vrei să sărbătoreşti?

Ea amuți brusc şi se holbă la el. Şaptesprezece milioane cinci sute de mii de dolari era exact bugetul necesar pentru viitorul lor film!

– Ei? spuse el încet apropiindu-şi fața de a ei. Ți-a mâncat pisica limba? Miau! Mia...aau!

Ea abia îndrăzni să vorbească.

– Vrei să spui... vrei să spui că ai reuşit să-i strângi *pe toți?* spuse tremurat. Deja? Din prima zi?

– Până la ultimul bănuț. Până la ultimul şechel şi shilling şi zen şi sou. Ultima liră şi drahmă. Acum tot ce trebuie să facem e să aranjăm vânzările lui „Satin roşu" pe piețele europene şi am zburat! Îşi frecă nasul de ea şi îi şopti: Nu trebuie să mă întâlnesc cu bancherii până la prânz. Ce-ai zice de două ore în pat?

– Crezi că mai e nevoie să-ntrebi? îi replică ea seducătoare şi, cu o mişcare fluidă, îi smulse de sub nas sticla nedesfăcută şi valsă spre dormitor.

Jerome agață cartonul cu NU DERANJAȚI de clanța uşii, scoase telefonul din furcă şi izolă lumea de afară cu ferestre închise şi draperii groase. Zgomotul traficului era estompat acum şi camera se transformă într-un cuib senzual, obscur. Raze argintii de soare scăpau prin despicăturile perdelelor, făcând să plutească firele de praf. A doua sticlă de şampanie era pe noptieră pe jumătate goală şi aerul mirosea puternic a marijuana.

Ei zăceau unul lângă altul pe patul dublu imens, privind visători spre tavanul înalt, în timp ce îşi treceau

beţişorul de drog de la unul la altul. După câteva fumuri, Jerome îl răsuci în scrumieră. Apoi se răsuci, se ridică în genunchi şi privi în jos spre ea.

Braţele ei atârnau inerte pe lângă corp, iar perna era ascunsă în întregime de valul strălucitor al părului ei desfăcut. Avea un genunchi îndoit leneş şi celălalt picior întins şi se juca languros cu piciorul în cearşaf. Chiar şi în această poză lascivă era ceva în ea de panteră din junglă, felin şi totodată de o forţă aproape virilă. Goală, arăta totdeauna încinsă, gata pentru sex. Sfârcurile brune îi răsăreau agresiv din mijlocul sânilor conici şi trupul ei zvelt, tare, părea gata să ţâşnească. De la toracele delicat la pelvisul împins înainte şi la picioarele lungi, subţiri, tot trupul era o linie arcuită ca a unei statui Deco. Pântecul supt, musculos, era atât de scobit, încât pubisul ei fără păr părea că proemină agresiv, ca un deal roz ferm.

Ca întotdeauna, simpla vedere a goliciunii ei îl stârni. Penisul lui umflat era drept şi roşu şi ţâşnea înainte curbându-se în vârf. Testiculele îi erau ca doi pumni strânşi, duri, în cuibul lor de păr pubic întunecat. Ochii îi sclipeau diabolic.

Ea îl privea în aşteptare, cu buzele uşor întredeschise şi vârful limbii roz vizibil între dinţii albi, strălucitori.

Încet, el se înclină şi îşi trecu vârfurile degetelor peste sfârcurile ei, astfel încât fiecare deget i le şterse uşor. Senzaţia o făcu să-şi ţină respiraţia şi începu să-şi mişte obscen pelvisul pe cearşaf. După respiraţia ei greoaie, el ştiu că era gata.

Dar pentru el era prea curând. Jocul abia începuse.

Îşi înmuie două degete în flaconul de Vick's Vap-O-Rup pe care îl avea la îndemână pe noptieră şi o unse pe fiecare sfârc, frecând-o uşor. Instantaneu, ea simţi mirosul de eucalipt şi, pe măsură ce mentolul îi dădu furnicături, sfârcurile i se ridicară şi mai agresiv ca înainte. Implacabil, el îi strecură un strop de Vock's în vagin şi altul în jurul nasului. Într-o clipă, spatele ei se arcui într-un

spasm de agonie şi pelvisul i se ridică de pe pat, părând să leviteze. El o mai unse o dată şi ea închise ochii strâns şi îşi clătină capul într-o parte şi-n alta, în extaz. Brusc, el îşi trase degetele afară, îi prinse sfârcurile şi strânse. Ea înnebuni, arsurile şi furnicăturile dinlăuntru şi afară făcând-o să se zbată ca o pisică în călduri.

Era exact cum o dorea el.

– Ţi-e sete? o întrebă.

Ea clătină din cap.

Pipăind după şampanie, el prinse sticla şi bău direct din ea, umplându-şi gura. Apoi îi ţinu faţa în mâini şi îşi apăsă buzele pe ale ei. Ea şi le depărtă şi el o hrăni încet cu înghiţituri mici de şampanie din gura lui. La început, ea păru surprinsă, apoi gâtul ei primi lacom băutura. Era caldă şi pişcătoare.

El îşi trase capul înapoi şi o privi mulţumit de felul în care ea îşi lingea buzele. Apoi se lăsă uşor deasupra ei. Un moment mai târziu ea simţi penisul lui alunecându-i între coapsele calde şi umede. Îşi desfăcu picioarele, relaxându-şi muşchii, ca să facă intrarea mai uşoară. Încetul cu încetul, el pătrunse în ea. Când duritatea lui o umplu complet, se simţi în extaz.

– O, Doamne! Doamne! strigă. Îşi încrucişă picioarele strâns, cu disperare, în jurul taliei lui şi îl trase mai aproape.

Uşor, el începu să-şi facă loc afară şi înăuntru, cu ritm crescând continuu.

Totul înăuntrul ei izbucni în viaţă triumfătoare; fiecare pătrundere şi retragere îi lovi un nerv şi trimise valuri delicioase de pasiune în întregul ei corp. Mişcarea dinăuntrul ei o durea şi o încânta şi faţa ei străluci fericită când îl privi. Tempo-ul lui crescu pe măsură ce dorinţa lui atingea limita şi, cu picioarele încă strânse în jurul lui, ea începu să-şi ridice coapsele, rulându-se şi legănându-se şi ridicându-se pe jumătate din pat şi răspunzând atacurilor lui cu un sălbatic abandon. Faţa ei se contorsi-

onă într-o mască de concentrare; gâfâituri toarse îi ieşeau din gât.

Grăbind ritmul, el îşi înfipse degetele în fesele ei şi o străpunse cu toată lungimea lui, aruncându-se agresiv asupra ei. Fața lui era de o bucurie grotescă. Muşchii îi sclipeau cu fiecare contracție. Şi încă o atacă, ieşind şi intrând, mai repede, mai repede. Sângele fierbea în ea şi îi pulsa în urechi cu o grabă nebună. Un foc lichid erupse din adâncul feminității ei. Curând el va exploda; cu siguranță nu mai putea continua aşa.

Dar el avea o putere de rezistență incredibilă.

Frenezia lui continuă să crească. Asaltul lui era al unui posedat, coitul al unui animal sălbatic. Puterea sexului lui săpă adânc şi coapsele lui atârnară de o parte şi de alta, rulându-i testiculele peste ea.

Ea simți că se prăbuşeşte, că se scufundă tot mai adânc, tot mai jos, într-o delicioasă cascadă de nebunie. Țipetele ei deveniră înăbuşite şi curând fu pe punctul de a plânge. Simți că îşi pierde mințile, că încetează să existe ca persoană, că se întoarce la origini, intrând în propriul ei uter şi transformându-se într-o creatură de senzații pure. Apoi un val de gemete i se ridică în gât şi îi ieşi pe buze ca un țipăt de moarte. Jerome săpă în ea într-un coit final, furios şi explodă în climax, cu fiecare parte a corpului tremurând, zvâcnind şi tresărind.

Respirația lui era acum ca un geamăt exploziv care se amestecă în gemetele ei şi el se lipi de ea în timp ce amândoi atinseră linia finală şi trecură zburând de marginea conştientului.

Se mai agățară unul de altul câteva minute lungi apoi spasmele se opriră şi respirația li se linişti. În final, el alunecă afară din ea. Înăuntrul ei ardea dureros şi voluptuos totodată.

Îl privi visătoare.

– Uau, exclamă încet. Îşi clătină capul, ca să-l limpezească. A fost altceva. Pentru o clipă nici măcar n-am fost aici.

El se întinse după şampanie, mai sorbi o înghiţitură şi aruncă o privire la ceasul deşteptător. Înjură în barbie şi îşi azvârli picioarele peste marginea patului.

– La naiba! E aproape amiază.

Penisul îi era încă pe jumătate în erecţie şi o picătură de spermă îi atârna în vârf.

Cu o mişcare felină, ea îşi strecură picioarele sub ea, îşi strânse mâinile în jurul penisului lui şi îl trase spre buze. Ochii ei priviră în sus în ai lui când linse picătura de spermă cu limba.

– Eşti sigur că prânzul nu poate să aştepte?

– Ţi-am spus. El străbătu camera, adunându-şi hainele de pe podea. Trebuie să mă întâlnesc cu bancherii la două.

Ea se strâmbă.

– Nu pot să aştepte până mâine? Am putea petrece întreaga zi în pat.

– Au venit doar pentru azi, spuse el într-o doară. Pleacă la Riad mâine dimineaţă.

Ea clipi şi sprâncenele i se arcuiră. Apoi râse din gât.

– N-am înţeles bine. Pentru o clipă, aş fi putut jura că ai zis Riad.

– Aşa e, asta am zis.

Vocea ei scăzu.

– Vrei să spui că faci o afacere cu *arabii?*

– Sunt un consorţiu de investiţii arabe, spuse el ţâfnos. Banii lor au aceeaşi culoare ca ai noştri. Numai că ei au mai mulţi.

– Ticălos blestemat! Fără avertisment, ea sări din pat ca o pisică şi braţul îi zbură în aer. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, palma ei îl lovi peste faţă ca o rafală de gloanţe. El se clătină pe picioare. Duse instantaneu mâna la obrazul care îi ardea şi o privi uimit.

– De ce dracu' ai făcut asta? o întrebă supărat. O să am semne pe faţă acum.

– Bine. Ea își ridică bărbia atât de sus, încât corzile vocale i se îndreptară în gât. Am făcut-o pentru că o meriți. Ar fi trebuit să fac mult mai mult, dar văd că nu meriți osteneala. Am fost nebună să mă încurc cu tine de la început.

El o privi rece.

– Nu spune ceva ce s-ar putea să regreți mai târziu.

Răsucindu-se cu spatele, ea apucă receptorul telefonului. Îl trânti în furcă.

– Vrei să-mi explici ce te-a apucat dintr-o dată? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire uluită.

– Vrei să-mi spui că nu știi?

– Nu, ce dracu'! tună el. Ce naiba crezi că sunt? Vreun clarvăzător?

– Ei bine, ar trebui să încerci măcar o dată. Își ridică umerii. Dacă iei măcar un penny de la arabi, ai terminat cu mine. Pentru totdeauna. Vorbesc serios. Te părăsesc.

El oftă disperat.

– Calmează-te și încearcă să-mi explici. Se apropie s-o atingă, dar ea se trase ca electrocutată.

– Vreau să știu un singur lucru, spuse. Chiar intenționezi să folosești finanțare arabă?

– E la îndemână, nu-i așa? Și, pentru informația ta, nu-i așa ușor să strângi șapteșpe milioane jumate' de dolari.

– Mersi. Zâmbi grotesc și vocea îi tremură. Atunci ia-ți labele afurisite de pe telefon. Sun la recepție să-mi rezerv un loc la următorul zbor.

– Nu crezi că duci vendetta asta arabă a ta puțin cam departe?

– Ce-ți pasă ție? îi replică ea. Între noi s-a terminat.

El o privi nevenindu-i să creadă.

– Vrei să-mi spui că arunci de râpă opt ani buni? Chiar așa?

Ea îi susținu privirea, ochii ei verzi arzând exact spre ai lui.

– Chiar așa, la naiba! Nu ți-a spus nimeni? Evreii și arabii sunt ca uleiul și apa. Nu se amestecă.

– Daliah, se rugă el. Te rog, fii rezonabilă. Asta nu e politică, e producție de film. Păşi spre ea, dar ea se depărtă şi intră în baie. Trânti uşa şi o încuie după ea.

– Daliah! țipă el, zguduind uşa. Ieşi de-acolo. Începu să bată cu pumnii. Daliah! Nu poți să pleci aşa, ce naiba! Avem un contract!

– Atunci dă-mă în judecată! lătră ea. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse spre bideu şi începu să se spele furioasă. Nu mai putea suporta nici o clipă gândul de a avea în ea ceva din el.

Plânse liniştit, inconştientă acum de pumnii lui Jerome în uşă şi de rugămințile lui, inconştientă de apa ce curgea caldă sub ea sau zgomotul țevilor. Nu se putea gândi decât la ziua în care învățase să-i urască pe arabi – pe toți arabii. Acea zi teribilă de iunie când tragedia clădise baza urii care n-o va mai părăsi niciodată.

Abia trecuse de şase ani în acea duminică strălucitoare şi fierbinte când întreaga familie petrecea ziua pe plaja din Tel Aviv. Abia se mutaseră din Ein Shmona în noul lor apartament de pe malul mării de pe strada Hayarkon de câteva săptămâni şi era o zi foarte specială fiindcă era prima de mai mult de o lună pe care tatăl lor o putea petrece cu ei. Împachetaseră un prânz copios pentru picnic şi Dani înfipsese o umbrelă cu dungi în nisip şi stătea lângă Tamara la umbră, pe şezlonguri joase. Ea putea vedea balconul lor de la etajul cinci ori de câte ori se uita în sus din locul în care se juca. Era vizavi de Parcul Independenței, care separa plaja de prima stradă de case de la marginea oraşului. Imensa întindere de nisip auriu era aglomerată şi zgomotoasă. Toată lumea era afară şi se bucura de soare şi apă. La distanță de țărm, o mică flotă de bărci pescăreşti gonea peste valuri ca un stol de pescăruşi. Ari şi Asa se jucau cu un grup de băieți agili, țipând agitați de câte ori loveau o minge de fotbal de-a lungul țărmului. Păreau că se distrează mai mult ca ea.

Dintr-o dată se plictisi de formele de nisip pe care le clădise. Deşi umezea nisipul, soarele îl usca prea repede şi totul se năruia. Frustrată, le turti cu lopăţica roşie şi apoi o aruncă în nisip. Se uită în jur. Mama ei avea capul lăsat pe spate, ascuns de o pălărie imensă de paie şi de ochelari negri de soare. Pielea îi era bronzată şi strălucea unsă cu loţiune de plajă şi capul în mărime naturală al fetei de pe coperta revistei pe care o citea, se uita direct la Daliah.

– Mama, spuse ea, mi-e sete.

Mama ei îşi ridică privirea.

– Dar tocmai ai băut suc la masa de prânz, iubito.

– Ştiu, dar asta a fost cu *ore* în urmă.

Tamara îşi ridică mâna şi arătă la ceas.

– N-a trecut nici măcar jumătate de oră. Am crezut că vrei să ai stomacul gol ca să poţi să mergi să te joci în apă.

– Asta era înainte. Acum vreau Co-Cola.

Mama ei zâmbi.

– Dar ştii că n-avem la noi. Avem doar suc şi limonadă.

Daliah o privi şmechereşte.

– Tata are bani şi omul ăla de-acolo, vinde Co-Cola, spuse cu logica irefutabilă a celor şase ani ai ei. Arătă spre stradă, unde un vânzător cu un cărucior făcea o afacere profitabilă.

Tamara oftă şi privi într-o parte.

– Dani?

Daliah îşi fixă acum ochii pe tatăl ei şi îi aruncă privirea. Aşa îi spunea el când ea îşi făcea ochii mari şi rotunzi şi neajutoraţi. Tatăl ei râse.

– Bine, îngeraş, dar numai de data asta. Ştii că Coca-Cola nu e bună pentru tine.

Ea privi intens cum scoase o bancnotă din cămaşa pe care o împăturise sub şezlong. Se întinse după ea, dar el o ridică să n-o ajungă.

– Nu vreau să te duci pe stradă. E prea mult trafic şi e periculos, ia-l pe unul din fraţii tăi şi spune-i să aducă pentru fiecare dintre noi câte o Cola.

Râzând fericită, ea luă banii, îl pupă cu zgomot şi alergă să strice jocul de fotbal.

Ari nu fu încântat de apariţia ei şi încercă s-o ignore. Întorcându-i spatele, lovi fără efort mingea cu capul şi strigă la ea:

– Nu vezi că suntem în mijlocul jocului?

Ea stătu acolo întinzând bancnota.

– Hai, Ari! se rugă. Nu pot să mă duc eu. Tata nu mă lasă. Se întoarse spre celălalt frate al ei. Asa!

– Of, bine. Asa alergă spre ea, îi smulse bancnota din mână şi ţâşni spre căruciorul cu băuturi. Vin imediat, strigă peste umăr către Ari. Face-ţi o pauză.

Fericită, Daliah îl privi cum se depărtează. Mai mulţi copii şi adulţi erau adunaţi în jur şi Asa fu nevoit să stea la coadă. În timp ce privea, un arab cu ochelari de soare şi cu o pălărie ce îi acoperea neglijent jumătate din faţă trecu pe acolo ca din întâmplare şi aruncă ceva în coşul de gunoi de lângă toneta vânzătorului, apoi se grăbi spre o maşină care aştepta. Înainte să apuce să închidă portiera, maşina demară cu un scrâşnet de frâne.

Ea aşteptă nerăbdătoare, răsucindu-şi corpul în dreapta şi-n stânga. Îşi linse buzele în anticipare. Adora Coca-Cola. Era dulce şi rece şi acidulată.

În sfârşit, veni rândul lui Asa. Îl văzu cum întinde banii vânzătorului şi primeşte un braţ de sticle.

Atunci bomba din coşul de gunoi explodă.

Şi îi făcu bucăţi pe Asa, pe vânzător şi pe încă alţi patru.

*

* *

Cleo se dovedi încă o dată de nădejde. De câte ori Daliah trecea printr-o criză, ea era alături, gata să o ţină de mână şi s-o ajute să depăşească momentul. Şi tocmai pentru asta se găsea acum la Aeroportul Kennedy,

aşteptând ca pasagerii zborului Air France să înceapă să treacă de vamă.

Daliah fu printre primii. Călătorind la prima clasă cu o singură sacoşă de mână Vuiton, special dimensionată ca să intre sub scaunul de la clasa I, reuşi să depăşească vama în timp record. Ca să nu fie recunoscută, îşi acoperise părul celebru cu o eşarfă Hermes, iar costumul ei de călătorie era simplu, lipsit de ostentație. Purta ochelari de soare imenşi în formă de fluture, care îi ascundeau atât de bine trăsăturile, încât ar fi putut fi oricare dintre figurile faimoase ce călătoresc incognito, de la Jackie K. la Charlotte Ford. Chiar şi Cleo, familiarizată de mult cu obişnuința ei de a se deghiza, trebuia s-o privească de aproape ca s-o recunoască.

Cleo întinse brațele şi o strânse călduros la piept.

– Femeie albă, *baby,* îi spuse blând. Ştiu că suferi.

Daliah îşi muşcă buzele.

– Nu ştiu ce simt mai întâi: suferință sau mânie.

– Vino, maşina aşteaptă afară. Putem discuta mai târziu. Cleo, practică şi acum, apucă geanta de pe umărul lui Daliah, o prinse cu un braț încurajator de după talie şi o împinse prin mulțime spre uşile de sticlă de la ieşire. Fața îi era îngrijorată.

– Te simți bine?

Daliah începuse să aprobe din cap, apoi brusc clătină din el a negație.

– Nu, nu mă simt bine, spuse cu vocea joasă îndurerată.

Cleo privi dintr-o parte şi văzu că sub ochelarii imenşi, ochii unici ai lui Daliah erau umflați şi roşii de plâns şi cu coarcăne întunecate.

Daliah se întoarse spre ea.

– De ce, întrebă cu voce tremurândă, a trebuit să mă încurc cu nemernicul ăla? De ce din milioanele de bărbați care se învârt pe aici eu l-am ales tocmai pe ticălosul de Jerome?

– Femeie albă, oftă Cleo, dacă aş şti răspunsul la întrebările astea, n-aş fi numai bogată, dar şi căsătorită cu succes şi înconjurată de cinşpe copii plângăcioşi. Dar un lucru îl ştiu sigur, şi anume că nu merită să încercăm să analizăm ce simţim şi de ce. O dată ce încerci asta, cortina cade şi toată distracţia s-a terminat.

– Viaţa nu e niciodată distractivă, spuse sumbru Daliah.

Prudentă, Cleo tăcu. N-avea rost să argumenteze. Daliah era la limita rezistenţei. În ciuda aerului independent pe care îl afişa în lume, în adâncul ei Daliah era cea mai sensibilă fiinţă pe care o cunoscuse Cleo vreodată. Îi trebuise ceva timp până descoperise asta.

Ieşiră afară în lumina zilei ce devenise cenuşie şi mohorâtă. Un vânt călduţ adia, ridicând praful şi hârtiile de pe trotuare. Părea că o să înceapă să plouă în fiecare minut.

Cleo se uită în lungul străzii.

– La naiba! Probabil că poliţaii au vânat maşina. Cred că a trebuit să facă un tur în jurul aeroportului.

Aşteptară şi, un minut mai târziu, un Eldorado alb decapotabil supradichisit cu crom sclipitor şi cu panglici legate de antenă, apăru de după colţ. Portierele albe străluceau, de oglinda retrovizoare atârnau tot felul de nimicuri pufoase şi James Brown cânta încetişor în difuzoare.

– Uite-l, strigă Cleo. O prinse pe Daliah de braţ. Vino.

Daliah se trase înapoi, cu gura deschisă de uimire.

– Asta... asta e maşina noastră? îl privi suspicioasă pe şofer. Era numai oase, cu ochi umbriţi, o geacă de piele uzată şi o pălărie verde-deschis, cu pene.

– Asta e, spuse uşor Cleo. Zâmbitoare, îi făcu semn să rămână la volan, deschise portiera din spate şi, în ciuda protestelor lui, se strecură înăuntru şi opri muzica. Din expresia de pe feţele trecătorilor, liniştea care se instală fu o binecuvântare.

Cleo se aşeză în faţă şi o invită pe Daliah în spate. Pentru o clipă, aceasta privi şovăitoare maşina.

– Cleo, începu ea, dacă o încurcăm?

Cleo o liniști cu un gest.

– Nu, n-am început să agăț bărbați, dacă asta vrei să întrebi, începu cu voce joasă. E în regulă cu Coyote, atât timp cât nu trebuie să lucrezi pentru el. Îți amintești filmul lui William Friedkin pentru care am făcut costumele?

Daliah încuviință.

– Ei bine, am aranjat pentru Coyote și câteva din fetele lui să facă figurație într-una din scene. Asta l-a făcut să se simtă mare și important, așa că mi-e dator. Deci, îl chem de câte ori am nevoie de o mașină. Ca pe un serviciu de limuzine particular, și e *mult* mai ieftin decât un taxi sau o limuzină adevărată. Urcă. O să te amuze.

Văzând că e inutil să facă mofturi, Daliah se urcă pe bancheta din spate acoperită cu huse de chinchilla. Apoi Coyote se întinse după portieră și o închise.

– Și ridică acoperișul, îi ordonă Cleo ca o regină.

– *Poftim?* Coyote o privi cu ochii mari.

– M-ai auzit. Ridică acoperișul.

– Hei, baby. Vocea lui Coyote sună ca un falsetto. Ce sens mai are să ai mașină decapotabilă dacă îi pui acoperiș? Încă nu plouă.

– Așa e, fu de acord Cleo. Dar Daliah are nevoie de liniște și de puțină intimitatre. Oricum toată lumea se holbează la jucăria asta a ta și ultimul lucru de care are nevoie acum e să fie recunoscută. Vocea i se ascuți poruncitoare. Ridică acoperișul, negrule.

Coyote tresări, șocat, și Daliah fu gata să moară, dar prelata pliabilă scârțâi și se desfășură deasupra lor. Și nu fu prea devreme. Primii picuri grei de ploaie începură deja să cadă.

Făcură cea mai mare parte a drumului în liniște și Daliah se uită absentă la trafic prin geamurile brăzdate de ploaie. Ajunseră destul de bine în Manhattan, dar când trecură pe lângă Queens Plaza circulația era practic

blocată până la Midtown Tunnel. Ceasul era aproape patru şi începeau orele de vârf.

– Nu ştiu ce planuri ai, îi spuse Cleo lui Daliah. Pot să-i spun lui Coyote să te ducă la tine acasă sau poţi veni să stai la mine. Tu alegi.

Daliah se întoarse spre ea.

– Aş prefera să nu merg acasă, spuse repede. Dacă nu te deranjează, bineînţeles.

– Să mă deranjezi? Rahat, tu nu m-ai deranjat niciodată, Femeie Albă, o asigură Cleo. Mergem la mine. Coyote, la Hamilton Terrace.

– Da, doamnă.

Cleo chicoti.

– Am auzit bine? o întrebă pe Daliah. Negrul ăsta mi-a spus „doamnă"?

– Haide, Cleo, se rugă Coyote. O să-mi ruinezi reputaţia. Dacă se află că mă tratezi aşa, cum vrei să-şi mai facă fetele mele treaba cum se cuvine?

– Nu-ţi face griji, Coyote, râse Cleo. O să fiu mai respectuoasă când sunt fetele tale de faţă.

– Un nenorocit de rolişor, acolo, mârâi el şi crede că e proprietara mea. Cât mai trebuie să plătesc pentru asta?

– Ei bine, dacă mai vrei un rol în noul film al lui Kurt Russell, spuse Cleo răspicat, pentru efect maxim, aş spune că o să mai fii sclavul meu o perioadă de aici înainte.

– Alt rol? sclipiră ochii lui Coyote cu un interes clar, încât Cleo ştiu că îl are la mână. Ce film e ăsta?

– Îţi spun mai mult când o să ştiu mai mult. Între timp, Daliah nu se simte prea bine şi nici eu nu sunt în apele mele. Ridică geamurile şi pasează-ne chestia aia încoace.

Coyote îi dădu un mic flacon de sticlă, cu o linguriţă de argint minusculă ataşată. Cleo deşurubă capacul, trase repede pe fiecare nară şi i-o întinse lui Daliah.

Daliah clătină din cap.

– Haide, o îndemnă Cleo. E cocaină pură. O singură dată şi îți garantez că te vei simți mult mai bine.

Daliah ridică cu grijă linguriţa la nas. Trase adânc. Apoi ochii îi străluciră şi dădu flaconul înapoi. În clipa în care cocaina o pătrunse, se simți de două ori mai bine.

– Ce-i asta, înmormântare? întrebă brusc. Pune ceva muzică!

– În *regulă!* exclamă fericit Coyote cu mâna deja pe buton să-l pornească pe James Brown la loc.

Cleo locuia într-unul din apartamentele din blocurile de lângă calea ferată, şase camere înguste şi întunecate, întinse de la fațada clădirii până la capătul din spate. Baia în formă de tub era în mijlocul bucătăriei şi patul lui Cleo era înconjurat de curse de şoareci, dar uşa de la intrare era sigură, interfonul funcționa de obicei, boilerul nu se strica decât o dată-de două ori pe iarnă şi, cel mai mare avantaj, era unul din acele fenomene rare în New York – un apartament cu chirie cumulativă lăsat lui Cleo de o rudă care locuise aici aproape 30 de ani, aşa că acum chiria ajunsese la suma infimă de 83 de dolari pe lună. Pe lângă faptul că era atât de convenabil financiar, apartamentul îi permitea lui Cleo să se mențină în contact cu arta şi cultura neagră, aşa că oricât de departe ar fi dus-o slujba ei, întotdeauna se întorcea în Harlem şi nu pierduse niciodată complet contactul cu propriile origini.

Ultimele două ore trecuseră repede. Daliah îşi descărcase inima în fața lui Cleo, neuitând nici un amănunt şi acum se simțea eliberată. Nu grozav, e drept, dar faptul că se împărtăşise cuiva şi fusese ascultată o ajutase.

Cleo era o ascultătoare atentă; şi mai era şi singura către care s-ar fi putut întoarce Daliah. Cleo îl cunoştea pe Jerome suficient de bine ca să ştie cum funcționa mintea lui şi, fiind cea mai apropiată prietenă a lui Daliah, simpatiza cu aceasta. De asemenea, lucrând şi ea în lumea filmului, înțelegea problemele inerente producției şi

finanțării filmelor. Cum afacerile aici erau o frenetică grădină zoologică, Cleo se minunase demult cum puteau Daliah şi Jerome să muncească şi să şi trăiască împreună şi se întrebase cum de obligațiile profesionale nu le alteraseră relația personală. Acum nu se mai întreba nimic. Se ajunsese, evident, la punctul limită.

– Ei, bine, cel puțin e şi o parte bună în toate astea, murmură Daliah. Se uită mâhnită la băutura din pahar. Era coctailul special al lui Cleo, un trăznet cu destulă gheață ca să fie rece şi să nu dilueze alcoolul. Sentimentul de bine pe care i-l dăduse cocaina dispăruse de mult, dar refuzase o nouă priză. Îi susținu lui Cleo privirea întrebătoare. Jerome şi cu mine nu suntem căsătoriți şi nu avem copii, spuse cu voce moale. Asta e partea bună a lucrurilor.

Cleo se gândi puțin apoi clătină din cap.

– Femeie albă, asta e ca şi cum ai spune că te bucură că nu ți-ai tratat cancerul de plămân, fiindcă ai murit de atac de cord. N-are nici un sens.

– Ai dreptate. Daliah îşi strânse buzele. Dar copiii şi mariajul ar fi făcut despărțirea mult mai dificilă.

– Relațiile între doi oameni, clătină Cleo din cap. De ce nu pot fi niciodată perfecte? O privi pe Daliah. Presupun că nu plănuieşti să te întorci la el?

– Nu, dacă nu refuză finanțarea arabă, nu.

– Totuşi, ar fi trebuit să rămâi la Cannes. Eşti propusă pentru un premiu. N-aş fi ratat asta pentru nimic în lume în locul tău.

– Cannes, spuse răspicat Daliah, e un oraş prea strâmt pentru Jerome şi pentru mine. Îşi plimbă degetul pe marginea paharului.

– Şi ce plănuieşti să faci acum?

Daliah ridică din umeri.

– Ei, bine, pentru prima oară în ultimii doi ani am trei săptămâni numai pentru mine. Aveam de gând să petrecem la Cannes două din cele trei săptămâni, dar acum

pot să le adaug la vacanța mea. Râse scurt. A trecut atâta de când n-am mai avut nimic de făcut, încât nu sunt sigură că voi şti cum să folosesc timpul. Dar primul lucru va fi, cred, să-mi găsesc un apartament.

– Vrei să spui că te muți din locuința voastră?

– Exact. A fost locuința lui Jerome la început, aşa că nu pot *cu adevărat* să-l dau afară. Cred că voi avea nevoie cam de o săptămână să găsesc ceva şi să-mi mut lucrurile. După aceea cred că o să mă duc la Cape Cod şi o să stau cu Inge vreo câteva zile.

Cei care o angajaseră pe Inge, familia Steinberg, muriseră şi îi lăsaseră acesteia o moştenire considerabilă, pe care o folosise ca să-şi cumpere un motel pe plajă, pe care Daliah avea invitație deschisă să-l viziteze.

– Şi după aceea, bineînțeles, continuă Daliah, mai e şi nunta lui Ari. Oricum, plănuisem să mă duc în Israel pentru asta şi nu s-a schimbat nimic din punctul ăsta de vedere. Unsprezece ani sunt cât o viață întreagă şi mi-am neglijat prea mult familia.

Cleo încuviință.

– La o adică, familia e singura pe care te poți baza uneori. Rânji subit. Familia *şi eu,* adică.

Daliah puse paharul jos, se aplecă în față şi luă mâna lui Cleo în mâinile sale. Zâmbi.

– Da, tu eşti o prietenă adevărată şi sunt foarte norocoasă să te cunosc.

– Şi reciproc, declară Cleo emoționată. Suntem surori la nevoie. Haide, dă-mi paharul ăla. Deja s-a făcut apă şi e timpul să-l împrospătez. Ce rost are să fii nefericită dacă nu poți nici măcar să bei ca lumea, nu?

Trei seri mai târziu, după ce vizitaseră nouă apartamente de închiriat şi patru vilişoare, Daliah găsi un apartament de două camere potrivit, în colț la Central Park West. Era la unul din etajele de sus şi avea patru ferestre pe acelaşi perete în sufragerie, ce dădeau spre parc şi alte două ferestre spre acoperişurile gotice ascuțite ale

Dakotei. Era disponibil imediat şi semnă un contract de închiriere pe un an. Apoi găsi o companie de mutări şi o angajă pentru ziua următoare. Alte două telefoane dovediră că va mai dura alte trei zile până ce i se va putea instala un telefon la noua locuință, dar nu-i păsa. Să-şi mute cât mai repede posibil lucrurile de la Jerome însemna să mai rupă o legătură cu el şi simțea că îi va fi mai uşor cu cât o va face mai repede.

Ea şi Cleo petrecură toată nóaptea de marți împachetând, ca să fie totul gata dimineața când soseau cei de la mutări. Erau ani de când nu se mai mutase şi aproape că uitase toate implicațiile gestului. Cum se adunau lucrurile când cineva locuia mai mulți ani în acelaşi loc şi avea destul spațiu să depoziteze! Era mobila Biedermeier 1820 strălucitoare pe care o colecționase, cu straturi peste straturi de lac şi sculpturi răsucite – un adevărat lux pentru o persoană ce venea dintr-o țară care fusese despădurită de secole şi în care fiecare aşchie conta. Apoi, mai erau şifonierele pline de haine, amintirile pe care le adunase din călătoriile cu echipa de filmare şi duzini de fotografii în rame de argint. De ce era nevoie de o mutare ca cineva să-şi dea seama câte lucruri a adunat? Nu că i-ar fi părut rău să renunțe la lucrurile care ocupau spațiu şi nu-i foloseau, dar pur şi simplu nu avea acum timpul şi răbdarea să sorteze totul. Pentru moment, cea mai simplă soluție părea să le împacheteze în întregime şi să le mute.

Fixându-şi mintea doar pe ceea ce făcea, alese ceea ce-i aparținea din lucruri şi, când nu era sigură dacă ceva era al ei sau al lui Jerome, se hotărî să le lase la urmă.

Ea şi Cleo împachetară, etichetară şi le deveni clar că, dacă vroiau să termine până la venirea celor de la companie, vor avea nevoie de toată noaptea.

– Cum dracu' am strâns atâta gunoi? gemu Daliah la un moment dat. Se prăbuşi pe un scaun şi privi spre Cleo cu ochii goi. Noua mea locuință va arăta ca un depozit.

– Nu te teme, o să despachetăm totul şi o să aranjăm frumos în două zile, o asigură Cleo. Nu trebuie s-o facem singure. Oricând pot chema ajutoare, destui îmi sunt datori.

– Cum e Coyote? râse Daliah.

Atunci sună telefonul.

Daliah sări în picioare ca electrocutată. Privi la Cleo, cu ochii cuprinşi de panică.

– Răspunzi tu, Miss Cleopatra, dulceaţo? întrebă tremurând. Am sentimentul că e Jerome.

– Şi dacă e?

– Nu-mi pasă cât schelălăie, ameninţă şi încearcă să te seducă, nu vreau să vorbesc cu el. Basta.

– Ca şi făcut. Cleo o bătu pe umeri şi merse să răspundă. Câteva minute mai târziu: Spune că trebuie să vorbeşti cu el! strigă din partea cealaltă a camerei. Ţinea mâna pe receptor. Spune că eşti legată de el prin contract.

– Dacă n-a aflat încă, spune-i că de-asta sunt făcute contractele, să fie încălcate.

După ce Cleo închise, Daliah întrebă:

– I-ai spus că împachetez?

– Ar fi trebuit?

– Data viitoare când sună, ar fi bine s-o faci. Poate atunci o să înţeleagă în sfârşit că sunt serioasă.

Cleo ridică din sprâncene.

– Femeie Albă, dulceaţo, din felul cum vorbeşte cred că a înţeles deja.

Daliah făcu câţiva paşi în linişte.

După 30 de minute telefonul sună din nou. Daliah strânse din dinţi.

– Nenorocitul, de ce nu mă lasă în pace? gemu supărată.

– Nu te poţi aştepta ca oamenii să te lase în pace când eşti frumoasă, deşteaptă şi una dintre cele mai mari staruri de box-office din lume, spuse Cleo.

– La dracu', murmură Daliah. Simțea că lacrimile încep să-i curgă pe obraji şi se luptă să se abțină.

– Nu începe cu rahatul ăsta, spuse supărată.

De data asta, după ce închise telefonul, Cleo veni rânjind.

– Gata! spuse triumfătoare, scuturându-şi un praf imaginar de pe mâini. Cred c-am reuşit. N-o să ne mai deranjeze în noaptea asta. Ochii ei mari negri străluceau de satisfacție.

Daliah fu stupefiată.

– De ce, ce i-ai spus?

– E, un pic din aia, un pic din ailaltă, spuse Cleo vag. De data asta eram hotărâtă şi i-am servit-o în întregime. Acum o să avem pace şi linişte.

Dar Cleo se înşela. Nu trecu nici o oră şi soneria se auzi a treia oară, de data asta la uşă.

Daliah încremeni şi se albi la față.

– Nu poate fi el! exclamă ea. E în Franța.

– Bineînțeles că nu e el, o asigură Cleo. Durează şase-şapte ore să zboare până aici. Se îndreptă spre interfon şi apăsă butonul. Cine e? întrebă.

– E Patsy Lipschitz, se auzi o voce. Lasă-mă să intru. Trebuie s-o văd pe Daliah.

– O clipă, spuse Cleo.

Imediat soneria sună din nou.

Cleo mai apăsă o dată pe buton.

– Ai răbdare. Mă duc să văd dacă Daliah e acasă.

– E acasă, spuse vocea implacabil. Dă-mi drumul să intru.

Cleo o privi întrebător pe Daliah.

– La dracu'. Daliah aruncă dezgustată nişte hârtii pe podea.

– S-o las să urce?

– Las-o, ridică Daliah din umeri. Cum o ştiu eu pe Patsy, o să se sprijine de soneria aia toată noaptea. Ba

mai bine ia liftul şi du-te jos. E în stare să facă un atac de cord dacă trebuie să urce scările până aici.

Patsy Lipschitz era impresarul lui Daliah, o femeie pantagruelică, ce purta mantale voluminoase şi ale cărei trăsături dulci, dolofane ascundeau un creier ce făcea invidia computerelor financiare; mai mult, era înzestrată cu talentul de a se târgui al unei vânzătoare de bazar. Zvonurile umblau cum că ar fi fost lesbiană, dar în ceea ce privea relația ei cu Daliah, era strict una de afaceri.

– Bine, Femeie Albă, salută Cleo şi trase uşa liftului. Un moment mai târziu Daliah auzi scârțâitul reumatic al liftului ce cobora, o dată cu strigătele vesele ale lui Cleo pe măsură ce trecea pe la diverse etaje:

– Lenjerie... Rochii. Chilipiruri! Apoi tot procesul se repetă la urcare, Cleo continuând să citeze departamente de magazin imaginare. Confecții bărbați... *Departamentul de Credit!*

Patsy nici nu aşteptă până Cleo deschise complet uşa liftului. O zărise pe Daliah încă din lift şi se îndreptă direct spre ea.

– Ce vrei să zici, că refuzi să mai ai de-a face cu Jerome? Schelălăi ea. M-a sunat şi mi-a zis că l-ai părăsit şi că îți faci bagajele!

Patsy se desfăşura pe amândouă coastele Americii şi pendula între New York şi Hollywood cu uşurința cu care se vântură unii între Manhattan şi Westchester, dar intrase în lumea show-ului via Brooklyn, iar lumea din Erasmus Hall High îi era adânc imprimată în sânge. Era gălăgioasă, aspră şi scandalagioaică, iar Daliah se întreba de multe ori de ce n-o trimisese nimeni la o şcoală de bune maniere; mai frecvent încă se întreba cum de supraviețuieşte fără s-o împuşte nimeni. Chiar acum îşi punea această din urmă întrebare. Şi Cleo la fel, probabil, fiindcă se strâmba groaznic.

– Ai auzit bine, îi replică Daliah calmă când uriaşul cap vopsit cu hena roşie se apropie amenințător de ea. Se dădu

de-o parte; când Patsy se năpustea la cineva, era ca un rinocer întărâtat. Totul s-a sfârşit între Jerome şi mine.

Patsy nu vru să audă şi flutură neglijent din mâna plină de inele. Diamante sclipiră ca nişte ochi diabolici.

– Păpuşico, nimic în oraşul ăsta sau în afacerea asta nu se sfârşeşte vreodată cu totul. Tu şi cu mine ştim că e ca o familie numeroasă, nefericită şi incestuoasă. Patsy scotoci în geanta ei împletită şi scoase o ţigaretă subţire, o vârî în gură şi o aprinse cu o brichetă Zippo de crom. Apoi îi aruncă o privire lui Daliah printre norişori de fum albăstrui. Ascultă-mi sfatul şi încetează cu împachetatul. Acordă-ţi câteva zile de gândire.

– M-am hotărât, spuse Daliah încăpăţânată. Patsy se îndreptă spre sofale şi se aşeză pe cea mai apropiată dintre ele. Îşi aruncă pe podea pantofii şi puse picioarele pe măsuţa de cafea.

– Cred că e doar o fază prin care treci. Tu şi Jerome vă cunoaşteţi de când? Cam de şapte ani? Aşteptă ca Daliah să confirme.

– Aproape opt.

– Atunci cu siguranţă că treci prin criza de 8 ani, spuse decisă Patsy. Nu există nimic care să nu se vindece cu ajutorul unei mici relaţii extraconjugale.

– Jerome şi cu mine nu suntem căsătoriţi, îi aminti Daliah şi se aşeză pe sofaua din faţa lui Patsy.

– Dar aţi trăit împreună tot timpul ăsta, spuse Patsy cu emfază. Dacă nu ţii seama de semantică, a trăi împreună opt ani sau a fi căsătoriţi e practic acelaşi lucru.

– Nu e vorba numai de asta.

– Ei, bine, dacă eşti aşa încrâncenată, încheie relaţia personală cu el, dar continuaţi să faceţi filme împreună. Vocea lui Patsy era sonoră.

Daliah nu răspunse. Stătu într-o muţenie totală şi, în ciuda eforturilor pe care le făcu să se abţină, o lacrimă îi alunecă de-a lungul obrazului. Trebuia să-şi închipuie că Patsy nu va înţelege.

– Of, rahat, spuse Patsy dezgustată. Acum faci pe sentimentala cu mine. Nu poți lăsa problemele personale să stea în calea carierei tale profesionale.

– Mi-e imposibil.

– Nu te sfătuiesc. Nu trebuie să-ți amintesc eu că succesul de casă de azi poate deveni mâine eşec total, Jerome ți-a oferit startul în lumea filmului. El te-a făcut steaua care eşti.

– L-am ajutat, replică Daliah. Am făcut primul lui film pe gratis şi cu filmul ăla s-a lansat.

– Mda, dar acum câştigi un milion jumate' şi de la el şi de la oricine altcineva. Nu e tocmai un fleac.

Daliah pufni.

– N-am zis niciodată că ar fi.

– Bine. Deci ştii cum stai. Patsy pufăi în linişte din țigară câteva clipe. Să-ți arăt cum trebuie să vezi lucrurile, păpuşico, spuse în final. Anul ăsta ai filmul lui Woody Allen şi pe cel al lui Jerome, plus două sute de mii de la CBS video pentru caseta de exerciții, iar Jhirmack vrea să-ți dea o rentă de jumate' de milion de an ca să le promovezi balsamul de păr...

– Pe care nu-l folosesc.

– Nu contează asta. Cu un păr ca al tău, ar putea vinde şi pipi de panda şi publicul tot s-ar bate să-l cumpere, fiindcă nu există femeie în viață care să nu-şi dorească un asemenea păr. Clătină încet din cap. Nu contează cum priveşti lucrurile, păpuşico, banii sunt bani. Patsy îşi îngustă ochii. Cu asta, venitul tău ajunge la trei milioane şi trei sferturi numai pentru anul ăsta. Adaugă şi specialul lui Bob Hope şi cele două săptămâni de vedetă invitată în noul spectacol de pe Broadway şi ajungi la patru milioane. Nu le da cu şutul.

– Nu dau cu şutul la nimic, spuse Daliah indignată.

– Ba da, dacă îl laşi pe Jerome. Vei pierde un milion jumate'. Şi dacă asta nu înseamnă să dai cu şutul la bani, atunci nu ştiu ce mai înseamnă.

– Patsy, spuse Daliah cu greutate, singura diferență între a câştiga un patru milioane sau două milioane şi jumătate e că trebuie să plătesc mai multe impozite pe patru decât pe două.

– Impozite sau nu, reputația ta mă îngrijorează, nu Unchiul Sam. Patsy îşi agită țigara înspre Daliah. Ascultă, păpuşică, ai contract cu St.-Tessier Productions şi asta înseamnă că eşti obligată şi basta. Dacă nu respecți târgul până la sfârşit, se va afla că eşti dificilă din punct de vedere al afacerilor şi ştii ce repede se răspândesc zvonuri ca ăsta în lumea filmului.

– Nu trebuie să se răspândească dacă nu-l răspândeşte cineva.

– Chiar dacă noi ne-am ține gura toți trei, veşti ca asta au obiceiul să răbufnească în afară cumva. Şi după aia, înainte să apuci să-ți dai seama, alți producători o să se gândească de două ori înainte să te angajeze. N-ai vrea să se întâmple una ca asta, nu? Patsy făcu o pauză pentru efect dramatic şi îşi coborî vocea până la un ton matern, ba chiar şi zâmbi. Când m-a sunat Jerome am avut o convorbire lungă. El încă te iubeşte mult, să ştii.

Daliah nu spuse nimic.

– Credeți-mă, sunt relații care evoluează şi mai rău. El e arătos, muncitor şi destul de onest. Asta e rar în relația dintre doi oameni şi încă şi mai rar în lumea business-ului. Ce altceva ți-ai mai putea dori?

– Pe cineva care să înțeleagă de unde vin eu şi încotro mă îndrept. Pe cineva care să țină seama şi de mine şi nu numai de câți dolari sau câți metri de film.

– Nu există altcineva în viața ta, nu-i aşa?

Daliah clătină din cap.

– Nu, spuse cu un aer mizerabil.

– Atunci asta e dovada, spuse Patsy triumfătoare. Încă îl mai iubeşti. Acum ascultă-mi sfatul, ridică receptorul şi sună-l. El e destul de rezonabil, să ştii. Mi-a spus că e gata să te ierte, dacă...

– Hei, aşteaptă o clipă, Patsy, gemu Daliah. Nu cred că are pentru ce să mă ierte. Se înclină în față şi îşi îngustă ochii în două linii de gheață verde. Ce poveste ți-a spus Jerome?

– Nici una. Patsy pufăi nonşalantă din țigară. A, mi-a spus că ați avut o mică dispută, bineînțeles. Dar m-a asigurat că n-a fost nimic serios.

Vocea lui Daliah îi tăie vorba, ascuțită ca o lamă de cuțit.

– Ți-a spus despre ce a fost vorba?

– Ei bine, a zis ceva de finanțarea noului film.

– Aşa e, aprobă Daliah. Vrea să ia bani de la arabi şi eu refuz să mă las mânjită de aşa ceva.

– Arabi, rahat. Patsy flutură din țigară. Aici e vorba de afaceri, păpuşico, aşa că străduieşte-te să păstrezi distanța între ele şi răfuielile tale personale. În lumea filmului contează profesionalismul şi nimănui nu-i pasă de unde vin banii sau unde se duc. În afară de asta, filmul lui Jerome va fi un clasic.

– Atunci va trebui să fie un clasic fără mine, îşi ridică Daliah bărbia hotărâtă. Eu n-o să joc într-un film finanțat de arabi. Am încheiat discuția. Se lăsă pe spate, îşi încrucişă brațele pe piept şi o privi rece pe Patsy. Am crezut că tu, dintre toți, o să mă înțelegi. Ai uitat că eşti evreică? adăugă încetişor.

Patsy tresări.

– Doar fiindcă te-ai născut în Israel nu înseamnă că ai dreptul să fii mai evreică decât mine! spuse cu ardoare.

– N-am spus asta. Dar eu am crescut mai aproape de problema arabă decât tine. Pe fratele meu l-au aruncat în aer cu o bombă, nu pe al tău.

Vocea lui Patsy susură încetişor.

– Ştiu asta, păpuşico...

Daliah avu un tremur.

– Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune „păpuşică"! strigă supărată. *Nu sunt* păpuşica ta. Întâm-

plător mă cheamă Daliah. Înclină capul în gestul ei particular ce însemna că era foarte supărată.

Patsy o privi surprinsă. Ştiu că a mers prea departe şi începu să dea înapoi.

– Daliah atunci, spuse repede şi adăugă: Daliah, încearcă te rog să fii rezonabilă...

– Nu, *tu* încearcă să fii rezonabilă! i-o tăie Daliah. Du-te acasă şi gândeşte-te la ce ţi-am spus. Măcar de data asta încearcă să te pui în locul meu. Ba, mai mult, ia-ţi o vacanţă de două luni şi du-te să stai în Israel. Apoi, după ce te întorci, abia după, să vii să-mi spui ce ar trebui să fac sau să nu fac cu credinţa mea.

– Atunci de ce nu te afli acolo acum? replică tăioasă Patsy. Dacă memoria nu mă înşeală, ai trăit viaţa comodă din ţara asta de câţiva ani buni. Dacă eşti aşa de pro-Israel, de ce nu te duci să stai acolo permanent? Sau nu eşti făcută pentru viaţa grea?

– De ce nu sunt acolo? spuse Daliah încet, mai mult pentru ea însăşi decât pentru Patsy. Ochii ei avură o privire îndepărtată. Ştii, asta e o întrebare foarte bună. Clătină din cap. Îmi dă de gândit, în plus. Se ridică în picioare. Te rog du-te acasă, Patsy, spuse aspru. Întoarce-te în pat. Încă mai am o groază de împachetat.

– Daliah...

– Cazul e închis, spuse rece Daliah. Sau trebuie să-ţi amintesc că, în calitate de impresar al meu, ar trebui să mă susţii şi să lucrezi *exclusiv* pentru mine? Nu-mi amintesc să fi fost vreodată angajată să-l reprezinţi pe Jerome St. Tessier.

Patsy o privi lung.

– Văd că eşti supărată, spuse repede. Să-ţi spun cum facem, păpu... Daliah. Cred că mai bine te las să te gândeşti singură. Se aplecă să-şi recupereze pantofii şi se luptă să-i încalţe pe picioarele umflate. Încercă să zâmbească, dar zâmbetul fu fantomatic. Ce-ai zice să ne vedem în două zile, după ce ne liniştim amândouă?

Când Patsy dispăru la fel de repede cum apăruse, Daliah aproape că zâmbi. Ştia prea bine de ce plecase Patsy aşa de repede. Totul se reducea la cel mai de jos numitor comun – dolari şi cenți. Comisionul lui Patsy pentru două milioane şi jumătate de dolari ar fi ajuns la un respectabil sfert de milion şi, cu Jerome sau fără, Patsy îşi cunoştea prioritățile. N-avea de gând să sacrifice găina care făcea ouă de aur – şi cu siguranță nu din cauza unor dispute în materie de religie sau politică.

Ca un adevărat impresar, se gândi Daliah. Clătină din cap şi oftă. Era ceva cu impresarii ăştia. Puteai avea încredere în ei să alerge la curse, să aprindă focoase sau să-şi vândă propria mamă dacă asta îi ajuta să-şi primească ei comisioanele. Şi asta era exact ce făcuse şi Patsy. Dăduse înapoi numai fiindcă era comisionul ei în pericol, nu din cauza vreunor idealuri despre Israel sau Iudaism.

Soarele coborâse dincolo de Palisadele din New Jersey cu două ore mai devreme şi imensa cameră de conferințe de jumătate de milion de dolari era în penumbră, cu draperiile de culoarea şampaniei coborâte pe jumătate peste priveliştea Manhattan-ului. Najib al-Ameer nu se sătura niciodată de acest peisaj şi era una dintre puținele dăți pe care şi le amintea în care coborâse draperiile, de când se afla în New York, acoperind luminile fascinante ale oraşului. Privea înregistrarea de la „A avea şi a păstra", unul dintre primele filme ale lui Daliah Boralevi, pe televizorul imens de proiecție Sony şi, în afară de celelalte trei casete care rulau simultan pe trei televizoare obişnuite îngropate în perete, nu vroia ca nimic, cu atât mai mult priveliştea scumpă, să-i abată atenția de la ecran.

Unul din televizoarele mici arăta o înregistrare de colaje alb-negru de prim-planuri cu Tamara, din vechile ei filme. Pe aparatul din dreapta, o succesiune de fotografii, interviuri înregistrate şi emisiuni de ştiri arăta, imagine

după imagine, pe Dani ben Yacov. Al treilea televizor repeta la nesfârşit puţinele fotografii şi filme existente cu Shmarya Boralevi. Cele mai multe imagini erau neclare şi parazitate, deoarece fuseseră luate cu lentile telefoto de la distanţă.

Imaginile multiple alimentau ura lui Najib. Îi hrăneau setea crescândă de răzbunare. Răzbunare pe care o jurase cu mult, mult timp în urmă.

Privi ecranele intens.

Apăsă pe un buton de pe telecomanda aurită îngropată în braţul canapelei de piele şi încăperea fonoizolantă se cufundă într-o linişte stranie, nepământeană. N-avea nevoie de sunet. Imaginile erau suficiente.

Daliah, dominându-i câmpul vizual, aproape magică. Pometii aceia extraordinari şi ochii uimitori, pe care îi moştenise de la celebra sa mamă şi forma hotărâtă, agresivă, a maxilarului, ca şi felul mândru în care îşi ţinea capul sus, la fel ca tatăl ei.

Tamara, regina anilor '30, de o frumuseţe supranaturală, tulburătoare, cu părul ei de înger alb ca zahărul. Şi ochii aceia palizi care, împreună cu pometii slavi, uimitor de înalţi, o făcuseră să fie figura cea mai fabuloasă dintre toate.

Dani, soţul ei, fost ambasador în Germania şi Marea Britanie, cu trăsături frumoase şi aspre şi maniere feline, visul oricărui agent de distribuţie de film. Şi zvonurile că ar fi implicat în activităţile Mossad-ului. Frumos, puternic şi periculos, o combinaţie neliniştitoare.

Şi, în final, bătrânul. Cu trac de aparate de fotografiat. Atât de neînsemnat că putea fi confundat cu un simplu turist – oriunde s-ar fi dus. Bărbatul pe care propriul său bunic îl salvase cândva de la moarte sigură. Care pentru o vreme vizitase oaza regulat şi le adusese cadouri şi le câştigase prietenia. Care era liderul acelei comunităţi infidele blestemate ce îi distrusese satul şi îi ucisese sora.

Sora lui. Iffat.

Încercă să-şi readucă în minte imaginea ei, dar, cu tot efortul, trecuseră prea mulți ani şi ea rămăsese undeva în ceață. Cu fiecare an ce trecea, figura ei i se estompa şi mai mult din memorie, până deveni o amintire fără față.

Şi asta numai din cauza jidanilor. Dacă n-ar fi ucis-o ei, ea ar fi azi în viață.

Fața lui era contractată. Muşchii fălcilor în tensiune.

Ultimii douăzeci şi unu de ani fuseseră extrem de blânzi cu Najib al-Ameer: frumosul fiu al oazei se transformase într-un bărbat suplu, impunător, cu o barbă regală ce nu lăsa loc la nici un dubiu privind prezența sa la comandă sau imensa bogăție pe care o acumulase. Fața îi era aspră şi mândră, cu ochi negri lichizi, cărora nu le scăpa nimic, iar pielea lui măslinie era netedă, încă neridată, datorită îngrijirii pe care i-o permiteau averea sa şi confortul. Singurul semn de îmbătrânire era părul său des; negrul încărunțise la tâmple. Îl purta dat pe spate în acelaşi stil ca Şahul Iranului; pijamaua lui de mătase şi halatul asortat ca şi şosetele şi papucii n-ar fi arătat de altfel deplasate la Pahlavi. Nici averea lui. Ultima estimare a averii sale era, incredibil, undeva între patru şi cinci sute de milioane de dolari şi, mai mult, controla de fapt cu mult mai multe miliarde, mulțumită afacerilor pe care le acumulase, legăturilor strânse cu prietenii lui arabi, puterii pe care Abdullah o avea asupra factorilor de decizie ai Islamului şi rezervelor bogate de petrol ascunse sub nisipul din Orientul Mijlociu.

Încă tânăr la patruzeci şi doi de ani, Najib devenise acel fenomen al secolului XX, un pirat al lumii financiare internaționale, cu miliarde de petrodolari la dispoziție în orice moment. În consecință, schimba fusurile orare cu aceeaşi uşurință cu care alți bărbați străbat câțiva kilometri de acasă la birou. Putea face asta cât de uşor şi de rapid dorea, ignorând cu aroganță liniile aeriene. Nu degeaba era proprietarul unui Boeing 727-100 echipat cu

rezervoare de combustibil suplimentare pentru distanțe lungi şi gata de decolare, ca centru de comandă a afacerilor. Această combinație de palat zburător şi discotecă multimedia era atât de luxoasă încât Aladin ar fi roşit. Adăpostea un dormitor uriaş, cu un pat de dimensiuni regale (prevăzut cu centuri de siguranță), o bucătărie completă de gourmand, o sufragerie ce putea cuprinde confortabil douăzeci de persoane şi, de asemenea, o cadă jacuzzi bine echilibrată; să călătoreşti la 10.000 de metri altitudine sub jeturile din jacuzzi, în timp ce privelişte de dincolo de hublourile de Perspex era cea a unei mări de nori, era ultima modă în materie de zbor. Şi, bineînțeles, mai erau şi cele două Lear jets, flota de elicoptere şi yahtul imens, echipat complet cu piscină şi pistă de aterizare pentru elicopter, pe care îl păstra în Mediterana.

Mai era casa lui de la țară, în aerul rece al dealurilor Libanun-ului, palatul maur din Tangier, terenul de vânătoare de 2.000 de acri din Kenya, insula lui privată de pe coasta Turciei, două vile învecinate în sudul Franței, reşedința din Beverly Hills care aparținuse cândva Tamarei şi pe care, dintr-o pornire perversă, o cumpărase şi apartamentele din Tokyo şi Mani. Şi apoi palatul lui din oraş: cvadruplexul din vârful lui Trump Tower, unde se afla acum, una dintre adresele cele mai ostentative, prestigioase şi luxoase din Manhattan şi poate chiar din întreagă lume – cu întregul New York strălucind la picioarele sale de la toate cele patru etaje şi din toate patru părțile. Dacă jaccuzzi-ul de pe avion l-ar fi făcut pe Aladin să roşească, atunci piscina interioară de deasupra Central Park-ului l-ar fi făcut să se albească de invidie.

La început, aceste semne ale bogăției se văzuseră încet, dar după ce Najib câştigase primul său milion, descoperise magia banilor şi amețitoarea progresie geometrică a numărului lor. Un milion putea deveni cu uşurință zece milioane, iar cele zece înfloreau aproape fără efort în o sută. Norocul avusese mai mult decât un simplu rol în

succesul său, căci era parcă dăruit cu atingerea lui Midas. Niciodată în istorie timpul nu fusese mai prielnic pentru a face avere ca la sfârşitul anilor '50, până la mijlocul anilor '70. Chipul de silicon, capodopera sistemelor de comunicaţie şi cererea mereu crescândă de petrol a lumii întregi deschiseseră o cascadă de oportunităţi comerciale internaţionale. Oamenii călătoreau în spaţiu la fiecare câteva săptămâni şi ştiinţa făcu paşi uriaşi; şi, deodată, lumea deveni la îndemână: un avion jet făcea un zbor intercontinental în cinci ore, un simplu telefon putea face legătura cu alt telefon ordinar de oriunde de pe pământ, aşa că afaceri de mai multe milioane de dolari puteau fi negociate doar lăsându-ţi degetele să facă treaba.

Nimic nu părea imposibil pentru Najib al-Ameer.

Dăruit cu o previziune extraordinară şi o abilitate fără greş de a intui câştigătorii, era investit cu rolurile cele mai însemnate în jocul la nivel înalt al megavânzărilor. Fu unul dintre primii care investiră în spaţiul aerian şi în Silicon Valley; prevăzu tehnologia japoneză performantă înainte chiar ca aceasta să fie creată; părea să ştie precis când să cumpere tancuri de petrol şi când să le vândă. Indiferent ce făcea, momentul era totdeauna impecabil ales.

În 1963 făcuse primul târg care urma să devină specialitatea sa şi să îi permită să-şi facă drum spre prima sută de milioane de dolari. După ce aranjase controlul exclusiv asupra exporturilor de petrol pentru două emirate minore, dar bogate în zăcăminte, zburase la New York şi îi abordase pe bancherii de la WASP pentru un împrumut. Înarmat cu contractele de petrol, împrumutase cu uşurinţă patruzeci de milioane de dolari şi le folosise ca să achiziţioneze o flotă de tancuri petroliere; doi ani mai târziu, construia cel mai mare supertanc petrolier din lume pe un şantier naval din Japonia – la care era acţionar. Şi apoi dăduse cu adevărat lovitura.

Şeicii petrolului erau un grup retras, suspicios cu străinii care veneau să cerşească favoruri şi să le pompeze

petrolul. Abil ca întotdeauna, Najib se plasă între şeici şi reprezentanţii corporaţiilor. Când cele mai mari companii petroliere din America şi Marea Britanie vroiau să încheie contracte de afaceri cu naţiunile arabe, descopereau că trebuie să-l caute pe el. Astfel găsi unica şi cea mai mare sursă de venit şi chemarea sa reală. Doar aranjând aceste contracte – fără să investească un singur cent din propriul capital – comisioanele lui atinseră milioane în fiecare an şi îi aduseră porecla de „Domnul cinci la sută". Şi milioanele câştigate astfel le investi şi le reinvesti. Banii aduceau mai mulţi bani. Şi bani suficienţi însemnau adevărata putere. În curând influenţa lui crescu într-atât încât era chemat de cei mai puternici oameni de afaceri şi se întreţinea cu liderii de la Kremlin la fel de uşor cum îşi freca umerii de factorii de decizie din Washington, D.C. La un moment dat era proprietarul a nu mai puţin de patruzeci de companii mici şi mijlocii, toate diversificate cu grijă şi începu să le modeleze într-un singur conglomerat atotputernic.

În 1965 acumulase deja primul sfert de miliard şi era pe drumul spre jumătatea de miliard. În 1970 era cel mai celebru arab din lume şi era constant citat în coloanele ziarelor. Figura lui zâmbind deveni la fel de cunoscută ca a Şahului sau a regelui saudit. Palatul său zburător cu trepte aurite, duş Lucite şi covoare persane neprețuite, deveni faimos pentru aterizările sale inopinate pe diverse aeroporturi, doar la intervale de câteva ore, pentru contracte care se încheiau într-o oră şi se terminau cu celebrarea succesului la capătul celălalt al lumii, la bordul luxosului iaht. Viaţa lui era ca o carte deschisă. Când divorţase de Yasmin, soţia lui timp de doisprezece ani, câştigul ei de cincizeci de milioane de dolari în urma procesului făcu editorialele ziarelor de ştiri din New York, Sidney, Londra şi, ca pentru a dovedi decadenţa non-sovietică, chiar şi din Moscova. La fel se întâmplă şi cu relaţiile sale cu câteva dintre femeile cele mai strălucitoare şi mai dorite din lume.

Dar era un preț acceptabil pentru toată averea şi poziția sa şi, în realitate, viața lui era deschisă numai la paginile pe care vroia să le vadă şi lumea. Cei care intrau în contact cu el vedeau numai şarmul suav al hedonistului trăind pe picior mare sau eficiența rece a şefului neînduplecat de corporații. Dar mai exista şi o a treia latură: cea întunecată, pe care se lupta să o ascundă la fel de acerb cum se luptase să-şi adune averea. În ciuda imensei bogății al cărei proprietar era şi a miliardelor de dolari pe care le avea la dispoziție, el nu era propriul său stăpân.

Peste tot pe glob milioane de oameni îl invidiau pentru puterea sa şi pentru averea sa, dar nimeni nu ştia că el e doar o marionetă. Najib al-Ameer, atotputernicul ce părea să nu dea socoteală nimănui, era de fapt sub controlul complet al lui Abdullah, cea mai temută autoritate dintre toate. Din ce în ce mai mult, Najib devenea conştient că în apele infestate de rechini ale marilor afaceri, el, unul dintre cei mai mari rechini, putea fi vânat cu multă uşurință. N-ar fi fost nevoie decât de o singură proclamație publică a lui Abdullah. Dacă ar fi nesocotit vreodată voința acestuia, întregul său imperiu s-ar fi prăbuşit şi tot ce clădise cu atâta greutate s-ar fi transformat într-un morman de cenuşă.

Era o fundație nesigură pentru un imperiu, mai ales pentru unul care valora jumătate de miliard de dolari şi ajunsese să blesteme târgul diabolic pe care îl făcuse cu Abdullah şi de la care nu vedea nici o posibilitate să se sustragă. Jurământul de sânge din tinerețe îl lega.

De acord, asocierea sa secretă cu Abdullah îl servise bine, îi furnizase semințele de care avea nevoie pentru a începe, iar educația şi contactele de la Harvard, datorate din nou lui Abdullah, îi deschiseseră toate porțile necesare, exact cum prevăzuse unchiul său. Dar Abdullah nu semănase numai semințele pentru finanțarea unui imperiu al întunericului; el îşi însuşise totodată şi o mare parte a recoltei. Foamea lui Abdullah de a crea violențe lipsite

de sens şi haos îl înspăimânta pe Najib din ce în ce mai des în ultima vreme. Abdullah începuse să se scalde în valuri de sânge şi să-şi asume riscuri inutile. Deşi mică, Armata de Eliberare a Palestinei a lui Abdullah era un instrument puternic, monstruos, iar Abdullah o forţă recunoscută.

Najib îşi bătu gânditor buzele cu vârful degetelor sale lungi. Mintea îi fugise de mai mult de zece minute şi devenise neatent la scenele ce se desfăşurau pe ecranele televizoarelor. Cu o tresărire se adună şi încercă să se concentreze.

Apusul clanurilor Boralevi şi ben Yacoov era aproape.

În sfârşit, totul devenise limpede. După trei decenii în care aşteptase să-şi împlinească vechea dorinţă de răzbunare împotriva familiei lui Schmarya Boralevi, venise timpul s-o facă. Tocmai când credea că Abdullah a uitat cu totul, sosise mesajul de start.

Unul câte unul, membrii familiei lui Schmarya Boralevi urmau să fie capturaţi şi distruşi.

Şi, ca o conspiraţie a destinului, telefonul tocmai sunase cu câteva ore în urmă. El se afla în uriaşa garderobă de lângă dormitor, îmbrăcându-se pentru o petrecere. Privind la lumina aprinsă pe telefonul cu mai multe linii, văzuse imediat că era linia lui personală. Numai o mână de oameni ştiau acel număr şi acesta era cel mai bine păzit secret din imperiul său plin de secrete.

Apăsă butonul luminos şi ridică receptorul la ureche.

– Da? întrebă scurt.

– Am noutăţi, spuse o voce familiară de pe Brooklyn.

Simţi cum îl inundă un val brusc de adrenalină şi aruncă o privire rapidă în jur, să se asigure că nici un servitor nu era acolo; sistemul special de protecţie pe care îl montase ar fi împiedicat pe oricine care ar fi ridicat un receptor la altă extensie din apartament să asculte. Orice s-ar fi auzit era un zumzet neclar.

– Ţi-ai activat sistemul de parazitare? întrebă încet.

– Mda.

– Care sunt noutățile?

– Daliah Boralevi s-a mutat din locuința de pe Bond Street. Acum locuieşte pe Central Park West.

– Şi?

– A plecat în după-amiaza asta. Unul din oamenii mei a urmărit-o. S-a dus la un motel din Cape Cod.

Najib se înfurie brusc.

– Astea sunt noutăți la tine? zbieră el. Respiră adânc să se calmeze. Credeam că ai primit instrucțiuni să mă anunți despre orice călătorie sau vacanță *speciale.* Mai ales în străinătate.

– De-asta am sunat. Vocea de la celălalt capăt al firului părea jignită. Zboară spre Israel peste o săptămână.

Najib deveni subit alert.

– Israel, ai spus? Surpriza i se simțea în voce.

– Exact. Se duce la nunta fratelui ei. Pare o ocazie specială în familie. Am... am programul ei de călătorie, dacă te interesează.

– Mă interesează, spuse Najib. Ascultă şi, cu toate că interlocutorul său nu-l putea vedea, clătină din cap a aprobare din când în când. Cum ai aflat toate astea? întrebă.

– De la secretara impresarei ei. Arată ca un cățeluş, dar ai fi surprins să afli ce poate spune tipa asta unui bărbat care apasă pe butoanele potrivite.

Najib se puse imediat în gardă.

– Ce i-ai spus?

– Practic nimic. Bărbatul râse răguşit. Nici n-am avut nevoie, individa crede că sunt reporter la una din fițuicile alea de scandal.

– Bine, încuviință din nou Najib. Dacă se mai iveşte ceva, sună-mă şi pune-mă la curent. Presupun că ai primit cecul pentru serviciile tale pe ultima lună?

– Mda, l-am primit.

– Luna asta o să ai un bonus.

Şi cu asta Najib închise.

Toate astea fuseseră cu câteva ore în urmă şi el sunase la gazdele dineului la care trebuia să meargă şi se scuzase politicos că trebuie să renunţe în ultimul minut. Apoi venise aici, în sala de conferinţe de la etajul al treilea al cvadruplexului şi privise casetele video. Petrecuse aproape două ore cufundat în gânduri, măcinând argumentele pro şi contra pentru răzbunarea sa.

Ce îl surprindea era faptul că acum, când sosise momentul revanşei, se simţea ciudat de îndepărtat de toată povestea asta. Crezuse întotdeauna că se va simţi ameţit de triumf când va sosi în sfârşit momentul răzbunării. De ani de zile gândul acestei răzbunări fusese cel care-l menţinuse în acţiune, îi hrănise ambiţiile şi îi dictase fiecare mişcare. Dar acum? Acum numai era atât de sigur că mai dorea asta. Trecutul părea deodată foarte îndepărtat, ca aparţinând unei alte persoane, la fel de distant ca trăsăturile estompate ale lui Iffat, de câte ori încerca să le recompună în memorie.

Ciudat cum trecerea timpului joacă feste minţii oamenilor. Lucruri şi fapte ce păreau odată importante păreau să se topească inconsecvente, în timpă ce altele, noi, le luau locul. Fusese o vreme când crezuse că dorinţa de răzbunare va fi cu el toată viaţa şi îi va ghida fiecare mişcare, dar acum nu mai era aşa. Şi totuşi, era prins prin legământul de răzbunare şi prin jurământul pe care i-l făcuse lui Abdullah şi ştia că n-avea cum să iasă din capcană.

Ca la comandă, telefonul sună din nou. Privi la panoul de comandă de pe braţul canapelei. Era din nou linia lui personală, cea pe care îl căutase detectivul. Ridică receptorul şi activă dispozitivul de protecţie.

– Da?

– *Allah Akbar,* îl salută scurt o voce îndepărtată. Dumnezeu e mare. Vocea lui Abdullah pluti prin firele de lungă distanţă, distorsionată şi mai mult de dispozitivul de protecţie.

Najib simți brusc ace de gheață pe spinare. Faptul că Abdullah îl sunase atât de repede după detectiv, nu putea fi o simplă coincidență.

– Nu pari încântat să mă auzi, îi spuse cu reproş Abdullah după o pauză lungă.

– E întotdeauna o plăcere pentru mine să te aud, unchiule, replică automat Najib. Cu ce te pot ajuta?

– Am fost surprins că nu m-ai contactat deja. Credeam că ai veşti pentru mine.

Najib privi ecranele mute. Acum înțelegea la ce făcea aluzie Abdullah. Cumva, prin spioni sau altfel, reuşise să afle de telefonul detectivului.

– D-da, spuse încet. De fapt, tocmai mă pregăteam să te sun.

– Sper. Nu mi-ar place să aflu că ai devenit moale după toți anii ăştia.

– De unde ai aflat?

– Am sursele mele, îi replică vag Abdullah. Se opri şi întrebă, accentuând: Nu te-ai răzgândit?

– N-nu. Bineînțeles că nu.

– Mă bucur să aud asta. Nu-mi plac bărbații care îşi nesocotesc jurămintele de sânge. Cred că n-ai uitat ce se întâmplă cu cei care mă trădează? Lăsă amenințarea să plutească, apoi telefonul muri în mâna lui Najib. Acesta puse receptorul jos fără să privească la panoul de comandă. Privi în gol spre ecranele televizoarelor.

Pe ecrane, fețele cu care se familiarizase de-acum păreau că-şi bat joc de el.

Najib al-Ameer, omul al cărui nume era sinonim cu bogăția, care putea provoca singur cutremure pe Wall Street, omul care primea preşedinți şi prim-miniştri pe bordul yahtului său, a cărui putere era atât de mare încât o singură înclinare a capului său putea avea repercusiuni internaționale, era cuprins de o sudoare rece. Simțea mai mult decât cuvenitul respect pentru Abdullah.

Din ce în ce mai mult, relația cu unchiul său îl înspăimânta.

Avea picioarele înțepenite şi ochii înceţoşaţi când intră în Cape. Condusese drept până aici, oprindu-se o singură dată, la Groton, să pună benzină; dintr-un impuls făcu o a doua oprire la câțiva kilometri de motelul lui Inge, la un magazin deschis non-stop, între Truro şi North Truro, pe Şoseaua 6. Scoase din frigiderul imens două sticle de Moët şi aşteptă ca vânzătorul să se smulgă de lângă maşina de scris portabilă, la care bătea în spatele tejghelei. Zâmbi automat când el se ridică şi împinse sticlele spre el.

El le trecu peste maşina de înregistrat şi o privi.

– Face... Cuvintele i se opriră în gât în momentul în care uluirea i se instală pe față. Iisuse Cristoase! exclamă încet printre buze. Eşti Daliah Boralevi, actrița!

Daliah încuviință.

– Aşa e. Îşi scutură capul, dându-şi părul negru pe spate.

– Ei, să fiu al naibii! Clătină din cap neîncrezător. Tocmai am văzut reluarea de la „A avea şi a păstra" la televizor, duminică seară. Cred că a fost a zecea oară când l-am văzut. Scena ciocnirii din final nu încetează să mă înfioare. Ştii, scena în care te faci praf când maşina ta se ciocneşte de baricadele poliției? E ceva cu totul special.

– Chiar ai văzut filmul de zece ori?

– Cel puțin. Zâmbi dezarmant. Prima dată a fost când a apărut prima oară, dar, ca să fiu sincer, după a şaptea oară am pierdut numărul. Chicoti. Nici n-ai crede ce pasiune făcusem pentru tine. Mai ții minte posterul ăla cu tine în costum de baie?

Ea dădu din cap.

– Ei bine, am cumpărat unul şi l-am lipit în casa fraternității. Fata cu care ieşeam atunci n-a apreciat chestia asta nici un pic.

Ea îi zâmbi. Cu siguranță că era într-o fraternitate, se gândi. Avea statura impozantă şi privirea curată a unui sportiv de campus.

– Eşti mijlocaş la Harvard, încercă ea să ghicească.

El clătină din cap.

– *Am fost* fundaş la Brown. Apoi mi-am făcut praf rotula şi adio echipă, cariera mea strălucită de sportiv s-a sfârşit. Pocni din degete. Chiar aşa. Apoi ridică din umeri şi zâmbi. De vreme ce singurul lucru pe care îl doream cu adevărat în afară să bat mingea a fost să scriu romane, m-am trezit într-o zi în campus uitându-mă în jurul meu şi întrebându-mă ce naiba caut acolo. De asta mă aflu acum aici, într-o slujbă fără perspective. M-am oprit să scriu marele roman american.

Ea îl privi mai de aproape. Nu arăta a scriitor sau a casier la magazin – ori cum ar trebui aceştia să arate. Cu părul lui blond creț, dinții ca reclama la pastă de dinți şi tenul pistruiat ar fi putut fi un surfer din California, rătăcit la 3.000 de kilometri mai la nord.

– Locuieşti aici, la Cape? întrebă el.

Ea încuviință.

– Să-ți spun ceva. Eu termin în circa patruzeci şi cinci de minute. Ce-ai zice să cobori de pe piedestal şi să te amesteci cu noi, oamenii de rând? Ştiu cea mai grozavă cârciumioară pe care turiştii încă n-au descoperit-o şi unde homarii cântăresc două kile fiecare.

– Îmi pare rău, dar sunt pe drum de jumătate de zi. Clătină din cap. Sună tentant, totuşi.

– Atunci, mâine?

Fu surprinsă să descopere că lua în considerare invitația lui. În mod normal, ar fi fost neimaginabil. O stea nu se amestecă pur şi simplu cu fanii ei; asta însemna să cauți bucluc. Lumea era plină de nebuni. Dar el părea sincer drăguț şi arăta bine, în felul lui sportiv. Cu un ten ca ăsta, bărbia pătrată şi cu ochii albaştri mari, de copil, nu putea fi un om rău. Pe de altă parte, în afară de Inge,

nu avea pe nimeni aici. Îi trecu prin cap că a avea un bărbat lângă ea n-ar fi o idee aşa de rea. Poate cea mai bună metodă să se lepede de Jerome era să toarne jar peste foc.

Zâmbi.

– O să mă mai gândesc.

– Te sun.

La naiba, se gândi ea şi dădu din cap.

– Stau la Motelul Sou'westerner. Îl găseşti în carte. Întreabă de mine.

El rânji.

– A propos, numele meu e Clyde. Clyde Woolery. Îi întinse mâna peste tejghea şi ea i-o întinse. Mâna lui era fermă şi puternică.

Îl privi cum pune sticlele într-o pungă maro de hârtie şi strecoară între ele o bucată de carton, ca să nu se ciocnească. I le întinse apoi şi zâmbi.

– Încă nu ţi-am plătit şampania. Privi către casă. Câţi îţi datorez?

El râse şi dădu din mână.

– Lasă. O să bat ca greşeală. Când se va face inventarul se va înregistra ca pierdere. Nu dau nimic din buzunarul meu.

– Mulţumesc, Clyde Woolery. Îţi rămân datoare.

E ridică din umeri.

– N-ai pentru ce. Te sun mâine după-amiază.

– OK. Îşi flutură degetele. Bye-bye.

Ieşi afară şi se îndreptă spre maşină, iar aerul nopţii era rece şi mirosea a sare, iar din depărtare se auzea mugetul surd al valurilor. Era bine să fii departe de cursa de şoareci. O săptămână departe de lume va face minuni.

Aşeză punga pe scaunul de lângă ea şi mai privi o dată magazinul în timp ce pornea motorul. În spatele vitrinei bine luminate, îl văzu pe Clyde deja aplecat asupra micii lui maşini de scris Smith Corona şi asta o făcu să se simtă bine. Poate că va ieşi cu el, chiar şi dacă va fi

numai pentru un pahar. Cel puțin nu o urmărea din ușă ca pe o creatură coborâtă dintr-un OZN, cum se întâmpla de obicei când era recunoscută. Nici, Slavă Domnului, nu fusese atât de stupid încât să-i ceară un autograf.

Atunci el ridică privirea şi îi făcu semn cu mâna. Ea îi răspunse, întoarse maşina şi porni cu un scrâşnet de cauciucuri.

Zâmbi diabolic în sinea ei. Ce naiba, asta era vacanța ei. Ar putea să se distreze şi ea.

Privi la dreapta şi la stânga. Nu era nici o lumină pe şosea cât vedeai cu ochii. Apăsă cu piciorul pe accelerator şi țâşni ca şi când o aştepta o linie de sosire în josul şoselei, la motel.

Daliah strecură Cutlass-ul închiriat în parcare chiar în momentul în care luna strălucitoare apăru dintre nori şi polei căsuțele motelului într-o lumină argintie. Motelul era modest, cu căsuțe cenuşii, dar era mai mult decât onorabil pentru dimensiunea lui şi compensa prin faptul că ocupa opt acri întregi chiar la marginea oceanului.

În clipa în care opri motorul, o văzu pe Inge ridicând perdeaua cu floricele şi privind afară. În câteva secunde uşa de la intrarea casei manageriale se trântea de perete şi Inge zbura afară, cu un dulău uriaş auriu pe urmele ei. În ciuda vârstei sale, Inge tot se mai mişca repede ca o zvârlugă şi părea mai înaltă şi mai tânără decât era de fapt, cu părul ei alb ca zăpada, buclat şi aranjat în jurul capului ca nişte cârnăciori într-o măcelărie din Germania ei natală. Purta un capot de bumbac şi papuci de pânză albă cu tocul jos.

Imediat cum Daliah ieşi din maşină, Inge se aruncă spre ea, cu brațele deschise.

Energia lui Inge era în contradicție cu vârsta ei. Era antiteza celor optzeci şi patru de ani pe care îi avea. Cei care o întâlneau, erau intimidați imediat şi aveau tendința să uite vârsta ei avansată şi proporțiile ei micşorate. Avea

în ea o strălucire interioară şi un suflu de viaţă energică, copleşitoare, pe care cei mai mulţi de vârsta ei le pierduseră de mult. Faţa îi era brăzdată de o reţea de riduri fine, dar pielea îi sclipea într-o nuanţă roz sănătoasă, iar ochii încă aveau albeaţa de porţelan centrată de irişii albaştri ca floarea de in. Ar fi putut fi ochii unui copil. Era iute şi la picior şi la minte şi avea replici gata pe limbă pentru comentariile oricui, totuşi temperamentul ei era îmblânzit de un cald simţ al umorului şi de o inimă iubitoare. În mod clar nici vârsta şi nici faptul că trăise pe trei continente şi trebuise să-şi înceapă viaţa de la zero de mai mult de două ori nu o putuseră învinge pe Inge. Era mai mult decât o supravieţuitoare; indiferent unde se afla, ea părea să se adapteze magnific.

– Daliah! *Liebchen!* strigă Inge, agăţându-se de ea mai strâns ca o geamănă siameză. Sunt aşa de bucuroasă că ai putut veni! A trecut atâta, atâta timp!

Ca să nu rămână mai prejos, câinele sări în două labe, îşi puse labele enorme pe umerii lui Daliah şi le linse pe amândouă femeile pe faţă, cu zgomot.

Daliah încercă să-şi ferească faţa.

– Jos, Happy, râse ea. Jos, cătel, jos!

Happy ascultă şi se culcă la picioarele lor. Privi în sus cu adoraţie, cu un rânjet uriaş şi limba atârnându-i.

Inge o prinse de braţe pe Daliah.

– E totul în regulă? întrebă îngrijorată. Păreai necăjită la telefon.

– Nu e nimic serios, Inge.

Inge o privi cu ochi neliniştiţi.

– Ghicesc întotdeauna după vocea ta când lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie.

– Nu e nimic capital, o asigură Daliah. Serios.

– Nu trebuie să fie capital. Uneori lucrurile pot fi supărătoare oricum ar fi ele.

– Îţi promit că-ţi spun totul mai târziu. Daliah o sărută pe Inge pe buze. Arăţi minunat! îi spuse, dându-se înapoi.

Lasă-mă să mă uit la tine! Locul ăsta trebuie să fie o fântână a tinereții! N-ai îmbătrânit nici măcar cu o zi!

– Daliah, minți de îngheață apele, declară Inge. Știi că am șaptezeci și nouă de ani și așa și arăt. Dar păru încântată.

– Acum tu minți de-ngheață apele, o acuză Daliah amuzată. Întâmplător știu din surse de încredere că ai optzeci și patru și vei împlini optzeci și cinci pe trei septembrie.

Inge își ridică nasul în aer.

– Asta dovedește că ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbea oala.

– De ce ar fi trebuit să-mi bag nasul? Am zilele de naștere ale tuturor notate în carnetul meu, spuse Daliah. Mama mi-a dat informația și ea nu se înșeală niciodată la lucruri din astea.

Ochii lui Inge alunecară într-o parte.

– Daliah, chiar și mama ta mai poate încurca uneori datele, spuse arțăgoasă.

Daliah fu sustrasă de la discuție de mișcările nerăbdătoare ale lui Happy. Când ea nu reacționă, acesta lătră de două ori ca să-i atragă atenția. Îl privi. Coada lui răsucită măturа rapid praful dintr-o parte în alta.

– OK, OK, spuse cu afecțiune. Se aplecă spre el și îl mângâie. Mirosea a câine și a pudră parfumată de purici. Ai avut grijă de Inge? îl întrebă încet.

Câinele plecă botul să asculte și îi oferi limba lui enormă. Ea i-o strânse solemn. Apoi se ridică, își scoase imensa sacoșă Vuiton din mașină și trânti portiera.

Inge abandonă prudentă subiectul vârstei.

– Căsuța ta obișnuită e disponibilă, îi spuse lui Daliah în timp ce se îndreptau spre biroul manageri. N-o închiriez niciodată.

– Știi că nu e nevoie să faci asta.

– Sigur că *nu e nevoie,* spuse iritată Inge, dar așa vreau eu. Îmi place s-o țin pregătită în caz că mă vizitezi

pe neașteptate. Tocmai am zugrăvit-o și am cusut niște perdele noi și așternuturi de pat. Sunt toate bleu, cum îți plac ție.

Daliah privi în jur spre căsuțele scăldate în lumina lunii. În afara celei în care stătuse ea întotdeauna, fiecare avea câte o mașină parcată alături. Încă nu era Memorial Day, dar o mulțime de turiști profitaseră mai devreme de ocazie.

– Nu trebuia s-o ții liberă numai pentru mine, Inge. Știu că ai fi putut s-o închiriezi. Aș fi fost mulțumită să dorm pe canapeaua extensibilă din spatele biroului.

Inge ridică din umeri.

– Ce contează dacă închiriez toate căsuțele sau păstrez una pentru tine? Sunt femeie bătrână, n-am nevoie de prea mulți bani. Am mai mult decât pot cheltui.

– Nimeni n-are mai mulți bani decât poate cheltui, spuse Daliah.

Inge o privi țeapănă.

– Când o să ajungi la vârsta mea, așa o să simți, crede-mă. Ce să cumperi? Haine? Sunt toate făcute pentru femei mai tinere. Veselă? Am așa de multă, că nu mai știu unde să o pun în bucătărie. Bijuterii? Nu port niciodată nimic, cu excepția a ce mi-ai dăruit tu. O mașină nouă? Nu mai pot conduce. Nu vor să-mi reînnoiască permisul. Inge deschise prima ușă, apoi pe a doua, interioară, de la căsuța managerială.

Daliah o urmă înăuntru. Ținu ușa deschisă pentru Happy, dar acesta preferă să rămână afară. Tocmai era preocupat să-și ridice piciorul în dreptul tufișului preferat.

– Îți dau cheia și te conduc apoi către bungalow-ul tău, spuse Inge. Totul e așa cum ai lăsat. Otha a făcut curățenie de dimineață. Se întinse în spatele tejghelei și pescui cheia din despărțitura ei. Știu că vrei să te cureți după drum. Până termini, îți fac ceva de mâncare.

Visătoare, Daliah răsucea un suport de cărți poștale, privind scenele strălucitoare cu Cape Cod cum i se învârteau în față. Clătină din cap.

– Nu te deranja. E târziu şi nu vreau să îți stric programul de culcare.

– Nu e nici un deranj, declară Inge. Şi de fapt îmi place să mă culc târziu. Problema e că de obicei n-am de ce n-o fac. Turiştii sunt la restaurant sau s-au dus să danseze şi n-am cu cine vorbi. Dacă dau drumul la televizor, toate filmele de la orele astea sunt unele pe care le-am văzut deja. Îi întinse cheia lui Daliah. Du-te şi te spală. În jumătate de oră îți fac un Kaiserschmarnn.

– Favoritul meu, zâmbi Daliah şi o îmbrățişă. Nu uiți niciodată.

– Bineînțeles că nu uit, spuse Inge exasperată, cu safire în ochi. Oi fi eu bătrână, dar creierul încă nu mi-a ieşit la pensie.

Daliah se răsfăță visătoare sub duş. Şiroaie de apă fierbinte îi şiroiau pe trup. Valuri de abur se ridicară şi-o învăluiră. Oftă încântată. După toate orele în maşină, masajul apei era înviorător.

După mai mult de un sfert de oră, degetele îi erau atât de zbârcite de apă încât arăta de parcă ar fi spălat vase toată ziua şi ştiu că era timpul să iasă de sub duş. Pierduse noțiunea timpului sub căderea monotonă a apei.

Încordându-se, opri apa caldă şi dădu drumul la cea rece, stând sub valul brusc de gheață. Se forță să îndure două minute întregi. Când opri apa, dinții îi clănțăneau, dar se simțea complet reîntinerită şi vioaie. Tratamentul cu apă rece funcționa întotdeauna. Se simți ca trezită după un somn lung, odihnitor.

Trase perdeaua de plastic şi se întinse după prosopul uriaş de baie cu dungi albastre. Se şterse energic şi se înfăşură în prosop. Îşi răsuci un al doilea prosop ca turban în jurul părului ud. Părul putea să mai aştepte. O să se ocupe de el mai târziu, poate chiar mâine. Acum, că îşi revenise din oboseala drumului, n-o interesa decât să petreacă puțin timp cu Inge.

Aruncă o privire ceasului deşteptător Hermis pe care îl purta cu ea în toate călătoriile. Incredibil, era deja unsprezece şi jumătate.

Începu să se mişte mai repede. Se strecură într-o pereche de pantaloni scurţi de mătase, îşi trase o bluză asortată şi se încălţă cu tenişii ei preferaţi. Apoi, cu părul tot strâns în turban, alergă la căsuţa managerială, oprindu-se la maşină să ia sticlele de şampanie de care aproape uitase.

Inge terminase deja de pus masa şi mirosea a prăjitură coaptă, amestecată cu aroma siropului de zmeură. Happy era în alertă, păstrând o distanţă respectabilă de cuptor, dar neluându-şi ochii o clipă de la el. Saliva i se scurgea prin colţurile gurii.

Inge se întoarse de la aragaz şi agită prin aer o lingură unsă de sirop de zmeură.

– Ai venit exact la timp, strigă ea. Am făcut deja Kaiserschmarnn şi se coace în cuptor.

– Am adus şampanie. Daliah se apropie de Inge şi întinse punga. Am uitat de ea şi am lăsat-o în maşină. Probabil că s-a încălzit.

Inge pipăi în pungă şi clătină din cap.

– Sticlele sunt încă reci, dar le pun într-un vas cu apă şi gheaţă imediat. Zâmbi. Şampanie cu Kaiserschmarnn. Mă răsfeţi, Daliah. De câte ori vii mă faci să mă simt ca o împărăteasă.

În timp ce mâncau, Daliah o puse pe Inge la curent cu cearta dintre ea şi Jerome. Cheful îi pierise şi se uita la mâncare fără poftă, abia atingând omleta apetisantă pe care Inge o preparase aproape perfect. Era dulce şi pufoasă, pudrată cu un strat alb de zahăr şi servită cu siropul gros de zmeură pe care Inge îl făcea în casă. Bucată cu bucată ea îl hrăni pe Happy, care mestecă fericit pe podea.

Chiar şi Inge ignoră mâncarea. Pe fața ei de obicei plină de viață era o expresie îndoliată şi părea gata să plângă.

După un timp, Daliah nu mai suportă s-o vadă aşa.

– Arăți de parcă s-a prăbuşit lumea, spuse ea. Te rog, nu fi aşa de tristă.

– Nu mă pot abține, clipi Inge repede. Văd că suferi şi asta mă face să sufăr şi eu.

– Cum ar spune Patsy, „e doar un moment trecător", spuse Daliah cu blândețe, dar zâmbetul era trist. Va dura un timp, dar probabil că voi reuşi să trec peste asta.

– Nu vreau decât să fii fericită, pufni Inge. Nu cer prea mult, nu-i aşa?

– Mi-e teamă că, uneori, da. Ochii lui Daliah erau umezi. Dar nu te teme, o să-mi revin. Faptul că sunt evreică mă ajută. Râse uşor. Indiferent ce s-a abătut asupra noastră, am căzut întotdeauna în picioare.

– Mai devreme sau mai târziu vei întâlni omul potrivit.

– Poate. Vocea lui Daliah crescu uşor, în timp ce o privi în ochi pe Inge. Şi, totuşi, poate că nu. Sunt multe femei care reuşesc, dar sunt şi destule fete bătrâne care...

Văzu tresărirea lui Inge şi se simți ca pălmuită şi se opri brusc. Înțelese subit. Trecu un moment ce păru o eternitate. Daliah îşi muşcă buza.

– Îmi pare rău, Inge, spuse simțindu-se nenorocită, cu un sentiment copleşitor de vinovăție. Se încruntă supărată şi clătină din cap. N-am vrut să spun...

Urmă o pauză stânjenitoare. După o clipă, Inge zâmbi şi apucă de picior cupa de şampanie.

– Ştiu că n-ai vrut, spuse blând. Hai să uităm totul, da?

Daliah dădu din cap. Era mai mult decât fericită s-o facă. Dar subiectul deschis pluti ca un spirit rău peste masă.

Inge nu găsise niciodată bărbatul potrivit; ba mai mult, nu găsise nici măcar unul nepotrivit. Unii oameni păreau sortiți să treacă prin viață singuri şi Inge era unul din ei. Nu se plânsese niciodată de asta şi îşi păstrase toate

gândurile privind acest subiect pentru ea, dar acum Daliah, în nenorocirea ei, îl adusese fără să vrea în discuție.

La naiba! se gândi Daliah nefericită. De ce trebuia să mă ia gura pe dinainte? O iubesc pe Inge. N-am vrut s-o rănesc, e ultimul lucru pe care mi l-aş dori.

– Se face târziu, spuse Inge în final. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Fugi şi culcă-te. O să mai vorbim mâine.

Daliah încuviință, o sărută şi plecă nefericită spre cabina ei.

Dimineața, Otha preluă biroul, iar Daliah şi Inge se plimbară pe plajă. Clyde Woolery sună după-masă, chiar după ce terminară prânzul.

– Ți-aminteşti de mine? întrebă după ce Inge îi dădu receptorul lui Daliah. Casierul de la magazin?

– Şi scriitorul în devenire, sigur că da, spuse ea cu căldură. Ce mai faci?

– Viața e anostă, anostă, anostă. Speram să mă scoți tu din dulapul de păpuşi prăfuite.

– Nu poate fi aşa rău să scrii, râse ea. Şi e linişte acolo, nu anost.

– Uneori mă întreb şi eu. Rămâne valabilă întâlnirea noastră?

Ea râse.

– Mă faci să mă simt ca o şcolăriță inocentă. Dar e în regulă, mi-ar face plăcere.

– La şapte îți convine? Nu uita, aici nu e New York. Aici se trag obloanele la unşe' seara.

– La şapte e bine.

– Şi nu te îmbrăca oficial. Pune-ți ceva cât mai comod.

Ea râse.

– O să-ți pară rău.

– Mă îndoiesc, râse şi el. Vin să te iau de la motel. Şi nu-ți face griji, locul la care mă gândesc e atât de retras, încât ar fi un miracol să te recunoască cineva.

Daliah zâmbi în receptor. Părea aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Din partea opusă a camerei, Inge o privi cum închide telefonul. Se mutase special ca să nu asculte ce vorbeau, dar era moartă de curiozitate.

– Părea un tânăr foarte drăguț după voce, spuse ea. Foarte politicos.

– Dacă ăsta-i felul tău de a pescui informații, atunci să știi că sunt familiarizată cu astfel de metode, Inge.

– Nu trebuie să fii obraznică, Daliah, spuse Inge solemnă. Dacă vrei să ai secrete față de mine, în regulă. Pentru informarea ta am o groază de alte lucruri de care să mă ocup. Îşi făcu de lucru cu nişte cratițe şi farfurii în chiuvetă.

Daliah se apropie şi o privi pe Inge cum freca o tigaie. Inge pretinse că n-o observă, dar după un timp începu să-i arunce câte o privire furişă.

– Bine, Inge, râse Daliah, o să-ți spun ce vrei să ştii. Nu trebuie să-mi pregăteşti cina, fiindcă vine să mă ia la plimbare.

Inge îşi modifică uşor atitudinea. Abandonă tigaia şi începu să aşeze cratițele la loc.

– O să-ți facă bine, spuse ea dând din cap.

– Şi eu cred la fel. Deci nu trebuie să mă aştepți.

– Nici n-aveam de gând, pufni Inge.

– Şi nu trebuie să te îngrijorezi dacă o să vin foarte târziu. E doar o întâlnire inocentă.

Inge o privi severă.

– Eşti fetiță mare acum, Daliah. Nu trebuie să-ți spun eu ce să faci şi ce să nu faci.

Daliah petrecu restul după-amiezei făcându-i baie lui Happy, ajutând-o pe Inge la birou şi bând şampanie şi Campari în timp ce se pregătea să iasă. Clyde îi spusese să se îmbrace „comod" şi dădu un sens personal acestui termen. Nu făcu nimic cu părul, ci doar îl dădu pe tot într-o parte şi îl legă; arăta ca o coadă grea de ponei atârnându-i

într-o parte a capului. Îşi puse cea mai preţioasă pereche de blugi Levi's decoloraţi, cu găuri mari în dreptul genunchilor, o cămaşă bărbătească largă, de un roşu închis, strălucitor, cu modele albastre şi galbene. Când îl auzi pe Clyde parcând punctual maşina afară, apucă în grabă primele accesorii care îi căzură în mână. Zburând spre uşă şi le puse, fără să observe nepotrivirea alegerii lor – o centură împletită cu cataramă din aur de optsprezece karate, pe care şi-o lăsă largă în jurul şoldurilor şi o pereche de cercei în formă de lacrimă de cincizeci de mii de dolari, cu rubine şi diamante montate în aur galben, pe care Jerome i-i cumpărase de la Bulgari cu mai mult de trei ani în urmă.

Zărind-o, Clyde, sări din maşină şi se îndreptă spre portiera pasagerului. Era un jeep militar vechi şi nici chiar straturile multiple de vopsea olive nu putuseră ascunde locurile unde fuseseră pictate stelele armatei. Acestea nu fuseseră curăţate şi ieşeau uşor în relief.

Ea făcu o piruetă în drum spre maşină.

– Cum arăt?

El râncji.

– Fantastic, spuse. Apoi fluieră încet. Alea sunt rubine adevărate?

Daliah îi aruncă una din privirile ei de „vino-ţi în fire" şi se aruncă în jeep cu o mişcare expertă.

– Ai făcut asta de parcă ai fi petrecut o viaţă întreagă în jeep.

– Ei, de fapt nu chiar o viaţă întreagă. Doar turul de onoare în armata israeliană. Aşteptă ca el să urce lângă ea. Deci unde mergem?

– Depinde de ce ai chef. Cum îţi sună o friptură şi homar? O privi întrebător.

Ea zâmbi.

– Îmi sună bine.

– În regulă. Apăsă pe accelerator şi întoarse jeep-ul practic dintr-o singură mişcare. Am cumpărat două cotlete, doi homari şi am furat nişte şampanie. Am şi

lemne de foc. De vreme ce e o seară neobişnuit de plăcută, ce-ai zice de un picnic pe plajă?

Ea îi zâmbi.

– Sună minunat.

Sunetul telefonului străbătu valurile de somn şi o trezi. Cu ochii închişi, ea pipăi după receptor, îl găsi într-un final, după ce răsturnă ceasul deşteptător şi mormăi:

– Alo?

– Prânzul e gata în jumătate de oră! Era Inge, iar vocea îi părea atât de tare şi de veselă, că l-ar fi trezit şi pe Dracula în plină zi.

Daliah îndepărtă receptorul de ureche. Se încruntă.

– Vrei să spui micul dejun? mârâi ea.

– Vreau să spun prânzul, replică Inge. De obicei la unu jumătate' după-masă luăm prânzul, nu micul dejun. Şi acum e ora unu.

– Unu după-am... Ochii lui Daliah se deschiseră brusc şi ea se ridică trează de-a binelea. Îndreptă ceasul deşteptător şi îl privi. Inge nu glumea. Era ora unu, într-adevăr. Şi în spatele draperiilor trase soarele strălucea din plin.

– Ce vreau să ştiu, întrebă Inge, e dacă să-ți aduc prânzul pe tavă sau vii tu aici?

– Vin acolo, spuse Daliah, azvârlindu-şi picioarele peste marginea patului. Dă-mi cinci minute. Închise şi se sculă dintr-o dată. Gemu şi îşi duse mâna la frunte. Parcă cineva o înțepa cu ace de gheață. Ceea ce Clyde nu-i spusese era că avea *două* sticle mari de Taittinger – *şi* un termos gata preparat de margarita cu gheață. Şi, cumva, ei doi reuşiseră să le bea până la ultima picătură.

Intră în baia mică, se privi în oglindă cu oroare şi înghiți repede patru aspirine. După ce îşi aruncă pumni de apă rece pe față şi făcu gargară cu Listerină, reuşi să se îmbrace cu ce găsi mai repede şi păşi afară. Soarele era atât de strălucitor, că trebui să-şi acopere ochii cu mâna.

Inge se învârtea prin bucătărie, veselă, ca unul din piticii lui Disney.

– Ți-am făcut o ceaşcă de cafea proaspătă, dar am şi ceai, dacă vrei. Prânzul nu e încă gata.

– Aştept. Inge îi puse în față o ceaşcă aburindă de cafea. Stătu o clipă cu o mână pe şold, privind-o pe Daliah, dar Daliah o ignoră şi turnă o linguriță de frişcă în cafea. Ştia că Inge aşteaptă să-i povestească totul, dar n-avea chef să vorbească, cel puțin nu până i se oprea ciocanul care-i bătea în cap.

– A propos, ai avut un telefon, spuse Inge neglijent şi se îndreptă spre chiuvetă. Era Jerome şi a insistat să vorbească cu tine. I-am spus s-o lase baltă, dar a zis că mai sună.

Daliah îşi arătă dinții.

– De ce nu mă lasă o dată în pace!

– Dacă vrei, pot să-l expediez, dar ar fi mai bine să-i spui chiar tu că nu mai vrei să vorbeşti cu el; pe mine nu mă ascultă, poate o să înțeleagă de la tine.

– Mă îndoiesc. Daliah suflă în cafea, dar, înainte să apuce să bea prima înghițitură, telefonul țârâi din nou. Sunetul îi zbârnâi direct în cap.

Inge se duse să răspundă.

– Daliah, e Jerome, o chemă ea, cu mâna acoperind receptorul.

Daliah se răsuci cu scaunul, cu fața strălucind de mânie.

– Bine, bine! spuse supărată.

Inge îi aduse telefonul şi ea ridică receptorul încet.

– Da, spuse încruntată.

– Daliah! El părea bine dispus şi uşurat totodată. Ce bine să-ți aud vocea!

– Aş vrea să pot spune şi eu la fel.

Fu o pauză, iar când el vorbi din nou, vocea îi era plină de reproş.

– Aş vrea să nu încerci să mă eviți la modul ăsta. Am numai la tot oraşul să aflu noul tău număr, dar nimeni n-a vrut să mi-l dea. Sunt încă în Franța şi nici nu ştii câtă bătaie de cap mi-ai dat cu toate astea. Dacă nu m-aş fi gândit că te-ai dus la Inge, nu te-aş fi găsit niciodată. Nu era nevoie să te ascunzi, să ştii.

– Cine spune că mă ascund? Ai dat de mine, nu?

– Iar începi! Sincer nu-mi dau seama ce te-a apucat. Te porți foarte ciudat.

– Cum vrei să mă port? spuse ea aspru. Vrei să prelind că totul e în regulă şi să ne pupăm la împăcare?

– Aş vrea să nu te porți aşa, asta e tot. Exasperarea se făcu simțită în vocea lui. Nu aşa te cunosc eu, Daliah.

– Nici eu nu mă cunosc aşa, replică ea. Să mă las rănită în felul ăsta e ceva cu totul nou pentru mine. Vocea i se ascuți brusc. Acum soarele străluceşte şi câinele are nevoie de o plimbare pe plajă. De ce nu spui odată ce-ai de spus? În felul ăsta n-o să trebuiască să ne ciondănim toată ziua.

El păru să n-o audă.

– Să ştii că m-ai pus într-o situație jenantă plecând în State aşa? N-am ştiut ce să le spun oamenilor. N-ar fi fost nici pe jumătate aşa de rău dacă „Satin Roşu" n-ar fi luat Palme d'Or, dar de vreme ce l-a luat, absența ta a fost mai mult decât evidentă. Dar presupun că deja ştii asta.

– De fapt am pierdut contactul. N-am ştiut că „Satin Roşu" a câştigat. Adăugă sec: Presupun că urmează să te felicit.

– Nu, tu eşti cea care trebuie felicitată. Performanța ta ne-a adus premiul. N-am fost deloc surprins că ai câştigat şi premiul pentru cea mai bună actriță. De vreme ce n-ai fost aici, am luat eu premiul pentru tine, dar acum nu ştiu unde să ți-l aduc.

– Va fi mult mai uşor să-l trimiți. Liniile aeriene sunt destul de bune în zilele noastre.

– Daliah. El se opri şi adăugă politicos: Trebuie să vorbim.

– Vorbim acum.

– Înțelegi ce vreau să spun.

– Nu, nu înțeleg. Am crezut că m-am făcut înțeleasă limpede. Folosești bani arabi, mă pierzi. Stop. Clar și succint.

El nu-și putu opri supărarea din voce.

– Ești o cățea nemernică, știi?

– Mersi. O iau ca pe un compliment.

– Ascultă, trebuie neapărat să te văd și să vorbim. Sunt sigur că dacă ne acordăm șansa, putem rezolva problema ca doi adulți.

– Poziția mea e limpede, Jerome.

Vocea lui se ridică peste trei octave.

– Vrei să mă asculți, ce dracu'? N-am acceptat nici un sfanț și nici n-am semnat încă nici un contract. Investitorii îmi mâncau din palmă, dar, după ce mi-ai făcut scandal, i-am amânat și încerc să găsesc altă alternativă de finanțare.

Ea ridică din sprâncene și clipi. Astea chiar erau noutăți. Pentru prima oară simți că se îmbunează un pic.

– Dar nici nu i-ai refuzat, nu-i așa? spuse prudentă. Nu-i așa?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Daliah, izbucni el. Trebuie să fii chiar așa de cusurgie?

– Nu sunt. Și poți să-mi spui oricum vrei, asta n-o să ducă nicăieri.

– În regulă, în regulă, spuse el în final și, din resemnarea vocii lui, ea știu că se lupta să nu-și piardă controlul. Jerome era mai rău ca majoritatea oamenilor când era prins în colț. Ascultă, ai fugit așa de repede că nici nu mi-ai dat ocazia să-ți explic cine sunt investitorii.

– Are vreo importanță? Mi-ai spus că sunt arabi. N-am nevoie să știu mai mult.

– Daliah, sunt frații Almoayyed, se luptă el să fie răbdător.

– Și?

– Și? Sunt acceptați oriunde! Vreau să spun că până și la Ascot, unde aleargă caii lor de curse și sunt totdea-

una bineveniți la Curtea Regală! Regina Elizabeta i-a invitat la Castelul Windsor.

– Știu cine sunt, spuse ea.

Și cine n-ar ști? se întrebă în sinea ei. Strălucitorii frați Almoayyed – Ali, Mohammed, Abdlatif și Said – care apăruseră pe neașteptate în timpul crizei petroliere din 1973 și cuceriseră lumea fără drept de apel. Se spunea că familia lor, care conducea unul din cele șase Emirate Arabe Unite, era printre cele mai puternice familii din Golful Persic. Mai târziu, cei patru frați, care erau inseparabili, deveniseră faimoși prin caii lor de curse formidabili și prin multiplele lor miliarde. De curând calul lor Steaua Deșertului câștigase atât Derby-ul Kentucky, cât și Cupa de Aur Ascot Grup 1.

Vocea lui Jerome scăzu la un ton confidențial, dar nu-și putu ascunde excitația.

– Ei bine, frații Almoayyed nu știu încă, dar B. Lawrence Craik și-a manifestat interesul în finanțarea filmului și am ceva speranțe și din partea lui Gio Monti.

Ea era sincer surprinsă. Astea erau vești încă și mai noi. Jerome fusese ocupat, evident.

Recent înnobilat, Sir B. Lawrence Craik era proprietarul Studiourilor Timberlake din Londra, unde mulți producători independenți își procesau filmele și își aranjau benzile sonore; el era, de asemenea, singurul proprietar al companiei de familie Craik Films, care producea, finanța și turna zece filme de valoare medie pe an.

Gio Monti, pe de altă parte, era mult mai faimos. Era Regele de necontestat de la Cinecitta, replica din Roma a Hollywood-ului. La fel de celebru pentru filmele lui din categoria B care îl făcuseră multimilionar, cât și pentru anii de concubinaj și apoi pentru căsătoria cu Daniela Zanini, bomba cu sâni mari a Italiei acum că averea îi era în siguranță, era în căutare de a se înfiltra în filmele de prima clasă. Și, mai mult, era dornic să ofere finanțare în schimbul unor contracte de distribuție pentru iubita lui.

– Aşa că, după cum vezi, îi am pe Craik şi pe Monti în rezervă şi pe fraţii Almoayyed la dispoziţie, îi explică Jerome cu încântare crescândă. Dacă trebuie, îi pot pune faţă în faţă.

– Asta înseamnă să te joci cu focul, ştii bine.

– O fac pentru tine.

– Jerome, te porţi ca un rahat, ştii asta? Dacă o făceai pentru mine, renunţai complet la fraţii Almoayyed.

– Ascultă, tot ce îţi cer e să vorbim între patru ochi. Nu e prea mult, sper.

– E foarte mult, Jerome.

– Atunci cer foarte mult. Bine. Ştiu că e foarte mult. Tot mai vrei să te duci în Israel pentru nunta fratelui tău?

– Da. Peste şase zile.

– Până atunci o să stai la Inge?

– Mă întorc în oraş cu o zi înainte.

– Să-ţi spun ceva. Ce-ar fi să-ţi schimbi programul de zbor şi să te opreşti la Paris? Doar pentru o zi? Ne-am putea întâlni să discutăm cum trebuie.

– Nu vreau să mă opresc la Paris. Dacă vrei aşa de mult să ne întâlnim, vino tu aici.

Fu o pauză lungă.

– Bine, aprobă el în final. Să văd ce pot face. Dar depinde dacă reuşesc să închei contractele de distribuţie pentru „Satin Roşu" până atunci. O să încerc.

Poate că încercase; şi, din nou, poate că n-o făcuse. Ea nu putu fi sigură. Contractele pentru „Satin Roşu" îl ţinură ocupat următoarele două zile; celelalte două de după le petrecu la Londra, încercând să-l prindă în mreje pe Sir B. Lawrence Craik, care nu părea prea încântat de dimensiunea bugetului proiectat. Apoi se duse la Roma unde Gio Monti îi ascultă propunerile şi se decise să se mai gândească. În final, hotărând că nu era bine să dea vrabia din mână pe cioara de pe gard, zbură în Arabia Saudită, să facă temenele fraţilor Almoayyed.

Timpul avea obiceiul să-ți scape printre degete. Când se scurgea a şasea zi, el se afla încă în Riad.

Iar Daliah plănuia să părăsească motelul din Cape în primele ore ale dimineții următoare.

Inge se sculase deja când Daliah se pregăti să plece. Avea un termos de cafea pregătit.

Să-l ai pe drum, spuse ea.

Eşti o bomboană, ştii asta? îi spuse cu afecțiune Daliah, sărutând-o.

Inge ridică din umeri şi o urmă afară, în parcare. Happy sărea voios lângă picioarele ei.

În ciuda jachetei, Daliah tremura. Era încă întuneric şi frig. Ceața umedă a mării plutea în aer, iar becurile de deasupra uşii de la intrare dădeau o lumină difuză. Aerul mirosea a sare. De cealaltă parte a dunelor de nisip, pescăruşii scoteau țipete ascuțite.

– O să-mi fie dor de tine, spuse Daliah când ajunseră la maşină. Se întoarse spre Inge şi zâmbi. Cum mă întorc, vin să mai stau câteva zile cu tine.

Inge păru încântată.

– Mi-ar place. Ochii îi erau umezi în lumina slabă şi ținu portiera, ca Daliah să se poată urca. Drum bun!

– O, sunt sigură că va fi un drum bun. Secretara lui Patsy a făcut toate aranjamentele şi a cumpărat chiar şi locul vecin cu al meu. Ca să fiu sigură că voi călători în intimitate completă.

– Asta e bine. Să ştii că sunt îngrijorată din cauza ta. Eşti celebră şi sunt o mulțime de nebuni în lumea asta. De câte ori deschid un ziar sau televizorul, aud de crime şi violență.

– Nu-ți mai face griji, zâmbi Daliah. Sunt bine izolată de restul omenirii. Nici nu mai trebuie să aştept pe aeroport. Cum ajung acolo, sunt escortată în sălile VIP. Oriunde călătoresc există totdeauna un reprezentant al liniilor aeriene care se ocupă de mine. Şi, în afară de

asta, ştiu cum să-mi port de grijă. Toate fetele din Israel ştiu. În glumă, luă o poziţie clasică de luptă.

Inge o privi fără să zâmbească. Îşi clătină capul.

– Tot sunt îngrijorată, spuse încăpăţânată.

– Asta e tot ce-mi lipseşte, râse Daliah. Două mame.

– Ei nu, o mamă şi, poate, o bunică. Sau un fel de bunică.

– Ce vrei să spui „un fel de bunică?" Daliah o îmbrăţişă şi o sărută pe amândoi obrajii. Întotdeauna te-am considerat bunica mea adevărată, spuse în şoaptă. Ştii asta.

– Ştiu. Inge zâmbi, se ridică pe vârfuri şi o sărută pe Daliah.

– Promit că data viitoare o să încerc să stau mai mult, spuse aceasta. Poate chiar două săptămâni.

– O să vedem. Ştiu că eşti foarte ocupată şi chiar o zi-două înseamnă foarte mult pentru mine. Când eşti bătrână, chiar şi o scurtă vizită e foarte importantă. Transmite-i mamei tale dragostea mea.

– Aşa o să fac, promise Daliah în timp ce Happy se gudura la picioarele ei. Se aplecă şi el o linse pe faţă. Să ai grijă de Inge, Happy. Se strecură în maşină şi o privi pe Inge. Mulţumesc încă o dată pentru ospitalitate. Şi nu mă privi aşa. Trânti portiera, lăsă geamul jos şi porni motorul. O să fie bine, spuse tare, ca să acopere zgomotul.

– Nu e asta, Daliah. Ştii, tot nu mi-ai spus nimic despre bărbatul ăla. Te-ai întâlnit de două ori cu el şi tot nu ştiu nimic.

– Ce să-ţi spun? ridică Daliah din umeri. A fost foarte drăguţ, am vorbit despre o groază de lucruri neimportante şi n-am făcut dragoste, dacă asta te interesa.

– Nu asta am vrut să întreb, Daliah, spuse Inge pe un ton sever. Nu ştiu de ce tinerii se gândesc numai la sex.

Ceea ce, gândi Daliah, era fraza potrivită ca să-şi facă ieşirea.

Cu un zâmbet larg şi o fluturare din mână, apăsă pe accelerator şi scoase maşina din parcare. La ora aceea

matinală nu era trafic pe autostradă. Mai repede, mai repede! Acul vitezometrului tâșni inexorabil la dreapta și mănunchiurile scrâșniră pe asfalt. Mai repede, mai repede! Grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te!

Motoarele gigantice ale jet-ului își schimbară tonalitatea, roțile hidraulice scrâșniră și planul de aterizare pluti în aer. Pentru o clipă, Daliah se simți cuprinsă de teroare. Nu i plăcea să zboare și, de partea cealaltă a hubloului pătrat, Mediterana părea atât de aproape, încât avu senzația că avionul plutește pe apă și că, dacă nu va accelera rapid, se va prăbuși în apă ca o bombă uriașă.

Simți cum îi pocnesc urechile. Înghiți în gol și își linse buzele. Apoi se strâmbă. Gura îi era uscată și amorțită de parcă ar fi băut alcool o noapte întreagă. Întotdeauna pățea așa în cabinele presurizate.

Se încordă sub centura de siguranță și se îndreptă în scaunul neconfortabil. Deveni încă o dată conștientă de senzația de mâncărime a pubisului. Se abținu cu greu să nu se scarpine. Părul pubic, pe care Jerome insista să-l radă, începuse să crească acum.

Și mai era ceva, se gândi, strângând din buze, agățându-se de orice gând care o îndepărta de ideea zborului. De acum încolo își va lăsa părul pubic să crească într-un tufiș luxuriant. Chiar dacă va trebui să-l pună pe bigudiuri ca să-l scurteze, va avea cel mai bogat tufiș de păr pubic din toate câte există.

La dracu' cu perversitățile lui Jerome. Părul era al ei și numai al ei și îl va păstra așa cum e. Dacă nu altceva, a-și păstra pubisul neras va simboliza o nouă independență câștigată, aceea de a nu avea nevoie de bărbați și, cu siguranță, nu de bărbați ca Jerome.

Ochii îi alunecară din nou spre fereastră. Oricât de imposibil ar fi părut, avionul cobora încă; apa îi păru suficient de apropiată ca să o atingă cu degetele. Apoi, din fericire, o pistă cenușie veni în întâmpinarea avionului,

roţile se izbiră de două ori, apoi se opriră. Ea scoase un suspin de uşurare. Israel. În sfârşit venise înapoi.

Şi apoi, subit, fără vreun motiv aparent, avu senzaţia ciudată că timpul se comprimă, că îşi părăsise ţara doar cu o zi în urmă şi se întorcea imediat. Era un gând prostesc, bineînţeles. Chiar şi avionul îi demonstra ironic că e o iluzie. Plecase pe un vechi DC-3 şi se întorcea cu un jumbo-jet. Între cele două aparate trecuseră mulţi ani.

Văzu că erau toţi la posturi, răspândiţi la intervale egale pe tot Aeroportul Ben-Gurion. Trecând în revistă feţele familiare în timp ce se grăbea să ţină pasul cu reprezentantul VIP al liniilor El Al, ochii lui Khalid Khazzan nu arătară nici o scânteie de recunoaştere. Nici tovarăşii săi părură să nu-l observe. Se aflau acolo ca rezerve şi nimic în ceea ce-i privea nu te-ar fi făcut să crezi că erau împreună. Dacă unul era prins, n-ar mai fi tras pe nimeni după el.

Strecurându-se prin terminalul aglomerat, Khalid observă privirile lungi pe care le arunca în jur reprezentantul VIP, dar nu se alarmă. Probabil că aşa erau cercetaţi toţi pasagerii clasei I.

Dar ceva îl îngrijora pe reprezentantul VIP; ceva nu era în regulă. E ceva curios de familiar în legătură cu bărbatul acela, îşi spuse Elie Levin. Aş putea să jur că l-am mai văzut undeva, dar unde? Şi de ce nu-mi pot aminti?

Ochii negri ai lui Elie priviră din nou într-o parte. Omul de afaceri avea un ten uşor întunecat; poate era de origine italiană, arabă sau semită, deşi era greu de ghicit. Mai ales în ceea ce-i priveşte pe americani, iar paşaportul bărbatului pretindea că acesta e american. Dar, cu siguranţă era un om de afaceri, şi încă unul prosper, judecând după aerul de siguranţă de sine, biletul la clasa I şi costumul nou bine croit.

Acum că-i trecuse asta prin minte, Elie realiză că tot ce purta sau căra bărbatul respectiv era nou-nouţ: pantofii strălucitori, cămaşa, chiar şi Samsonta cenuşie care

trecuse prin aparatul de raze X fără probleme. Părea că totul fusese abia despachetat.

Oare asta mă îngrijorează în legătură cu el? se întrebă Elie. Faptul că totul e *prea* nou?

Elie râse în sinea sa. Asta dovedea că stressul slujbei sale începea să-l depășească. Precauțiile de securitate ale aeroportului și propria sa instruire antiteroristă ajunseseră să-l obsedeze. Îl făceau să se uite mereu peste umăr și să privească pe oricine cu suspiciune. Începuse să vadă fantome peste tot. Mama lui mereu îi spunea că are o imaginație prea bogată.

Dar de ce, se întrebă, îmi sunt mâinile umede? De ce simt fiori pe ceafă?

Pentru că ai o imaginație superactivă, își răspunse.

Elie Levin n-avea să aibă timp să regrete clopotele de alarmă ce-i sunaseră în minte. Un grup de turiști se îndreptă spre ei și le blocă strategic trecerea. El și omul de afaceri trebuiră să-i ferească, lipindu-se cu umerii de pereți.

Și, mai era ceva, se gândi Elie brusc. Când bărbatul trecuse prin detectorul de metal, unul din cele mai sofisticate modele din lume, nimic nu țiuise. Aici măcar câteva monezi de mărunțiș, un ceas sau o legătură de chei.

Atunci, în fața lui se ivi un nou obstacol. O femeie pe care n-o recunoscu, purtând uniforma albastră a liniilor El Al stătea zâmbind profesional lângă o ușă cu inscripția NUMAI PERSONAL AUTORIZAT. Ar fi trebuit să se strecoare pe lângă ea ca să evite gloata de turiști.

Chiar în clipa în care el și omul de afaceri ajunseră în dreptul ei, zâmbetul grațios al femeii se lărgi și ea apăsă pe clanță. Ușa se deschise larg în fața lui.

Elie se găsi prins între ușa deschisă și omul de afaceri din spatele său.

Mult prea repede pentru a se observa ceva, bărbatul îl împinse violent în micuța cameră întunecată. Elie simți că i se taie respirația. Gemu și se împiedică. Ușa se închise cu zgomot în urma lui.

Un moment mai târziu, neonul se aprinse.

– Khalid! îl recunoscu subit Elie. În acea secundă realiză unde mai văzuse fața aceea: de nenumărate ori, dar niciodată bărbierită cu grijă. În toate fotografiile încețoșate, teroriștii purtau barbă, haine militare și acoperământul arab tradițional pe cap.

Dar era prea târziu. Acea recunoaștere de moment și acel nume șoptit cu groază fură ultimele lucruri pe care le mai trăi Elie Levin. Palma lui Khalid îl lovi expertă în gât, cu un singur zgomot, apoi un cot puternic i se încrucișă după grumaz. Oasele trosniră și el alunecă, moale ca o păpușă de cârpă, fără viață, pe podea.

Moartea fu instantanee.

Trei minute mai târziu, îmbrăcat în uniforma lipsită de însemne a lui Elie, Khalid se întoarse calm din terminal, își aranjă cravata și își aminti exact la timp să-și scoată din piept emblema cu numele lui Elie. O strecură în buzunar și păși încrezător spre secțiunea SOSIRI.

Privi monitoarele și zâmbi satisfăcut. Aveți încredere în liniile israeliene, gândi. Zborul 1002 din New York aterizase exact la timp.

Daliah fu primul pasager care coborî și fu încântată să vadă că, așa cum aranjase secretara lui Patsy, un reprezentant VIP aștepta lângă scară. Îi zâmbi cu căldură.

El zâmbi plăcut la rândul său, dar ea îi simți ochii reci, cercetători.

– Dacă îmi dați pașaportul și tichetele de bagaje, Miss Boralevi, spuse el, putem trece peste formalitățile uzuale.

Ea încuviință, scotoci prin geantă și îi înmână biletul și pașaportul israelian în copertă de piele Mark Cross cu colțuri de aur, un cadou de Crăciun de la Jerome. Încă o amintire pe care va trebui s-o ascundă, se gândi.

Reprezentantul VIP era un model de eficiență; trebui să se grăbească să țină pasul cu el în timp ce o conduse cu viteză pe lângă șirul de pasageri ai unui zbor de la

Alena. Înmână paşaportul ei deschis unui oficial de la ghişeu şi apoi o ghidă prin terminalul zgomotos către ieşire.

Terminalul imens era aglomerat de pasageri ce soseau sau plecau Daliah aruncă o privire în jur. Inscripțiile în ebraică îi aduseră un nod în gât.

Acasă. În sfârşit acasă.

Uşile automate de ieşire se apropiau şi ea se opri în spatele reprezentantului VIP.

- Aşteaptă! Vocea ei îl îngheță.

El strecură paşaportul ei şi tichetul de bagaje în buzunarul tunicii.

– Cum rămâne cu bagajul meu? întrebă ea. Şi vreau paşaportul înapoi.

Zâmbetul lui fu afişat prompt.

– Vi se va trimite bagajul prin curier special într-o oră, spuse calm. La fel şi paşaportul. Prima noastră grijă e pentru persoana dumneavoastră. Trebuie să fim foarte atenți la securitate şi dumneavoastră, Miss Boralevi, sunteți o valoare națională foarte importantă. El Al nu doreşte ca celebrități ca dumneavoastră, mai ales când provin din familii proeminente, să fie expuse inutil pericolului potențial din zonele publice. Zâmbetul nu-i părăsi fața nici o clipă, deşi era un zâmbet lipsit de orice căldură. De asemenea, era ceva în felul în care o privea neplăcut şi batjocoritor.

– Cu siguranță că există o sală de aşteptare VIP, spuse ea. Pot aştepta acolo până aduci bagajul şi te scutesc astfel de încurcături. În afară de asta, nu pot ieşi din aeroport fără paşaport. Din câte îmi amintesc, aici e ilegal să nu porți tot timpul acte de identitate.

– Nu vă faceți probleme. Am ordine stricte şi siguranța dumneavoastră e unica mea grijă. Maşina aşteaptă afară.

Maşina în care se afla familia ei, sosită să-i ureze bun venit acasă! Fără să mai aştepte, ea grăbi pasul şi se repezi afară.

Reprezentantul VIP era chiar în spatele ei, ghidând-o spre o limuzină Chrysler veche, dar strălucitoare, oprită în curbă. Zâmbind în continuare, el deschise portiera în fața ei.

Daliah se strecură în mașina încăpătoare. Apoi îngheță, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, cu ochii la țeava unui revolver Magnum 44.

Străinul ce ținea revolverul îi zâmbi ironic:

– Bine ai venit în Israel, Miss Boralevi!

În sfârșit, ea realiză ce se întâmplă.

Dacă frumusețea și talentul lui Daliah puteau fi atributele mamei ei, Dani, tatăl său, era cel de la care moștenise punctualitatea ei obsesivă, aproape nemțească. Nici măcar o dată în anii în care stătuse acasă, ea nu-l văzuse pierzând un singur avion sau un singur tren sau sosind târziu la o întâlnire. Nu fusese vina lui astăzi că el și Tamara întârziaseră la aeroport. Plecaseră cu mult timp înainte și erau numai ei doi. Dani conducea cu Cadillac de Ville mare, negru, împrumutat de la Departamentul de Stat, iar Tamara stătea în față, lângă el, pe scaunul îmbrăcat în piele de culoarea osului. La micul dejun, Ari și logodnica lui, Sissi Herschritt, comunicând între ei din ochi, se scuzaseră.

– Mai avem câteva lucruri de făcut, explicase Ari.

– Am uitat un set întreg de decorațiuni, adăugase Sissi.

Tamara privise în jur, la apartament, și se încruntase. Sufrageria și salonul fuseseră decorate festiv cu o zi înainte cu baloane, ghirlande de hârtie creponată și confetti; arătau parcă urma să se serbeze un An Nou păgân. Un arc se întindea între pereții cei mai depărtați, iar pe el, cu litere decupate strălucitoare, scria BINE AI VENIT ACASĂ, DALIAH!

– Înțeleg, spuse aspru Tamara. Și, într-adevăr, înțelesese. Era o scuză pentru Ari și Sissi ca să profite de apartament numai pentru ei o oră sau două. Bănuia că se

mulcau împreună, dar acum fu sigură. Prudentă, nu abordă subiectul.

Apoi, chiar când ea, Schmarya şi Dani se îndreptau spre uşă, un telefon de la Ministerul Apărării îl oprise şi pe Schmarya.

Ăsta mi-e norocul, murmurase morocănos bătrânul. În ziua în care se întoarce nepoata mea să fiu chemat la Ierusalim la o întâlnire.

Nu e nimic serios, nu-i aşa? întrebase Tamara.

Chiar şi după decenii în care trăise printre telefoane în mijlocul nopții şi plecări în zorii zilei din partea lui Schmarya şi a lui Dani, ea încă nu se putea obişnui cu urgențele. După toate războaiele şi atacurile, de câte ori suna telefonul ea îşi închipuia că s-a întâmplat o tragedie.

– Nu, nu, o asigură Schmarya, cu un gest larg din mână. Vreun şef de la minister şi-o fi descoperit probabil un microfon în buzunar, asta-i tot. Zâmbi ca s-o încurajeze. Am verificat la aeroport. Avionul va sosi la timp. Sărutați-o pe Daliah din partea mea. Spuneți-i că mă întorc în după-amiaza asta.

Ea dădu din cap şi îi întinse obrazul să i-l sărute, apoi îl bătu pe Dani pe spate şi ieşiră.

Deci, Tamara şi Dani plecară singuri la aeroport. Nouă minute mai târziu deveni evident că nu vor sosi acolo la timp. Conducea pe o străduță îngustă cu sens unic când avu loc accidentul. Dani scoase un strigăt de avertizare şi trase de frână atât de brusc încât Tamara dacă n-ar fi avut centura de siguranță, ar fi pătruns cu capul prin parbriz. Cadillac-ul merse în zigzag, dar frânele făcură cinste băieților de la General Motors. Maşina se opri în siguranță, la câțiva metri distanță. Dar chiar în fața lor, la o intersecție, o furgonetă se ciocni de un tractor cu remorcă. Utilajul imens se clătină şi apoi, ca mişcându-se cu încetinitorul, se răsturnă pe o parte.

Dani se întoarse spre Tamara. Era alb la față şi evident tulburat.

– N-ai pățit nimic?

– Nu, nu cred. Dar tu?

– Idioții! El clătină din cap. Ai văzut ce s-a întâmplat? Furgoneta avea prioritate şi tractorul a continuat să avanseze.

– N-am... n-am văzut nimic. Vocea ei era slabă; încerca să-şi potolească bătăile inimii. S-a întâmplat prea repede.

Dani îşi scoase centura într-o clipă. Sări afară din Cadillac.

– Mai bine mă duc să văd dacă e cineva rănit, spuse. Stai aici. Nu vreau să vezi nimic şocant. Alergă, ocoli remorca răstumată, iar Tamara aşteptă îngrijorată. Un minut mai târziu, era înapoi. Ea îl privi întrebătoare.

– Nimeni n-a pățit nimic dar, de vreme ce am fost martori, şoferul furgonetei ne roagă să aşteptăm până vine poliția. N-o să dureze mult. Şoferul tractorului i-a sunat chiar acum. Se întoarse. În spatele lor se auzeau claxoane nerăbdătoare.

Ei bine, lasă-i să claxoneze cât vor, îşi spuse el supărat. Nu vedeau că oricum nu putea înainta, fiindcă remorca bloca şoseaua, iar înapoi nu putea da nicicum? Maşina lui era blocată.

Se aşeză pe scaunul de şofer.

– La naiba! înjură. Tocmai azi! Lovi cu palma în volan. La naiba, la naiba!

Tamara se întinse şi îi atinse mâna.

– Ştii că dacă te enervezi nu rezolvi nimic, spuse calmă. Nu e vina ta că s-a întâmplat accidentul ăsta. Să-i mulțumim lui Dumnezeu că nimeni n-a fost rănit.

El ridică mâna şi privi la ceas.

– Până vine poliția şi semnăm procesul verbal şi până va fi ridicată remorca va ateriza avionul. Daliah o să creadă că am uitat de venirea ei.

– Nu-i adevărat, n-o să creadă asta, îi spuse Tamara. Dacă nu ne vede, va aştepta în sala VIP.

El se întoarse spre ea.

Cred că ai dreptate. Probabil că exagerez.

Nu, nu numai asta. Faci scandal ca orice tată.

I l zâmbi subit, apoi se aplecă şi îi atinse obrazul cu buzele moi.

Şi tu, mămico, eşti din ce în ce mai frumoasă, pe măsură ce trece timpul, declară el.

Dani! Ea râse şi îl împinse la o parte, în glumă. Ce te-a apucat?

Nimic. Dar ăsta e adevărul.

Şi, pentru el, ea *era* mai frumoasă ca niciodată. Nu exista femeie mai tânără care să se fi putut compara cu ea în ochii lui. Anii fuseseră blânzi. Nu arăta deloc de peste 50 de ani, iar trupul îi era la fel de perfect ca totdeauna, datorită vieții ei active. Nu avea nici un pic de grăsime în plus. Se metamorfozase într-o frumusețe naturală, matură. Ei bine, nu complet naturală, se corectă el. Ştia asta fiindcă îi cunoştea măsuța de toaletă, cu sticluțe şi cutii de creme şi loțiuni, de asemenea flacoanele cu vopsea de păr şi dulăpiorul de medicamente. Părul alb de înger, semnul ei distinctiv cinematografic, nu mai exista, dar în schimb se vopsise în nuanța blondă ca mierea cu care se născuse. Lui i se părea că i se potrivește mult mai bine. Pielea îi era netedă şi catifelată, dar nu de paloarea de alabastru pe care publicul o admirase în filmele ei; devenise bronzată sub soarele Israelului. Dinții, îmbrăcați din ordinul lui Oscar Skolnik în 1930, erau la fel de perfecți ca totdeauna. Iar ochii – acei ochi de smarald incredibili care, alături de pometii slavi, îi creaseră cea mai faimoasă figură – erau, în ciuda lipsei genelor artificiale şi a unei singure linii subțiri de rimel şi fard, la fel de teatral expresivi ca întotdeauna.

Acum, cu privirea celebră fixată asupra remorcii din față, Tamara stătea nemişcată ca o statuie, cu gândul la Daliah.

Zâmbea în sinea ei cu satisfacție, complimentându-se pentru o treabă bine făcută. O crescuse pe Daliah cum

trebuie, gândi ea. Fiica ei era o mândrie atât pentru clanul Boralevi, cât şi pentru Ben Yacoov. Daliah nu se sacrificase niciodată ca orice altă bucată de carne frumoasă de la Hollywood. Ba dimpotrivă. Era celebră pentru campaniile ei din afara scenei, cât şi pentru lupta pentru propriile ei drepturi şi pentru drepturile altora, la fel ca şi pentru rolurile pe care le interpretase atât de desăvârşit. Era o campioană a cauzelor, indiferent de cât de nepopulare erau unele dintre ele, dacă ea credea în ele din tot sufletul. Şi pentru asta Tamara era extrem de mândră. De la o vârstă fragedă încercase să-i impună lui Daliah un simţ a ceea ce era cu adevărat important în viaţă, iar Daliah învăţase lecţia bine. Tamara şi Dani erau căsătoriţi de peste patruzeci de ani acum, iar dragostea lor unul pentru altul devenise din ce în ce mai puternică. Acum simţi că Dani o privea, apoi mâna lui acoperi mâna ei. Îl strânse şi ea drept răspuns. El era doar cu doi ani mai mare ca ea, dar cât de incredibil de frumos era încă, o faţă aspră, părul des încărunţise şi aerul autoritar! Cu el crease cele mai fabuloase daruri ale vieţii lor – bietul Asa şi Ari, care tocmai urma să se căsătorească şi Daliah – şi rolul de mamă fusese cel mai încântător rol pe care Tamara îl jucase vreodată.

– Un şekel? glumi el încet.

– Pentru gândurile mele? Nu sunt atât de ieftine! Râse, cu acel râs argintiu pe care el îl adora. Apoi deveni sobră. Mă gândeam la Daliah. Cât de mult a reuşit să facă şi cât de repede.

– Ţi-e dor, nu-i aşa? întrebă brusc Dani.

– Dor? clipi ea.

– Ştii tu, excitaţia. Strălucirea. Să fii unde e ea acum.

Să fii un star, vrusese să spună.

Ea ridică din umeri. Era o mişcare simplă, dar elocventă, de felul celor pe care camera de filmat le surprinsese totdeauna atât de bine.

Uneori... ei bine, uneori încă mi-e puțin dor, cred. Aș minți dacă n-aș admite asta. Dar au trecut patruzeci de ani, Dani! Faptul că m-am retras a fost decizia *mea.* Și a fost decizia *cea mai bună.* Zâmbi și îi susținu privirea. Nu mi pare rău că am făcut-o. Nu mi-a părut rău aici măcar o clipă.

El o strânse de mână cu afecțiune.

- Vreau doar să fii fericită. Știi asta.

- *Sunt* fericită! Tu, dintre toți, ar trebui să-ți dai seama! Am fost fericită aproape toți acești patruzeci de ani și asta înseamnă mai mult decât au mulți dintre cei de la Hollywood, crede-mă.

– Te-ai fi putut întoarce oricând, spuse el. Știi, să revii și să faci un film sau două.

– Dani, spuse ea. Privirea ei fu una pe care el o cunoștea bine – în parte disperare teatrală, în parte umor plin de căldură. Nu numai că n-am vrut să fac asta, dar, chiar dacă aș fi vrut, a trecut prea mult timp. Stilurile de joc s-au schimbat. Probabil că m-aș fi făcut de râs.

– Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, clătină Dani din cap. Și, în afară de asta, încă ai legiuni de fani. Vreau să spun că există o întreagă nouă generație de tineri care descoperă acum filmele tale. Tu ai fost cea mai bună. Încă ești cea mai bună.

Tamara zâmbi.

– Ești atât de drăguț și atât de loial. Dar nu sunt atât de bună. Nici n-am fost vreodată. Uite, Daliah – e de departe mai bună decât am fost eu vreodată. La ea, a juca e un talent natural. Îl are în sânge.

– Și tu ești naturală! spuse el jignit.

Ea clătină încet din cap.

– Nu... eu am fost o tehniciană.

– Și care-i diferența? Ai fost totdeauna o actriță al naibii de bună.

– Dar e o diferență, nu vezi? Eu a trebuit să învăț. A trebuit să studiez, să privesc oamenii, să-i imit până am

făcut publicul să creadă că am pătruns în pielea personajului. Vezi, Dani, eu *am jucat.* Dar Daliah... ei bine, nu ştiu cum face, dar ea *devine* fiecare dintre personajele pe care le interpretează, la fel de uşor cum ai pocni din degete. Are acel ceva de care vorbea Inge când spunea că mama mea avea un talent natural. Pe care îl ai sau nu-l ai.

– Tu îl ai, spuse el loial. Nu încerca să mă convingi de contrariul.

Tocmai vroia să-l convingă de contrariul, când sirena unei maşini de patrulă se auzi în depărtare.

– Uite, spuse el. Vezi? Ajutorul soseşte deja.

Deschise portiera şi ieşi din maşină.

– Nu pleca, glumi. Vin repede.

Dar nu veni. Ea stătu numărând minutele. Cinci. Cincisprezece. Douăzeci. Când el reveni în final, mergea încet, clătinând din cap şi scărpinându-se în creştet.

– Ce ciudat, spuse strecurându-se la volan. N-are sens.

Ea îl privi uimită.

– Ce n-are sens?

– Atât şoferul furgonetei, cât şi al tractorului, ei bine, se pare că au dispărut.

Ea se încruntă.

– Vrei să spui că au părăsit locul accidentului?

El încuviinţă.

– Şi nu numai asta. Când poliţia a comunicat numerele de înmatriculare s-a dovedit că ambele vehicule erau raportate ca furate.

– Un tractor cu remorcă? Furat? Aici, în Israel? se miră ea. N-are nici un sens. Nu într-o ţară mică. Ar fi descoperit imediat. Dacă nu cumva, bineînţeles, nu era încărcat cu marfă de preţ. Dacă aveau de gând să-l descarce repede...

– Dar nu era încărcat. A fost furat gol şi e încă gol. La fel şi furgoneta.

– Ei bine, poate hoţii nu ştiau asta.

S-ar putea. Dar mă îndoiesc. Ceva nu e în regulă cu incidentul ăsta. E de parcă ar fi... Vocea i se topi.

De parcă ar fi ce?

De parcă ar fi fost plănuit. El ridică din umeri. Sună prostesc, știu. Se uită la ceas. Mai bine ne-am grăbi. Dacă avionul a sosit la timp, e deja la sol de cinci minute.

Când ajunseră la aeroport, Tamara și Dani se despărțiră. Ea verifică sala de așteptare VIP, barurile, restaurantul și toaleta doamnelor, iar el se duse la vamă să întrebe de Daliah.

Avraham Goshen, inspectorul de serviciu la oficiul vămii, era un om urât, cu nas coroiat și chelie și cu un inel de păr negru în jurul capului, de la o ureche la alta. Lângă el stătea Micha Horw, care reprezenta tot ce-i lipsea superiorului său. Horw era tânăr, cu pielea bronzată și dinții albi, strălucitori. Amândoi se aflau acum în fața lui Dani. În spatele lor, pe caruselul de bagaje, singure, se învârteau geamantanele Vuitton ale lui Daliah.

– Bineînțeles că am recunoscut-o, spunea Horw. A sosit acum douăzeci de minute. Unul dintre reprezentanții VIP a însoțit-o.

– Care reprezentant? întrebă Goshen, care era un inspector extrem de competent și lucra în aeroport de peste cincisprezece ani.

– Nu știu, răspunse Horw.

– *Nu știi?* tună Goshen. Lucrezi aici de patru ani și nu știi? Cu siguranță cunoști pe toată lumea.

– Era nou. Nu l-am mai văzut niciodată.

Goshen era încruntat când se îndreptă spre telefon și formă un număr. După câteva minute se întoarse, clătinând încet din cap.

– Nu era nici un reprezentant VIP nou de serviciu, spuse moale. Elie Levin trebuia să o întâmpine la avion.

– N-a fost Elie, spuse ferm Horw.

Avraham Goshen nu era prostul nimănui. Nasul său coroiat era faimos pentru faptul că adulmeca încurcătu-

rile, uneori cu mult înainte ca acestea să se producă. Nu-l înşelase niciodată şi mirosi că treaba era încurcată.

– Cheamă securitatea aeroportului, spuse după o pauză. Să vină aici imediat.

Horw, cu tenul bronzat albit subit, intră în acțiune.

Tamara îşi făcu loc prin mulțime cu nerăbdare furioasă, ignorând strigătele de „Vezi pe unde umbli, doamnă" şi „Nu te uiți pe unde mergi?" şi loviturile pe care le primea din dreapta şi din stânga. Era prea încordată ca să observe ceva în afară de teama care creştea în ea. Îşi simți trupul slăbit, de parcă toată energia i s-ar fi scurs şi totuşi inima îi bătea să-i spargă pieptul. Când se întâlni cu Dani în holul vămii se priviră unul pe altul cu speranță, apoi ochii li se întunecară şi nu fu nevoie să vorbească nici unul dintre ei ca să comunice.

Tamara pipăi cu mâna în spate după scaunul de plastic şi se lăsă să cadă pe el. Umerii i se prăbuşiră şi fața îi era tensionată.

– Nu... pur şi simplu nu e aici! Vocea îi ieşi din gât ca o şoaptă răguşită. Îl privi fix, cu ochi sălbatici, şi el ştiu că amintirea lui Asa explodase în mintea ei. Dani, ea nu e aici! Am căutat peste tot!

– Nu-ți face griji. Poate s-a dus acasă pe cont propriu.

– Nu fi stupid! Bagajul ei e încă aici. Daliah nu l-ar fi abandonat! Şi... şi eu am sunat de două ori acasă. Mi-a răspuns Ari şi ea nu era acolo.

I se strigă numele în difuzoare, în timp ce echipele de securitate căutau terminalul de la un capăt la celălalt.

Tamarei i se învârtea capul. *Daliah trebuie să fie bine. Trebuie.* Aşteptând, mâna ei o căută pe a lui Dani, cerşind încurajare, ştiind că prezența lui era singura care o despărțea de nebunia subită.

În final inspectorul Goshen trimise după Dani.

– Aşteaptă aici, îi spuse el Tamarei.

Ea sări în picioare.

Nu! Vin cu tine.

Voi face cum îți spun! spuse el cu o fermitate atât de [illegible], încât ea îl privi surprinsă. Așează-te la loc! Apoi, cu o față sumbră, el îl urmă pe mesagerul inspectorului.

Se întoarse aproape imediat. De îndată ce apăru, Tamara sări și îl apucă de braț.

Dani, ce se întâmplă? țipă, văzând expresia lui perplexă. Ea e... e...?

El clătină din cap.

Nu, e... e unul dintre angajații aeroportului. A fost ucis.

O, Dani! Ce îngrozitor! Dar el văzu ușurarea din ochii ei, pe care o simțise și el și se urî că puteau fi ușurați de nenorocirea altuia.

El oftă adânc și, pentru prima dată, își arătă fiecare zi a vârstei pe care o avea.

– E vorba de reprezentantul VIP, îi spuse. Elie Levin, cel programat s-o întâmpine pe Daliah.

Ea simți că îi îngheață sângele în vene.

– Dani? spuse încet, lăsându-se cuprinsă treptat de interie. Mai întâi accidentul ăla, care parcă a fost pus la cale să ne întârzie, apoi dispariția lui Daliah și acum *asta.* Dani? Ce naiba se întâmplă?

Daliah era atât de terorizată încât intrase într-o stare de șoc și abia mai era conștientă de faptul că se aflau încă la aeroport, mergând cu o încetineală calculată către terminal. Simțea că trăiește într-un coșmar și două emoții nemaiîncercate o prinseseră în plasa lor neplăcută: se simțea dominată și complet demoralizată. Nu avea nevoie să se uite ca să știe că țevile revolverelor erau ațintite asupra ei; le simțea apăsându-i carnea prin moliciunea hainelor. Era îngrozită că o spărtură în asfalt sau o frână bruscă sau tremurul ei prea violent i-ar fi putut determina pe unul din cei doi să apese pe trăgaci. Nu îndrăznea să încerce să scape cu pistoalele acelea în coaste. Oamenii

aceştia nu păreau să aibă scrupule. Erau inumani, ar fi omorât-o pe loc, fără să le pese.

Maşina trecu de nişte porţi închise cu lanţ şi încetini intrând în hăul întunecos al unui hangar pustiu. Parcă trecuseră de la zi la noapte. La început, nu vedea nimic şi teroarea o copleşi. Maşina se opri şi şoferul aprinse lumina, dar asta nu-i aduse nici o uşurare.

Şoferul se întoarse şi încremeni când văzu ce avea în mână: o siringă hipodermică, pe care o încercă, lansând în aer un jet subţire de lichid.

Cu ochii mari, încercă să se tragă cât mai în spate, dar era inutil. N-avea unde să scape, cu pistoalele acelea în carne. Şoferul se întinse şi-i apucă un braţ, trăgând-o spre el.

– Ce... ce faci? şopti ea.

Avea buzele şi gâtul atât de uscate, încât vocea îi sună ca un cârâit.

El aţinti acul spre îndoitura cotului ei.

– Vise plăcute, actriţo, îi spuse cu un rânjet urât şi, fără să se obosească să-i mai ridice mâneca, îi vârî acul adânc în carne.

O înţepă şi scoase un ţipăt. Apoi simţi cum o amorţeală i se întinse din braţ în tot corpul. Dintr-o dată, totul deveni neclar, pufos... îşi dădu seama că uşile maşinii se deschid... e târâtă afară şi ţinută ca să nu cadă.

„Tot timpul îmi fac griji pentru tine", auzi de departe vocea Ingei şi acesta fu ultimul ei gând. Trăsăturile i se destinseră şi închise ochii. Peste lume fu trasă o cortină neagră.

Biroul lui Najib al-Ameer de la ultimul etaj al blocului Trump era căptuşit cu cărţi şi ultraluxos. Canapele fără braţe, scaune franţuzeşti de firmă, îmbrăcate în piele, lampadare şi un birou cu incrustaţii de bronz făcut de *maître* Philippe-Claude Montigny pentru însuşi Ludovic al XV-lea nu erau decât nişte ornamente pentru rafturile de

cărți cu margini de baga şi pentru zecile de volume conținute de aceasta.

Dar această bibliotecă ascundea şi alte minuni în afară de edițiile princeps în legături prețioase. Sertare imens de lungi şi înguste adăposteau fragmente neprețuite de inscripții persane, teancuri de documente şi tratate semnate de regi, regine, preşedinți şi prim-miniştri, papirusuri egiptene vechi de trei mii de ani, fragmente de roci pictate acum șaptesprezece milenii, dezgropate din peştera Lascaux din Franța şi cea mai bogată colecție particulară din lume de vechi hărți maritime. Bijuteriile comorii lui Najib al-Ameer erau creştine: O biblie tipărită de Gutenberg şi un manuscris al *Cărții Orelor* din secolul al XIV-lea.

Pe moment, Najib, care-şi găsea întotdeauna liniştea şi seninătatea în mijlocul bogățiilor din sanctuarul lui, nu mai reuşea nici măcar în prețiosul lui birou să-şi alunge neliniştea şi un sentiment rău prevestitor. Când telefonul zbârnâi, se repezi la el, activând imediat dispozitivul de distorsiune.

– S-a făcut, îi spuse o voce deformată în arabă. Produsul e în mâinile noastre.

Mâna lui Najib începu să tremure atât de tare, încât receptorul i se ciocnea de ureche. După ce aşteptase răbdător momentul timp de trei decenii, realitatea situației îl stupefie, lăsându-l slab şi devastat. Îi venea greu să vorbească.

– Eşti acolo? întrebă vocea după o pauză lungă. Îşi reveni.

– Da, te ascult. Totul a decurs fără incidente?

– Ceas. Să livrăm produsul la destinația asupra căreia am căzut de acord?

– Da, replică Najib. Aştept livrarea acolo.

Lăsă încet receptorul în furcă. Apoi, urând să-şi profaneze sanctuarul cu tristețea lui, trecu în sala de lectură şi conferințe alăturată, privind peretele de sticlă fumurie; era una din zilele acelea fierbinți şi sufocante

care prevesteau vara apăsătoare, iar culoarea sticlei făcea ca totul să arate şi mai sufocant, şi mai poluat decât în realitate. Pentru o clipă revăzu în minte deşertul, atât de clar, pur şi nepătat. Atât de curat şi uscat, cu dunele vălurite, umbrele roşii alungite şi căldura de furnal încins.

Cu mâinile la spate, umbla prin cameră, întrebându-se încă o dată dacă avea rost... şi dacă n-ar fi fost mai bine să uite trecutul şi să lase lucrurile aşa cum erau.

Dar Abdullah nu vroia să le lase şi-i dăduse de înţeles acest lucru foarte clar.

Cu mâinile încă tremurând, Najib formă un număr de telefon. Newark răspunse aproape imediat.

– Pregăteşte avionul de decolare, îi spuse Najib în engleză. Nu, nu Lear-ul. 727-le. Pune la punct un traseu de zbor pe deasupra mării.

Puse jos receptorul şi-şi luă cele două serviete, cu documentele de călătorie şi hârtii de prelucrat. Restul lucrurilor care îi era necesare erau deja în avion.

Elicopterul Bell Jet Ranger cu Daliah la bord primi liber de la turnul de control şi se ridică în aer. Se avântă repede, tot mai repede, în albastrul senin al cerului şi apoi se îndreptă spre est, pe deasupra Samariei, apoi spre sud, de-a lungul râului Iordan, către Ierihon.

Blegii de israeliţi, gândea Khalid cu o grimasă. O să fie uşor s-o treacă pe actriţă în Iordania. O să fie dusă pe podul Allenby într-un camion de legume cu hârtii de descărcare la Amman. Cu tot războiul, relaţia economică se păstra; legumele şi fructele companiei West Bank aveau trecere liberă.

Rânji. Evreii ăştia n-or să se înveţe minte niciodată.

Când Daliah îşi reveni, primul gând fu că era incinerată de vie. Apoi îşi dădu seama că fusese legată cu mâinile la spate. Îşi înălţă capul şi încercă să-şi mişte braţele, dar îi fu imposibil. Se luptă o clipă să se elibe-

, dar nodul fusese făcut cu pricepere în aşa fel încât nu l poată ajunge şi să se strângă mai tare dacă se zbătea. Dacă mai continua, n-avea să reuşească decât să-şi julească încheieturile.

mând, îşi lăsă capul să cadă la loc. Închise ochii, încercând să raționeze. Dar gândurile se încălecau şi-i era greu să le păstreze. Era neputincioasă în lupta cu narcoticul încă activ şi căldura apăsătoare.

Arşița era teribilă. Insuportabilă: ucigătoare. Îi ardeau plămânii şi pielea o ustura; îi era imposibil să respire o dată adânc, deplin. Nu putea decât să înghită câte un pic de aer, înăbuşindu-se, şi lipsa de oxigen o aduse pe marginea panicii.

Se luptă să-şi recâştige autocontrolul. Dacă ceda panicii, se avertiză singură, totul avea să fie mult mai rău. Ştia că trebuia să fie recunoscătoare pentru că era încă în viață.

Atunci deveni conştientă de sete. Era o sete fără limite. În corpul ei părea să nu mai fi rămas nici un gram de umezeală; totul se uscase ca iasca. Parcă era un preparat uscat prin congelare! Deschise gura să râdă dement, dar avea gâtul atât de uscat, încât nu scoase nici un sunet.

Ştiu atunci că dacă nu se aduna, avea să înnebunească. Mânia înmuguri încet în ea şi alungă nebunia incipientă. O simțea încă ispititor de aproape, dar reuşise s-o îndepărteze deocamdată.

Trebuie să rămân furioasă. Numai aşa îmi pot păstra voința de a trăi şi de a supraviețui. Gândeşte-te, proasto! Gândeşte-te!

Ridică din nou capul, de data asta ca să cerceteze unde se afla. Stătea pe o coastă pe o țesătură murdară din păr de capră. Peste tot era un nisip pietros. Îl simțea scrâşnindu-i între dinți. Îl simțea zgâriind-o peste tot.

Era singură într-un cort mare, negru. O închisoare de cârpă, dar eficientă. Îşi dădu seama şi că era complet goală. N-avea ce face în privința asta. Dacă o făcuseră ca

s-o umilească, nu-şi atinseseră ţinta. Aproape că zâmbi. Nu găsea nimic umilitor în a fi goală. Fusese crescută să fie mândră de trupul ei şi când făcea baie goală la St.-Tropez sau era filmată nudă ca să fie văzută de toată lumea, i se părea natural şi nu era inhibată absolut deloc.

Încă o mică victorie.

Dar satisfacţia ei fu de scurtă durată, pentru că încetul cu încetul deveni conştientă de bătăile propriei inimi. Păreau să se audă tot mai tare, până când o asurziră şi o înspăimântară. Apoi înţelese. Era din cauza liniştii – liniştea aceea intensă şi cutremurătoare existentă numai în mijlocul deşertului, la amiază. O linişte atât de puternică şi de pătrunzătoare, încât era aproape ca o prezenţă fizică.

Fusese aruncată în mijlocul pustiului şi lăsată să moară!

În minte îi răsări alt gând: *Unde e un cort, trebuie să fie oameni! Poate dacă striga după ajutor...*

Înghiţi de mai multe ori ca să-şi umezească gâtul şi apoi începu să strige: „Ajutor" în engleză, ebraică şi arabă atât de des, încât începură să-i ţiuie urechile. Chiar după ce tăcu, avea senzaţia că aerul e plin de strigătele ei.

Îşi ţinu respiraţia, ascultând atentă să audă un răspuns în afară de duduitul propriei inimi. Dar nu primi niciunul. Nu reuşise decât să-şi îndurereze coardele vocale şi să-şi mărească senzaţia de sete.

Apă. Iubise întotdeauna apa. Se obişnuise cu pahare, căzi şi bazine pline, se înmuiase, se lăfăise şi-i plăcea atât de mult încât credea că are un ascendent în zodia Peştilor. Şi acum, deodată, nici un strop, iar temperatura părea să crească continuu. Apă. Apă. Aproape că începuse să delireze.

Şi atunci o străfulgeră izbăvirea.

Dacă nu era apă, poate că-şi putea minţi setea imaginându-şi-o. La urma urmei, nu era ea o actriţă de succes? Nu-şi putea ea imagina orice şi crede orice, măcar pentru un timp? Dacă vedea un platou ca pe un loc real, un actor ca pe o persoană adevărată şi un pistol cu

gloanțe oarbe ca pe o armă ucigașă, de ce n-ar putea să și imagineze și apă?

Închise ochii, închipuindu-și un robinet care picura, apoi o peluză stropită din plin, roua rece a unei dimineți cu ceață, burnițe înfiorătoare și ploi torențiale.

Apoi, imaginându-și că nu mai era legată, își ridică grațios brațele deasupra capului și plonjă, în timp ce corul de dansatori cu umbrele din planul îndepărtat intona „Cântând în ploaie".

Dar înainte de a atinge apa, plonjă în întunericul primitor al somnului.

Aflat la o înălțime de o mie cinci sute de metri, pilotul roti cu ușurință avionul 727. Najib stătea pe o canapea de piele prevăzută cu centură de siguranță. Își schimbase costumul european cu burnusul și turbanul arab și privea fără să vadă prin micul hublou pătrat deșertul de dedesubt.

Erau în Rub' al-Khali, „Districtul gol" din sud-estul Arabiei Saudite, iar numele se potrivea perfect cu zona. Sălbăticia se întindea cât cuprindeai cu ochiul. Cu alternanța de auriu și cafeniu a nisipului și a rocilor, era un loc unde nu încolțea nimic și nu ploua niciodată, unde, în afară de puțurile de petrol și de rafinării nu se afla nimic și singurele urme de viață erau avioanele zburând în înaltul cerului și arareori câte un trib de beduini traversând deșertul călare pe cămile, spre sau dinspre Mecca, pe același drum străbătut de strămoșii și de strămoșii strămoșilor lor. Era o sălbăticie crudă, aspră și necruțătoare, evitată de toți în afară de cei mai nebuni exploratori și de beduinii care știau să-i supraviețuiască.

O stewardesă în compleu roșu model St. Laurent se apropie fără zgomot de el.

– Ne apropiem de aterizare, d-le al-Ameer, spuse pe un ton scăzut.

El ridică ochii și dădu din cap. Era una dintre cele două stewardese alese personal de el: Elke, austriaca

Valkirie blondă care, deşi avea un piept cam prea mare, părea să fi coborât direct de pe coperta revistei *Vogue.*

Se aplecă lângă el, învăluindu-l într-o mireasmă de parfum şi de mosc. Degetele ei îngrijite şi moi îi prinseră centura de siguranţă, mângâindu-l în treacăt. Ochii el albaştri pal îl priviră.

– Vă aşteptăm aici sau ne trimiteţi înapoi, d-le al-Ameer? întrebă ea gutural.

El păru surprins:

– Nu v-a transmis căpitanul Childs instrucţiunile?

Ea clătină din cap şi-şi lăsă ochii în jos:

– Aş dori să-mi spuneţi dumneavoastră, îi spuse cu o voce grea de promisiuni.

El zâmbi distrat:

– Din păcate, voi rămâne singur. Avionul se reîntoarce la Newmark imediat.

– Înţeleg.

Ea încercă să-şi ascundă dezamăgirea şi se îndepărtă.

El privi din nou pe fereastră. La început, nu văzu decât deşertul. Şi deodată, ca un miraj, palatul. Era o clădire modernă, construită pe un deal artificial, arătând ca o combinaţie de bază spaţială cu o farfurie zburătoare. Deasupra ei se încrucişau în arcuri contraforturi masive, creând iluzia că palatul era suspendat de ele. Întreg perimetrul de circa patru hectare era înconjurat de ziduri groase, având în interior câteva gherete cu antene parabolice şi radare pe acoperişuri, peluze verzi ca smaraldul, terenuri de tenis, o scânteietoare piscină turcoaz şi două turnuri de apă înalte, deghizate în minarete postmoderniste.

Când îl survolară, privi drept în jos. Putu vedea patrule înarmate de-a lungul terenurilor, zidurilor şi acoperişurilor. Toţi erau atenţi la avion. Zâmbi chinuit pentru el însuşi; după hainele paramilitare şi acoperământul de cap de pânză albă, se vedea că erau oamenii lui Abdullah. Apoi văzu lucirea îndepărtată a argintului provenind de la conductele vitale, una pentru petrol, cealaltă pentru apă,

[illegible] de la uzina de desalinizare aflată la aproape 200 [illegible] km de clădire. Iar dincolo de capătul cel mai îndepărtat al complexului se întindea pista de aterizare, ca o inscripție de beton pe nisip. Două mașini, mărcile Cessna și [illegible]nchcraft, erau parcate lângă piață.

Cu siguranță că frații Almoayyed fuseseră hotărâți să și clădească aici refugiul final, chiar dacă asta ar fi necesitat stoarcerea deșertului de ultimele picături de apă. Abdullah, care avea atâta nevoie de o ascunzătoare [illegible]nică, fusese înțelept împrumutând palatul. Cu sistemele lui sofisticate de comunicare, echipamentul electronic de mare finețe și amplasamentul ideal, atât de retras, încât nu avea vecini pe o rază de 80 km, palatul Almoayyed era o fortăreață formidabilă, practic inexpugnabilă. Puteai veni, pleca și face orice doreai fără să afle nimeni. Dar, se întrebă el leneș, de ce oare palatele șeicilor milionari și ale miniștrilor petrolului aveau întotdeauna aerul impersonal al unui hotel de lux occidental?

Dar gândurile i se risipiră pentru că avionul începuse manevrele de aterizare și nisipul deșertului se ridica să-l întâmpine. Trenul atinse lin pământul și Najib fu silit să se lase pe spate când căpitanul frână motoarele. Chiar înainte de oprirea completă a avionului, văzu scara de aterizare adusă de un tractor și o limuzină Daimler vopsită șocant în zmeuriu și cu geamurile fumurii, așteptând la capătul pistei.

Își desfăcu centura de siguranță și se aplecă gata să iasă pe ușa deschisă de Elke.

– Doriți să decolăm și să vă lăsăm aici? scoase pilotul capul din cabină.

– Da, căpitane, răspunse Najib. Du avionul înapoi la Newark și așteaptă acolo noi instrucțiuni.

– S-a făcut, domnule al-Ameer, îl salută pilotul. Sper că v-a plăcut zborul.

– A fost lin și rapid, mulțumesc, zise Najib, coborând deja scara.

Daimler-ul trăsese alături şi şoferul coborî să deschidă uşa din spate. Najib îl salută, recunoscându-l: era Hamid, un libanez şiit, unul din locotenenţii cei mai de încredere ai lui Abdullah. Se sui repede în maşină şi Hamid închise uşa, după care îi puse bagajele în spate.

Aerul condiţionat era de gheaţă şi la fel era şi femeia de pe locul din spate.

Najib nu se aşteptase la companie şi o privi cu un amestec de mirare şi curiozitate. Ar fi fost destul de atrăgătoare în condiţii normale, gândi el, dar părul el blond fusese retezat ca al soldaţilor şi purta un costum de combatant: tunică, pantaloni suflecaţi, cizme de teren şi centură împletită, cu ţinte. Era evident că făcea tot ce-i stătea în putere ca să se defeminizeze, până la colţurile gurii lăsate cu amărăciune în jos şi la încordarea încăpăţânată a maxilarului. După ardoarea de nebună din ochii ei albaştri de ariană, presupuse că era o fanatică, probabil o teroristă europeană la antrenament. Avea în poală o M 16 A-1 americană, cu ţeava spre el.

Se întinse şi întoarse cu grijă ţeava spre altă direcţie.

– Devin nitel nervos când am asemenea lucruri îndreptate spre mine, spuse el în engleză. Mai ales când sunt încărcate.

Ea îl privi cu ochi de oţel:

– Te cunosc eu, îi spuse cu un pronunţat accent german. Te-am văzut în poze, în ziare şi reviste.

Falca i se contractă:

– Într-o zi, toţi porcii de capitalişti vor avea gura unei puşti îndreptate spre ei şi lumea va aparţine poporului.

El îşi ridică sprâncenele:

– Chiar aşa? nu-şi putu opri un zâmbet. Era atât de serioasă, lipsită de umor şi încordată.

– Nu sunt duşmanul dumitale, tânără doamnă, îi spuse pe un ton sever. Ai face bine să ţii minte asta.

Ochii ei sclipiră cu o pasiune turbată.

Toți capitaliștii sunt dușmanii noștri, spuse ea, mai ales ăia care se culcă cu porcii de americani și pretind că nu sunt prieteni!

Ochii lui Hamid îi priviră prin oglinda retrovizoare:

– Eu nu i-aș da prea multă atenție, spuse el degajat. Inima Monikăi e însetată de sânge, dar capul îi e împuiat de propaganda marxistă. E cu banda Baader-Meinhof și a venit să învețe să pună bombe corect.

Chicoti:

Am auzit că are nevoie de antrenament. Aproape că și a expediat trei tovarăși în paradis când a pus o bombă la baza militară americană din Kaiserlauten.

Najib îi aruncă fetei o privire. Fierbea în ea cu buzele strânse, și nu l-ar fi surprins deloc dacă și-ar fi golit pe loc încărcătorul în spatele lui Hamid.

Hamid chicoti din nou, pornind în marșarier:

– Ar trebui s-o vedeți în acțiune. Învinge oricare dintre bărbații noștri într-o luptă corp la corp, la trageri sau la blesteme. Totuși, nu va învăța niciodată ca lumea să fabrice bombe și să arunce grenade. Lucrurile astea rămân tot în seama bărbaților.

– Porc misogin! îl blestemă Monika. Voi, bărbații, credeți că știți totul! Într-o zi vă veți trezi că femeile sunt egale cu voi. N-o să vă puteți reprima la nesfârșit femeile, să știi!

Vocea i se ridicase atât de triumfătoare și febrilă, încât Najib își dădu seama că probabil era deranjată mental. Nu-i plăcea ideea de-a o ști prin preajmă, înarmată.

– Necazul ei, spuse Hamid, aprinzându-și o țigară și rânjind peste umăr, e că e așa un omoi că nici un bărbat nu se gândește să încerce s-o încalece. Se spune că ține lame în grădina ei de desfătări pământești. Mânia ei, Allah s-o ajute, provine din faptul că e frustrată sexual.

– Sex! pufni Monika disprețuitoare. Numai la asta puteți să vă gândiți!

Se întoarse spre Najib:

– Presupun că şi tu eşti ca el.

Najib consideră înțelept s-o ignore.

– Abdullah a ajuns? îl întrebă pe Hamid. Vorbea foarte tare ca să acopere zgomotul avionului care se îndepărta, ridicându-se în aer.

Hammid dădu din cap:

– E aici, dar mâine seară trebuie să plece la Tripoli. Abia aşteaptă să te vadă, spuse el, trăgând intermitent din țigară.

– Şi femeia?

– Adică actrița?

– Da, încuviință Najib.

– Khalid, Mustafa şi Muharrem sunt cu ea. Au trecut-o deja în Iordania. Mâine trec granița saudită lângă Dhat al Hajj, cu un grup de beduini pelerini.

Najib îşi strânse buzele:

– Asta înseamnă că mai au mii de kilometri până aici. Ar fi trebuit să vin mai târziu.

– După ce trec granița, vor fi aici în câteva ore, îl asigură Hamid. Abdullah a aranjat un transport aerian.

Najib dădu din cap cu o expresie amabilă. Se apropiau de palat şi observă uimit că zidurile groase erau şi rotunjite, formând o pantă aproape imposibil de escaladat. Erau înalte de cincisprezece picioare, cu bucăți de sticlă pe creste şi apoi încă cinci picioare de sârmă electrificată. De-a lungul parapetelor, erau drumuri de patrulare. Exces de omorâre, gândi el, întrebându-se de ce se temeau atât de tare frații Almoayyed, încât să-şi construiască o asemenea temniță.

Maşina ajunse la porțile principale ale complexului şi se opri. Porțile se deschiseră abia peste un minut; erau controlate electronic din interior şi cântăreau tone.

– Oțel gros de un metru! le lăudă Monika. Abdullah mi-a spus că au fost făcute de o companie de safe-uri bancare şi n-ar putea fi doborâte decât de un tanc!

Trecură mai departe, printre peluzele verzi şi grădinile parfumate. Peste tot țâşneau şuvoaie de apă luminate, ca nişte curcubee. Totul era umed şi luxuriant.

Najib observă camere de filmat pe statui, ziduri şi panouri. Îşi închipui că exista şi o rețea de alarme activate cu laser.

Era o închisoare luxoasă, extrem de paşnică, dar teribilă. Nu se putea scăpa din ea.

Unul câte unul, Boralevii vor fi aduşi aici şi făcuți să sufere până când vor muri.

Hamid angajă maşina în curba largă din fața intrării şi opri la un pas de scara de marmură. Coborând, Najib se simți neînsemnat. Era un edificiu uriaş, mult mai mare decât i se păruse din aer, îmbrăcat în marmură alb-bej şi foi de sticlă cu oglindiri verzi. Apropiindu-se, observă că fațada fusese finisată până la detaliu cu măiestria unor adevărați artişti. Privind în jur, îi era greu să creadă că se afla în mijlocul deşertului. Apa gâlgâia abundent din toate părțile; jeturile arteziene lor izbucneau în sus, apoi se domoleau şi se ridicau din nou.

Monika aşteptă în maşină, iar el şi Hamid urcară treptele de marmură. De fiecare parte a uşii de la intrare stăteau câte doi paznici înarmați, cu ochelari negri de soare care le ascundeau expresia. Un alt paznic, cu grenade atârnându-i de cureaua cu ținte, le deschise uşa masivă.

Instalația de aer condiționat funcționa non-stop; înăuntru era un fel de răcoare ca în limuzină. Najib îşi plimbă privirea peste foaierul octogonal. Ar fi încântat un proaspăt îmbogățit din Miami, cu stilul acela de combinație între futurismul italian şi ornamentațiile arabe tradiționale după care se înnebuneau milionarii Golfului Persic. Las Vegas arăbesc, gândi el fără milă. Oriunde în altă parte în lume ar fi fost considerat lipsit de gust, cinic şi discordant, dar ca şi Daimler-ul zmeuriu, părea să se potrivească acestei clime fierbinți şi aride cu lumină arză-

toare. Exact în centrul podelei era un havuz îngropat, octogonal, din care se înălțau împletindu-se în aer patru evantaie de apă argintie. Candelabre din baghete verticale de cristal acopereau tot tavanul. Două scări de marmură cu balustrade de sticlă se unduiau spre o galerie de la al doilea nivel. Banchetele din foaier erau lungi și joase, iar culorile predominante, alb, argintiu și turcoaz.

– Totul a fost pregătit pentru vizită, spuse Hamid. Cred că veți fi satisfăcut. Veți locui într-unul din apartamentele fraților.

– Și servitorii casei Almoayyed? întrebă Najib.

– Pentru moment, au fost mutați cu toții la palatul din Abu Dhabi. Abdullah a avut grijă să avem toată intimitatea posibilă.

– Aș dori să vorbesc imediat cu el, dacă se poate, solicită Najib.

– M-a rugat să vă conduc la el imediat cum sosiți, făcu Hamid un gest de întâmpinare. E în *majlis.* Veniți cu mine.

Najib îl urmă pe scări, de-a lungul galeriei de la mezanin care înconjura foaierul, pe lângă o cascadă de trei etaje care începea lângă tavan și se prelingea pe un zid zgrunțuros din marmură striată alb-purpurie, pentru a dispărea într-una din marginile boltite ale podelei albe.

Ajunseră la intersecția a patru coridoare. Hamid îl conduse fără ezitare către *majlis,* pe neprețuite covoare orientale, care îndulceau lespezile de marmură și pe lângă sculpturi moderne, dispuse în așa fel încât să fie permanent scăldate în lumina naturală venind de la ferestre.

În cele din urmă, Hamid ciocăni la o pereche de uși masive de bronz sculptat și, fără a aștepta să i se răspundă, le deschise.

Majlis-ul sau sala de primiri, părea nesfârșită. Najib intui că avea cam 100 m^2, iar tavanul boltit se ridica la înălțimea a trei etaje. Prin vitraliile de deasupra, lumina se scurgea colorată pe podea. Abdullah stătea lângă pere-

lele de sticlă fumurie, privind verdeața de jos, iar șalul lui în pătrate negre-verzi, paramilitar, părea nepotrivit în mijlocul unui lux atât de uluitor. Cu mâinile la spate, se întoarse spre Najib. Ca de obicei, îi întinse imperios mâna ca să i-o sărute.

– Deci, spuse Abdullah, a sosit timpul. Pândi reacția lui Najib cu pleoapele lăsate.

– La telefon nu păreai prea încântat.

– A fost o veste neașteptată, spuse Najib cu o voce amabilă. După atâția ani, parcă nu mai merita osteneala.

– Ba categoric că da. Te rog să stai, iar eu îți voi explica de ce valorează mai mult decât greutatea ei în aur.

Se așezară față în față pe două berjere cu tapiserie turcoaz și cadru alb. Abdullah făcu un gest spre un servici de cafea din argint vechi, aflat pe o tavă de argint cu picioare curbate:

– Vrei să te înviorezi?

– Nu, mulțumesc, unchiule. Prefer ceva mai rece.

– Mai rece? Sau mai tare?

Ochii negri și schimbători ai lui Abdullah scânteiară șiret.

– Ai prefera poate ceva cu alcool?

Najib clătină din cap, avertizat de instinct:

– Nu. Aș vrea doar niște apă rece cu gheață.

O scurtă dezamăgire trecu o clipă pe fața lui Abdullah. Dar Najib fusese atent și nu o pierdu: unchiul lui vitreg voia să-l testeze sau să-i întindă o capcană. A bea alcool era, de fapt, un viciu capital. Musulmanii buni nu beau, iar îmbinarea spiritului cu alcool era pedepsită de lege, cu toate că se știa că mulți arabi beau cu nemiluita când călătoreau în străinătate, iar unii ascundeau în casă depozite de vinuri și tărie. Najib și-ar fi pariat jumătate din avere pe existența unei pivnițe bine înzestrate în palatul Almoayyed.

– Aici, făcu Abdullah un gest către un dulăpior lăcuit atât de bine, încât strălucea precum capota unui Rolls-Royce. În ăsta se află ceea ce necredincioşii numesc un „bar". Buzele i se încreţiră de dezgust în barba înspicată cu alb.

Najib se ridică şi deschise uşile dulăpiorului. Îi veni să râdă. Avusese dreptate. În interiorul dulăpiorului, dotat cu o mică chiuvetă şi congelator, se aflau, pe rafturi de sticlă, băuturi care ar fi satisfăcut orice barman specialist în amestecuri.

Luă un pahar de cristal în faţete, îşi puse în el gheaţă şi nişte sifon şi se înapoie lângă Abdullah.

Între timp, avusese timp să cântărească atitudinea lui Abdullah. În ultima vreme, îndemnurile unchiului lui vitreg deveniseră imperioase, de parcă l-ar fi suspectat pe Najib de trădare, o trădare fără nici o bază reală, dar foarte adevărată pentru mintea perversă a lui Abdullah. Poate că paranoia îi cuprinde pe toţi rebelii care se revoltă prea mult timp, reflectă Najib: Abdullah îşi devenise lui însuşi cel mai rău duşman. Odată, fusese capabil de a-şi asuma răspunderea pentru planurile rău întocmite care se transformau în dezastre, dar acum arunca întotdeauna vina pe alţii; odată se raportase unei autorităţi, acum nu mai asculta de nici una; fusese însufleţit de fervoarea dreptăţii, dar acum acţiona în virtutea unui singur gând: glorificarea propriei lui infamii. Deşi era încă la curent cu situaţia din Orientul Mijlociu şi se vedea pe sine ca singurul salvator al palestinienilor din taberele de refugiaţi, oamenii nu mai erau pentru el decât nişte unelte menite să-i asigure puterea.

Abdullah ajunsese să trăiască pentru putere, să se scalde în ea, s-o folosească pentru orice.

Najib sorbi din sifon şi se hotărî să încerce să păstreze conversaţia neutră; trebuia să se mişte cu grijă pe lângă Abdullah. Se lăsă pe spate:

– Cum ai dat peste palatul ăsta? întrebă el.

Multă vreme, frații Almoayyed au evitat să ne sprijine [illegible], spuse Abdullah aspru. Se pare că acum vor să [illegible] reparații pentru greşelile din trecut. Mi-au pus [illegible] la dispoziție oricând doresc.

Zâmbi subțire:

Te-ar surprinde să vezi cât de binevoitori au devenit.

Cu o voce blândă, Najib continuă:

Hamid spune că femeia aceea, Boralevi, va fi adusă [illegible].

Abdullah dădu din cap:

Va veni cu acelaşi avion cu care zbor eu.

Se umflă de importanță.

– Moammar m-a invitat la Tripoli o săptămână. Moammar e un mare aliat al meu. Şi eu al lui, bineînțeles. Colonelul e singurul lider care m-a susținut de când am această funcție.

Najib începea să se enerveze.

- Îmi pare rău că nu mi-ai spus dinainte că vei fi plecat, nu-şi putu el distila asperitățile din voce. Ce o să fac [illegible] singur cu prizoniera? Să-mi omor timpul până te întorci?

Făcu să sune cuburile de gheață din pahar.

– În caz că ai uitat, am afaceri de condus. Nu văd la ce bun am venit ca să aştept aici.

– Aaa, ridică Abdullah degetul arătător, este un motiv.

Zâmbi malițios. Najib aştepta tăcut.

– E un test. Înțelegi, sper.

Najib simți o crampă şi, de durere fruntea i se umezi. Totuşi, arăta calm. Clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg. Poate vei avea amabilitatea să-mi explici.

Abdullah îl privi cu viclenie şi-şi puse brațele pe marginile sculptate ale fotoliului.

– Vreau să văd dacă-l mai ai în tine.

Najib se simți ultragiat:

– Să-l am în mine? Ce să am?

– Te rog, Najib, făcu Abdullah un gest paşnic, de ce insişti să jucăm astfel de jocuri? Amândoi ştim foarte bine despre ce e vorba. Despre occidentalizarea ta şi moliciunea pe care ţi-au imprimat-o viaţa confortabilă şi poziţia în societate.

Zâmbi batjocoritor, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

– A venit timpul să verific dacă nedreptăţile trecutului mai fac să urle în tine focul mâniei.

Undeva, în adâncul lui, Najib găsi un rezervor de furie nepăsătoare.

– Trecutul, trecutul! se irită cu o voce aspră.

Nu-i mai păsa de consecinţe. I se umpluse paharul.

– Tot timpul vorbeşti de trecut, spuse posomorât. Probabil că uiţi că pe sora mea – a *mea* – au omorât-o, nu pe a ta.

Îl fulgeră pe Abdullah cu privirea.

– Toţi suntem fraţi şi surori în ochii lui Allah, citâ rigid Abdullah.

– De ce întotdeauna când eşti în dificultate, îl foloseşti pe Allah ca să te ascunzi după el? întrebă Najib. Când ai nevoie de scuze sau explicaţii, începi cu Allah a zis asta, Allah a zis aia.

Faţa întunecată a lui Abdullah se albi de mânie şi abia izbuti să se stăpânească:

– Nu numai că păşeşti pe nisipul mişcător al trădării, ţipă el, dar mai rosteşti şi blasfemii! Am poruncit să fie executaţi oameni şi pentru mai puţin!

Najib îşi întinse buzele într-un fel de zâmbet mohorât:

– Atunci execută-mă, spuse încet, cu dispreţ stăpânit. Omoară-ţi toţi susţinătorii şi într-o zi te vei trezi singur şi te vei uita în jur, întrebându-te unde-ţi sunt prietenii.

Se ridică în picioare surprinzător de calm, fără să-i mai pese de consecinţele izbucnirii lui. Se uită de sus la Abdullah.

– Mi-ajunge. Sunt în camera mea. Când revii la sentimente mai bune, poţi trimite după mine.

- Stai jos, spuse sumbru Abdullah.

Ochii i se stinseseră, dispăruse din ei lucirea de maniac, Najib îl privea uluit. Împotrivindu-i-se unchiului lui vitreg, părea că reușise să-i dezamorseze temperamentul. Constatarea asta era bună pentru viitor.

Se așeză tăcut.

- N-am vrut să vii aici ca să mă cert cu tine, spuse Abdullah obosit. Avem alte lucruri importante de discutat.

– Nici eu n-am venit să pierd timpul, pară Najib. Știi că am un imperiu economic de condus. Nu pot să aștept până te decizi să te-ntorci din Libia sau din altă parte. Timpul costă și n-am de gând să-l risipesc. Dacă tot ai femeia, lichideaz-o cât mai repede sau dă-i drumul. Nu-i nevoie să smulgi aripile unei insecte când poți s-o omori cu o simplă apăsare. E și mai curat și mai sigur.

Abdullah îl privi pieziș:

– Doar nu crezi că am depus atâtea eforturi ca să o capturez doar ca s-o omor. Aș fi putut s-o fac ușor la aeroport. Sau în străinătate.

– Atunci ce vrei? se încruntă Najib.

– Să zicem că și bani.

– De ce să fim lacomi? Știi că avem milioane la dispoziție.

– Nu ne-ar strica și mai multe, spuse Abdullah practic. Oricum, câștigul financiar nu e singurul meu scop.

– Dar care? întrebă Najib, începând să sugă unul din cuburile de gheață rămase în pahar.

Abdullah se ridică în picioare, pășind pe plocat.

– Doisprezece oameni de-ai noștri sunt deținuți în închisorile israeliene. Trei sunt în Grecia, din cauza deturnării unui avion. Vreau să fie eliberați necondiționat.

Îndoi un deget.

– De asemenea, vreau să obțin eliberarea tuturor prizonierilor din Al Fatah, Feyadeen și OEP.

Mai îndoi trei degete.

– Şi apoi, desigur, un mic ajutor de şaizeci de milioane de dolari care trebuie împărţite refugiaţilor arabi.

Îşi îndoi şi degetul mare.

– Asta vreau.

Îşi răsfiră degetele.

– Nu e cine ştie ce.

Najib îl privea uimit. Gândea febril. Ambiţia nebunească a lui Abdullah era mai mare decât şi-o imaginase.

– Israelienii nu vor accepta, spuse el liniştit. Până acum, au refuzat constant orice cereri de răscumpărare.

– Răscumpărare! fornăi Abdullah. Parcă am fi nişte răpitori de duzină!

Najib lăsă tăcerea să vorbească pentru el.

– În trecut n-am avut niciodată un ostatic de calibrul ei, spuse Abdullah. Gândeşte-te ce presiuni putem exercita datorită ei.

Îşi încleştă pumnii.

– E una dintre cele mai faimoase actriţe din lume; toţi admiratorii ei vor striga să fie eliberată. Jumătate din guvernele occidentale vor presa Israelul să cedeze. N-aş fi surprins nici dacă i-ar discuta situaţia la Naţiunile Unite.

Ochii lui negri străluciră:

– Şi atunci numai gândeşte-te, nepoate! Gândeşte-te, ce putere fără margini voi câştiga dacă obţin eliberarea prizonierilor! Nici lui Arafat nu-i va mai rămâne nici un adept, darmite conducătorilor celorlalţi! Toţi mi se vor alătura mie. *Mie!*

Se bătu cu pumnul în piept.

– Voi fi cel mai puternic conducător din Islam!

E nebun. Nu mai încape nici o îndoială.

Abdullah se plimba agitat, însufleţindu-se tot mai frenetic.

– Ai acordat atenţia ta locului unde ne aflăm? îl întrebă Najib încet.

– Ce vrei să spui?

Abdullah era atât de copleşit de viziunea lui de grandoare, încât abia îi aruncă o privire.

– Din întâmplare, suntem în Arabia Saudită, îi reaminti Najib, iar saudiții se bucură de relații excelente cu Statele Unite. Depind de America pentru valută, tehnologie şi echipament militar. Chiar acum sunt în negocieri pentru achiziționarea unei flote noi de avioane de război americane. Saudiții vor face totul ca să nu pericliteze negocierile. O să le dea capul nostru pe tipsie americanilor, dacă de asta va depinde achiziționarea avioanelor.

– Îți faci prea multe griji, mormăi Abdullah. Dar se opri din mers. Lui Najib îi veni brusc un alt gând:

– Saudiții ştiu că eşti aici?

Buzele lui Abdullah schițară un zâmbet rece.

– De ce ar trebui să ştie? Ceea ce nu ştiu, nu le va produce nici o supărare. Există multe căi de a trece granița clandestin.

Najib îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Nici nu-i venea să se mai gândească. Intriga nebunească a lui Abdullah putea aduce războiul în Orientul Mijlociu. Şi aşa erau prea multe scântei care ar fi putut aprinde butoiul cu pulbere. Îşi deschise obosit ochii şi se îndreptă.

– Şi dacă planul tău se va îndeplini, spuse el precaut, ce se va întâmpla cu Boralevi?

– O vom păstra în viață atâta timp cât e un instrument al negocierilor, spuse Abdullah. Când nu ne va mai fi de folos, o vom ucide.

– Chiar dacă prizonierii ar fi eliberați?

– Nu văd de ce asta ar constitui o diferență, clipi Abdullah.

– Dar dacă eliberarea ei face parte din târguială...

– Târguială! zeflemisi Abdullah cu o voce tăioasă ca o lamă de brici. Te-ai înmuiat prea tare, nepoate. Nu se târguieşte nimeni cu duşmanul. Văd că-ți va prinde bine să rămâi o vreme printre noi. O să te facem iar bărbat.

Najib se înroşi, dar se hotărî să ignore insulta. Aveau de făcut lucruri mai importante decât să se certe. În primul rând, el trebuia să obţină cale liberă; să nu se lase prins în capcană. Aici ar fi fost uşor să devină el însuşi prizonierul lui Abdullah; era de ajuns să-l nemulţumească pe unchiul lui. Abdullah îşi pierduse simţul realităţii.

– Pare o problemă de durată, spuse Najib. Nu pot rămâne aici prea mult, ştii asta. Dacă nu stau în fruntea piramidei, imperiul meu s-ar putea destrăma. Dar cu avionul, cred că mi-aş putea aranja programul şi face naveta de aici la New York.

Buzele lui Abdullah se răsfrânseră de supărare, dar dădu din cap.

– Aranjează cum vrei, spuse el concluziv. Dar să fii aici când mă întorc de la Tripoli. Am ceva important de discutat cu tine şi cu Khalid.

– Nu putem discuta mâine, după ce vine Khalid cu femeia?

Abdullah clătină din cap.

– Mâine n-o să fie timp destul. Şi mult din ceea ce vreau să vă propun depinde de convorbirile cu colonelul Khaddafi.

– Foarte bine, spuse resemnat Najib. Voi fi aici când te întorci.

– Sper, spuse Abdullah zâmbind scurt. Îţi garantez că ceea ce plănuiesc va zgudui lumea din temelii.

O trezire din somn nişte chicoteli reţinute şi nişte şoapte abia auzite şi nişte mâini aspre care o ridicară în capul oaselor.

Deschizând ochii, Daliah se cutremură de oroare. Se luptă cu frânghiile, dar fu inutil.

În lumina unei lămpi cu gaz, trei siluete negre păreau să danseze demonic în jurul ei. Degete noduroase o atingeau timid şi voci înăbuşite sporovăiau şi chicoteau.

Pe pereții oblici ai cortului se încolăceau umbre lungi, monstruoase.

Înfricoşată, se răsuci să înfrunte cele trei apariții fantomatice. Erau drapate în negru de sus până jos, cu o singură deschizătură în dreptul ochilor strălucitori. Ochi fără chipuri, ca ai chirurgilor înainte de operație sau ai spărgătorilor înainte de jaf.

Unul dintre capetele mascate se apropie de ea. Îi simți respirația şi mirosul acru de sudoare. Ochii din fața ei erau negri, luminoşi şi surprinzător de blânzi.

Expiră şi aproape că tremură de uşurare. Îşi dădu seama că nu avea de-a face cu nălucirile unui coşmar sau cu bandiți mascați. Erau numai nişte femei beduine, care arătau atât de amenințător pentru că aveau partea de jos a fețelor acoperite de voaluri decorate cu broderii colorate şi cu şiruri de monede sunătoare de aur, simboluri ale bogăției soților lor.

Aproape că leşină de uşurare.

Pe neaşteptate, una din femei se întinse şi-i mângâie blând părul mătăsos. Celelalte chicoteau privindu-i unghiile de la picioare, făcute cu un lac perlat. I le pipăiau şi scoteau exclamații de încântare. Atunci îşi dădu seama că picioarele îi ieşeau dintr-o pătură groasă şi aspră. Venise noaptea şi era frig, dar cineva fusese destul de grijuliu ca s-o acopere în somn.

– Ți-am adus apă, îi spuse în arabă femeia care-i mângâiase părul. Trebuie să-ți fie sete. Fadya! pocni ea din deget. *Myeh!*

Femeia numită Fadya se desprinse din contemplația ei încântată şi, îngenunchiind lângă Daliah, îi ridică la nas un burduf din piele de capră.

– *Min Fadlak,* spuse ea. Te rog.

Daliah se strâmbă. Burduful mirosea a murdărie şi observă în lumina lămpii că gura îi era înconjurată de o crustă de depunere. O clipă simți că-i vine să vomite, dar

reuşi să-şi reprime senzaţia. Nu mai avea în trup nici un pic de umezeală de risipit.

– *Min Fedlak,* repetă femeia, făcând să plescăie apa din burduf. *Myeh.*

Ascultătoare, Daliah deschise gura. Femeia îi turnă pe gât un şuvoi de apă, fără să piardă nici o picătură. Daliah ţinu apa în gură şi o înghiţi apoi încet. Aproape că oftă de plăcere. Era caldă, mâloasă şi cu gust stătut, dar era apă. Apă minunată, preţioasă, dătătoare de viaţă. Era mai bună decât orice apă minerală sau izvorâtă din munte pe care o băuse vreodată.

Deschise din nou gura, dar femeia clătină din cap şi luă burduful de acolo. Daliah îşi lăsă repede ochii în jos, stânjenită de subita ei lăcomie: ştia că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru puţinul dat şi să aştepte să i se mai ofere. Pentru beduini, apa era mai preţioasă decât aurul.

– *Shukkran,* spuse el răguşit, mulţumindu-i femeii.

Creţurile cafenii din jurul ochilor ei se adânciră de plăcere la auzul limbii arabe.

– *Min Fedlak,* imploră Daliah în limba pe care o învăţase atât de demult încât nu şi-o reamintea decât cu greu. Vă rog, prietene blânde. Frânghiile mă rănesc. Puteţi să mă dezlegaţi?

Vocea femeii era înăbuşită de văl, dar plină de compasiune:

– Nu, nu putem face asta, Excelenţă, spuse ea.

– Dar puteţi măcar să-mi spuneţi unde ne aflăm? se rugă Daliah.

– Nu, nu. Ne pare rău, Excelenţă, foarte rău.

În ochii femeii se citea frica şi ea o împinse iar pe Daliah să se culce, aşezând pătura în jurul ei.

– Ne pare rău, repetă ea cu sinceritate. Curând îţi mai aducem apă şi o bucată de miel. Foarte rău...

Apoi femeia stinse lampa şi toate trei desfăcură marginea cortului şi se scurseră fără zgomot în noaptea de afară.

Daliah se cutremură. Mai bine n-ar fi văzut noaptea. Era un întuneric total, atât de intens încât o învăluia ameninţător, neprevăzut.

Îşi lăsă obosită capul pe ţesătura din păr de capră. Închise ochii. Nu-i rămânea decât să încerce să adoarmă din nou.

Trecuseră optsprezece ore. În apartamentul din strada Hayarkon, ornamentele sărbătoreşti nu fuseseră strânse; literele decupate, cu BINE AI VENIT ACASĂ, DALIAH! erau nişte semnalizatoare ironice ale absenţei ei, mişcându-se uşor în curentul de aer stârnit de paşii lui Dani.

Tamara, cenuşie la faţă şi înlăcrimată, stătea prăbuşită într-un fotoliu. Sissi şi Ari se ţineau de mână, palizi, pe o canapea acoperită cu un chilim înflorat. Schmarya, cuprins de o furie de proporţii biblice, se agita prin cameră cu piciorul de lemn bocănind.

– E vina noastră, Dumnezeule! tună bătrânul.

Îşi izbi pumnul strâns de tăblia unei mese şi toţi tresăriră; aveau nervii întinşi de tensiune şi nesomn şi nu mai aveau mult până să înceapă să se certe.

– Ne-am complăcut în lenevie în perioada dintre războaie şi acum suntem şocaţi când păţim aşa ceva! Vă spun că dacă ne purtăm aşa, meritărn fiecare glonţ, răpire şi bombă cu care suntem atacaţi! Dar cum o să ne purtăm mai bine de grijă, se întoarse el la subiectul lui favorit, când Neturei Karta nici nu recunoaşte statul Israel? Cum, vă întreb? Vor să trăiască aici în calitate de evrei şi să se bucure de ce-i mai bun, dar să nu se numească israeliţi! Nu vor să recunoască suveranitatea statului Israel! Cum să supravieţuim atacurilor duşmanilor dacă ne sfâşiem între noi?

Clătină din cap şi izbi iar cu pumnul în tăblie, din nou şi din nou.

Cei trei străini din încăpere, doi de la Shin Bet, serviciul securităţii israeliene şi al treilea, un anume domn Kahn, despre care Ari şi Sissi bănuiau că ar fi de la Mossad după imperturbabilitatea şi vocea lui calmă, ignoră tirada bătrânului şi continuară să instaleze la telefon un dispozitiv de ascultare.

Odată pornit, Schmarya nu se mai oprea:

– De câte ori am încercat să-i fac să înţeleagă pe încuiaţii din Knesset că dacă nu întărim...

– Zău, tată, taci odată! strigă Tamara, care-şi mişca nervoasă degetele împreunate în poală. Suntem şi aşa destul de nervoşi! N-avem nevoie acum de predici despre cum am fi putut evita şi ce-ar fi trebuit să facem. Dacă mai continui să trânteşti şi să baţi cu pumnii în masă, încep să ţip!

Vocea i se frânse:

– Nu înţeleg de ce i-ar vrea cineva răul dragei mele Daliah, dar a dispărut şi vreau s-o găsesc. Vreau s-o văd!

Îşi muşcă buza până la sânge, apoi îşi acoperi ochii cu mâna şi începu să suspine violent. Îşi tamponă ochii cu o batistă.

– Îmi pare rău, dar... măcar dacă am fi aflat ceva până acum... dacă am fi auzit *ceva!* De obicei aşa se întâmplă, nu?

Întoarse capul, adresându-i instinctiv întrebarea domnului Kahn. Acesta îşi ridică ochii de la firele pe care le meşterea:

– Da, aşa se întâmplă de obicei în cazurile comune de răpiri, încuviinţă el.

– Dar au trecut peste optsprezece ore, se agită Tamara. Nu credeţi că ar fi trebuit să aflăm ceva până acum? Adică... o, Doamne!

Rămase cu gura deschisă şi, întinzând braţul, îl opri pe Dani din mers. Îl zgâlţâi de mână:

Numărul nostru de telefon nu e înregistrat! Poate [illegible] e. O, Doamne sfinte, Dani! Poate au încercat să [illegible] şi...

Doamnă ben Yaacov, interveni domnul Kahn la fel de imperturbabil. Dacă fiica dvs. a fost răpită pentru o răscumpărare, răpitorii vor găsi în mod sigur o cale de a vă contacta. Pot obține numărul de la fiica dvs. Sau vă pot trimite un mesaj prin poştă.

Dădu din umeri:

- Există foarte multe moduri de abordare. Dar în caz că nu au numărul şi sună la informații, am transmis acolo un nou număr de telefon pe numele dvs.

În loc s-o calmeze, cuvintele lui avură asupra Tamarei exact efectul opus.

Vă tot referiți la „răpiri comune" şi spuneți „dacă" a fost răpită pentru răscumpărare! izbucni ea cu o voce stridentă.

Cu fiecare oră care trecea, demnitatea cu care suportase situația se topea, lăsând în locul ei doar nervii încordați la maximum. Tortura psihică i se putea citi pe chip: pentru prima oară arăta bătrână şi dărâmată.

– Sigur că e o răpire comună! țipă ea. Ce poate să fie? Cineva a răpit-o pe Daliah pentru că vrea ceva!

– Just, spuse domnul Kahn. Dar trebuie să vă previn, n ar putea să nu vrea bani.

– Dani! se răsuci ea spre soțul ei. Ce vrea să spună? Sigur că bani vor. N-ar trebui să ne apucăm deja să-i strângem?

Dani o privi înduioşat.

– Dl. Kahn are dreptate, draga mea, spuse el liniştit. N are rost să strângem bani până nu vom şti exact ce ne cer.

Trăsăturile i se crispară şi se uită în altă parte.

– *Dacă* ne vor cere ceva.

– Dani! exclamă ea. Ce vrei să spui?

– Suntem în Israel, iubito. Răpirile pentru bani sunt extrem de rare. Aproape nu există.

– Adică, tremură ea, poate fi... politică?

– Draga mea, e trecut de miezul nopții. Hai să încercăm să dormim. Toate telefoanele vor fi înregistrate. Cineva de la Shin Bet va fi aici tot timpul. Dacă sună, o să ne scoale.

Se apropie de scaunul ei şi o luă de umeri:

– Nu putem decât să aşteptăm.

– Să aşteptăm, oftă ea. O, Doamne.

Se ridică, îl luă de încheieturile mâinilor şi-şi ridică ochii spre el.

– Mi-e atât de frică, Dani... N-o să-i facă rău, nu-i aşa?

Şi cum el nu răspunse, îi înfipse degetele în carne:

– *Nu-i aşa?*

Erau tot timpul în mişcare şi se părea că acum vor porni din nou.

Ca mic dejun, femeile îi dăduseră câteva bucăți de pâine uscată, nedospită, două şuvițe de friptură arsă de miel, trei guri de apă şi o ceşcuță de cafea neagră, tare şi amară. Apoi o îmbrăcaseră în haine beduine, într-o *abbey* neagră şi grea, acoperindu-i fața cu un văl prin care putea vedea neclar, dar nu putea fi văzută de nimeni. Recunoscu cel mai sever dintre voalurile purtate de musulmane şi toate speranțele de a prinde un moment pentru a atrage asupra ei atenția publică şi a se face recunoscută se evaporară. Nici măcar părinților ei nu le-ar fi putut reproşa dacă n-o recunoşteau în îmbrăcămintea aceea. Nu mai era decât un morman umblător de cârpe fără față. Se cutremura când se gândea ce înspăimântător arăta.

Pentru a înlătura suspiciunile, două dintre celelalte femei purtau o îmbrăcăminte identică.

Daliah observă că, în afară de ea, mai erau şaisprezece persoane în grup. Doisprezece erau beduini, apoi ea

ul cel care o capturaseră. Aceştia se schimbaseră şi ei în haine de beduini şi nu-i mai putea recunoaşte.

Cel numit Khalid era conducător. El verifica tot timpul drumul cu un compas german, cocoțat pe spinarea cămilei lui. Tot el decidea când şi unde să se oprească şi cât timp să zăbovească. Îi mâna pe ceilalți într-un ritm constant, fără să-i grăbească, dar şi fără să-i menajeze.

Porniseră când afară era încă întuneric şi răcoare, iar cerul era albit de stele uriaşe. Khalid o urcase pe o cămilă, tot cu mâinile legate şi-i legase şi picioarele de ea. Unul dintre bărbați ținea şi frâul cămilei ei, ca nu cumva să se sperie şi s-o ia la fugă cu ea. Presupunea că faptul de a nu fi obligată să meargă pe jos ar fi trebuit s-o bucure, dar şaua era incomodă şi legănarea continuă o făcea să aibă rău de mare. Brațele o dureau de la umeri până la încheieturi şi picioarele începuseră să-i amorțească. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze că plutea într-o barcă. Orice închipuire era mai bună decât realitatea.

Când răsări soarele şi nu mai era pericolul de a dispărea neobservată în întuneric, îi dezlegă picioarele şi o dădură jos de pe cămilă. Era amorțită şi căzu în genunchi, amețită. Una dintre femei se repezi s-o ajute.

– *La!* o opri comanda ascuțită a lui Khalid.

– *Samahni,* murmură femeia cu supunere, întorcându-se la locul ei.

Khalid o ridică pe Daliah în picioare.

– O să mergi, îi spuse aspru, în engleză. Dacă încerci să scapi, te vom lega din nou. Înțelegi?

– Da, spuse ea speriată, întrebându-se dacă o putea auzi prin voalul gros.

Probabil că o auzise, pentru că-i tăie legăturile de la mâini cu o bardă ascuțită. Nici nu-şi mai simțea mâinile. Nu mai avea nici un reflex. Încercă să şi le împreune, dar nu-şi putea mişca degetele. Trebuia să mai treacă timp până când sângele avea să circule din nou normal.

Într-un fel, îi făcea bine să meargă pe jos. Fusese legată atâta vreme, încât mersul îi punea din nou sângele în mişcare, o făcea să se simtă vie. Dar se împiedica mereu. Terenul nu era drept; urca sau cobora sau era înclinat într-o parte. De sub picioare îi alunecau pietre; uneori se scufunda până la glezne în nisipul gros ca zăpada dintr-un troian, împotmolindu-se.

O ţineau despărţită de femeile beduine, care din când în când întorceau capul şi-i aruncau priviri pline de compasiune. Nu-i permiteau să vorbească decât dacă era absolut necesar. Când trebuia să se ducă la toaletă, femeia numită Fedya mergea cu ea la o parte, săpa o groapă în nisip şi o ajuta să-şi ridice voalurile. Umilinţa o făcea să se ruşineze şi să se înfurie în acelaşi timp.

După poziţia soarelui, înţelese că mergeau spre sud, dar n-avea idee de locul în care se aflau sau din care porniseră.

Dealurile pustii şi albite se încununau cu nori cafenii de praf şi deşertul nu oferea privirii decât nisip şi pietre. Evitau toate şoselele şi drumurile bătute, satele sau aşezările de orice mărime. Din când în când, Khalid şi unul dintre beduini o luau înainte, urcau dealul din faţă şi cercetau întinderea pustie. Daliah se rotea din când în când de jur împrejur, dar nu vedea decât dealurile încinse, bolovanii rotunjiţi de vânt şi nisipul. Totul sub cupola cerului incandescent. Nu avea cum să ghicească poziţia – puteau fi în oricare dintre ţările din zonă. Colinele maronii erau absolut monotone şi fără nimic caracteristic.

Înainte de amiază, făcură un popas şi femeile pregătiră un prânz compus din pâine nedospită, fâşii de friptură de miel şi o ceaşcă de lapte acru de capră. Apoi porniră din nou, dar ea simţi o tensiune în grup. Se părea că urma să se petreacă ceva important. Se uită la cer. Putea fi cam ora două, după soare. Toţi tăceau, uitându-se des în jur şi scrutând orizontul.

Apoi tensiunea dispăru. Khalid îi dădu chiar un voal albăstruit, care nu-i mai acoperea ochii. Își închipui că tocmai traversaseră fraudulos o graniță, dar când întrebă, nu i se răspunse.

Peste câteva ore se opriră din nou, ca să bea ceai. Khalid privi soarele, harta și busola. Apoi scoase un radioemițător dintr-una din boccelele de pe cămile și, ridicându-i antena, purtă o convorbire scurtă. După ce privi din nou busola și își consultă harta, porniră din nou. După nici jumătate de oră ajunseră la o pistă de aterizare părăsită, unde aștepta un elicopter cu elice dublă.

Khalid și doi dintre oamenii lui o urcară la bord și pilotul porni motoarele. Praful stârnit învălui aparatul. Se ridicară în aer, zburând spre sud. Spre apus, un soare fabulos se pregătea să apună.

* * *

Najib privi prin fereastra mare cât peretele apartamentului de la etajul trei al lui Said Almoayyed. Văzu luminile exterioare aprinzându-se, ca un fascinant colier dublu de perle încingând deșertul.

Stinse lumina și așteptă să apară avionul. Dacă avea să aterizeze la fel ca al lui, avionul urma să apară din spatele palatului, să-l survoleze și apoi să coboare spre pistă.

Își aplecă urechea, reușind să distingă bâzâitul slab al unui motor. Se auzea tot mai tare și apoi văzu și luminițele de pe aripi, făcându-se tot mai mari, până când umplură tot cadrul geamului. Văzu lumina intermitentă a stabilizatorului și apoi avionul coborî, micșorându-se, făcând manevre pentru o aterizare perfectă. Într-o parte a pistei se vedea și Daimler-ul, ca o cutie întunecată.

Se îndepărtă de fereastră și aprinse lumina, cu un zâmbet necruțător pe buze.

Aşa. În sfârşit, trecutul se lega de prezent. Daliah Boralevi venise din cer pentru întâlnirea stabilită cu mult, mult timp în urmă. Acum probabil cobora; avionul avea să-şi facă plinul şi să zboare imediat cu Abdullah în Libia.

Încruntat, Najib se duse la barul lui Said Almoayyed şi-şi turnă două degete de whisky. Ridicându-şi paharul într-un salut tăcut, îl goli dintr-o înghiţitură.

Ce uşor se pot schimba părerile cuiva, gândea el. Până în clipa aceea, ar fi fost bucuros să se poată spăla pe mâini de toată afacerea. Dar acum era bucuros că venise. Înţelegea că prezenţa lui acolo era de mult predestinată, ca şi a ei. Poate că încheind această vendetta avea să se poată împăca în sfârşit cu trecutul şi să se elibereze de lanţurile care-l apăsaseră în toţi aceşti ani.

Se pregăti s-o întâlnească îmbrăcând un burnus alb cu bandă aurie. Înainte de a ieşi, se opri să se privească în oglinda imensă. Dădu din cap satisfăcut. Burnusul îl făcea să arate impresionant şi autoritar, ca un adevărat fiu al deşertului.

Ieşi pe coridorul cu statui. Se îndreptă fără grabă spre mezaninul de deasupra foaierului octogonal, dar nu coborî scările. Va aştepta aici. Începu să se plimbe încet. Palatul era atât de tăcut, încât i se părea că e singura fiinţă vie din el; nu se auzea decât susurul apei prelingându-se pe peretele de marmură roşcată. Se întrebă dacă vreodată în mintea lui sunetul apei se va lega de acest palat din deşert.

Aşteptă cam un sfert de oră până când îi auzi venind. Uşile de bronz se deschiseră fără zgomot şi Khalid, Hamid şi nemţoaica intrară împingând violent o făptură înfofolită din cap până-n picioare.

– Mişcă! strigă Monika aspru. *Schnell!* Pe aici, ordonă, arătându-i cu puşca. Pe uşa asta.

– Las-o, se auzi de sus vocea severă a lui Najib.

Tresărind, cei trei priviră spre mezanin. Cei doi bărbați se retraseră imediat, dar Monika rămase pe loc, ținând strâns făptura înfofolită.

Nu se grăbi să coboare scara; după atâția ani, putea să meargă și încet. Înaintă cu capul ridicat către cele două femei. Îi făcu semn teroristei germane să se îndepărteze. Monika nu se supuse, își scoase cu importanță pieptul înainte și lătră milităreşte:

– Abdullah mi-a transmis ordine clare! Răspund de ea cu viața mea!

– Cred că mă pot descurca și singur, îi spuse el rece.

Nota de autoritate din vocea lui era fără echivoc:

– Ieşi afară.

Monika se înroşi. Făcu stânga împrejur și ieşi pe uşile de bronz, care se trântiră cu ecouri ample.

Erau singuri. Lumea se redusese la acel foaier.

Se întoarse spre Daliah și în clipa în care ochii lui o văzură, i se încleştă ceva în gât. Toate sentimentele de până atunci îi dispărură. Era amețit.

Nu avu curajul să vorbească imediat. Nu-și putea lua ochii de la ea.

Ochii ei.

Privindu-i, se simțea luat de un vârtej. Au existat chipuri pentru care s-au început războaie, buze pentru care s-au dărâmat imperii, dar pentru el fură ochii aceia. În clipa în care pătrunse în adâncul lor, știu că gustase din fructul oprit și că nu va mai uita acel gust.

Erau nişte ochi hipnotici, ca aceia pentru care regii altor timpuri uciseseră și erau cu atât mai magici cu cât restul făpturii ei era ascunsă.

Pentru prima dată în viață era fermecat, de parcă ar fi alunecat într-o vrajă. Se înfioră tot.

Ochii aceia. Păreau două smaralde pure, de un verde intens traversat de irizări de malachit și de căldura jadului, migdalați și ridicați exotic spre tâmple, ca ai unei feline,

cu gene lungi şi negre, ca de catifea, aşa cum numai în vise se pot închipui.

Îi venea să geamă. I se jucase regina de cupă, regina inimilor.

Stăteau în foaierul acela uriaş, faţă în faţă, el în alb şi ea în negru. Era sigur că în spatele vălului bărbia ei era ridicată cu aceeaşi indignare care-i făcea să scânteieze lumina din ochi.

Parcă trecuseră veacuri. Îi văzu voalul mişcându-se când respira. Genele îi tremurară şi, pe neaşteptate, auzi cascadă de râs batjocoritor.

Fu ca o lovitură fizică; făcu un pas înainte. Râsul îl rănise ca un cuţit în inimă. În ochii ei urcă un amuzament cinic, pălmuindu-l din nou, umilindu-l.

O privi nedumerit. Şi ea vorbi:

– Ia te uită! spuse cu o voce guturală şi batjocoritoare, cu inflexiuni bogate. Cine ar fi crezut că faimosul Najib al-Ameer va recurge la negustorii de sclavi ca să obţină femei?

– Mă recunoşti?

Se blestemă pentru că-şi arătase surprinderea. Bineînţeles că-l recunoscuse! Chipul lui apărea mai des decât şi-ar fi dorit pe coperţile revistelor sau în emisiunile televiziunilor din cinci continente.

– Te recunosc, deşi ţi-ai pus costumul ăsta de Rudolf Valentino, spuse ea înţepător.

– Te miră că sunt aici?

– Cum să nu mă mire? Nu m-am aşteptat să te găsesc pe tine aici.

Vocea ei se maimuţări:

– Cel mai bogat om din lume, Najib al-Ameer. Râse batjocoritor.

Obrajii lui tremurară de efortul de a se stăpâni, dar vorbi calm:

– Nu sunt cel mai bogat om din lume. Nici n-am pretins vreodată că sunt.

Ea făcu un gest cu brațul:

- Cel mai bogat. Unul din cei mai bogați. Ce contează?

El nu vorbi. Râsul dispăru din ochii ei, care se îngustară ca ai unui linx.

- Ce vrei de la mine? şuieră cu răutate.

El nu răspunse.

– De ce m-ai adus aici? întrebă ea ascuțit. Răspunde-mi, ce dracu'! Pui la cale vreun joc sexual pervers?

El se crispă:

– În locul tău, mi-aş păzi limba, o sfătui cu un calm pe care nu-l simțea.

Atunci îi observă mâinile. Şi le ținea în față, frecându-şi mecanic încheieturile. Văzând petele şi rosăturile urâte legate de frângii, îşi stăpâni o tresărire şi se uită repede în altă parte.

Nimic nu mergea cum trebuia, nimic. De unde apăruse sentimentul acesta brusc de vinovăție şi responsabilitate dureroasă? Îşi imaginase mai simplu clipele astea. Nu atât de complicate şi pline de încărcătură emoțională atât de confuză. Totul se dereglase.

Blestematele de voaluri! În loc să o facă să pară fără sex, îi creaseră o aură de mister etern care-i pătrunsese în fiecare fibră a trupului, în ființa lui.

Îl încerca impulsul nebunesc de a-i smulge voalul şi de a o reduce la o simplă făptură pe care o putea urî.

– Îmi pare rău că suntem obligați să ne întâlnim în aceste circumstanțe regretabile, spuse în cele din urmă, ca să nu tacă. Pot să fac ceva...

– Pe fundulețul tău că da, şuieră ea furioasă. Poți să mă eliberezi imediat şi să-mi găseşti un mijloc de transport ca să plec din gaura asta de iad, uite ce poți să faci!

El închise ochii şi încercă să şi-o alunge din minte. Făcuse o greşeală teribilă. N-ar fi trebuit să vină niciodată s-o vadă. Ea era tot ceea ce fusese învățat să urască şi

să distrugă. De aceea dorise s-o vadă imediat. Dar nu anticipase puterea ochilor ei asupra lui.

Ce ridicol se făcuse singur!

Deschise ochii şi reuşi să vorbească.

– Te duc în camera ta.

Se întinse s-o ia de braţ.

– Nu mă atinge! se scutură ea.

– Foarte bine. Dacă o preferi pe nemţoaică...

Dacă ochii ar putea ucide, ar fi fost mort.

– Oricine e mai bun decât tine, porc arab!

El întinse mâna iute ca fulgerul şi-i trase sălbatic vălul de pe faţă. Îşi dezveli dinţii:

– Curvă evreică!

Ea îl scuipă în faţă. El nu se şterse. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Ochii lui negri se oţeliră, căpătară o expresie de profanator. O luă de ceafă cu o mână şi cu cealaltă îi găsi un sân şi i-l apăsă cu cruzime. În colţurile ochilor ei sclipiră lacrimi de durere, dar îi refuză satisfacţia de a striga. Apoi buzele lui le căutară pe ale ei cu o lăcomie sălbatică.

Parcă deconectase un aparat. Ea înţepeni ca o statuie; până şi buzele îi deveniră de piatră. Doar ochii îi erau vii şi ardeau.

O sărută violent, privind-o. Pălise şi fruntea i se umezise, dar expresia batjocoritoare din ochii ei nu pierise.

El o împinse sălbatic în spate. Din voce i se simţea un respect amestecat cu pică:

– Eşti o curvă detestabilă, îi spuse.

Expresia ei deveni triumfătoare.

Hamid şi Monika o escortară pe Daliah la etaj. Ea era nedumerită; dacă n-ar fi ştiut că era imposibil, ar fi crezut că Najib al-Ameer fusese atras de ea. Altfel de ce o privise atât de intens şi o agresase la modul acela? Dar nu putea fi dorinţă, ci ură – ură concentrată. De aceea încercase s-o rănească.

Luă notă vag de coridoarele enorme şi de sculpturile uriaşe, moderne. În cele din urmă, Hamid deschise o uşă masivă.

Poți să-i mulțumeşti capitalistului arab pentru asta, mârâi Monika. Eu nu înțeleg de ce te bagă aici. După mine, ai sta mai bine într-o pivniță întunecoasă.

Daliah nu înțelese ce vrusese să-i spună până când nu se uită în cameră, după ce fusese încuiată pe dinafară. Se uită neîncrezătoare la apartamentul princiar în tonuri trandafirii.

De ce nu o pivniță neagră?

De ce închisoarea asta aurită?

* *
* *

Fiecare oraş mare din Europa are vestita lui cafenea internațională, care-i atrage deopotrivă pe localnici şi pe turişti şi unde poți sta la mesele scoase pe trotuar şi privi parada lumii citadine. Sunt nişte locuri unde te duci ca să vezi şi să fii văzut, unde viața nu se grăbeşte şi-ți poți citi în tihnă ziarul sau savura cafeaua, trăgând cu urechea la intelectualii care se contrazic pe temele la ordinea zilei. În Tel Aviv, acest loc e Kassit Cafe de pe strada Dizengoff.

Schmarya o alesese tocmai pentru că bătea la ochi; ştia că nimeni n-ar fi bănuit că într-un local public atât de frecventat se pun la cale afaceri suspecte. Puținii oameni care l-ar fi putut recunoaşte pe cel cu care era, ar fi crezut că se întâlniseră întâmplător pe stradă şi intraseră să bea o cafea înainte de a se despărți din nou.

Stătea la masă cu Chaim Golan, şeful Mossad-ului, cel mai invidiat serviciu secret israelian.

O prezență discretă, Golan ar fi putut juca uşor rolul bunicului favorit: în spatele ochelarilor de soare, ochii îi sclipeau albaştri, cu riduri de râs care se încrețeau tot timpul şi sprâncenele îi erau albe ca zăpada. Avea un nas

borcănat, cojit de soare şi vesel şi părul bogat, alb şi ciufulit. Puțini ar fi bănuit ce sânge rece curgea prin venele lui sau ce încăpățânare dură se ascundea în spatele expresiei lui joviale.

Acum, ochii ascunşi de ochelari ai lui Chaim Golan se încreţeau cu acel umor înşelător de bunic.

– Uită-te la ei, spuse el, arătând cu un gest trecătorii – plecați după târguieli sau îndrăgostiți ținându-se de mână, prieteni care stăteau la taclale – sunt ca nişte copil. N-au nici o grijă pe lume. Se poartă de parcă ar fi la Paris sau la Roma.

Dădu încet din cap:

– Oare au idee vânătorii aceştia de bucurii că în orice clipă ar putea exploda lângă ei o bombă? Puuuf! Uite aşa.

Nu mai zâmbea, dar buzele lui aveau colțurile ridicate.

– Bineînțeles că sunt conştienți de asta, spuse Schmarya. Au tot timpul acest gând undeva într-un subsol al minții, dincolo de râsul lor. De aceea sunt atât de lipsiți de griji – pentru că ştiu că momentul de bucurie pe care-l trăiesc ar putea fi ultimul.

Golan se întoarse spre Schmarya cu respect.

– Necazul cu noi, spuse el, e că suntem surmenați.

Oftă adânc:

– Am trecut amândoi prin prea multe. Am văzut mai multe decât poate îndura un om.

– Şi, totuşi, nu suntem niciodată pregătiți când se întâmplă ceva, se încruntă Schmarya. Suntem la fel de surprinşi şi şocați ca toți ceilalți.

– Aşa e, aşa e, aprobă Golan, scotocindu-se prin buzunare după un trabuc, pe care şi-l vîrî între buze, căutând mai departe chibriturile. Şi acum, să trecem la subiect. Până acum n-am descoperit nimic. Daliah a ta parcă s-a evaporat, zâmbi el. Dar noi ştim că nu-i aşa.

– La granițe? mormăi Schmarya.

– Din câte am aflat, nimeni n-a încercat s-o scoată din țară. Dar nu-i exclusă posibilitatea de a fi fost dusă înainte

să ne dubla noi paza şi de a cerceta fiecare vehicul care iese.

Îşi găsi chibriturile şi-şi aprinse trabucul.

Pe străzi?

Nimic, clătină Golan din cap.

Atunci poate informatorii din străinătate. I-ai contactat, nu-i aşa?

Golan păru dezgustat.

Bineînțeles. Dar până acum... nimic. Să ştii un lucru: răpitorii ăştia nu sunt amatori, asta e sigur. Nici un copoi nu le poate mirosi urma.

Nimic? Nici despre funcționarul asasinat de la aeroport?

Nimic. Necazul cu crimele comise în locuri publice e că făptaşul o şterge înainte de a putea fi luat la întrebări.

Schmarya se încruntă, jucându-se cu ceaşca de cafea. Se răcise. Suspină zgomotos.

- Şi acum ce facem? întrebă.

- Lucrurile astea se rezolvă în timp, îi spuse Golan compătimitor. Fără indicii, e practic imposibil să dăm de ei dacă nu ne abordează răpitorii. Abia atunci îi putem da de urmă. Altfel...

Dădu din umeri semnificativ. Schmarya fu cuprins de un val de furie neputincioasă.

– Dar e vorba despre nepoata mea! spuse el cu putere. Cea mai mare celebritate a Israelului!

– Crede-mă, prietene, înțeleg ce simți, îi spuse Golan. Cu cât victima e mai iubită, cu atât familia suferă mai tare. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să afişezi o atitudine impasibilă. Şi apoi, lipsa veştilor nu-i un semn chiar atât de rău.

– Nu-i atât de rău! exclamă exploziv Schmarya.

Oamenii de la mesele alăturate se întoarseră să se uite la ei. El îşi scăzu vocea până la şoaptă, şocat de propria lui izbucnire:

– Vreau să-l ucid pe cel responsabil de fapta asta, oricine ar fi el! şuieră el. I-aş putea ucide pe toţi cu sânge rece!

– Atunci eu de ce sunt aici?

Schmarya se încruntă şi, jucându-se cu ceaşca, fu cât pe ce s-o spargă, atât de tare îi tremurau degetele.

– Trebuie să existe un mijloc de a-i determina să facă prima mişcare! exclamă el cu ochii înfundaţi de suferinţă.

– Cum îţi merge zilele astea la conferinţele de presă? întrebă Golan pe un ton de conversaţie.

– Mă descurc, spuse sumbru Schmarya, dar fiică-mea e grozavă. O profesionistă.

– E bine atunci. Tu doar participă şi las-o pe Tamara să vorbească.

Schmarya înghiţi:

– O conferinţă de presă? Crezi că i-ar zgândări?

– Ar putea să-i încurajeze să facă ceva; sau poate nimic. Cine poate prevedea? Evident este că nu se grăbesc să te contacteze, altfel ar fi răspândit vestea despre fapta lor. În presă sau altfel. Dar dacă anunţi tu ce s-a întâmplat..., dădu el din cap, cine ştie? Până acum nu şi-a asumat nimeni răpirea. Dacă s-ar afla, poate ar apărea şi persoane care au văzut sau auzit ceva.

– Şi ce să spunem?

Golan îşi strânse buzele considerativ:

– Ceva pornit din inimă.

– Şi pe urmă aşteptăm.

– Pe urmă aşteptăm, se lăsă Golan pe spate, înşelător de jovial. Ţine minte, avem toate motivele să sperăm că e în viaţă, nevătămată. Şi asta, prietene, e mai mult decât pot spune majoritatea familiilor victimelor de răpiri. Mă tot întreb, de ce au răpit-o? Delictele astea nu se fac degeaba. Trebuie să existe un motiv.

Schmarya încuviinţă cu amărăciune:

– Şi eu mă întreb zi şi noapte ce motiv au avut.

– Şi?

Schmarya dădu din umeri:

– Am ajuns la concluzia că vor cere o răscumpărare specială. Şi mi-e teamă că nu e vorba de bani.

– S-ar putea, pufăi Golan din trabuc. Pare logic, mai ales că... (Îşi drese vocea)... sunteți tu şi Dani.

Schmarya îl privi pătrunzător:

– Unde vrei să ajungi?

Golan dădu din umeri:

– Poate mă-nşel sau poate nu. Dar s-ar putea să vrea s-o folosească pe ea ca pe un fel de ostatic în schimbul unuia dintre voi. Poate aș amândurora. E nevoie să-ți reamintesc că tu şi Dani ocupați în guvern posturi foarte importante? Că sunteți acolo unde se iau decizii la cel mai înalt nivel?

Schmarya îl privi țintă. Avusese exact aceleaşi temeri, dar îi fusese frică să şi le exprime cu glas tare, de parcă astfel le-ar fi mărit amenințarea. Dar acum nu mai putea evita subiectul.

– Şi cum sugerezi să acționăm?

– Păi nu putem face mai mult ca până acum. Vom continua să răscolim toate colțurile țării, n-o să lăsăm nici o piatră necercetată. Aşteptăm, sperăm şi ne rugăm, oftă Golan.

– Şi ce facem când ne contactează răpitorii?

Golan păru suprins:

– Păi, ce facem întotdeauna în astfel de cazuri. Ştii procedura. Încercăm să-i localizăm. Negociem. Încercăm să scădem prețul şi între timp, să-i dăm nepoatei tale de urmă, ca s-o eliberăm înainte de a le satisface cererile – adică, mă rog, înainte de a le spune că nu li le putem satisface.

– Da, Chaim, spuse Schmarya, dar dacă nu o țin aici, în Israel?

Golan îşi lăsă ochelarii în jos pe nas şi-l privi pe Schmarya cu atenție.

– Dacă nu o țin în Israel, spuse el, îți răspund că nu putem încerca să o eliberăm fără a avea în prealabil

aprobarea guvernului. Aşa e legal. Ştii la fel de bine ca mine, aşa că de ce mă întrebi?

– Chaim!

Schmarya privi iute în spatele lui şi se aplecă peste măsuţă, scăzându-şi vocea până la murmur:

– Ce-ţi spun acum e neoficial, da? Ştim amândoi că există oameni în forţele noastre armate dornici să acţioneze şi dincolo de limitele datoriei. Israeliţi care nu ascultă la toate vocile care dezbină şi la toţi papă-lapte care au poziţii în guvern. Ştii despre cine vorbesc.

Golan nu făcu nici o mişcare.

– Dacă va fi nevoie, tot ce te rog e să mă ajuţi să organizez o echipă de eliberare. Să mă pui în legătură cu oamenii capabili şi domici de a face asta. Bineînţeles, neoficial.

– Îmi sugerezi să pomim o acţiune pe cont propriu?

– Dacă situaţia o va cere, da, îşi desfăcu Schmarya braţele dezarmat. Pentru nepoata mea, adăugă el liniştit, aş face orice. Chiar şi o crimă.

– Mi-aş ţine gândurile astea pentru mine în locul tău, îl avertiză Golan.

Schmarya era neclintit:

– Dar dacă e în Libia sau în Iordania sau, şi mai rău, într-o ţară şi mai neprietenoasă? Cum putem fi siguri că se va încerca eliberarea ei dacă e într-o ţară cu care suntem în negocieri de pace?

– Acum vorbeşti despre politică Schmarya, spuse Golan ridicându-se de pe scaun. Nu-ţi pot răspunde la rugămintea aceea. E doar o posibilitate. Să aşteptăm şi, cu voia domnului, poate nu se va ajunge atât de departe. Dacă totuşi va fi cazul, vom mai discuta. Du-te şi aranjează conferinţa de presă. Până atunci, voi uita discuţia noastră şi te sfătuiesc să faci acelaşi lucru.

– Mi se pare corect, zâmbi slab Schmarya. Mulţumesc, Chaim. Puteai să nu vii. *Toda raba.*

– *B'vakasha,* Schmarya. Dacă afli ceva, dă-mi de ştire.

Vei afla imediat. *L'hitra'ot.*

L'hidra'ot, îi făcu Golan un semn discret cu mâna.

Schmarya îl văzu dispărând în mulțime. Apoi ridică mâna ca să atragă atenția chelnerului:

- Chelner! strigă. *Ha'hesbon!*

Daliah trecea neobosită dintr-o cameră în alta. Le examinase atâta, încât îi era teamă că nu va mai uita niciodată locul acesta, dacă, bineînțeles, va reuși să scape. Îi măsurase toate dimensiunile. Fără holul alcov de treizeci de metri pătrați, camera de zi a închisorii ei măsura douăzeci și unu de pași moderați în lățime și treizeci în lungime. Dormitorul avea și el treizeci și opt pe douăzeci și patru de pași. Iar cele două enorme băi cu pereți de marmură, cu oglinzi și scăunele de toaletă, chiuvete îngropate în piedestale de marmură în formă de scoici și căzi turbionare cu dale de mozaic ar fi putut constitui două apartamente rezonabile la New York. Aveau și ferestre cât peretele, dar în ciuda unei suprafețe atât de mari de sticlă, închisoarea era eficientă. Obloanele de siguranță din oțel electrificat făceau evadarea imposibilă. Butoanele electronice care le deschideau fuseseră deconectate, la fel ca și cele unsprezece telefoane, o pereche montate chiar în peretele căzilor din cele două băi.

Umblând ca un tigru în cușcă, bogăția camerei o umplea tot mai mult de nervi. Se simțea de parcă nimerise pe un platou unde se filma o parodie stupidă. Ce fel de închisoare era asta, cu marmură trandafirie și tone de perne moi și tapiserii trandafirii și perdele de mătase? Părea o farsă ridicolă. O închisoare din „Alice în Țara Minunilor", care reușea s-o scoată din sărite cu luxul ei ostentativ mult mai mult decât o celulă de doi metri pe doi.

Plictisită de umblat, se scufundă în pernele moi ale unui canapele. Cât aveau de gând s-o mai țină aici? Trecuseră două zile și învățase pe de rost fiecare mobilă

şi bibelou. Se uită a douăzeci şi patra oară în ora aceea, la ceasul de pe birou. Era tot timpul conştientă de trecerea timpului. Oriunde s-ar fi uitat, în jurul ei ticăiau tot timpul ceasuri. Răpitorii ei nu încercaseră să o încurce cu privire la momentele zilei, cum citise într-o carte. Nu-i luaseră ceasurile şi se întreba dacă acest lucru avea vreo importanță. Oricum, la fiecare opt ore i se aducea masa cu o regularitate care ar fi ajutat-o să calculeze precis timpul. Fiecare schimbare de gardă la uşa ei era urmată de primirea unei porții de mâncare: dimineața la opt, prânzul la patru şi cina la douăsprezece noaptea. Îi făceau praf somnul şi nici măcar nu era o tortură intenționată: aşa era mai confortabil. După calitatea mâncării, ghiceai că bucătarul nu era cel angajat permanent la palat.

Ascultând la uşă, îşi dădu seama că afară stăteau permanent doi paznici. Alți doi erau postați sub ferestrele ei cu obloanele trase. Îi auzea vorbind şi vedea uneori fum de țigară strecurându-se printre lamele ferestrelor astupate. Până acum, trei oameni intraseră la ea cu tava cu mâncare: doi bărbați, Ahmed şi Haluk şi nemțoaica, Monika.

Monika era cea mai crudă pentru că era cea mai plină de ură dintre ei. Daliah bănuia că îi repugnă Monikăi dintr-un motiv necunoscut; i se dădea de înțeles asta în diferite feluri. Când avea supă, Monika vărsa cât mai mult din ea pe drum; făcea la fel şi cu cafeaua. Sau îşi băga degetul mare în felul de mâncare. Odată, privind-o cu ochii ei reci şi siniştri, Monika bombănise:

– De data asta, n-am scuipat şi n-am urinat în ea.

Daliah pretindea că n-o tulbură. N-avea de gând să-i dea motiv de ceartă. Ştia că Monika umblă după o luptă şi considera că era cel mai important s-o prevină. De câte ori Monika îi întindea o momeală, se forța să respecte prima regulă a luptelor corp la corp. Parcă trecuse un mileniu de când îşi făcuse stagiul în armata israeliană, dar lecțiile instructorului îi rămăseseră.

– Dacă adversarul tău e înarmat şi tu nu eşti, lătrase sergentul cel voinic, evitarea confruntării este cea mai bună tactică de luptă.

Pe atunci nu se gândise niciodată cât de folositoare i-ar putea fi această lecție.

Monika era înarmată până în dinți.

Bărbații nu erau prea răi, cu excepția celui mic, Ahmed. Era tot timpul în mişcare, tot timpul pornit, de parcă ar fi dansat pe un ritm auzit numai de el. Îşi ținea o mână în buzunar, rânjindu-i răutăcios şi pofticios. Mesajul lui tăcut era ca o amenințare urlată: Într-una din zile, o să vin direct peste tine! Când era el de servici, venea s-o verifice din sfert în sfert de oră. O speria chiar mai tare decât Monika, pentru că simțea că era nebun de legat.

Restul paznicilor o ignorau, uitându-se în apartament doar o dată la una sau două ore. Uneori îi auzea făcând glume obscene la uşă sau sub ferestre. Alteori aveau radiouri sau casetofoane şi auzea muzica pe care o ascultau.

Era sigură că era păzită încontinuu. Nu-i lăsau niciodată vreo şansă de scăpare. Totuşi încercase. Imediat după ce sosise, încercase să slăbească obloanele cu furculița. Erau electrificate; şocul nu fusese destul de puternic ca s-o ucidă, dar părul i se ridicase drept în vârful capului şi fusese azvârlită înapoi cam trei metri.

Uşile masive păreau că aparțin unei bănci: groase, impenetrabile şi neclintite.

Îşi lăsă obosită capul pe spate, frecându-şi fruntea cu degetele. Tot craniul începuse să-i pulseze şi simțea că o va apuca o migrenă. Nimic nu doare atât de rău ca deprimarea, gândi ea. Dacă-ți umpli mintea cu gunoaie şi o scapi de sub control, trupul preia ritmurile negative şi te îmbolnăveşti pur şi simplu.

Alunecă pe podea şi-şi depărtă genunchii cât de tare putut, apoi îşi lăsă capul pe spate. Totuşi, sentimentul ei era atât de puternic încât nici exercițiile Ishagiatsu de înlăturare a presiunii n-o mai puteau ajuta.

*
* *

Una dintre primele amintiri ale lui Najib era din ca părintească din al-Najif, când mama lui plecase până l bunica, iar el, rămas singur, încercase să se joace cu chibriturile. Fusese atât de captivat de flăcările care se aprindeau, încât nici n-o auzise pe mama lui venind. Il pedepsise dându-i o lecție: aprinse un chibrit şi, ținându mohorâtă mâna aproape de el, îl arsese până când făcuse băşici la degete. După asta, nu mai fusese cazu să-şi facă griji, băiatul ei câştigase un respect sănăto pentru chibrituri şi se vindecase de jocul cu focul. Pentru totdeauna, aşa crezuse.

Îşi aminti de acest incident stând întins într-un burnu alb pe o canapea joasă în formă de L. Oare se va duce să se mai ardă o dată? se întrebă. La urma urmei, îşi învățase lecția destul de bine, ştia ce pățea dacă se juca cu focul.

Dar focul acesta nou era prea ispititor. Najib nu putea sta departe de el. Era atras inexorabil de Daliah, ca un fluture de lumină. Înțelegea că i se întâmpla ceva extraordinar. Oricât ar fi încercat să reziste, cântecul ei de sirenă pătrundea până în colțurile cele mai îndepărtate ale inimii lui. Ştia că, oricât de departe s-ar fi dus, nu va înceta să-l audă.

Abia ațipise de câteva ori în cele două nopți care tre cuseră. Imediat cum închidea ochii, ochii *ei,* luminoşi şi plini de sălbatică magnificiență, îi izvorau în gând. Daliah era pretutindeni în el. Vocea ei. Spiritul ei. Ochii ei. Îl răvăşeau complet. Era sigur că dacă nu se va duce s-o vadă imediat, îşi va ieşi din minți. În cele din urmă, con statând că devenise o cârpă, făcu singurul lucru rezonabil în situația dată: se duse la ea.

Ca de obicei, în fața uşii erau doi paznici. Îşi aduseseră scaune, îşi rezemaseră puştile de perete şi ascultau

muzică răsfoind nişte numere vechi din *Playboy.* De servici erau Haluk, un egiptean ciupit de vărsat şi Ahmed, milcul sirian care părea complet transportat de muzică, bătând nebuneşte ritmul cu degetele.

Îl priviră bătăioşi.

V-a creat vreo problemă? întrebă Najib pe un ton neutru.

Haluk dădu din umeri nepăsător. Ahmed îi rânji, dădu ochii peste cap şi-i făcu răutăcios cu ochiul. Najib îl luă de gulerul cămăşii şi-l ridică pe jumătate din scaun. Micuțul arab pierdu măsura pe care o bătea şi-l privi înspăimântat. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

Vrei cheia? întrebă Haluk rar.

Tensiunea se risipi. Najib îl azvârli pe Ahmed înapoi pe scaun şi luă cheia de la Haluk. Deschise uşa şi ezită câteva momente. Apoi intră repede. Primul lucru care-l izbi fu frigul. Dăduse la maximum aerul condiționat, dar camera avea o căldură feminină. Perdelele de mătase trase ascundeau obloanele sinistre şi luminile erau aprinse, înconjurate de aureole galbene.

Îi simțea apropierea. Aerul era electrizat de prezența ei. Sângele îi pulsa nebuneşte în vine. N-o găsi în sufragerie.

Se duse în dormitor. Patul părea nedesfăcut; era acoperit cu o velință trandafirie bine întinsă. Privi repede în jur, simțindu-se în acelaşi timp alarmat şi sperând nebuneşte ca ea să fi reuşit să scape.

Şi atunci o văzu. Nu arăta deloc a ostatică, stând ghemuită în scaunul mare de fibră de sticlă ca o jumătate de ou uriaş. Avea picioarele goale şi unul şi-l ținea vârât sub ea. Părul desfăcut i se revărsa bogat pe umeri, până aproape de talie şi ținea mâinile în buzunarele unei haine din blană de samur. Desigur, gândi el, de asta dăduse la maximum aerul condiționat, ca să-şi înghețe vizitatorii, iar ea să se simtă bine înfăşurată într-o blană.

Zărindu-l, Daliah îşi ridică agresiv capul. O clipă, privirea ei căpătă lucirile unei arme de oţel ucigătoare; apoi, dând din umeri, de parcă problema nu merita să-i atragă atenţia, răsuci scaunul în direcţia opusă.

El simţi cum i se urcă sângele în obraji. Câtă nerușinare! Nici o femeie nu-l desconsiderase până atunci în asemenea grad. Niciodată!

– Curvă! o plesni cu o şoaptă intensă.

De dincolo de spătarul trandafiriu de sticlă se auzi un râs cu triluri. Se îndreptă spre ea. Calculându-şi timpul cu o precizie teatrală, ea răsuci scaunul exact înainte ca el să-l atingă. Privi în sus spre el şi el avu senzaţia că pupilele îi inundară ochii, făcându-i negri. Apoi ea râse din nou şi ochii îi redeveniră verzi.

El respiră adânc.

– Nu găsesc nimic de râs, îi spuse cu o demnitate jignită. Dacă ţi se pare că e ceva amuzant, s-ar cuveni să-mi spui şi mie.

– Hmmm.

Cu un deget pe buze, ea răsucea scaunul bine uns în stânga şi în dreapta, aşa că el era obligat să privească alternativ când într-o parte, când în alta, ca un spectator la un meci de tenis.

– Pari obosit, spuse ea fără nici cel mai mic regret în voce. Mica aventură pare să te uzeze.

Îl privi cu şiretenie:

– Poate ar fi cazul să încerci să dormi.

El făcu un gest spre scaun, simţind că-i era imposibil să o privească mereu în mişcare:

– În numele lui Allah, spuse iritat, nu poţi sta un moment locului?

– De ce? îşi ridică ea sprâncenele.

– Ăsta nu e un joc, o repezi el. Ţi-ar prinde bine să-l iei în serios.

– Bineînţeles că nu e un joc, oftă ea. În caz că ai uitat, n-a fost ideea mea să vin aici. Nu eu am cerut să vin, nu-i

[illegible]? Ce te aşteptaţi să fac? Să te implor să-mi dai drumul? Să izbucnesc în lacrimi? Să cerşesc milă în genunchi?

Ambi:

Ţi-ar plăcea s-o fac, nu-i aşa?

El clătină din cap.

Nu, nu mi-ar plăcea deloc, spuse încet.

Îşi încleştă pumnii, simţindu-se la fel de stânjenit ca atunci, cu două zile când o întâlnise prima dată. Ca şi atunci, era convins că i-ar fi mai bine – de o mie de ori mai bine – dacă ar fi fost în stare să-şi astupe urechile şi să fugă de clănţănitul ei de sirenă. Nu înţelegea cum, dar ea avea darul de a-l reduce la o mostră de stângăcie şi ridicol.

Îl privea fix:

Dă-mi voie să te întreb de ce ai venit.

Am trecut numai ca să văd dacă stai comod, spuse el, în mod nepotrivit.

Scaunul se opri brusc şi ea îl privi ţintă, cu capul pe un umăr:

Vrei să mai repeţi o dată? clipi ea repede. Vroiai să ştii dacă... dacă stau *comod?*

El nu răspunse. Ea începu să râdă în hohote.

Bănuiesc că după aceea mă vei întreba cum îmi place aici.

Se opri din râs:

Dar, ca să-ţi răspund, bineînţeles că stau comod. Orice idiot şi-ar da seama că se stă comod în cuşca asta aurită cu aur. Mă simt ca regina din Saba, făcu ea un gest larg spre cameră. Nu fericită, dar comodă. Acum eşti mulţumit?

Dacă ai nevoie de ceva, spuse el rigid, spune-le paznicilor şi ei mă vor anunţa.

Ea-şi întinse un splendid picior alb, răsucindu-l într-o parte şi în alta, admirând strălucirea ojei de pe unghii. Se uită la el:

– Bănuiesc că dacă-ți spun că am nevoie de libertate, n-o să obțin nimic, nu-i aşa?

El zâmbi cu tristețe:

– Mi-e teamă că nu. Asta nu stă în puterea mea.

– Păcat. Rămăsesem cu impresia că eşti foarte puternic.

Se strâmbă, apoi dădu din umeri cu modestie:

– Ei, ce să-i faci, nu poți să le ai pe toate. Ştiu că ți-ar părea rău dacă ar trebui să plec.

Se încruntă:

– Când eşti închis, nu poți face altceva decât să te gândeşti. Şi-ți vin în minte lucrurile cele mai nebuneşti.

Făcu o pauză. Apoi continuă pe un ton serios, deşi în ochi îi sclipea o luminiță jucăuşă:

– Oricum, mă gândeam că îmi pare rău că n-am mers la universitate să studiez psihologia.

– Adevărat? se miră el.

– Aha. Pentru că vezi, atunci poate aş înțelege de ce nu poți sta departe de mine. De ce m-ai sărutat atât de sălbatic acum două zile. S-ar putea să pară o trezire grosolană pentru mândria ta supradimensionată, dar prefer să fiu singură. Dacă am nevoie de tine, te fluier.

– Atunci te voi lăsa singură.

Se întoarse şi porni cu paşi mari spre uşa camerei de zi. Aproape ieşise, când ea îl strigă cu sfială, pe un ton dulce:

– Domnule al-Ameer!

El se răsuci spre ea. Se descolăcise şi se ridicase de pe un scaun, cu picioarele depărtate.

– Da? răspunse el.

– Uite.

Ea-şi desfăcu blana. El tresări. Era goală şi trupul el era uimitor de neted, şlefuit ca o statuetă Art Deco. Perfecțiunea ei fizică era aproape dureroasă. Picioare lungi, şolduri arcuite generos, stomacul plat, sânii conici cu aureole roz stins, de parcă s-ar fi asortat special cu

mentul. Din cap până în picioare avea toate atuurile unei rase nobile. Avu nevoie de toată forța ca să se controleze:

În locul tău, o avertiză rece, aș fi mai grijulie înainte de a face așa ceva. Cauți necazul cu lumânarea. Nu uita unde te afli. În țara asta ai putea fi ucisă cu pietre pentru un asemenea gest.

Adevărat, spuse ea, dezvelindu-și dinții. Atunci de ce nu mă ucizi cu pietre și să terminăm?

Nu stă în obiceiul meu să lovesc femeile.

Dar să le iei prizoniere, da?

Tachinările ei începuseră să-l râcâie și, pentru o clipă, mânia îl făcu să-și piardă controlul. Totuși, cu voință, își stăpâni furia.

În curând s-ar putea să-ți dorești asta, îi spuse întunecos.

Apoi înlemni. Ea se îndrepta cu grație spre el, legănându-și șoldurile parodic, ca Mae West. El închise ochii. Nu-i păsa de goliciunea ei. Îl ofensa urâțenia inspirată a parodiei. Obscenitatea ei ultragiată. Felul cum își reducea valoarea ei excepțională la nivelul celei mai ordinare prostituate. Ajungând lângă el, îl privi cu mâinile în șolduri.

Te stânjenesc? își țuguie ea buzele.

El deschise ochii în care explodă furia. Deodată nu mai putu suporta. O privi cu sălbăticie. Ea își linse buzele cu încetinitorul.

Paceaură! strigă el, ridicând mâna.

Ea nu făcu nici o mișcare să evite lovitura. Palma lui o izbi peste obrazul stâng. Cu capul tulbure, o văzu împleticindu-se înapoi și căzând în genunchi. Merita să sufere. Merita să fie lovită.

Ea ridică ochii și-l privi fără nici o urmă de ură, surprindere sau uimire. Cu toată poziția ei de umilință, privirea îi era a unei femei care stăpânește lumea.

– Ştii ceva? îi spuse deodată, cu vocea golită de batjocură. Mi-e milă de tine.

Blândețea naturală a tonului ei avu efectul uleiului turnat peste valuri. Capul i se limpezi şi se linişti, tremurând. Apoi rămase nemişcat. După ce se evaporară şi ultimele urme de nebunie, se aplecă şi o ajută să se ridice. Clătină din cap:

– Poate că ai dreptate, spuse, ținându-i brațul. Poate că sunt demn de milă.

Ea-şi feri privirea şi încercă să se desprindă, dar el o ținu:

– Ai toate motivele să mă urăşti, îi spuse. Pot accepta asta. Dar nu pot accepta să joc jocul acesta stupid.

– Cine a spus că e un joc?

Ea îşi înălță fața spre el şi, înainte ca el să înțeleagă, simți o mângâiere uşoară ca o aripă pe obraz. Inspiră adânc. Atingerea ei aprinse în el o torță, care-i împrăştie scântei în tot trupul. Acum el ar fi vrut să se desprindă, dar ea îl ținu strâns. Avea pleoapele pe jumătate coborâte.

– Te fac nervos?

– Nu! şopti el mânios, făcând un pas înapoi.

Când ea îşi ridică din nou mâna spre fața lui, el se întoarse repede cu spatele.

– Nu face asta! îi spuse cu vocea chinuită de o agonie interioară intensă.

Ea îl privi surprinsă:

– Ți-e frică de mine, spuse încet. De ce ți-ar fi? Ce rău pot eu să-ți fac?

– Nici unul..., apoi vocea lui se frânse.

– De ce nu te uiți la mine? Ți-e frică? spuse ea încet.

Dar el se răsucise deja pe călcâie şi ieşea cu burnusul fluturând. Înainte de a închide uşa, auzi râsul ei răutăcios şi batjocoritor. Îi dădu furios cheia lui Haluk:

– Încui-o! îi ordonă scurt.

Haluk se holbă la el, iar Ahmed își feri repede fața zâmbitoare.

– Cred că afurisita de cățea are și o parte dulce, îi murmură el lui Haluk din colțul gurii.

Najib îl auzi și se întoarse spre el:

– Închide-ți gura aia ca un fund de cămilă înainte de a ți-o îndesa cu balegă! șopti.

Apoi se îndepărtă, orb de mânie. Când ieși din raza vederii paznicilor, se prăbuși lângă zidul de marmură și închise ochii. În ciuda batjocurilor, a spectacolului ei de zeflemea, a felului cum izbutise să-l înfurie, nu o dorea mai puțin. Se frecă obosit la ochi. Nu înțelegea ce i se întâmpla. Până la urmă, cine era prizonierul cui? se întrebă el.

După ce plecă, Daliah se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun și-și îngropă fața în palme. Era secătuită sufleteşte. Jucase un rol – cel mai greu din cariera ei. Bravada, botjocurile, râsul – totul ieșise grozav.

În realitate, niciodată în viață nu se simțise mai speriată și mai neajutorată.

La câteva ore după ce se întinsese în pat, Najib privea în gol spre tavanul întunecat. Nu putea dormi. Încercase să stea pe spate, întins pe o parte, ghemuit în poziție fetală, chiar și pe burtă. Dar nu-l ajutase cu nimic. Oricât de frânt de oboseală ar fi fost, imediat cum închidea pleoapele îi apăreau ochii Daliahei.

Blestemând, aprinse veioza și se sculă; își turnă într-un pahar coniac Napoleon și începu să umble agitat pe covoare, gol, cu paharul în mână.

Știa foarte bine care era problema lui, dar nu voia s-o admită. Era din cauza ei. Nu și-o putea alunga din minte. Orice ar fi făcut, pentru el numai un singur gând mai avea însemnătate: gândul la ea. Daliah Boralevi îi stăpânea viața; îi bântuia toate clipele. Filmele ei vechi, pe care le

văzuse de sute de ori pentru a-şi hrăni ura şi le memorase scenă cu scenă, aveau acum exact efectul opus. Când închidea ochii, în minte i se derulau scene lungi, care apoi dispăreau ca luminile de pe o şosea noaptea. Una după alta, scenele se combinau înnebunitor: sclipirea unui cot îndoit; o perdea mătăsoasă de păr ca abanosul; dinţi strălucitori şi umezi.

Cuprins de o furie neputincioasă, îşi azvârli paharul în peretele opus, vâzând cum se face ţăndări. Se întoarse şi bătu cu pumnii în zid:

– Nu e drept! gemu. Nu se poate!

Îşi rezemă fruntea de tapiserie şi mâinile începură să-i zgârâie mătasea. Respiră greu. Pe frunte i se scurgeau şiroaie de transpiraţie. Dar scenele cu Daliah tot îi mai fulgerau în creieri. Ea era Elena din Troia, Cleopatra şi Mona Lisa, toate într-o singură femeie.

Dar ea era şi plodul măcelarilor care o omorâseră pe Iffat, una din rândul triburilor lacome care furaseră Palestina. Şi mai rău, era o necredincioasă.

Şi? şopti în mintea lui o voce firavă. *Nu ea a omorât-o pe Iffat, nu-i aşa? Ea n-a făcut rău nimănui, niciodată. Nu-i aşa?*

Taci.

Încercă să-şi închidă mintea în faţa vocii, dar aceasta se târî pe sub zăvor, batjocoritoare şi şoptită: *Cum putea ea să fure Palestina? Era un bebeluş atunci. Bebeluşii sunt nevinovaţi.*

Taci! Taci!

E necredincioasă doar după standardele musulmane, continuă să susure vocea. Sigur, tu eşti musulman, ţi-e uşor să spui că e necredincioasă. Dar şi evreii cred tot într-un singur Dumnezeu. Şi amândouă religiile spun că există un singur Dumnezeu.

De parcă tortura de până atunci ar fi fost prea puţin, acum apăruse şi vocea aceasta care-i sfredelea temeliile conştiinţei.

O vrei.

Ai nevoie de ea.

Taci, taci, taci! țipa mintea lui.

Orele de tortură se târau interminabile. Când adevărul i se relevă în cele din urmă, i se păru că se sufocă, de parcă efortul ar fi secat tot oxigenul din cameră. *Eşti mort după ea,* îi şopti vocea cea firavă, *şi ai face bine să te împaci cu gândul ăsta.*

Clătină din cap cu violență, refuzând să înțeleagă adevărul. Nu, nu se putea! Nu cu ea, cu oricine în afară de ea. Cum de era posibil? Ce vrăjitorie vicleană îl prinsese în capcană? Căci aşa era, *o, Allah, fii îndurător, era îndrăgostit.*

Gemu şi-şi izbi palma cu fruntea, ca beat. *O iubea pe duşmana lui de moarte.* Pe *ea!* Dintre toate miliardele de femei din lume, sufletul lui o alesese pe Daliah Boralevi.

Iubea o evreică, o dragoste imposibilă.

Conştiința faptului îl zdruncină adânc. Mai umblă câteva clipe încolțit, într-o direcție şi în alta. Apoi se împletici până la fereastră şi trase perdelele de mătase albă.

Era cu fața spre răsărit şi prima geană a zorilor tocmai deschisese culoarea cerului. Privi cum soarele îşi ducea bătălia zilnică împotriva întunericului. Apoi, deodată, aşa cum numai în deşert se poate vedea, alunecă victorios de după marginea lumii, aruncând noaptea în aer cu explozia lui galbenă, atât de puternică încât trebui să-şi ferească ochii.

Odată cu venirea luminii, angoasa i se topi şi pe față îi apăru un fel de încântare. La fel ca răsăritul, în el fulgeră gândul, eliberându-l şi deschizându-l spre o simplitate fascinantă.

Ducă-se toate! Iubea şi iubirea are legile ei. Ce dacă era evreică? Ce dacă ar fi trebuit s-o urască? Ce dacă Abdullah va încerca să-l zdrobească? Ce dacă?

Pe ea o iubea şi faptul că dragostea lui încolţise pe germenii urii nu dovedea decât cât de puternic era sentimentul. Dacă dragostea putea creşte din dorinţa de distrugere, atunci ea putea învinge orice şi poeţii aveau dreptate.

Nu mai conta nimic altceva; acum ştia. Numai Daliah conta. Chiar dacă el ar fi murit, chiar dacă ea n-ar fi izbutit niciodată să-l ierte pentru că fusese întemniţată, chiar dacă nu-i va mai vorbi niciodată, el îi va arăta dragostea lui, eliberând-o din ghearele lui Abdullah.

Îi va da drumul!

Ochii i se încălziră. Un cântec se născu în el. Pentru prima dată în viaţă era cuprins de o bucurie pură, neprefăcută. Avea sentimentul că în orice moment se va desprinde de pământ şi va începe să zboare.

Şi când te gândeşti că nu ştie niciodată că există un asemenea sentiment!

Apoi euforia lui începu să scadă. Ce păcătoase sunt emoţiile! gândi, asaltat de nori sumbri. La ce era bună dragostea? În realitate, el şi ea erau două lumi separate. Nu numai că erau incompatibili etnic şi religios, dar, chiar dacă ar fi reuşit să treacă peste asta, în calea lor stătea Abdullah. Unchiul lui vitreg va împiedica o asemenea uniune. Şi capetele se vor rostogoli – al lui Najib şi al lui Daliah în primul rând.

Văzu porţile închizându-se. Auzea ecourile ameninţărilor lui Abdullah. Dacă va trăda, nu va pieri numai el, ci toată seminţia lui. Părinţii în vârstă, care locuiau la periferia Beirut-ului, poate şi Yasmin, soţia cu care fusese căsătorit din interes. Toţi, femeile, bărbaţii şi copiii cu sângele lui, toţi nepoţii, nepoatele, mătuşile şi unchii, toţi vor muri – cu excepţia lui Abdullah, bineînţeles!

Privi soarele orbitor şi o altă iluminare îi străbătu mintea.

O lume fără nebunia lui Abdullah, mai sigură şi mai sănătoasă, unde n-ar mai fi existat lupta dintre rase...

Se simți cuprins de entuziasm. Ştia ce avea de făcut; era simplu, elementar. Nu era omucidere: era un procedeu de curățire chirurgicală a cancerului care-i amenința pe toți şi dacă el trebuia să fie chirurgul, cu atât mai bine. Lumea va deveni mai bună, fără căpetenia unui grup terorist atât de periculos; vor fi mai puține arme, bombe şi țintaşi de elită, mai puțini morți şi răniți. Pacea va avea o şansă de a-şi instaura domnia.

O viață eliberată de nebunia unchiului lui vitreg.

O viață cu mai puțină ură şi violență.

Mai presus de orice, o viață în care ar fi putut trăi şi iubi aşa cum dorea, fără jurăminte de fidelitate care-l făceau marioneta unui nebun.

Viziunea începea să-l cuprindă. Soarele nu mai era toropitor, ci părea că străluceşte triumfător. Pentru prima dată în viață i se părea că are o țintă nobilă şi dezinteresată, aproape eroică.

Bineînțeles, trebuia să fie de două ori mai prevăzător decât era în mod normal. Cu degetele tremurând, sună la Newar, neatent la diferența de fus orar şi-l sculă din somn pe căpitanul Childs:

– Adu avionul la Riad, ordonă Najib.

Umbla din nou prin cameră, dar mai rapid şi hotărât. Trezit ca prin miracol din coşmarul de până atunci, era însuflețit de idei şi de planuri.

Va avea nevoie de iaht, pentru că avea un loc de aterizare şi era dotat cu un elicopter de cursă lungă. Privi gânditor telefonul şi formă din nou un număr, sunând la Monte Carlo, unde iahtul lui ocupa prima despărțitură a debarcaderului. Îl sculă din somn şi pe căpitanul Delacroix.

– Porneşte motoarele în zori, îl instrui Najib. Adu-l pe *Najah* cu toată viteza prin canalul de Suez şi ancorează-l pe coasta Oman-ului.

De la coastă la palatul Almoayyed erau o sută optzeci de kilometri prin aer. Trei sute şaizeci de kilometri erau o cursă accesibilă elicopterului, care le va fi folositor.

Daliah nu va afla încă, hotărî el. Îi va spune numai când totul va fi stabilit şi nu va exista cale de întoarcere.

Se aruncă pe pat cu braţele sub cap şi închise ochii, mângâiat de căldură. Se simţea minunat. O va ajuta să scape şi va lupta împotriva a orice va sta în calea lor.

Poate astfel îi va dovedi că o iubeşte cu adevărat. Poate astfel îşi va afla liniştea tulburată de conştiinţa vinovăţiei faţă de ea.

Abia atunci, în patul inundat de lumină, se scufundă deplin şi adânc în apele unui somn odihnitor.

Patul enorm ca al unei odalisce moderne era plin de ziare, reviste şi cărţi, veioza era aprinsă şi un pahar de apă şi telecomanda televizorului stăteau la îndemână. O combină muzicală transmitea acordurile unor melodii romantice.

Daliah îşi trăsese pătura trandafirie până la bărbie şi avea ochii acoperiţi de o mască de catifea neagră. Era nemişcată ca o statuie, dar respiraţia neregulată arăta că era trează.

Incercase să numere oi, să numere înapoi de la o sută, să incanteze în gând o mantra, sau să-şi amorţească mental trupul de la picioare în sus, aşa cum o învăţase Tashi Ishagi. Răsfoise revistele şi încercase să înceapă o carte. Apoi se întinsese, convinsă că muzica aceea legănătoare o putea adormi. Dar nimic nu funcţionase. De două ore se sucea şi se răsucea şi umfla pernele umplute cu puf.

Se sculă în capul oaselor, azvârli pătura la o parte şi dădu cu pumnul în saltea.

Nu era... bine. Nu-i reuşise nici unul din remediile contra insomniei. Oricât tânjea să-şi şteargă din minte orice gând ca să poată adormi, imaginea lui Najib al-Ameer – a lui, dintre toţi oamenii – persista înnebunitoare. Najib al-Ameer, regele ticăloşilor, idiotul care-i întrecea în idioţenie pe toţi handicapaţii, criminalul *arab* care o

adusese în această situație periculoasă – *fie el încartiruit în iad şi opărit cu încetinitorul în cazanele de smoală!* Nu şi-l putea alunga din minte. Mersese până la a-şi imagina diverse accidente pentru el: dezmembrarea într-o catastrofă oribilă; paralizia prin fracturarea coloanei vertebrale; lepra în stadiu avansat; castrarea, care îi suna foarte seducător. Dar cum nu reuşise, îşi imaginase că are atributele unei vrăjitoare şi încercase să-l ucidă cu puterea minții. Îl înjunghie, îl împuşcă, îl electrocută, îl omorî în bătaie – încercă toate metodele pe care şi le putu imagina, şi cât mai macabre: un cuțit electric, o torță explozivă, un abur ucigător. Dar portretul lui îi stăruia în minte ca unul sănătos şi o călca din ce în ce mai tare pe nervi.

În cele din urmă, cu nervii vibrând de încordare, sări în picioare. De enervare, mâinile îi tremurau. Se lăsă pe marginea patului şi se frecă la ochi. Trebuia să se controleze. Dacă nu avea grijă, avea să treacă în curând dincolo de limite. Stările ei atât de fluctuante, de la mânie turbată până la disperare adâncă, nu prevesteau nimic bun. Nu se potriveau cu ea. O nelinişteau.

Ce se întâmpla?

Noaptea se târa mai departe.

Somn, tânjea ea. Dacă ar putea adormi, nu s-ar mai gândi la el timp de câteva ore binecuvântate. Ar fi minunat.

Se sui la loc în pat, trase pătura pe ea şi închise ochii. Dar rămase trează. Niciodată nu fusese mai chinuită, mai furioasă, mai neajutorată.

El, dușmanul ei, se cuibărise în mintea ei şi nu se lăsa izgonit.

La naiba!

De parcă răpirea nu i-ar fi creat destule necazuri, acum avea de-a face şi cu vocea inimii, atât de dureros de încărcată de emoții confuze. El îi răsărea în față cu ochii aceia de pasăre răpitoare privind-o fierbinte, căutând, căutând tot mai adânc în ea, de parcă ar fi încercat să pătrundă într-o ascunzătoare tainică.

Era în...

Trânti repede uşa peste gândul acela. Nu-i putea face faţă. Nu suporta dorinţa pe care o simţea pentru el. Era prea perversă. Poate, gândi cu speranţă, după ce va părăsi locul ăsta blestemat va uita ochii pe care nu-i va mai vedea. La urma urmei, nu se putea ca el să-i fi pătruns atât de adânc în suflet.

Nu se putea?

În cele din urmă, chiar înaintea zorilor, aţipi şi avu un somn agitat.

Şi-l visă, bineînţeles, pe el – pe cine altcineva? În vis, o prinsese în braţele lui puternice şi o ţinea atât de strâns, încât îi auzea bătaia rapidă a inimii. Era fierbinte şi tare şi delicios de umed...

Tresărind, se sculă transpirată. Tâmplele îi pocneau. Era încurcată şi tremura plină de ruşine şi un dispreţ amar faţă de ea însăşi. Visul fusese atât de real, încât se simţea pângărită de el, de parcă ar fi fost violată. Cum de putuse să viseze aşa ceva?

Dar de ce, şopti cu şiretenie un glas firav din mintea ei, dacă îl ura de mult, inima îi ardea cu flăcările trădătoare ale dorinţei? Îşi trecu nervoasă mâna prin păr. *De ce el? O, fir'ar să fie de o mie de ori, de ce el?*

Se luptă să se ridice şi-şi dădu seama îngrozită că pasiunea din vis o făcuse să reacţioneze fizic. Avea coapsele umede şi lipicioase. Încremeni. Apoi se azvârli furioasă în picioare, căutând ceva pe care să-şi verse mânia. Primul lucru pe care-l văzu fu o cutie de ţigări din cristal greu. Îi fierbea sângele. Luă cutia şi o aruncă într-o oglindă veneţiană nepreţuită, care strălucea ca un lac de gheaţă pe trandafiriul peretului.

Suprafaţa pură se transformă într-o pânză de păianjen şi cioburile se împrăştiară pe covor, într-o ploaie lentă, ireală.

Atunci, pentru prima dată de când era prizonieră, căzu în genunchi, îşi lăsă capul pe covor şi plânse.

Peste cincisprezece ore, la 375 de kilometri spre nord, Boeing-ul lui Najib aterizează la Riad.

Perspectiva unei conferințe de presă îi neliniștea pe toți, dar mai ales Tamarei îi dădea coșmaruri. Din cauza numelui fiicei ei, știa că va fi un eveniment mediatizat în toată lumea. Iar prezența ei de fostă vedetă va transforma totul într-un circ. Dani îi spusese că nu trebuia să participe și ea, dar ea nu fusese de acord.

– Sunt mama lui Daliah, îi spuse fără intonație. Trebuie să fiu acolo, Dani. O știm amândoi.

Văzuse ușurarea în ochii lui Dani și știuse ce înseamnă. Pentru a obține imaginea pe care și-o doreau în presă, era absolut necesar ca vedeta cinematografelor din anii '30 să-și facă reapariția.

Știa că o asemenea poveste era visul oricărui ziarist. Avea toate ingredientele ca să se vândă bine – crimă, mister și nu mai puțin de *două* actrițe celebre, dintre care una trăia de mulți ani departe de ochiul public. Din ziua conferinței de presă și până la terminarea poveștii cu răpirea, ziarele aveau să se bată pentru a ține atenția cititorilor încordată, cu noi detalii fluturate până la epuizarea oricărei urme de interes. Nu-ți trebuia prea multă imaginație ca să vizualizeze titlurile senzaționale care aveau să apară în ziarele din seara aceea:

RĂPIREA UNEI ACTRIȚE CELEBRE. RETRASĂ DIN LUMEA FILMULUI, O VEDETĂ ÎNFRUNTĂ CAMERA DE FILMAT DUPĂ 40 DE ANI. NEPOATA EROULUI ISRAELULUI A DISPĂRUT. ȘOCUL UNEI FAMILII CELEBRE.

Tamara s-ar fi împăcat cu toate acestea, dar cel mai mult îi repugna ideea de a-și împărți durerea cu publicul. După retragerea de la Hollywood, se luptase pentru a-și păstra intimitatea, a ei și a familiei, dar acum zidurile de apărare se dărâmau. Prietenii, vecinii, cunoștințele, colegii lui Daliah și ai ei de pe vremuri solicitau să li se ia interviuri. Nici un aspect al vieții lor particulare n-avea să fie cruțat.

Conferința urma să aibă loc în parcarea din fața blocului unde locuiau şi fusese stabilită pentru ora unsprezece. La şapte şi jumătate, când Tamara ieşi pe balcon să-şi bea ceaşca de cafea, fu şocată să vadă că ziariştii erau deja acolo, ca un stol de corbi, iar de la opt încolo, până la ei urcau necontenit țiuiturile microfoanelor instalate. Fu nevoie de trei polițişti şi de un agent de la Shin Bet pentru a-i împiedica pe reporteri să pătrundă în clădire şi, totuşi, trei dintre ei reuşiră să se strecoare, pretextând că sunt chiriaşi. În cele din urmă, toate cele patru intrări ale blocului fură blocate de polițişti în uniformă.

La ora nouă, maşinile şi dubele rețelelor de ştiri erau parcate în şir dublu de-a lungul străzii Hayarkon. Vânzătorii de la tarabe se apropiaseră cu cărucioarele, atraşi de perspectiva unei zile înfloritoare.

Se crease atmosfera festivă a unui carnaval. Nu mai lipsea decât orchestra. Tamara se resemna. Ştia că în curând trecătorii şi vecinii curioşi vor spori şi ei rândurile mulțimii.

Tamara se plimba prin sufrageria lungă, pe care o creaseră cumpărând apartamentul vecin şi spărgând zidul; mergea de la masa de pin deasupra căreia atârna prețiosul tablou de Matisse până la alcovul care ascundea rafturile de cărți, cu capul aplecat şi fruntea încrețită.

Se tot gândea la Daliah. Deşi pretindea că-l iubeşte la fel de mult şi pe Ari, în adâncul inimii ei ştia adevărul. Daliah fusese totdeauna favorita ei. Îl iubea mult pe Ari, dar el îi semăna lui Dani. Daliah moştenise firea aceea periculos de independentă care o caracterizase şi pe ea şi se dusese în lume pregătită s-o cucerească, aşa cum făcuse şi ea. Tot ce arsese odată în ea, ardea acum în Daliah. Tamara îşi dorise întotdeauna să-şi protejeze copiii de terorile lumii. Ce dorință fără sens! Iată ce pățiseră Asa şi Daliah. Dorințele sunt numai pentru poveşti;

poți fi sigur că în realitate, ele vor fi sfărâmate întotdeauna.

Dani se apropie de ea şi se ridică pe vârfuri ca să-l îmbrățişeze.

– Nu fi aşa speriată, spuse el blând.

Ea dădu din cap cu ochii mari, privind spre geam:

– Ce circ e acolo, Dani... şopti tremurător.

– Au venit să ne ajute.

– Oare? întrebă ea ascuțit, fără să-şi poată stăpâni accentul isteric.

Chiar atunci se auzi stridentă soneria de la uşă şi ei se despărțiră.

– Devin nerăbdători, spuse ea îngrijorată.

Schmarya ieşi din bucătărie, şchiopătând vizibil. Pe toți ne-a marcat necazul, gândi Tamara.

– Mă duc jos, spuse posac bătrânul, să le spun să-şi țină caii.

Ieşi şchiopătând şi închise repede uşa.

Fiica lui se uită după el. Era prima dată când îl vedea purtând în casă tichia tradițională. Se întrebase ce făcea în bucătărie, dar acum ştia. Se rugase.

Se îndreptă spre fereastră şi crăpă perdelele. Mai jos cu patru etaje, Schmarya îşi ridica mâinile, cerând tăcere. După o clipă, se întoarse către un polițist şi purtă cu el o scurtă discuție, gesticulând din bețşug şi arătând spre uşile holului. Apoi reintră în clădire. Când Tamara îl auzi descuind uşa, se îndreptă spre el cu o privire întrebătoare.

– Sunt nerăbdători, mormăi Schmarya, dar i-am făcut să aştepte. Am spus unsprezece şi unsprezece să fie. Nu cred că vor mai suna încă o dată, spuse el cu o urmă de satisfacție şi se îndreptă şchiopătând spre bucătărie.

La unsprezece fără un sfert, Tamara intră în dormitor. Dani o opri, privind-o îngrijorat:

– Unde te duci?

Ea păru surprinsă:

– Păi, să mă machiez şi să mă schimb, bineînţeles. Nu pot să apar aşa în faţa camerelor.

El zâmbi:

– Ca Gloria Swanson în *Sunset Boulevard?* După multă vreme, din nou în faţa camerelor?

Ea nu zâmbi deloc şi el înţelese că greşise; nu era cazul să facă glume.

– Îmi pare rău, spuse necăjit.

– Nu-ţi face sânge rău, spuse ea. Mă împopoţonez ca să-i câştig de partea noastră pe reporteri. Cred că şi ei şi publicul vor fi mai interesaţi de cazul nostru dacă le dau ce vor.

El o privi cu respect; întotdeauna, instinctele ei o conduceau la concluzii juste. O sărută pe obraz:

– Du-te şi fă-te mortală, îi spuse blând.

– Nu stau mult, spuse ea.

Şi nu stătu, dar când se întoarse arăta ca o altă persoană. Ridurile i se neteziseră datorită cremelor şi loţiunilor scumpe şi paloarea îi era ascunsă de o urmă inobservabilă de fard. Încordarea încă se mai vedea, dar era diminuată şi controlată, iar rezultatul nu se datora numai cosmeticelor. Tamara cea care intrase în dormitor arăta învinsă şi răvăşită, dar cea care ieşi zece minute mai târziu era dichisită, sigură pe ea şi demnă. Îşi pusese cel mai bun taior – unul crem, marca Chanel, cu dungi subţiri albastre, trei şiruri de perle false, mari şi o pălărie elegantă de pai alb.

– Arăţi minunat, îi spuse Dani.

Ea îi aducea haina de la costumul bun de vară, pe care i-o ţinu să se îmbrace. Apoi îi închise nasturele de la mijloc şi-i aranjă batista din buzunarul de la piept.

– Aşa, zâmbi ea larg, deşi cu încordare. Arăţi foarte şic...

În clipa aceea, ceasul începu să bată ora unsprezece. Schmarya ieşi din bucătărie, mormăind posac.

– Gata? îi privi Dani.

Tamara se uită la Schmarya:

Tată?

Mai gata decât acum nu pot să fiu.

Tamara îl privi întrebător pe Dani:

Ce-i cu declarația scrisă?

O am aici, îşi pipăi el buzunarul de la piept. Jos e o mulțime de copii pentru ziarişti.

Ea-şi ridică bărbia cu hotărâre, deşi ochii îi luceau febril:

Ei, bine, spuse cu o frivolitate forțată, hai să avem bucată. Şi țineți minte, fără lacrimi şi lamentații. O să fim demni şi controlați...

Vocea i se frânse şi şopti:

– Hai să terminăm odată.

Coborâră ținându-se de braț, cu Tamara la mijloc, făcând front comun şi luând putere unul de la altul. Când apărură, aparatele începură să țăcăne şi reporterii se repeziră spre ei. Dani o simți pe Tamara crispându-se, dar el şi Schmarya reuşiră s-o protejeze cât înaintară prin mulțime. Privind peste capetele lor şi ignorând întrebările strigate, se îndreptară spre microfoanele din parcare. Polițiştii întinseră brațele, ținând mulțimea în spatele cordonului.

Parcă e o premieră, gândi Tamara. Dacă cineva-mi întinde un carnet de autografe, încep să țip.

Dani se aplecă spre microfoane.

– Mai întâi, aş vrea să citesc o declarație scrisă, spuse el moderat, după aceea, vă stăm la dispoziție pentru întrebări. Vă rugăm să vi le păstrați până atunci...

Citi declarația fără nici cel mai mic tremur în voce.

– Doamnelor şi domnilor ziarişti, vă aducem la cunoştință cu inima grea că fiica noastră, actrița Daliah Boralevi, a dispărut şi presupunem că a fost răpită.

Urmă o foială şi un val de murmure, pe care el le opri ridicând o mână.

– A sosit pe aeroportul Ben Gurion acum două zile cu zborul El Al 1002 şi a fost interceptată de o persoană sau persoane necunoscute. N-a existat până acum o cerere de răscumpărare; poliţia şi Shin Bet investighează. Se crede că dispariţia ei poate fi legată de asasinarea lui Elie Levin, reprezentantul vamal al El Al...

Tamara se uită la el cum citea toate informaţiile pregătite, încheind cu noul număr de telefon înregistrat şi cu numărul de telefon al poliţiei. Se minună că se controla atât de bine. Era imposibil să ghiceşti că avea nervii la limită. Se mobilizase extraordinar.

– Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor, spunea Dani. Înainte de a pleca, veţi găsi copii după această declaraţie la poliţistul din holul blocului nostru. Acum, dacă aveţi întrebări...

Nu mai putu continua. Valul de întrebări urlate izbucni ca o bolboroseală confuză, din care era imposibil să distingi un cuvânt. Dani o privi pe Tamara şi ea dădu din cap. Respirând adânc, înaintă. În mod miraculos, reporterii tăcură.

– Doamnelor şi domnilor, spuse ea încet, cu acea voce actoricească inconfundabilă, nu cred că e nevoie să mă prezint.

Privi în jur, auzind chicoteli admirative. Zâmbi şi ea, ca să le mulţumească pentru reacţie.

– Aş vrea să adaug însă că nu sunt aici în calitate de fostă vedetă de cinema. Sunt aici în calitate de mamă. Daliah e fiica mea, continuă ea cu vocea tremurând de emoţie controlată, şi, ca orice mamă în asemenea situaţie, sunt foarte îngrijorată. Vă implor, întrebaţi cititorii şi telespectatorii dacă au auzit ceva sau au văzut ceva. Oricât de neînsemnat ar părea, îi rugăm să ne contacteze, pe noi sau poliţia. Telefonul nostru e disponibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi orice vom afla, numele interlocutorului va rămâne absolut confidenţial. Am fixat o recompensă de cincizeci de mii de

dolari americani pentru orice informație care va duce la eliberarea lui Daliah. Aducătorului nu i se pune nici o întrebare.

Făcu o pauză:

Vă vom fi veşnic recunoscători pentru ajutorul dat la transmiterea acestui mesaj.

Buzele îi tremurară şi îşi şterse cu degetele colțul unui ochi:

- Vă mulțumesc.

Apoi întrebările începură din nou. Aşa cum era de aşteptat, i se adresau direct Tamarei. Luptând să-şi controleze vocea, ea răspundea cât de bine putea:

– Nu, mi-e teamă că nu avem idee despre cine ar fi putut să facă asta... Nu, nu are duşmani, din câte ştim... Da, uneori mă îngrijorează prețul succesului. Există mulți oameni instabili şi, putând fi recunoscută atât de uşor... Dar, sincer, nu cred că a fost opera unui admirator demент. Admiratorii niciodată n-ar... Nu, nu avem nici cea mai mică idee.

Dani o privea uluit. Îmbujorarea nervoasă îi dădea o strălucire a chipului completată de ochii ațintiți, schimbându-şi mereu focalizarea. Cu toată deprimarea şi vârsta înaintată, aflată poate în cel mai teribil moment al vieții ei, Tamara era la fel de fotogenică şi atrăgătoare cum fusese când era în culmea gloriei.

– Bineînțeles, nu ne-am aşteptat la aşa ceva, altfel am fi angajat un bodyguard. Dar ei constituie o asemenea violare a intimității cuiva, încât... Şi, aşa cum am spus, nu ne-am aşteptat la aşa ceva. Dar cine se aşteaptă?

Dani era zguduit. Tamara era încă foarte stresată, dar o parte din tensiunea ei se risipea. Reporterii şi fotografii îi acordau respectuoşi un timp de gândire înainte de a le răspunde. Începură chiar să fie mai politicoşi unii cu alții. Nu se mai împingeau ca înainte.

TAMARA ÎMBLÂNZEŞTE PRESA, titră Dani mental.

– E de la sine înțeles că am face tot ce ne stă în putere pentru a o revedea pe Daliah, spunea Tamara. Aş putea chiar să merg eu în locul ei, deşi nu sunt sigură că se înnebunesc chiar aşa după o femeie bătrână.

Dani schimbă o privire cu Schmarya. Tamara îi răsucea pe reporteri pe degetul mic.

– După ce se întoarce? întreba Tamara. Nu i-aş putea cere să se retragă din viața publică. E slujba ei, aşa cum a fost odată şi a mea. Este printre dvs. un reporter care ar refuza o slujbă doar din cauză că e periculoasă?

Ochii ei îi îmbrățişară:

– Nu, cred că nu. Aşa că aş sfătui-o să-şi continue viața ca şi până acum.

Tamara îşi continuă monologul demn, asigurându-se că fiecare reporter apucase să-i pună o întrebare. Le vorbea ca unor prieteni. Isteria care răzbătuse în vocea ei dispăruse complet.

Dumnezeule, se minună Dani, joacă un rol! Creează personajul pe măsură ce improvizează scenariul.

– Ce sfat i-ați da dacă urmăreşte postul dumneavoastră?

Tamara aşteptă, numără în gând două bătăi de gong şi, cu un zâmbet larg, spuse:

– Dacă nu poți găsi alt mod de-a scăpa, loveşte-i unde-i doare mai tare!

Făcu o plecăciune discretă:

– Vă mulțumesc, doamnelor şi domnilor.

Urmă o tăcere deplină. Plecându-şi capul, Tamara se îndepărtă de microfoane, îi luă de brat pe Dani şi Schmarya şi ieşiră repede, dar cu demnitate. Ajunşi în casă, Dani clătină din cap neîncrezător. Se tot uita la soția lui. Fusese magnifică. În loc să prezinte imaginea comună a mamei înlăcrimate şi incoerente, ea fusese tare ca o stâncă. Şi totuşi, fiecare dintre cei prezenți îşi dăduse seama că în spatele fațadei de demnitate şi

Însă de necaz se ascundeau o teamă şi o îngrijorare devorante.

Reuşise totul cu talentul ei. Calitatea de vedetă se dovodise neştirbită.

Numai după ce ajunse în casă poleiala plezni. Conferința de presă o făcuse să înțeleagă o dată în plus că răpirea fiicei ei nu era numai un coşmar.

Tamara căzu pe un scaun şi plânse.

Palatul Almoayyed era dotat cu cele mai moderne echipamente de telecomunicații şi programele televiziunilor din toată lumea erau recepționate prin antena parabolică montată pe unul din acoperişuri.

De la sosirea acolo, Najib urmărea cu regularitate emisiunile de ştiri germane, israeliene, americane, englezeşti şi saudite, transmise la ore diferite. Ştia că răpirea lui Daliah va fi mediatizată şi voia să ştie exact când va apărea pe posturi şi în ce formă.

Văzând că nu se transmisese nimic timp de două zile, fu în acelaşi timp uşurat şi dezamăgit. Era sigur că dispariția ei a fost anunțată. O persoană atât de cunoscută nu se putea imaterializa fără vâlvă. Probabil că autoritățile acotocesc Israelul ca să-i dea de urmă. Probabil că preferau să facă cercetări discrete pentru că nimeni nu-şi asumase încă responsabilitatea actului şi nu fuseseră cereri de răscumpărare.

Într-un fel, lipsa ştirilor îi convenea şi lui. Cel puțin, Abdullah nu avea să fie presat de împrejurări să ia decizii pripite şi regretabile. Dar acum toate astea se schimbaseră.

Cu toate că era pregătit, fu şocat de ştirea despre răpirea lui Daliah. Aceasta apăru la început pe un post american.

Canalul CBS-TV News din New York arătă imaginea adolescentină a crainicului spilcuit, care începu să transmită cu o voce decupată profesional:

– Bună seara. Norb Severt de la CBS, ştirile de seară. Alt act de terorism sau opera unor criminali individuali? Aceasta e enigma pusă în faţa poliţiei israeliene de presupusa răpire a actriţei Daliah Boralevi...

Najib tresări, mușchii feţei i se contractară. I se părea ireal să audă vestea răpirii ei, mai ales cu ea atât de aproape. Nu reuşi să înregistreze prima parte a reportajului. Auzi cuvintele, dar nu le putu lega.

– Mama d-rei Boralevi, vedeta de cinema Tamara, a rupt proverbiala ei izolare şi i-a implorat pe ziarişti s-o ajute să-şi găsească fiica.

Imaginea de la conferinţa de presă era neclară şi oscilantă. Najib se aplecă, nedezlipindu-şi ochii de pe ecran. O văzu pe fosta regină a filmului încadrată de doi bărbaţi, grăbindu-se spre buchetul de microfoane. Îi observa cearcănele abia vizibile şi părul mai rar, dar în rest, părea la fel ca în zilele ei de glorie. Mai matură, bineînţeles, dar tot frumoasă. Nu zâmbea, dar pe faţă îi strălucea o lumină interioară. Avea vocea înşelător de blândă şi de controlată.

– Nu, încă nu am fost contactaţi, spunea Tamara, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt. Cu toţii suntem foarte îngrijoraţi. Împărtăşim, de asemenea, durerea familiei lui Elie Levin.

Pe ecran apăru fotografia alb-negru a unui bărbat de vreo treizeci de ani cu trăsături regulate şi vocea redactorului explică: „Elie Levin era reprezentantul companiei El Al, desemnat s-o întâmpine pe d-ra Boralevi".

Apoi ecranul înfăţişă o fotografie făcută de poliţie a unui corp prăbuşit, cu conturul desenat cu alb.

„Conform autopsiei, poliţia israeliană a tras concluzia că moartea d-lui Levin a fost cauzată de frângerea gâtului. Se pare că d-ra Boralevi a fost întâmpinată de unul dintre răpitori. La New York, Patsy Lipschitz, impresara d-rei Boralevi, a sintetizat poate cel mai bine îngrijorarea prietenilor şi familiilor victimelor de răpiri."

Pe ecran apăru fața durdulie a unei femei cu un permanent strâns, în bucle blonde castanii:

„E un ultragiu, să ştiți! Acum lumea e frumoasă şi soarele străluceşte şi peste un minut nu mai ştii ce dracu' s-a întâmplat!"

Camera se focalizează din nou pe redactor.

„Repetăm ştirile serii: Daliah Boralevi, faimoasa stea a showbiz-ului, a fost răpită în Israel. Guvernul militar din..."

Najib apăsă pe butonul OFF al telecomenzii. Nu ştia cum să considere noutatea. Bună, rea; nu ştia ce efect ar putea avea emisiunea. Pe de o parte, conferința de presă fusese o inițiativă strălucită. Nu se îndoia că iuriştii care fuseseră la aeroportul Ben Gurion în ziua răpirii Daliahei aveau să-şi amintească mici fapte cărora nu le dăduseră importanță şi să le lege de răpire. În curând, poliția avea să aibă câteva indicii. În acest sens, conferința de presă fusese o mişcare inteligentă.

Pe de altă parte, îi era teamă că ar putea avea consecințe neplăcute pentru Daliah. Poate că Abdullah o va transporta într-un loc în care nici măcar el, Najib, n-ar mai fi avut acces. Sau poate că unchiul lui vitreg, apucat de unul dintre proverbialele lui accese de furie, va ordona să fie executată pe loc.

Dar cel mai rău era că această conferință de presă putea obstrucționa planul lui de a o salva pe Daliah.

Stătea în mijlocul camerei cu fața încremenită şi mâinile în şolduri. Pentru prima dată era încurcat.

Cam la o mie două sute de kilometri spre nord-vest, telefoanele începuseră să sune în disperare.

– Vă sfătuiesc să nu răspundeți chiar dvs. la telefoane, le spuse Dov Cohen de la Shin Bet.

Era un bărbat masiv de vreo patruzeci de ani, cu umerii prea largi pentru haină şi cu o față cu trăsături de

granit. În statura lui şi în ochii inteligenţi se putea citi o prezenţă solidă, încurajatoare.

– Lucrătorii noştri ştiu să se comporte în asemenea situaţii. Vă înţeleg dorinţa de a...

– Te rog, d-le Cohen, îl întrerupse Tamara, ridicându-se fluid de pe scaun. Pentru noi e important să facem ceva.

El o privi lung.

– O să regretaţi, o avertiză. Nu ştiţi ce nenorociţi pot da telefon. În caz că vă răzgândiţi, voi lăsa aici doi oameni, iar mâine dimineaţă îi voi schimba. Până atunci, mai rămân şi eu câteva ore.

– Mulţumesc, încercă Tamara să zâmbească, văzându-l cum se aşează şi-şi pune nişte căşti pe urechi.

Chiar atunci, zbârnâi telefonul.

– Aşteaptă! strigă ea.

Se repezi la extensie chiar când Dani apăsă pe butonul de înregistrare. Făcându-şi semn, ridicară amândoi receptoarele în acelaşi timp.

– Bună ziua, spuse Dani, forţându-se să adopte un ton normal. Dani ben Yaacov la aparat.

– Vă sun în legătură cu răscumpărarea, mormăi o voce aspră.

Inima lui Dani începu să bată inegal. O văzu pe Tamara privindu-l fix din celălalt capăt al camerei.

– Cine eşti? întrebă el.

– Nu contează cine sunt! ameninţă vocea. Ascultă cu atenţie. Vreau un milion de dolari S.U.A. în hârtii de douăzeci. Ai priceput?

– Da, strânse Dani receptorul.

– Pune banii într-o servietă şi du-i la Oficiul Poştal Central. În pragul intrării dinspre şoseaua Jaffa e un coş de gunoi. Pune banii acolo şi pleacă. Ai timp până mâine la prânz!

– De unde ştim că...

Fă ce spun! mârâi vocea. Şi vino singur. Dacă vedem polițişti, o omorâm.

- De unde... Alo! *Alo!*

Dani apăsă furca disperat, dar legătura se întrerupse. Puse la loc receptorul cu mâini tremurătoare şi se întoarse spre Dov Cohen.

Nu ştiu, zise acesta ridicând din umeri. Ar putea fi un impostor.

Nu crezi că ar trebui deja să strângem banii? întrebă Dani mânios.

- Nu. Aşteptăm, spuse Cohen posomorât, cu ochii de oțel. Nu poți să-i dai un milion de dolari oricărui David sau Moise care dă telefon. Dacă sunt autentici, vor reveni. Şi atunci va trebui să dovedească aşa cum trebuie că Daliah e la ei şi că e vie. Altfel nu merge.

- Alo, Dani ben Yaacov la aparat.

- Voi o căutați pe Daliah Boralevi? întrebă vocea unui străin.

Dani simți că o bandă de oțel îi apăsă pieptul.

- Da, spuse el. Aveți vreo informație?

- Ştiu unde e.

- Puteți să-mi spuneți? încleştă mâna lui Dani receptorul.

- Ei au luat-o.

- Ei? Care ei?

Vocea se transformă în şoaptă:

- Ştiți voi, omuleții verzi. Cei din O.Z.N. Au dus-o pe planeta lor.

Auzi un clinchet, apoi tonul. Celălalt închise.

La naiba! închise Dani ochii, azvârlind receptorul.

Dov Cohen îşi întinse mâinile cu palmele în sus şi privi spre tavan:

Dumnezeu să ne ajute, murmură el. N-ar fi trebuit această publicitate. Le-a dat apă la moară la toți nebunii.

– Alo, Dani Ben Yaacov la aparat.

– Am văzut conferința de presă la televizor, se auzi vocea unei femei abia stăpânindu-şi însufleţirea. Numărul e corect?

– Da, aveți vreo informație?

– Trebuie să vorbesc cu Tamara. N-am să spun nimănui altcuiva.

– Îmi pare rău, dar nu e disponibilă. Îmi puteți spune mie informația?

– Nu. Numai ei îi spun!

El oftă şi se uită la Tamara. Ea dădu din cap:

– Alo, spuse pe un ton plăcut, aici Tamara.

Vocea femeii se transformă într-un țipăt strident:

– Poți să ceri ajutor la TV numai fiindcă eşti bogată şi celebră! Dar cu oamenii obişnuiți cum rămâne? Când fata mea era bolnavă şi nu aveam bani, doctorii nu mi-au dat nici o şansă şi a murit! Sper să moară şi Daliah! Dacă nu, o s-o omor chiar eu!

Tamara lăsă receptorul să cadă şi căzu îngrozită pe un scaun. Camera se învârtea nebuneşte în jurul ei.

– Iubito, se apropie Dani luând-o în brațe şi legănând-o încet. Uită, iubito, încearcă să uiți...

– Dani, Dani, gemu ea.

Se simți deodată copleşitor de obosită şi învinsă.

– Cum pot oamenii să fie atât de îngrozitori? îl privi ea întrebător. Poate dl. Cohen are dreptate. Poate că e mai bine să răspundă poliția la telefon.

Se cutremură şi se agăță de el:

– Hai să ne culcăm, Dani. A fost o zi lungă.

El dădu din cap şi o ajută să se ridice în picioare.

– Prea lungă, oftă, ținând-o strâns, cu obrajii contractați. Am sentimentul că singurul efect al conferinței de presă a fost să deschidă cutia Pandorei.

Najib ieşi din piscină cu apa şiroind pe el şi se lungi în şezlongul protejat de o umbrelă. Căldura era deja înăbuşitoare, deşi era abia nouă şi jumătate dimineaţa. Era încordat ca o panteră şi se simţea totuşi obosit; avea capul plin de planuri pentru doborârea lui Abdullah şi se simţea în acelaşi timp ciudat de detaşat de unchiul lui vitreg. Era excitat ca un jucător de şah care, executând o serie de mişcări strălucite, se aşteaptă ca ele să-i asigure câştigarea partidei. Totuşi, bătălia pentru care se pregătea nu începuse încă şi avea multe de rezolvat. Printre ele, o problemă deosebit de urgentă.

Trebuia să ia legătura cu Schmarya Boralevi sau cu Dani ben Yaacov, dar n-o putea face pe căile obişnuite. Era convins că telefoanele din palat erau înregistrate de oamenii lui Abdullah. Şi nici nu putea zbura în Israel fără a stârni curiozitatea presei. Celebritatea are avantajele ei, dar din păcate are şi dezavantaje.

Reflectă cu grijă. Putea, bineînţeles, să-i sune din altă parte – de exemplu, din avionul lui. Dar probabil că începând de la conferinţa de presă, familia era asaltată de telefoanele unor impostori şi mesajul lui urma să treacă printr-un lung proces de verificare – ceea ce nu-i convenea. Mai mult, trebuia să vorbească personal cu unul dintre ei şi trebuia să-i impresioneze suficient încât să-l determine să plece din Israel şi să-l întâlnească într-un loc îndepărtat din Grecia sau din Cipru.

Dacă ar fi avut ceva de-al ei! Un permis de conducere sau un paşaport... chiar şi o bijuterie personală, monogramată.

Dar ea venise în haine beduine şi toate obiectele personale îi fuseseră luate. Nu putea să-i ceară lui Khalid să i dea paşaportul sau vreun inel de-al ei.

Altceva...

Şi atunci îi veni ideea. Înşfăcându-şi prosopul, reintră în palat şi se îndreptă spre apartamentul lui. Căută

douăzeci de minute prin sertare şi dulapuri până când găsi un aparat de fotografiat cu Polaroid.

Îi va face pur şi simplu o fotografie. Apoi îi va da plicul căpitanului Childs să-l livreze personal. Între timp, avea nevoie de un film. Mai căută un sfert de oră până când îl găsi şi îl puse în aparat. Zâmbi. Cât de ciudat se rezolvau toate, gândi... De câte ori dădea peste o problemă, soluţia apărea imediat.

Îşi trase o pereche de pantaloni, îşi puse o cămaşă, se oţeli pentru o confruntare cu scorpia şi ieşi.

– Unde ţi-e burnusul?

Najib clipi surprins. Ea vorbea absolut normal, fără să mai scuipe foc. Nu mai era scorpie, chiar şi încruntarea ei uşoară părea autentică.

– În anumite clase sociale, arabii poartă deseori haine occidentale, îi explică el, iar femeile chiar şi modele croite la Paris. În spatele uşilor închise, bineînţeles. Credeam că ştii.

Ea îi privi cămaşa sport, deschisă la gât şi pantalonii italieni închişi la culoare.

– Cu alte cuvinte, ultimele două dăţi când ţi-ai îmbrăcat costumul de şeic ai făcut-o pentru mine.

El zâmbi uşor:

– Mi-e teamă că nu era chiar un costum de şeic, ci unul foarte obişnuit.

– Aha.

Ea îl privi cu îndoială, apoi, sesizând blândeţea neobişnuită din ochii lui, îşi reluă repede ochii de la el şi-i fixă pe bibelourile de pe un raft de lângă ea. Rearanjă cutiuţele japoneze rotunde de chihlimbar pe goblenurile indiene.

– Aş vrea... aş vrea să pleci, tremură gutural vocea ei.

El o privea cu dragoste, iar inima îi bătea repede. Simţea nevoia copleşitoare de a-i explica totul, de a o face să înţeleagă că nu-i dorea răul, că nu vrusese să fie

implicat în acțiunea asta nebunească; voia să-i spună că setea lui de răzbunare se stinsese cu ani în urmă și că el, ca și ea, era un prizonier în pânza de păianjen a trecutului. Și, mai ales, simțea nevoia să-i spună că într-un fel, chiar dacă va trebui să treacă prin iad, o va scoate din încurcătura asta.

Deschise gura să vorbească, dar cuvintele nu veniră și fu bucuros că se întâmpla așa. Ar fi fost atât de nepotrivite pentru ceea ce trebuie că îndura ea!

O privi din ce în ce mai trist cum aranja bibelourile. Era atât de aproape – doar la câțiva pași. Și totuși, parcă se aflau la o distanță de ani lumină.

Dacă l-ar înțelege...

– Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse încet.

Ea se opri și-l privi.

– Te rog, n-am să-ți fac rău, făcu el un pas spre ea, apoi își luă seama.

Dacă se apropia prea mult, o putea speria sau supăra. Și așa erau destule bariere între ei; nu mai aveau nevoie de încă una.

– Te rog, repetă el pe un ton coborât.

O văzu oftând și-i văzu caftanul ridicându-se ușor în ritmul respirației.

– Daliah, începu el, dacă vrei doar...

Închise gura năucit. N-o chemase niciodată pe nume și faptul că-i scăpase atât de firesc de pe buze îl zdruncină la fel de tare ca și pe ea. O văzu tresărind violent și apoi îndreptându-și spatele. Se răsuci spre el atât de repede încât părul îi acoperi fața. Și-l dădu pe spate și, privind-o, el văzu din nou scorpia care scuipa foc în mânia ei monstruoasă.

Furia ei era cu atât mai demonică cu cât o cuprinsese pe neașteptate. O clipă crezu că putea ajunge la o înțelegere cu ea, că era rațională și umană. Iar acum părea posedată de un diavol. Gura i se strâmbă de dispreț.

Ieși afară! țipă la el.

El se trase uşor înapoi:

– Nu durează decât un minut, îi spuse liniştit. Ridică aparatul şi-o încadră.

– Nu înţelegi? tălăzui vocea ei. Nu vreau să te mai văd!

El se apropie, apăsă pe buton şi aşteptă declaşarea blitzului.

– Ticălosule! se repezi ea la el cu unghiile răşchirate. Cum îndrăzneşti?

Îl pălmui pe stânga, pe dreapta, din nou pe stânga.

– Lasă-mă-n pace, lăsă-mă-n pace, în *pace!*

– Daliah...

– Cum îndrăzneşti să-mi spui pe numele mic? Gunoiule! Porcule!

Îl lovi din nou şi din nou.

El nu se mişcă. Stătea suportând stoic loviturile ei, cu aparatul de fotografiat în mână.

– De ce nu te doare, afurisitule? gâfâi ea. Să te doară! Ţipă sau plângi sau încearcă să te aperi, *ticălosule!*

Ochii i se umplură de lacrimi şi continuă să-l lovească şi mai sălbatic.

– Opreşte-te.

Tonul înşelător de moale folosit de el ascundea o asemenea ameninţare subterană, încât mâna ei se opri în aer. Îl privi cuprinsă brusc de teamă. Faţa lui, până atunci o mască imobilă, se întunecase răvăşită de o furtună care-i roia în sânge.

Sub caftan, ea simţi umezeala trădătoare dintre coapse. Se încruntă nedumerită. Acum o secundă era numai furioasă, dar, brusc, furia se schimbase într-o atracţie sexuală aproape incontrolabilă. În creier i se aprinse alarma şi aerul deveni fierbinte şi primejdios. Simţi că-i tremură picioarele. Cu ce greşise? Nu înţelegea. Nu simţise niciodată o asemenea dorinţă. De ce era atât de conştientă de el ca bărbat? Îl privi ţintă. Era înalt şi puternic şi se ţinea mândru şi-i intuia şerpuirea

mușchilor sub cămașă. Camera păru să se îngusteze. Nu mai vedea decât forța lui și o cuprinse o dorință fizică incredibilă, insuportabilă. Își auzea pulsul duduindu-i în urechi și realiză că-și ținuse respirația de parcă respirând ar fi trădat senzațiile.

În colțurile ochilor i se adunară lacrimi de dispreț față de ea însăși. Clătină cu violență din cap. Nu pe el, gândi, *nu pe el!* Dar îi simțise esența masculină și trupul ei, impăsător la frânele minții, se dezlănțuia pentru el. Brusc îi aduse aminte ce mult trecuse de când făcuse ultima oară dragoste, la Cannes, cu Jerome. Dar atunci nu simțise o nevoie atât de covârșitoare.

Domnul să mă aibă în pază!

Stătea încremenită acolo, refuzând cu toată ființa ei să accepte dorința care-i ridicase sfârcurile sânilor sub caftan. *Nu, nu, nu!*

El își încrucișă privirile cu ale ei, comunicându-i intenția lui fără cuvinte. O moștenire primitivă o ajută să-l înțeleagă. Știu că presiunea din trupul lui avea să se descarce în ea.

Respiră adânc. O dezbrăca din ochi.

Nu! răsuflă, clătinând din cap.

Fără să vrea, făcu un pas înapoi, apoi încă unul. El înaintă amenințător. În ochii lui văzu o foame sălbatică în creștere și o cruzime rece îi curbă colțurile gurii.

Așa deci, ești dispusă să mă asaltezi, îi spuse el, aproape fără să-și miște buzele. Mă întreb... cât vei rezista asaltului meu de data asta?

Nu te apropia! îl preveni ea într-o șoaptă tremurătoare, urându-se pentru tonul de spaimă sesizabil în vocea ei.

Și dacă mă apropii?

Ea continuă să se retragă, bâjbâind în spate pentru a nu se lovi de ceva. Nu îndrăznea să-și ia ochii de la el.

Ce vrei de la mine? îngăimă.

Știi bine ce vreau. Pe tine.

El înainta în acelaşi ritm în care ea se retrăgea.

– Crezi să sunt orb? Văd pasiunea din ochii tăi la fel de limpede ca şi cum mi-ai spune-o în cuvinte. Poţi să pretinzi că mă respingi, bineînţeles. Asta face parte din joc, nu-i aşa?

Ea-i auzi nuanţa de zeflemea din voce.

– Stai! îi tremurară buzele. Te... te avertizez... te... te ucid dacă mă atingi!

– Ucide-mă.

O flacără neagră păru să izbucnească din ochii lui, transmiţându-i dorinţa amestecată cu un dispreţ care-i explodă parcă în faţă. Mai făcu un pas în spate şi mâinile ei se loviră de marginea lăcuită a unei mobile. Îşi înăbuşi un strigăt ascuţit. Îl lăsase nechibzuită s-o prindă într-un colţ.

Najib râse disprețuitor. Umilinţa o zgârâi ca ghearele unui animal. *Râdea* de ea!

– Se pare că eşti a mea, spuse el cu o sclipire diabolică în ochi.

Ochii ei se rotiră în jur disperaţi. Uşa dormitorului din stânga ei era deschisă. Poate... dacă ar reuşi să se încuie acolo... Da! Îl privi pe Najib, pândindu-şi mişcările. Sesizându-i panica, pe buzele lui apăru un zâmbet crud. O clipă, ea se gândi la un desen animat cu motanul care se pregăteşte să se năpustească asupra şoarecelui.

Acum! gândi.

Fentă la dreapta şi se repezi spre dormitor. Trecu dincolo şi trânti uşa, rezemându-se cu toată greutatea pe ea. Suspinând, realiză că nu avea nici o încuietoare. Se uită după ceva cu care s-o blocheze.

Dar era prea târziu. Cu o pârâitură, uşa se deschise, azvârlind-o pe covor. Sări în picioare, dar el o prinse şi o întoarse spre el, apăsându-i cu lăcomie gura cu gura lui. Era mai mult un atac decât un sărut şi se scuturã când limba lui îi despărţi buzele.

Daliah se luptă cu disperare, se zvârcoli, îl împinse şi se zbătu cât putu, dar strânsoarea lui era de fier şi o strivea atât de tare de el, încât o rănea. Îi simțea muşchii pe trupul ca de piatră. Forța cu care se înfipse pe loc şi umflătura agresivă din pantaloni.

- Lasă-mă... reuşi ea să bâiguie când îşi desprinsese fața de a ei. Eşti un animal! îi şuieră cu ură.

Falca lui se strânse, pătrată, şi ochii îi sclipiră ca argintul. Îi astupă din nou gura cu gura lui. Disperată, ea îl muşcă de iimbă, satisfăcută când simți gustul metalic al sângelui şi-i auzi mormăitul de durere.

El o luă de păr şi aproape că o ridică în aer. Dinții i se descleştaseră şi-i dădu drumul. Apoi țipă simțind cum el îi sfâşia caftanul cu sălbăticie. Sânii îi zvâcniră liberi, conici, cu sfârcurile tari înconjurate de aureole roz palide. Caftanul îi alunecă până la glezne.

Era goală şi umezeala încă îi scălda coapsele. *De ce nu-l respinge corpul meu? Nu-l vreau! Îl urăsc!* Posedată de o mânie incontrolabilă, se repezi la el cu mâinile ca nişte gheare. El se aplecă şi-i ținu încheieturile, ducându-i forțat brațele în jos. Disperată, îl scuipă în față. El îşi dădu capul pe spate şi avu mulțumirea să-l vadă tresărind. Apoi el închise cu piciorul uşa dormitorului.

Ea se înfioră. Zgomotul uşii închise răsunase atât de definitiv. El o ridică în brațe trecându-i o mână pe sub genunchi şi o prăvăli spre pieptul lui. O cără spre pat cum își cară cuceritorul sacrificiul la altar. Ea se luptă, lovindu-l şi împingându-l, dar fără rost. Brațele lui erau ca nişte degete de fier.

Aproape fără nici un efort, o azvârli pe pat. Ea căzu pe spate, salteaua se ridică şi unul din brațele ei lovi veioza de pe noptieră. Lumina se stinse. În semiîntuneric, el se aplecă deasupra ei, cu o parte a feței aurie, iar cealaltă întunecată de umbre roşietice. Buzele îi dezveleau dinții albi şi egali şi ea deveni brusc conştientă de cât de mare era. Cât de puternic arăta! Ochii lui o fulgerau şi unghiu-

rile feței îi erau accentuate de lumină. Ea gemu înăbuşit când văzu că-şi desfăcea nasturii cămăşii şi cureaua.

Într-o ultimă încercare disperată, Daliah se rostogoli în pat, dar el o apucă de o gleznă şi o aruncă înapoi, cu sânii tresăltând şi faţa acoperită de valul de păr negru şi mătăsos. Ţinând-o în continuare de gleznă, el reuşi să se dezbrace. Stomacul ei plat se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei intretăiate. Se uită la el. Ochii lui erau înceţoşaţi, cu pleoapele pe jumătate lăsate. Apoi privirea ei coborî înmărmurită pe trupul lui suplu cu membre alungite, piept de statuie şi o bărbăţie hipnotizantă, aproape prea mare pentru a fi reală.

– Te rog, îl imploră ea răguşit. Nu face asta. Nu e bine. Nu vezi? *Nu e bine!*

El era surd la rugăminţile ei. Nu avea ochi decât pentru camea ei netedă, de satin bronzat şi pentru pelvisul ei ţepos, cu părul înlăturat. Din gât îi scăpă un geamăt bolnav.

Ea încercă să se întoarcă, dar el se aruncă peste ea, despărţindu-i brutal coapsele cu un genunchi şi fixându-i cu mâinile braţele deasupra capului. Sânii ei tresăltară. Îi vedea pulsul nebunesc în tâmple. Timpul se opri. Ea zăcea ca paralizată.

– Nu... nu, îl mai rugă o dată, slabă. Nu...

El o învălui deodată cu trupul lui cald. Furia ei se potoli şi sărutările lui tandre o umplură de o agonie dulce. O săruta pe buze şi pe gât, pe umeri şi pe sâni. Trupul ei palpita fără să mai poată lupta ca să-l respingă.

Limba lui călători încet pe trupul ei, trasând cercuri umede pe stomacul ei, pe coapse, luându-i uşor carnea între dinţi. Ea gemea şi se cutremura sub năvala senzaţiilor delicioase care o traversau. Furia ei se topea, înlocuită de o dorinţă pasionată.

Asta înseamnă să faci dragoste, gândi ea deodată. Asta, nu micile jocuri perverse ale lui Jerome, pasiunea asta care potolea ura şi răutatea adunate timp de secole.

Brusc, barierele dintre evrei şi arabi nu mai însemnară nimic. Erau numai ei doi, în afara timpului. Şi nici nu mai erau doi, deveniseră un singur tot invincibil. Singurul rost era să se completeze, desfătându-se unul pe altul.

El se aplecă şi intră încet în ea. Ea se ridică să-l întâmpine, strângându-l între picioare. Se agăță de el, primindu-l şi mişcându-se în ritmul lui, până când se rostogoliră frenetic, stăruindu-se să prindă momentul acela care-i unea. Deodată, ea strigă şi ecourile reverberară în colțurile camerei; valurile de căldură din ea se revărsau unul după altul, în timp ce el intra şi ieşea neobosit în ritmul inimii ei.

Mişcările lui continuau cu o stăruință de animal şi se apleca deasupra ei gâfâind, în timp ce ea simțea că pluteşte şi stropi de transpirație îi sfârâiau pe pielea insuportabil de fierbinte. Nu mai ştia ce era, ce făcea şi cu cine. Apoi convulsiile lui se amestecară cu ale ei şi o pătrunse atât de adânc, încât i se tăie răsuflarea. El se agăță de ea, cutremurat de orgasm. Ea îl simți explodând între pereții moi ai vaginului ei. Apoi rămaseră încleştați până când valul trecu.

Ea deschise ochii, respirând la fel de greu ca el. Pentru o clipă păru surprinsă, de parcă s-ar fi străduit să-şi aducă aminte cine era. Scoase un strigăt slab şi se îndepărtă puțin.

– La naiba! spuse încet, cu privirea neajutorată. N-am avut de gând să...

Îşi clătină capul ca să-l limpezească. El respira repede; îi simțea pulsul alergând.

– A fost minunat, şopti el, inelându-i o şuviță de păr pe degetul arătător. A fost absolut minunat, minunat.

Se aplecă s-o sărute, dar ea se feri. Clătină din nou din cap. Fusese bine. Dumnezeule, ce bine fusese! Cel mai bine. Dar totuşi...

Totuşi, nu se putea.

– Te rog, îi spuse gutural. Acum pleacă. Îmbracă-te şi pleacă!

– De ce? Te iubesc, Daliah.

– Tu... mă iubeşti? Tu... nu poţi să spui aşa ceva, strânse ea din dinţi. *Nu* poţi!

– De ce nu pot? întrebă el blând.

Se trase lângă ea, ca să aibă feţele la acelaşi nivel.

– Dacă e adevărat...

– Adevărat!

Vocea ei era un strigăt jalnic şi-şi întoarse capul, în timp ce lacrimile începură să-i curgă din ochii minunaţi.

– Nu simţi şi tu pentru mine ceea ce simt eu pentru tine? Daliah... uită-te la mine!

Îi întoarse faţa spre a lui.

– Poţi să te uiţi în ochii mei şi să-mi spui că mă iubeşti şi tu? şopti el. După tot ce am făcut?

Ea îi auzi vocea parcă de departe.

– Poţi fi surdă la vocea inimii tale? o întreba el. Ai tot dreptul să mă deteşti. În locul tău şi eu aş vrea să mă omor, râse el fără bucurie. Dar, Daliah – vocea îi scăzu până la şoaptă – în ciuda coşmarului în care ai fost aruncată, te implor, ascultă-ţi glasul inimii!

Ochii ei erau ca ai somnambulilor, ciudat de goi şi de îndepărtaţi. *Nu ajung la ea. Ceva din interiorul ei s-a decuplat.*

– Ascultă-mă, Daliah. Am nevoie să înţelegi...

Inima lui bătea repede, dar se strădui să vorbească rar.

– Numai după aceea, după ce-ţi voi spune ce simt că trebuie, numai atunci vei hotărî dacă să mă iubeşti sau să mă urăşti. Îmi acorzi atenţia ta? Îi luă mâna. Atingerea ei era rece şi distantă.

– A început de mult, începu el, vorbind rar şi gânditor, apoi, încetul cu încetul, imaginile trecutului deveniră mai clare.

Începu să vorbească mai repede, explicând faptele scurt și lucid.

- Era înainte de a ne naște noi. Bunicii noștri s-au cunoscut, Daliah. A fost o vreme când erau *prieteni.*

Urmă probabil cel mai lung și mai chinuitor monolog susținut vreodată de el. Îi spuse tot ce știa – despre bunicii lui, Naemuddin al-Ameer și soția lui care-l îngrijise pe Schmarya, despre secarea rezervelor de apă ale oazei pentru Ein Shmona, având drept consecință sărăcia satului al-Najaf. Îi povesti despre atacul lui Abdullah asupra kibbutzului și despre contraatacul evreilor soldat cu moartea lui Iffat. Îi spuse cum îl trimisese Abdullah să învețe în străinătate la Harvard. Încercă să-i explice cât de bine putu legămintele care-l legau de unchiul lui vitreg. Nu uită nimic – nici căsătoria lui lipsită de dragoste, nici implicarea lui în planul de răzbunare. Nu încercă să se prezinte mai bun decât era. Fu de o franchețe brutală. Îi spuse cum Abdullah modificase planul de răzbunare într-un complot menit să-i sporească puterea. Și la sfârșit îi spuse, oricât îl durea, despre intenția lui Abdullah de a o ucide fără scrupule.

Când termină, domni o tăcere apăsătoare.

– Acum știi totul, spuse el într-un sfârșit.

Se simțea secătuit și totuși euforic. Durerea de a scoate la iveală adevărul fusese imensă, dar se simțea gîndat de împăcat cu el însuși pentru prima dată în viață. I se ridicase de pe umeri o povară grea, de parcă s-ar fi spovedit.

Îi luă mâinile și aplecându-și capul de parcă degetele ei ar fi fost sacre, murmură:

- Acum știi totul, poți judeca. Dacă tot mă mai urăști...

Strânse cu durere din umeri.

– Depinde de tine. Dar dacă mă iubești, așa cum cred...

Îi lăsă mâinile și se ridică. Daliah ascultase totul nemișcată. Pe fața ei nu se citise nimic, dar înăuntru

emoțiile se alergaseră una pe alta, mânia gonind șocul și fiind înlocuită de milă. Totuși, trăsăturile ei nu exprimaseră nici o reacție, nici măcar când aflase că Abdullah nu avea de gând să-i dea drumul.

În mod ciudat, soarta ei nu i se mai părea atât de importantă. Oricum, nu putea face nimic ca s-o schimbe! O izbise candoarea lui, adevărul fără fard. Îl privise lung, gândind: Nici un om n-a fost atât de sincer cu mine. Ca să vorbești așa, îți trebuie un curaj organic. Câți bărbați ar putea fi ca el? Unul la un miliard? Poate nici atât...

Închise ochii. Fusese atât de ușor să-i dorească răul când era un străin. De ce nu rămăsese așa? Ar fi fost cu mult mai simplu și mai puțin dureros. Dar dezvăluirea lui totală, felul cum își despovărase inima în fața ei îl transformaseră într-o persoană reală, cu sentimente și căințe și pasiuni la fel de puternice ca ale ei, i-l arătaseră ca pe un om balansându-se între două lumi. De ce nu rămăsese străinul fără inimă?

Și mă iubește. Mi-a spus că mă iubește...

Te iubesc și eu! aproape că fu gata să strige. Dar se stăpâni. Partea din mintea ei care era dominată de bunul simț și prejudecățile comune se opuseră. Rămase tăcută, rigidă, cu conflictele de emoții ascunse înăuntru.

– Daliah..., spuse el încet.

Ea îl privi sincer încurcată.

– Nu se poate. Te rog, nu face să-mi fie și mai greu, oftă ea. Orice am simți noi... nu contează.

El o privi sumbru, iar trăsăturile îi îmbătrâniră sub ochii ei.

– Cum poți spune așa ceva? șopti.

– Spun doar ce se poate și ce nu se poate.

Îl privi deschis și-i văzu mușchii feței căzând și ochii atât de îndurerați, încât simți că îl rănise adânc. Privi repede în altă parte.

Ah, Daliah, vom fi mereu închişi în cuşca asta făcută de alții? N-o să te trezeşti ca să întâmpini cu bucurie ceea ce avem de drept?

Avem? păru ea destul de stăpână pe vocea ei. Venim din lumi opuse!

Citi pe chipul lui că se luptase în sinea lui cu aceeaşi problemă şi o depăşise. Dar ei nu-i folosea la nimic. Ea nu credea că va ajunge vreodată să depăşească atâtea bariere. Erau pe ţărmuri mult prea depărtate. Ea era evreică, israeliană. Şi fie că îşi practica religia, fie că nu, aceasta era starea ei de spirit.

Te rog, îl imploră încet, du-te. De dragul amânduror...

Înghiți greu şi închise o clipă ochii.

- Uită-mă şi... şi nu mai reveni.

Daliah. Ascultă-mă!

El încercă să-i pună mâna pe umăr, ea se trase înapoi

Najib...

Se opri brusc, blestemându-se pentru că-i rostise numele mic. Pentru că se gândise la el în termeni atât de intimi. *Ce se întâmplă cu mine?*

El înțelese. Cele două silabe ale numelui lui, format atât de neaşteptat de buzele ei, îi dovediră că sentimentele ei erau aceleaşi ca ale lui, dar ea nu voia să le recunoască. Faptul că ea nu-şi îngăduia să se lase în voia inimii, că se lupta să-l refuze, îl tortura. Cum îşi va trăi viața astfel, nefericită şi înspăimântată? Nu putea îndura să o ştie astfel.

Mai ascultă-mă puțin, o imploră. Nu durează mult... Înțeleg ce simți. Faptul că eşti ostatică şi, după cum se pare, nu mai ai viitor, nu te lasă să fii fericită. Dar ne vom salva.

Îşi scăzu vocea până la o şoaptă intensă:

Nu înțelegi? Am un plan de evadare...

Cu tot valul de entuziasm care o cuprinse, ea avea încă rezerve. Îi privi cu îndoială:

– Evadare? repetă absentă? Ai de gând să mă ajuți să evadez?

– Da, spuse el.

Ea rămase complet nemişcată.

– De ce? întrebă într-un sfârşit. De ce vrei să faci asta?

– Pentru că te iubesc. Şi pentru că...

– Da? îl privi ea fix.

– ... pentru că-mi voi răscumpăra vina de a te fi făcut să treci prin asta, spuse el încet.

Sinceritatea lui lipsită de apărare o atinse în adâncul ei şi-i puse cu blândețe mâna pe obraz. Atingerea aceasta fu mai mult decât sperase el. Îl făcu să se simtă pe loc nemăsurat de fericit. Apoi, temându-se că prezența lui în continuare o va chinui, se sculă, se îmbrăcă repede şi plecă.

Dar nu înainte de a-i atinge buzele cu buzele lui. Şi de a o simți răspunzându-i.

Ea îl privi mergând spre uşă:

– Najib...

El se opri şi se întoarse încet.

– Măcar dacă..., începu ea, apoi oftă dureros. Du-te, îi şopti, închizând ochii. Du-te.

Iahtul de construcție italiană al lui Najib, *Najah,* făcu două zile şi jumătate până în Oman şi aruncă ancora la Khalkuf. Căpitanul Delacroix îi telefonă imediat lui Najib pentru alte instrucțiuni şi pentru a-i spune că elicopterul era gata de decolare.

– Rămâi acolo la ancoră până ai veşti de la mine personal, îl instrui Najib.

Când puse jos receptorul, buzele lui Najib erau strânse într-o cută mohorâtă. Încet, dar sigur, piesele se aşezau în sistem. Cu voia lui Allah, conferința aceea de presă n-avea să influențeze prea mult acțiunile lui Abdullah.

Era timpul să trimită fotografia lui Daliah.

După numai şase ore, Abdullah se întoarse de la Tripoli şi-i convocă pe Najib şi Khalid în *majlis.* Când se apropiară, le întinse mâna imperios.

Oare gestul era mai arogant decât altă dată? se întrebă Najib. Sau fusese întotdeauna la fel de respingător?

I uă mâna uscată şi noduroasă, o ridică ceremonios la buze şi apoi îşi îmbrăţişă unchiul vitreg.

Nepoate Najib, străluciră ochii lui Abdullah de o excitație febrilă.

Unchiule, îi susţinu Najib privirea. După sunetul vocii tale pot ghici că lucrurile au mers satisfăcător la Tripoli?

Abdullah zâmbi, dar vocea îi reproşă:

N-ar trebui să te hazardezi să ghiceşti. Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum apar.

Într-adevăr, aprobă Najib, adesea nu sunt aşa.

Simţea mugurii mâniei încolţindu-i în sânge, dar nu-i lăsă să crească. Mânia, la fel ca alte multe emoţii şi sentimente, poate deghizată superb între înfloriturile alese ale limbii arabe. Dar îl sâcâia modul cum unchiul lui vitreg ştie să joace cu el. Dacă Najib spunea că cerul e albastru. Abdullah riposta imediat că e verde. Ar fi vrut să ştie *de ce.* De ce-l tot înţepa Abdullah? De când ţinea minte, cuvintele lui Abdullah reflectau un dispreţ total pentru el.

Se dădu în lături pentru a-l lăsa pe Khalid să-l salute pe Abdullah. Privindu-i, Najib simţi că ceva se schimbase. Era ceva diferit în ţinuta lui Abdullah. Era mai sigur pe el, avea pieptul mai bombat, îşi ţinea capul mai sus. Nu erau nişte schimbări izbitoare, dar săreau în ochi dacă-l cunoşteai foarte bine pe Abdullah şi el îl cunoştea chiar prea bine, mai bine decât ar fi vrut. Şi vedea schimbarea.

Lucrurile au mers bine, foarte bine, îşi îngădui Abdullah un zâmbet.

Najib înţelese deodată ce-l deranjase. Abdullah părea mai tânăr decât înainte de a pleca la Tripoli. Avea în el o explozie de tupeu şi vitalitate. Chiar şi hainele îi erau

diferite, nu mai atârnau pe el ca înainte, ci erau scrobite, presate şi ţepene. Influenţa lui Khaddafi, fără îndoială.

– Am găsit multe puncte comune cu Moammar, continuă Abdullah. Şi am purtat multe conversaţii inspirate.

Se uită de la Najib la Khalid:

– Vreau să vă arăt la amândoi ce mi-a dăruit.

Zâmbind ca un magician, ridică mâna şi pocni o dată din degete. Din umbrele din spatele lui, apărură doi bărbaţi masivi, înaintând fără zgomot. Ocupară poziţii de-o parte şi de alta a lui. Erau înarmaţi şi păreau foarte capabili, iar ochii le erau ascunşi de ochelari negri. Şi Najib observă că aveau expresia aceea de roboţi pe care o remarcase la mai mulţi oameni din trupele de elită. Erau zombie. Şi-i aparţineau lui Abdullah. Simţi un fior rece pe şira spinării.

– Daţi-mi voie să vă prezint darul colonelului Khaddafi. Surour şi Ghazi. Gărzile mele pretoriene.

Abdullah zâmbi cu mândrie, uitându-se de la Najib la Khalid.

– Lui Moammar îi e teamă că anumite elemente din jurul meu mi-ar putea dori răul.

Îi zâmbi lui Najib:

– Există o posibilitate, nu crezi?

Najib dădu din cap.

– Întotdeauna există o posibilitate, spuse cumpătat, în timp ce înăuntrul lui o voce alarmată ţipa: *Te bănuieşte! Ştie! Te-ai îndrăgostit de Daliah Boralevi şi i-ai spus că o vei ajuta să scape. Şi el a aflat!*

– Surour şi Ghazi sunt legaţi cu jurământ să-mi apere viaţa şi nu vor pleca niciodată de lângă mine. Vor călători cu mine, vor mânca, de asemenea, cu mine, se vor îmbăia şi vor dormi cu mine. Unul dintre ei va fi întotdeauna treaz la căpătâiul meu, ca să pot dormi fără teamă.

Ochii lui Abdullah se îngustară:

– Ar face orice le cer. *Orice!* Daţi-mi voie să vă demonstrez.

Însufleţit, le făcu semn să-l urmeze lângă masa franţuzească de jucat cărţi aşezată în faţa ferestrelor. Pe ea se afla un tocător ordinar de măcelărie, pe care erau aliniaţi patru pioleţi şi un creion de croitorie.

Ochii lui Abdullah îl sfredeliră pe Najib, apoi pe Khalid.

Cu mult timp în urmă, amândoi mi-aţi jurat supunere, murmură el. Vă amintiţi?

Najib dădu din cap cu un nod în gât. Începea să fie cuprins de îngrețoşat. Îşi amintea bine după-amiaza aceea din munţii Siriei când îşi tăiase o venă şi-şi amestecase sângele cu al lui Abdullah. De atunci fusese prins în ghiarele unchiului său vitreg. Cum să uite?

Abdullah scoase capacul creionului cu un gest larg.

– Vreau să vă întindeţi toţi mâna dreaptă, cu palma în sus.

Surour şi Ghazi nu ezitară. Îşi suflecară mânecele şi-şi întinseră mâinile. Najib schimbă o privire cu Khalid, dar ochii acestuia erau învăluiţi de un fum impenetrabil. Îşi întinseră şi ei mâinile.

Abdullah le pipăi una câte una şi trase cu grijă un X într un anumit punct din palma fiecăruia.

Observaţi că am ales X-urile cu multă grijă, sublinie el. Dacă v-aţi face radiografii, aţi observa că în punctul unde liniile X-ului se încrucişează, nu aveţi oase în mână. Sunt nişte mici tunele de carne.

Najib simţi că i se întoarce stomacul pe dos. *Tunele de carne? Cum adică „nu aveţi oase" şi „tunele de carne"? Şi ce caută aici pioleţii ăia cu vârfuri care pot omorî şi un urs grizly?*

Părând să nu-şi dea seama de oroarea lui Najib, Abdullah luă pioleţii de vârfurile lungi şi ascuţite şi întinse câte unul fiecărui bărbat. Najib îl scăpă pe al lui. Îi aruncă o privire lui Khalid. Khalid fusese întotdeauna secundul lui Abdullah şi întotdeauna se dovedise neînfricat. Dar la fel ca multor oameni neînfricaţi, perspectiva vederii propriului lui sânge – chiar tras într-o siringă hipodermică – îi făcea

rău. Najib observă că numai voința îl mai ținea în picioare pe Khalid. Tenul lui ars de soare şi brunet se îngălbenise şi ochii i se rostogoleau în orbite. Într-o clipă sau alta, gândi Najib, o să cadă lat pe covor.

– Vreau doar să vă arăt cât de devotați îmi sunt Surour şi Ghazi, spuse Abdullah! Ca să înțelegeți cât de bine mă vor păzi.

Dădu din cap către bărbatul cel mai apropiat.

– Ghazi, tu eşti primul. Pune-ți mâna cu palma în sus pe tocător. Pe urmă înfige pioletul în centrul X-ului şi străpunge-ți mâna.

Najib îl privi pe Ghazi. Dacă libianul avea vreo emoție, aceasta nu se vedea. Se aplecă peste masă, îşi puse mâna pe ea şi ridică pioletul la şase centimetri în aer. O clipă, vârful lung şi subțire de oțel sticli captând o rază de soare. Nu tremura. Apoi, cu viteza fulgerului şi fără nici un geamăt de durere, şi-l înfipse în mână.

Najib se întoarse, dar deşi nu se uita, putea auzi, ori Abdullah nu trasase X-ul bine, ori Ghazi nu țintise exact: scrâşnetul oaselor sfărâmate era inconfundabil.

Najib crezu că o să vomite.

– Uitați-vă bine, spuse Abdullah cu satisfacție. Uitați-vă la ce şi-a făcut Ghazi fără să ezite nici o clipă! Acum îi înțelegeți devotamentul? Un cuvânt de-al meu şi şi-ar da viața pentru mine!

O, Allah, fii îndurător! Când mă gândesc că l-am ajutat atâția ani pe acest nebun!

– Am spus – *uitați-vă!* şuieră Abdullah atât de crunt, încât Najib se simți împroşcat de salivă.

Se forță să privească mâna aceea străpunsă cu degetele încovoiate. Ochii încercară să se ferească, dar reuşi să-i țină ațintiți într-acolo.

– *Shukkram,* Ghazi, spuse Abdullah. Destul.

Najib privi cu o fascinație morbidă cum Ghazi apucă mânerul pioletului şi şi-l trase din mână, lipsit complet de

[illegible] emoție. Un jet subțire de sânge țâșni și căzu, apoi [illegible]ole începu să se lățească în jurul stigmatului.

Locătorul era plin de sânge.

Abdullah îi dădu lui Ghazi un șervet de damasc și libianul și-l înfășură în jurul mâinii, dându-se înapoi.

Surour, spuse Abdullah. Tu urmezi.

Najib se răsuci. Nu mai suporta să fie martor la o [illegible]menea automutilare. Era nebunie curată.

Unchiule, te rog, spuse Najib pierit. Ajunge. Am înțeles.

Abdullah îl ignoră.

Surour! comandă el. Străpunge-ți mâna.

Surour înfipse pioletul dar zgomotul de oase rupte nu [illegible] mai auzi.

Apoi fu rândul lui Khalid.

Tremurând și alb la față, Khalid înclină pioletul deasupra mâinii. Dar, înainte de a-l înfige, se clătină pe picioare, ochii i se rostogoliră în orbite, genele îi tremurară puternic și leșină, scăpând din mână pioletul.

Abdullah se întoarse triumfător spre Najib.

Probabil că acum vezi de ce am nevoie de gărzi personale. E evident că nu mă pot bizui pe oamenii din jurul meu.

Îl rostogoli pe Khalid cu cizma:

Are inima unui pui și curajul unei femei! scuipă el disprețuitor. Cum să contez pe ajutorul lui în vreme de pericol?

Lui Najib i se învârtea capul și avea genunchii moi de groază. Simțea că ar fi trebuit să-i amintească lui Abdullah cât de devotat fusese Khalid și de câte ori își riscase viața, dar avea gura uscată și amară. Nu putu decât să dea prostește din cap.

Iar acum, spuse Abdullah cu un mic zâmbet batjocoritor, e rândul tău, Najib.

Najib împietri. Se uită la Abdullah, apoi la tocător. Sângele lui Ghazi şi Surour începuse deja să se coagu-leze, arătând ca o gelatină roşie.

– Najib? întrebă Abdullah cu o voce înşelător binevoi-toare.

Najib îl privi fix, apoi îşi privi palma. X-ul aproape se ştersese sub stropii de sudoare şi carnea îi pulsa, apropi-indu-se şi depărtându-se, cu semnul de pe ea mărindu-se şi micşorându-se ca o inimă bătând.

Sudoarea îi curgea şi pe faţă, împăienjenindu-i vederea.

– Ei? spuse încet Abdullah.

Îl forţă pe Najib să-şi aşeze mâna pe scândura însân-gerată. Apoi îl privi în ochi. Najib îi susţinu privirea. Plasă vârful pioletului la un centimetru deasupra X-ului. Tremura atât de tare încât punctul se deplasa mereu.

Nu putea. *Nu putea!*

Dar ştia că trebuie. Dacă n-ar fi făcut-o, numai Allah ştia cum ar fi reacţionat Abdullah. L-ar fi asasinat poate... Şi ce s-ar fi întâmplat cu Daliah?

Ar fi rămas în mâinile acestui nebun nemilos, fără nici un sprijin. Dacă refuza să-şi străpungă palma, îi semna probabil, condamnarea la moarte.

– Trebuie să mă îndoiesc de supunerea ta? se aspri vocea lui Abdullah.

Sudoarea lui Najib se amesteca acum cu sângele de pe tocător. Scrâşnind din dinţi şi, mormăind, încleşta pioletul cu putere. Într-un singur şuvoi de forţă, imaginându-şi chipul ei, ochii ei – bijuteriile acelea hip-notice cu ape verzi – ţipă şi-şi înfipse puternic pioletul în mână şi-n scândura însângerată de sub ea.

Durerea fu fulgerătoare. Desprinzându-şi mâna stângă de pe piolet, îşi privi palma străpunsă cu groază. Putea... da, putea să-şi mişte degetele. Le îndoi şi le încleşta pe jumătate. Un sentiment de triumf ridicol îl asaltă. Reuşise

pentru Daliah şi era cuprins de o bucurie sălbatică. Şi nici nu curgea foarte mult sânge.

— Foarte bine, aprobă Abdullah cu ochii strălucitori. E destul, spuse el blând, trage-l afară.

Îi fu mai greu să şi-l scoată decât îi fusese să-l înfigă. Apucând mânerul, Najib închise ochii şi-l trase afară cu un efort uriaş. Acum țâşni şi sângele, împroşcând scândura cu stropi grei.

Abdullah îi dădu şi lui un şervet de damasc. Najib îl flutură scuturându-l cu mâna stângă şi şi-l înfăşură atent în jurul mâinii rănite.

Deodată, Abdullah zâmbi:

— Şi acum, spuse el cu politețea desăvârşită a unei gazde nobile, să ne deplasăm în sufragerie. Cred că mâncarea e gata.

De parcă, gândi cu stomacul chircit, mai are vreunul dintre noi poftă de mâncare.

Îşi arătă mâna rănită:

— Mă întorc imediat să vă însoțesc în sufragerie. Dar mai întâi vreau să mă spăl.

Se duse repede în apartamentul lui, găsi o sticlă de alcool pur şi-şi turnă jumătate pe mână. Trebui să muşte un prosop ca să nu țipe. Alcoolul ardea şi palma i se umflase ca o masă de nervi vii, făcându-l să sufere la fiecare atingere. Ca să poată rezista la cină, bău din sticlă un efort de whisky.

Abdullah prezidă cina de parcă nu se petrecuse nimic ieşit din comun. Mâncarea era lipsită de gust, grasă, insipidă şi fusese preparată de unul dintre oamenii lui Abdullah.

Zombie libieni stăteau ca lacheii în picioare în spatele fiecărui stăpânului.

Najib îşi împinse bucata grasă de oaie pe farfurie, dezgustat. Îi era greu să creadă că o asemenea mizerie era servită la masă, când bucătăria era plină de delicatese. De fapt, nu conta. N-ar fi avut poftă nici de stridii sau

caviar. Bandajul se făcuse maroniu şi abia-şi putea ţine tacâmul din cauza durerii care-i pulsa până în umăr.

Ca un monarh medieval, Abdullah aşteptă douăzeci de minute înainte de a-şi atinge mâncarea. Mai întâi trebuiră s-o guste cei doi zombie. Najib remarcă faptul că săptămâna petrecută de unchiul lui vitreg abia păruse să-l ridice paranoia pe culmi nebănuite.

– Mecca, zidul Plângerii şi scuarul Sf. Petru din Roma, spunea Abdullah, mestecând o bucată de miel. Un atac cu trei vârfuri, desfăşurat în trei zile succesive. Va fi o explozie multiplă care va zgudui lumea.

Îşi linse buzele şi sorbi lung din paharul de apă. Khalid scăpase furculiţa cu zgomot şi Najib îl privea năucit de şoc pe unchiul lui vitreg.

– Mecca! îşi găsi Khalid primul vocea. Păi... Mecca e lăcaşul cel mai sfânt al Islamismului! Al lumii! Ar fi un sacrilegiu!

Abdullah îl privi sever:

– Uneori, spuse el întunecat, gesticulând cu furculiţa, e necesar să sfâşii vechiul înainte de a construi noul.

– E o nebunie! şopti Khalid, împingându-şi farfuria. Zidul Plângerii şi Sf. Petru... nu-mi plac nici obiectivele astea, dar, cel puţin, sunt altare păgâne. Dar Mecca...

– Trebuie făcut! spuse ascuţit Abdullah. Războiul sfânt trebuie să înceapă imediat. Cu cât începe mai repede, cu atât se va termina mai repede şi Islamul va cuprinde lumea. Ia gândiţi-vă puţin, bătu el cu degetele în masă, la început va fi distrusă Mecca. Câteva bombe plasate strategic vor prăbuşi pereţii. Musulmanii din toată lumea – din India şi din Extremul Orient şi din toată lumea, vor fi ultragiaţi şi se vor scula ca unul! La o zi după asta, Zidul Plângerii va declanşa avalanşa evreiască şi în ziua a treia... Ah! În ziua a treia, Sf. Petru se va prăbuşi! Dar Mecca trebuie să cadă prima! Un asemenea ultragiu va cădea, bineînţeles, în seama păgânilor. Înţelegeţi? E foarte simplu.

Din entuziasmul crescând al vocii lui, se vedea că îl delecta:

Creştinii şi evreii vor fi învinuiți de distrugerea Meccăi şi distrugerea altarelor lor păgâne va fi aruncată în aprinderea noastră, a musulmanilor. Se va aprinde scânteia unui război religios care va face să pălească amintirea măcelurilor! Vom rescrie istoria, o, frații mei, şi peste veacuri vom fi tot atât de veneraţi ca Profetul! Toate cele trei mari religii ale lumii – şi cele mai mari armate – se vor lupta pe viață şi pe moarte. Şi Islamul va învinge!

Cuvintelor lui le urmă o tăcere încremenită. Najib simți că focul şi mânia îi atenuaseră durerea rănii. Îşi alese cu grijă cuvintele:

- S-a mai încercat un atac asupra Meccăi, îi reaminti el lui Abdullah. Oamenii care au invadat altarul au fost executați.

Abdullah făcu un gest de iritare.

- Oamenii aceia au fost proşti! Au ocupat Mecca şi au încercat s-o păstreze. Noi vom distruge numai altarul. Oamenii noştri vor fi la cel puțin o sută de kilometri distanță când vor exploda bombele. Nimeni nu ne va putea învinovăți.

Făcu o pauză.

Moammar ne va furniza oameni şi material exploziv. Deşi nu va recunoaşte că e implicat, vede şi el necesitatea acestei acțiuni. Gândiți-vă ce posibilități se vor deschide! Islamul va fi în sfârşit nu numai unit, dar şi o forță mondială de luat în seamă. Toate țările din Orientul Mijlociu – şi India şi Pakistanul, toate țările în care sunt musulmani – ar putea fi incluse într-un mare stat religios!

Mi-e teamă că vom fi azvârliți în focul veşnic al iadului, spuse plat Najib.

Dimpotrivă, îşi permise Abdullah un zâmbet slab, ca martiri ai lui Allah, cred că ne vom asigura un loc etern în Paradis.

Era trecut de două noaptea când ceva îl trezi. Se ridică în capul oaselor şi ascultă, ţinându-şi respiraţia. Dar nu auzi nimic în afară de zumzetul instalaţiei de încălzire şi aer condiţionat. Camera era întunecată şi nu simţea nici o mişcare sau respiraţie străină.

Dar ştia că se înşela. Altfel de ce ar fi avut covârşitoarea senzaţie că nu e singur? De ce părul de pe ceafă i se zbârlise, traversat de curenţi electrici? Prin mâna rănită îi treceau fulgere de durere.

Întinse mâna şi apăsă butonul veiozei. Tresări şi se îndreptă. Khalid şi Hamid, nemişcaţi ca nişte statui, erau în picioare în faţa patului.

– Ce faceţi aici? îi întrebă supărat.

– Sşş! îşi duse Khalid un deget la buze. Nu vorbi aşa tare, şopti el. Hamid, verifică dacă uşa e încuiată.

Hamid se strecură fără zgomot în camera de zi şi Najib şi Khalid nu mai scoaseră nici o vorbă până la întoarcerea lui. Când reveni dând din cap, el şi Khalid se aşezară pe nişte scaune şi Khalid îşi aprinse un trabuc subţire, negru. După ce pufăi de câteva ori, se lăsă pe spate, îşi puse picior peste picior şi-şi scoase trabucul din gură, studiindu-l gânditor.

– M-am gândit că e timpul ca noi trei să stăm puţin de vorbă, spuse el pe un ton convenţional.

Najib nu se lăsă păcălit. Ştia că indolenţa din ochii lui Khalid ascundea o alertă maximă.

– Să ştii că te urmăresc de ceva timp, spuse Khalid.

Najib tăcu.

– Eşti un om ciudat, continuă Khalid, lăsându-şi ochii să alunece spre el. Mai mult decât oricare dintre noi, tu ai încercat să menţii o distanţă între tine şi Abdullah. Dar tot tu îi eşti cel mai indispensabil. Şi, totuşi, îi permiţi să te trateze ca pe ultimul recrut. Adesea m-am întrebat de ce.

– Abdullah îi tratează pe toţi la fel, se disculpă Najib.

– Oare?

Ochii lui Khalid căpătară o sclipire de argint.

Crezi că-l tratează şi pe Khaddafi la fel ca pe noi?

Najib ridică din umeri:

De unde să ştiu, n-am fost acolo.

Dar ce deduci din felul cum a vorbit despre Khaddafi în seara asta? întrebă şiret Khalid.

Mă întrebi dacă e prieten cu Khaddafi? rosti Najib fără interes. Este. Şi îl respectă pe colonel. La urma urmei, e conducătorul unei naţiuni şi, fie că-ţi place sau nu colonelul, faptul că un şef de stat îţi acordă atâta atenţie te umple de mândrie. Şi eu aş simţi la fel.

- Nu asta vreau să spun, gesticulă Khalid cu trabucul. Pentru Abdullah, Khaddafi e un fel de profet sfânt. Nu mă îndoiesc deloc că schema asta dementă cu războiul sfânt a fost ideea lui Khaddafi şi el l-a recrutat pe Abdullah s-o pună în practică.

– Atunci ce vrei să spui? întrebă Najib, pipăindu-şi cu prudenţă drumul prin câmpul minat.

În curând avea să se decidă dacă ceea ce-i spuneau cei doi venea de la ei sau fuseseră puşi de Abdullah să-i întindă o cursă.

– Abdullah s-a schimbat, vorbi Hamid.

- Schimbat? îl privi Najib. În ce fel?

- Ştii în ce fel! şopti pasionat Hamid. De-a lungul anilor a devenit un om diferit de cel care era cândva. Parcă altă persoană i-a ocupat trupul. Pe vremuri făcea lucruri care să ne ajute poporul. Lupta aşa cum oamenii asupriţi nu puteau să lupte. Dar acum? se umplu vocea lui Hamid de amărăciune. Acum se desfată în propria lui glorie! E dornic să ne vândă şi e gata să devină sclavul lui Khaddafi pentru încă un an de glorie! E orb la cauza pentru care am luptat întotdeauna.

– Dansaţi amândoi în jurul subiectului, spuse Najib. Sunt sigur că nu v-aţi strecurat în camera mea în puterea nopţii numai ca să tot ocoliţi ce vă frământă, nu-i aşa?

– Aşa este, se încruntă Khalid, de parcă s-ar fi străduit să-şi adune gândurile.

Apoi se îndreptă, îşi lăsă capul pe spate şi, suflând un nor albăstrui de fum de ţigară, spuse încet:

– Nu-i putem permite lui Abdullah să distrugă Mecca.

Îşi plecă ochii şi continuă monoton:

– Din cauza asta am venit la tine. Vrem să-ţi cerem ajutorul pentru ca acest sacrilegiu să nu se petreacă.

– Vorbeşti de trădarea lui Abdullah, îi aminti rece Najib. Îţi dai seama că dacă i-aş repeta ce mi-aţi spus, n-ar ezita să vă trimită la moarte?

Hamid sări în picioare atât de repede încât îşi răsturnă scaunul. Aţinti asupra lui Najib ţeava neagră a unui revolver.

– Lasă pistolul jos, Hamid, îi spuse istovit Khalid. Nu vezi că deja e de partea noastră.

Pistolul tremură, dar pe expresia lui Hamid se citea îndoiala. Najib ignoră arma, uitându-se la Khalid:

– Cum poţi fi atât de sigur că sunt de partea voastră?

– Ai dovedit-o deja în cel puţin două ocazii, zâmbi Khalid numai cu buzele.

Najib se încruntă tăcut.

– Prima oară a fost un test, suflă Khalid un colac de fum.

Amintirea reveni brusc în mintea lui Najib.

– Când v-am auzit vorbind noaptea, atunci, în dealurile din Iordania.

– După ce pierdusem şase oameni în raidul acela prostesc, aprobă Khalid. Da, acela a fost testul. Am purtat conversaţia de atunci pentru urechile tale.

Zâmbi:

– Dacă ai fi vrut să ne torni la Abdullah, ai fi făcut-o atunci. Dar cum n-ai făcut-o, am fost siguri că eşti de încredere.

Pistolul dispăru în haina lui Hamid.

– Ai spus, două ocazii, spuse Najib.

– Da, cea de-a doua s-a dat la iveală săptămâna trecută, îl cruță Khalid. Vizitele tale la evreică n-au trecut neobservate.

Najib aşteptă impasibil, deşi gândurile îi alergau. Ce puteau ei să ştie despre vizitele la Daliah? Cât de atent îl spionaseră?

Buzele lui Khalid formară un zâmbet lipsit de veselie:

– Câteva din conversațiile voastre au fost ascultate, spuse el blând. Eşti îndrăgostit de ea. Plănuieşti s-o ajuți să scape.

Pufăi mulțumit. Najib nu spuse nimic.

– Poate vrei să-ți dau detalii? Insultele pe care ți le-a aruncat? Lucrurile pe care le-a spus pentru ea după ce ai plecat?

– Ați pus microfoane, şopti Najib înghețat.

Khalid dădu din umeri degajat.

– Din ordinul lui Abdullah. Asta e şi ironia, zâmbi el din nou. Microfoanele nu sunt o sursă de informații mai sigură decât cel care ascultă benzile.

Najib se sătură:

– Încercați să mă şantajați, spuse el mohorât.

Fără să-i pese că era gol, se ridică în picioare în fața lui Khalid.

– Discuția e încheiată, spuse el cu dispreț. N-am discutat până acum cu nici un şantajist şi n-am să o fac de azi. Totuşi, conversația noastră nu va fi relatată nimănui. Şi acum plecați.

Khalid nu se ridică, pufăind mai departe din trabuc.

– Dar legătura ta cu Abdullah din toți aceşti ani n-a fost şi ea o formă de şantaj? Sau poate mă înşel eu şi în spatele aparenței tale de curaj bate o inimă de găină.

Ochii lui Najib fulgerară:

– *Ieşiți afară.*

Khalid nu se mişcă.

– Crezi că o vei putea ajuta singur să scape? Te rog, aşează-te la loc. S-ar putea să fie ultima noastră ocazie de a sta de vorbă în linişte. Ar fi o crimă s-o iroseşti.

Najib ezită. Ştia că în acest punct Khalid avea dreptate. Ar fi fost prosteşte să nu se alieze cu ei. La bază, toţi voiau acelaşi lucru. Şi apoi, ei l-ar fi ajutat s-o elibereze pe Daliah. După o clipă, dădu din cap şi se aşeză pe marginea patului.

Khalid scutură scrumul într-o cutie de cristal de pe genunchi:

– Noi trei avem prea multe probleme şi ţeluri comune ca să ne permitem luxul de a ne lupta între noi. Ca să fim puternici, trebuie să rămânem prieteni.

Ochii lui îl fixară pe Najib în felul acela indolent:

– Dacă nu chiar prieteni, măcar aliaţi temporar.

Najib aprobă:

– Foarte bine, atunci. E evident că amândoi ştiţi foarte bine ce vreau eu. Voi ce vreţi?

– Vreau să se termine cu nonsensul ăsta cu războiul sfânt, spuse încet Khalid. Nu-mi pasă de Zidul Plângerii sau de Sf. Petru al creştinilor, dar îmi pasă de poporul meu şi de Mecca. Refuz să provoc moartea a mii de inocenţi şi să distrug altarul nostru sfânt. Pentru asta şi pentru ca AEP să existe în continuare, Abdullah trebuie să plece. Altfel, nu va mai dura mult până la distrugerea organizaţiei noastre.

– Şi după ce pleacă Abdullah, ce se va întâmpla? întrebă Najib liniştit.

Atunci voi fi eu conducătorul Armatei de Eliberare a Palestinei, păru Khalid surprins de întrebare.

– Şi cum va schimba asta lucrurile? îl fixă Najib.

– În bine, sper. Oricum, poţi avea mângâierea că ai ales răul cel mai mic, zâmbi Khalid trist. Deci, ne-am înţeles?

– Nu aşa repede, îl temperă Najib. Spuneai că Abdullah trebuie să plece. Ce înţelegi exact prin asta? Abdul-

lui nu va renunța de bună voie la nici unul dintre prerogativele lui.

Khalid dădu din cap:

– Trebuie ucis. Nu ne lasă altă alegere.

– Ce se va întâmpla cu cei care-i sunt fideli?

Khalid tăcu.

– Atunci te întreb altfel: în afară de tine şi de Hamid, pe câți oameni putem conta de partea noastră?

– Nu suntem decât noi trei, spuse încet Khalid.

Najib îl privi fix:

– Eşti nebun? Abdullah are aici sute, mii de oameni.

– În acest moment, se sprijină pe nouăzeci şi şapte de oameni aici, la palat. Se înțelege de la sine că cea mai bună şansă a noastră este să-l eliminăm aici.

– Dar cei doi libieni? I-ai pus la socoteală?

– Nu, dar vor muri şi ei.

– Cu nemțoaica fac o sută, clătină Najib din cap. Nu suntem destui, spuse el convins. N-o să reuşim niciodată.

– Vom avea de partea noastră elementul surpriză, nu se lăsă Khalid tulburat.

– Nu suntem destui! Nici măcar nu putem ajunge la el când doarme! Ați auzit că unul dintre cei doi libieni stă totdeauna treaz la căpătâiul lui.

Khalid îl privi şiret pe Najib:

– Cum aveai de gând s-o scoți de aici pe evreică?

Najib îl privi fix:

– De ce mă priveşti aşa? Lucrând împreună, ne putem atinge amândoi în final scopurile noastre.

Najib reflectă înainte de a răspunde. Se întreba cum va reacționa Khalid.

– Sunteți dispuşi să luptați de partea israeliților? întrebă el în cele din urmă.

Khalid înghiți şi se uită la el.

– Da sau nu? insistă Najib.

Khalid privi instinctiv în direcția uşii. Vocea lui deveni o şoaptă:

curând nu va mai avea motive s-o țină pe Daliah în viață. Deja e indispensabilă pentru el.

Schmarya oftă dureros.

– Deci, rapiditatea e esențială. Dar când nu e?

Se încruntă gânditor, apoi începu să discute pe un ton de afaceri:

– De ce alte mijloace în afară de oameni mai avem nevoie pentru operațiunea de salvare?

– Arme, spuse imediat Najib. În condițiile date, e preferabil să folosim cât mai puține arme israeliene. În rest, totul e pregătit. Pe iahtul meu se află un elicopter şi l-am pus să stea în lagul coastei Omanului. Palatul are pistă de aterizare şi sunt în proprietatea unui avion particular încăpător. De asemenea, doi dintre comandanții lui Abdullah din interiorul palatului sunt de partea noastră.

Făcu o pauză şi adăugă moale:

– Am pus deja la cale acțiunea pentru mâine noapte.

– Mâine! fu şocat Schmarya.

– Mâine, dădu Najib din cap. Totul e pregătit, în afară de trupa de comando. Am schițat planuri ale palatului şi împrejurimilor şi cei doi oameni din interior vor acționa la orele stabilite. Trebuie să înțelegeți că nu avem de ales. Misiunea *trebuie* îndeplinită mâine sau deloc. E prea târziu ca să mai schimbăm acum programarea.

– E nebunesc, se împotrivi Schmarya.

– Poate, dar e necesar, îl privi drept Najib. Pot conta pe ajutorul dvs.?

– Vom face ce vom putea, mormăi posac Schmarya. Mă ocup imediat.

– Ora două patruzeci şi cinci noaptea, spuse Najib. Aceasta e ora atacului de mâine. Dacă nu puteți găsi până atunci oamenii potriviți, nu mai pot face nimic.

– Înțeleg, spuse bătrânul, cu zbârciturile feței adâncite. Sper să înțeleagă asta şi prietenii mei.

– În cazul acesta, să nu mai pierdem timpul, îşi privi Dani ceasul, ridicându-se în picioare. Sun aeroportul să

Khalid respiră adânc. După un timp, chicoti:

– Într-un fel ciudat, asta seamănă a justiție poetică, nu credeți? Israeliții mă vor ajuta să preiau comanda unei formațiuni teroriste.

Najib nu-i răspunse. Khalid îl privi pe Hamid şi un nomnal tăcut păru să circule între ei:

– Suntem de partea ta, spuse Khalid decis.

– Mai întâi, vreau trei garanții, spuse alb Najib. Fără ele, vă descurcați singuri.

– Şi care ar fi acestea? întrebă Khalid.

Najib întinse trei degete, numărând pe ele:

– În primul rând, după ce această misiune se va încheia, eu nu voi mai face parte din organizație. Nu vreau să mai am nimic de a face cu AEP. În al doilea rând, vreau ca eu şi fata să fim în siguranță toată viața. Şi în al treilea rând, cer aceeaşi siguranță pentru toată familia Boralevi. Boralevi şi ben Yaacov nu vor mai avea niciodată de înfruntat violența acestei organizații.

Îl simți pe Khalid încordându-se. Nu era uşor să acorde garanții pentru o perioadă atât de îndelungată.

– Astea sunt condițiile mele. Acceptați-le sau refuzați-le.

Minutele trecură în tăcere. Najib nu-i grăbi nici de data asta. N-ar fi vrut un „da" care să nu fie onorat. În cele din urmă, Khalid dădu din cap.

– Îți acord garanțiile, spuse. Dar numai în ceea ce priveşte AEP. În privința OEP-ului şi a celorlalte organizații...

Ridică din umeri:

– Nu pot fi responsabil pentru ele.

– Nici nu mă aştept să-mi acorzi garanții pentru alte grupări în afara celui al tău.

– Atunci ne-am înțeles, spuse uşurat Khalid.

– Bine, aprobă Najib. Şi acum, pentru că nu mai avem decât câteva ore ca să punem la punct o strategie, ar fi bine să trecem la treabă. Dimineață voi pleca la Riad, ca

să-mi îngrijesc asta, îşi arătă el mâna bandajată. Şi cum se spune în western-uri, când mă voi întoarce, voi fi cu cavaleria după mine.

– Atunci nu mai avem timp de pierdut. Când te întorci?

Najib îi întâlni ochii lui Khalid:

– De azi în două nopţi. Aşteptarea nu ne serveşte la nimic. Ori reuşim, ori...

– Ori nu, termină Khalid fraza.

Oraşul Famagusta din Cipru era o aşezare comună de pe malul mării cu pretenţia de a deveni un fel de Miami Beach mediteraneean. Cu toate că de-a lungul ţărmului se aliniau şi vile moderne de beton cu balcoane largi, era departe de a avea statutul înalt la care aspira. Arăta mai degrabă ca o staţiune de pe Coasta Brava şi, când soarele începea să coboare, se putea observa un fenomen curios. Razele erau ascunse în spatele blocurilor masive pe care le umpleau de umbre roşietice, iar amatorii de plajă se aşezau în şir în dreptul dungilor înguste dintre clădiri, pe unde lumina încă mai pătrundea până la ei.

Apartamentul cu pereţi de sticlă se afla la etajul paisprezece, deasupra plajei umbrite, şi Najib nu vedea de pe canapeaua pe care era aşezat decât o fâşie mare de cer albastru. În depărtare, luminile unui avion primiră aureole argintii de la razele de soare.

Îşi coborî ochii, îndreptându-şi-i spre Schmarya. Bătrânul, aşezat pe un fotoliu, îl privea drept peste măsuţa de cafea; fotoliul lui Dani era răsucit spre amândoi.

Nu vorbea nici unul. De un minut stăteau într-o tăcere atât de adâncă, încât s-ar fi auzit un ac căzând pe covor.

Najib îşi mută încet privirea asupra lui Dani. Faţa lui Dani era la fel de albă şi încordată ca a lui Schmarya şi, în ochii amândurora, Najib citea şocul. Neîncrederea lor era aproape palpabilă; Najib îi simţea luptându-se cu ei

Însişi şi străduindu-se să găsească neconcordanțe în povestea lui. Se ridică în picioare şi, îndreptându-se spre un dulap lateral, umplu pe jumătate trei pahare de coniac. Le aduse şi le aşeză la fiecare câte unul în față pe măsuța de cafea, apoi se lăsă la loc pe canapea.

Înțelegea bine prin ce treceau cei doi. Erau amețiți de joc. Într-o jumătate de oră aflaseră destul cât să fie stupefiați de imensa desfăşurare de forțe pe care o presupunea salvarea lui Daliah. Najib îşi dădea seama că nu le gândiseră nici un moment că vor avea nevoie de mai mult de şase oameni şi nu-şi imaginaseră că vor trebui să atace o fortăreață inexpugnabilă din inima deşertului, apărată de o sută de terorişti experimentați.

Băuturile rămaseră neatinse pe măsuța de cafea. Dani îşi aprinse o țigară cu mâini tremurătoare şi Najib puse picior peste picior şi se lăsă pe spate.

În cele din urmă, Schmarya rupse tăcerea. Najib ştiu dinainte ca bătrânul să deschidă gura că va căuta să vâneze nepotriviri în povestea lui.

– D-le al-Ameer, spuse Schmarya liniştit, haideți să ne înțelegem. Ne-ați trimis fotografia cu Daliah pentru a veni să vă întâlnim aici şi să aranjăm eliberarea ei?

– Nu chiar, d-le Boralevi, îi întâlni Najib ochii. După cum v-am spus, mi-e teamă că nu va fi niciodată eliberată. Noi trebuie să aranjăm *evadarea* ei.

Urmă o tăcere scurtă, apoi scaunul lui Dani scârțâi când el se îndreptă:

– Cu tot respectul cuvenit, d-le al-Ameer, spuse el sceptic, sunteți arab. Tocmai ne-ați spus că ați avut legături cu AEP şi Abdullah aproape toată viața dvs. Vă dați seama, desigur, că faptul acesta ne face dușmani?

Najib nu se tulbură.

– Uneori, d-le ben Yaacov, spuse el încet, doi dușmani trebuie să se alieze în fața unui pericol mare pentru amândoi. Acesta este cazul acum. Singura noastră şansă

este să ne unim forțele. Numiți-o, dacă vreți, una dintre ironiile vieții.

– Spuneți-mi, zise Dani după un moment de tăcere, de ce am crede că într-adevăr intenționați să vă ridicați împotriva lui Abdullah? Ce garanții avem că într-adevăr vreți s-o eliberați pe Daliah?

Najib își desfăcu brațele:

– Sunt aici, nu-i așa?

Dani se aplecă și-și strivi țigara pe jumătate fumată. Apoi se lăsă din nou pe spate și scaunul scârțâi.

– Ar putea fi o cursă, insistă el.

Najib își înclină ușor capul, într-o poziție care-l făcea să pară capul unui șoim.

– Va trebui să mă credeți că nu este.

– În ce condiții obișnuite, încrederea se câștigă, spuse Dani fără ocolișuri.

Najib dădu din cap:

– Știm amândoi că nu este timp pentru așa ceva. În situația asta, va trebui să aveți încredere orbește în mine.

– Știu, spuse Dani crispat, și nu-mi place nici un pic.

Najib își permise un început de zâmbet trist. Nu-l putea învinui pe Dani. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi gândit exact la fel.

– De fapt, speculă el, ați dori să vă dau un motiv pentru care eliberarea ei... mi-ar aduce un profit. V-ați încrede mai mult în mine dacă aș avea și eu ceva de câștigat. Așa este?

– În mare, da.

Najib se sculă în picioare:

– V-aș putea da nenumărate motive, cum ar fi: Abdullah trebuie oprit ca el și Khaddafi să pornească războiul sfânt despre care v-am vorbit că-l plănuiesc; sau pentru ca Mecca, altarul nostru sfânt, să nu fie distrusă; sau pentru că doresc să mă apăr de Abdullah o dată pentru totdeauna și acesta e singurul mod. Toate acestea sunt motive reale, dar nu pentru ele am venit la dvs.

Făcu o pauză şi adăugă încet:

– Motivul meu e mult mai serios: o iubesc pe fiica dvs.

Dani tresări violent. Apoi, fața i se contorsionă de furie.

– Ce ați spus? îl fixă pe Najib.

– Am spus, repetă acesta calm, că o iubesc pe Daliah.

Buzele lui Dani făcură un sunet asemănător cu al aerului care iese dintr-un balon. Clipi repede, schimbând priviri cu socrul lui.

– Imposibil, spuse el, cu o voce îngrozită.

– Ascultă-l Dani, spuse blând Schmarya. Cum să mintă în legătură cu aşa ceva?

Dani se ridică atât de iute, încât Najib se pregăti să fie lovit, dar Dani începu să traverseze camera. Rămase tremurând la ferestre, privind fără să vadă marea adâncă şi albastră.

– Imposibil, îngăimă zguduit. Imposibil.

Schmarya se răsuci spre el:

– Când trăieşti cât am trăit eu, spuse el, descoperi că orice e posibil. De ce să nu credem?

Dani nu răspunse. În cele din urmă se întoarse la fotoliul lui şi se lăsă greu în el. Îl cântări duşmănos pe Najib:

– Presupun că ceea ce am citit despre dvs. e adevărat, spuse el. Sunteți într-adevăr imprevizibil.

Zâmbi fără căldură. Najib aşteptă.

– Dar şi Daliah e imprevizibilă, tremură vocea lui Dani. Nu cred că am înțeles vreodată gustul ei în materie de bărbați. Întâi studentul acela la medicină şi apoi regizorul cu care a trăit atâția ani...

Dani clătină din cap şi făcu un mic gest agitat.

– Iar acum *dvs.*, deveni expresia lui îndurerată şi rece. Se pare că are talentul de a alege... imprevizibil, ca să spunem aşa.

Najib îşi strânse buzele. Dacă Daliah l-ar fi ales pe el, gândi. De fapt, ea făcuse tot ce putuse ca să-l respingă. Se întreba dacă tatăl ei ar fi crezut asta.

Obosit, Dani îşi lăsă mâinile pe genunchi.

– Îmi pare rău, spuse rigid, recăpătându-şi autocontrolul. Ştiu că nu e acum timp să discutăm această relaţie. Dar a fost şocant...

Najib încuviinţă.

– Nu mi-am ales momentul cel mai bun, dar am vrut să înţelegeţi de ce vreau s-o salvez şi de ce am venit la dvs. Am nevoie de ajutor. Singura şansă a lui Daliah e ca noi să ne unim forţele. Dvs. aveţi posibilitatea de a apela la surse militare şi eu ştiu cum le putem folosi. Situaţia e pe muchie şi va fi necesar să păstrăm secretul absolut.

Schmarya păru gânditor:

– Spuneţi-mi... saudiţii ştiu că este deţinută în ţara lor?

Najib clătină din cap.

– Am mari îndoieli, răspunse el, pentru că, dacă ar şti, n-ar tolera situaţia. După cum probabil că ştiţi, negociază acum un acord foarte important cu S.U.A. cu privire la livrarea unor avioane de război şi n-ar vrea cu nici un preţ să-i supere pe americani. Iar, pe de altă parte, Statele Unite nu pot riposta prea dur, fiind dependente de petrolul saudit. Mi-a trecut prin minte să apelez la guvernul saudit sau la cel american pentru a aplica presiuni asupra lui Abdullah...

– Şi? în întrerupse Schmarya.

– Mi-e teamă că aş obţine numai rezultate negative, clătină Najib din cap. Saudiţii nu-şi pot permite să supere S.U.A., dar nici pe Abdullah. Îi puteţi învinui? Numai Allah ştie unde vor fi puse următoarele bombe ale lui Abdullah. Poate la Riad sau Al Madinah.

– *Mecca!* spuse bătrânul. Dacă ar şti...

– Nu, înlătură imediat Najib sugestia. Nici nu se pune problema. Abdullah e prea dement ca să raţioneze. Dacă saudiţii l-ar presa, ar muta-o pe Daliah în altă parte sau ar ucide-o pe loc.

Zâmbi mohorât:

– Acum ştim cel puţin că e în viaţă şi unde se află.

Schmarya respiră adânc.

– Atunci, ce facem? În momentul acesta guvernul meu flutură ramura de măslin şi încheie acorduri de pace cu vecinii noştri arabi. Din cauza aceasta, Israelul nu va îndrăzni să trimită forțe militare pentru a o salva pe Daliah, pentru că eforturile noastre pacifiste ar fi distruse. S-ar putea ajunge chiar la război în Golf.

Se încruntă şi-l privi pe Najib.

– Aveți dreptate. Fără acordul guvernului nostru sau al celui saudit, situația e într-adevăr pe muchie.

Făcu o pauză de luptător:

– Dar bănuiesc că v-ați gândit deja la o soluție.

– Da, se aplecă Najib spre ei cu însuflețire. Ce-ar fi să formăm un grup care să pătrundă în țară şi s-o elibereze? Neoficial, bineînțeles.

– Adică... să folosim, mercenari? întrebă Dani.

– Nu, nu, clătină Najib din cap. Nu avem destul timp. Ar dura prea mult să recrutăm oameni bine pregătiți. Avem nevoie imediat de cea mai bună echipă de comando pe care o putem obține.

– Israeliți, mormăi Schmarya.

– Israeliți, aprobă Najib. Dar fără uniforme şi acte de identitate. Iar dacă vor fi prinşi, țara dvs. va nega că a știut ceva despre acțiunea lor.

– Nu cereți prea mult, fornăi Schmarya. Numai ca băieții noştri cei mai buni să-şi dea viețile într-o invazie neautorizată!

– Sunt conştient de asta, spuse Najib. Dar nu avem de ales.

Mi-a fost teamă că se va ajunge la aşa ceva, spuse Schmarya cu greutate. Va fi foarte dificil. Foarte dificil.

Nu-i nevoie să vă mai aduc aminte cât de puțin timp avem, îi avertiză liniştit Najib. Acum o săptămână, Daliah era importantă pentru Abdullah, avea planuri cu ea. Dar de atunci s-au petrecut schimbări importante. Ideea aceasta cu războiul sfânt l-a acaparat într-atât, încât în

curând nu va mai avea motive s-o țină pe Daliah în viață. Deja e indispensabilă pentru el.

Schmarya oftă dureros.

– Deci, rapiditatea e esențială. Dar când nu e?

Se încruntă gânditor, apoi începu să discute pe un ton de afaceri:

– De ce alte mijloace în afară de oameni mai avem nevoie pentru operațiunea de salvare?

– Arme, spuse imediat Najib. În condițiile date, e preferabil să folosim cât mai puține arme israeliene. În rest, totul e pregătit. Pe iahtul meu se află un elicopter şi l-am pus să stea în lagul coastei Omanului. Palatul are pistă de aterizare şi sunt în proprietatea unui avion particular încăpător. De asemenea, doi dintre comandanții lui Abdullah din interiorul palatului sunt de partea noastră.

Făcu o pauză şi adăugă moale:

– Am pus deja la cale acțiunea pentru mâine noapte.

– Mâine! fu şocat Schmarya.

– Mâine, dădu Najib din cap. Totul e pregătit, în afară de trupa de comando. Am schițat planuri ale palatului şi împrejurimilor şi cei doi oameni din interior vor acționa la orele stabilite. Trebuie să înțelegeți că nu avem de ales. Misiunea *trebuie* îndeplinită mâine sau deloc. E prea târziu ca să mai schimbăm acum programarea.

– E nebunesc, se împotrivi Schmarya.

– Poate, dar e necesar, îl privi drept Najib. Pot conta pe ajutorul dvs.?

– Vom face ce vom putea, mormăi posac Schmarya. Mă ocup imediat.

– Ora două patruzeci şi cinci noaptea, spuse Najib. Aceasta e ora atacului de mâine. Dacă nu puteți găsi până atunci oamenii potriviți, nu mai pot face nimic.

– Înțeleg, spuse bătrânul, cu zbârciturile feței adâncite. Sper să înțeleagă asta şi prietenii mei.

– În cazul acesta, să nu mai pierdem timpul, îşi privi Dani ceasul, ridicându-se în picioare. Sun aeroportul să

văd când e primul avion spre Tel Aviv. Cu cât ne întoarcem mai repede, cu atât avem şanse mai bune de a rezolva ceva.

– Nu-i nevoie să sunați aeroportul, spuse Najib. Mi-am luat libertatea de a vă închiria un avion. Aşteptă la Nicosia International şi va decola imediat ce veți fi la bord. Pilotul are indicații de a rămâne în Tel Aviv până la noi instrucțiuni de la dvs. Vă va aduce înapoi aici, împreună cu echipa pe care o veți obține, presupun. Avionul meu, pe care-l vom folosi în operațiunea de salvare, se află pe o pistă militară abandonată din peninsula Karpas. E părăsită, aşa că, dacă avem timp, putem efectua instrulrea acolo. Pilotul avionului închiriat ştie unde se află.

– Şi armele? se încruntă Schmarya. Cum le vom trece de vama cipriotă?

– Asta s-a aranjat deja, îşi permise Najib un zâmbet. Autoritățile vor privi în altă parte.

– Dar dacă agentul de vamă pe care-l ştiți se îmbolnăveşte şi...

– Nu contează ce agent va fi, clătină Najib din cap. Am ales Ciprul tocmai datorită relației mele cu guvernul cipriot. Negociază de câtva timp cu mine construirea unui complex de îmbuteliere a vinurilor şi a unui aeroport. Se vor uita în partea cealaltă. Am vorbit cu cineva din guvern, la cel mai înalt nivel şi asta a fost o condiție pentru a accepta termenii lor.

Zâmbi:

– Se pare că-şi vor obține clădirile cu mai puține negocieri decât se aşteptau.

Schmarya era impresionat.

– Se pare că te-ai gândit la toate.

– Mi-e teamă numai că mi-a scăpat ceva din vedere, îşi încreți Najib fruntea.

Pentru prima dată, Schmarya îşi îngădui un zâmbet. Se sculă de pe fotoliu.

– Cred că ne înțelegem, d-le al-Ameer, spuse el cu căldură. Sunteți un om care ajunge repede la miezul problemei. Cine știe? Poate avem o șansă.

Vocea i se îngreună de emoție:

– Bunicul dvs. trebuie să fie mândru de dvs.

Najib se ridică și el.

– Bunicul meu a murit iarna trecută, spuse el liniștit. N-a mai fost niciodată același de când Abdullah a preluat conducerea satului nostru. Atunci, cu mulți ani în urmă, a început să moară. După asta a fost doar o cochilie goală.

– Îmi pare sincer rău, spuse Schmarya. Pe vremuri am fost prieteni apropiați.

– Știu, oftă Najib. Vorbea adesea de dvs..

– E păcat că religiile noastre și politica ne-au îndepărtat. Îi datoram viața, spuse Schmarya emoționat. Și acum s-ar putea ca Daliah să vă datoreze viața dvs..

Cuvintele îl însuflețiră pe Najib. Clătină din cap.

– Nu-mi datorează nimic, d-le Boralevi. Așa cum v-am spus, o iubesc.

Își întinse mâna.

– Vă mulțumesc că ați venit. Voi aștepta cu nerăbdare veşti de la dvs..

Strângerea de mână a bătrânului era fermă:

– Să sperăm că și eu voi putea trece peste formalități, la fel de repede ca dvs..

Najib îi întinse mâna lui Dani, dar acesta nu i-o luă. După o clipă, Najib își coborî brațul.

– Nu mă pot aștepta să vă placă, d-le ben Yaacov, spuse el, conducându-i la ușă, dar totuși, sper că, în timp, vom deveni prieteni.

Rămase în prag.

– Jos vă așteaptă o mașină. Aveți numărul meu de telefon. Aștept să mă căutați.

Și când ei se îndepărtară destul ca să nu-l mai poată auzi, adăugă încet în ebraică:

– *Shalom.*

– Tu, spuse Schmarya apăsat în timp ce şoferul trase maşina în apropierea avionului 737, ai fost anormal de tăcut. Închise gura cât opri şoferul şi ieşi să le deschidă portiera. Refuzând cu gesturi enervante ajutorul oferit, bătrânul se dădu jos singur. Dani ieşi în spatele lui şi urcară împreună scările avionului. Soarele apunea şi lumina portocaliu-roşietică dădea o strălucire pastelată aripilor argintii de oțel.

– Arăți ca un om pentru care lumea s-a sfârşit, spuse Schmarya cu un accent de asprime în voce.

Dani îl privi țintă.

– Şi nu e aşa?

Schmarya oftă. Dani era ca un vulcan gata să erupă. Abia dacă scosese un cuvânt pe tot drumul de la Famagusta.

– Ştiu că e prea devreme să sărbătorim, Dani, spuse calm, dar ar trebui să fii fericit, cel puțin acum, Daliah are o şansă. Fără domnul al-Ameer, cu siguranță că n-am mai fi văzut-o niciodată. Te-ai gândit la asta?

– Totdeauna ai avut o slăbiciune pentru clanul al-Ameer, nu-i aşa? sări Dani sălbatic şi îşi făcu loc pe lângă stewardessa zâmbitoare în interiorul avionului.

Schmarya dădu din cap apologetic spre femeie şi oftă din nou. N-avea importanță ce ar fi spus, Dani n-avea chef să fie încurajat. Putea pune degetul pe momentul când ceva se rupsese în interiorul ginerelui său – cel în care Najib al-Ameer îi dezvăluise dragostea lui pentru Daliah.

Ar fi preferat să nu fie îndrăgostit de ea şi să nu o ajute? mormăi el în barbă în timp ce intra în avion şi se prăbuşi în fotoliul de piele de lângă Dani. În ciuda a ceea ce simțea, privind în jur, îşi ridică sprâncenele a surpriză. Cineva modificase total interiorul jetului. Nu mai arăta ca o linie comercială, ci avea un stil adevărat: zvelt, strălucitor şi sofisticat.

Schmarya strânse din buze. O dată în viață era înconjurat de lux şi nu se putea bucura de el. Lângă el, Dani îşi pusese deja centura de siguranță şi privea apusul de soare prin hublou.

Mica stewardessă se apropie, cu zâmbetul întipărit pe față.

– Vom decola imediat. Să vă aduc ceva de băut, domnilor?

Dani clătină din cap fără să-şi ia privirea de la geam.

Stewardessa îl privi pe Schmarya.

– Şi dumneavoastră, domnule?

– Nimic, mulțumesc. Când ea începuse să se întoarcă, îşi drese vocea. Spune-mi, domnişoară. Se poate da un telefon din avion?

– Bineînțeles. Imediat ce vom fi în aer vă aduc telefonul. Zâmbi amabil. Dacă îmi dați numărul acum, o să vă fac mai repede legătura.

Zece minute mai târziu, în vreme ce coasta Ciprului rămânea în jos, în urmă, Schmarya ascultă tonul distorsionat al telefonului. Părea depărtat şi slab.

– *Ken,* răspunse scurt o voce după ce sunase de patru ori. Da.

– Prietene, spuse prudent Schmarya. Ce-ai zice de o ceaşcă de cafea în acelaşi loc în care ne-am văzut ultima dată?

Urmă o pauză lungă la celălalt capăt al firului. În final, Chaim Golan vorbi:

– Aşa deci. Până la urmă tot aici s-a ajuns, înțeleg.

– O să-ți spun totul. Se poate peste o oră şi jumătate?

Golan mârâi.

– Unde eşti? Parcă ai fi în vârful unei remorci de fiare vechi.

Schmarya râse.

– Sunt în aer. O oră şi jumătate, atunci.

– În aer. Chaim păru impresionat. Măi, măi. Dacă nu suntem atenți, o să devii în curând prea luxos pentru noi ăștia, Schmarya. Şi cu asta închise.

Schmarya făcu un semn stewardessei şi îi înapoie telefonul. Apoi privi şi el prin hublou. Lumina se topi încet de pe cer şi totul se cufundă într-un întuneric catifelat.

De fapt nu fu cine ştie ce zbor. O ridicare abruptă urmată de o coborâre la fel. Sus şi jos. Dar între dispoziția înnegurată a lui Dani şi propriile lui griji privind întâlnirea cu Chaim Golan, fură cele mai lungi patruzeci şi cinci de minute pe care le trăise Schmarya.

Se simți uşurat când avionul ateriză la Ben-Gurion.

– Tu du-te acasă, îi spuse lui Dani în timp ce urcau într-un taxi. Pe mine lasă-mă pe strada Gizengoff.

Dani încuviință. Tot n-avea chef să vorbească. Spera să nu fie adevărat că Daliah şi Najib al-Ameer erau îndrăgostiți unul de celălalt.

Acum, că ziua călduroasă se transformase în noapte rece, strada Dizengoff era şi mai aglomerată decât fusese în timpul zilei. Părea că toți vor să profite de briză, iar la Kassit Cafe şi la rivala ei, Rowal, toate mesele erau ocupate. Sunetele conversației se amestecau cu zgomotele lacâmurilor de porțelan şi cu ciocnitul paharelor. Stopuri aprinse, neonuri şi reclame luminoase – alcătuiau un caleidoscop perpetuu de culori ce se schimbau. Schmarya sorbi o dată din vinul său rose şi ascultă. De undeva, din spatele său, se ridicară voci tinere când cineva formulă o petiție în legătură cu evreii sovietici.

I se părea că el şi Chaim au stat în linişte printre minute şi lumini mult prea mult şi îi era greu să fie răbdător. Era mult prea conştient de trecerea secundelor – secunde prețioase, de a căror scurgere inexorabilă atârna soarta lui Daliah.

Chaim Golan se gândea încă şi Schmarya aşteptă, știind că nu era bine să-l grăbească pe şeful Mossad-ului.

Într-un final, Golan se îndreptă în scaun. Ochii îi străluceau, dar vocea îi era stăpânită:

– N-avem timp să convocăm o întrunire specială şi să argumentăm acest caz.

Schmarya clătină din cap.

– Trebuie să fie mâine noapte. El a aranjat aşa şi programul nu mai poate fi schimbat.

Golan îşi muşcă buzele.

– Ce impresie ţi-a făcut? întrebă. E aşa cum îl prezintă ziarele? Ar putea fi asta un soi de aventură care să mai scoată din plictiseală un om bogat?

– Nici vorbă. E foarte serios în legătură cu asta. Vrea să-l oprească pe Abdullah.

Golan înjură în bărbie.

– Mecca! Zidul Plângerii! Sf. Petru! Clătină din cap supărat. Asta dovedeşte ce ştiam demult. Abdullah e nebun. Ar fi trebuit să terminăm cu el cu mult timp în urmă. Ne-ar fi fost tuturor mai bine acum.

Schmarya clătină şi el din cap.

– Toate eufemismele astea! De ce nimeni din *intelligence* nu foloseşte cuvinte reale, ca „a ucide" sau „a asasina"? „Să terminăm"! Pufni ironic.

Golan îl ignoră.

– E rău că avem atât de puţin, spuse. Din ce mi-ai spus, se pare că trebuie să aranjăm o operaţiune la scară largă. Să ataci pe teren propriu o sută de terorişti antrenaţi cu doar o mână de oameni e... pur şi simplu suicid.

– Beneficiem de elementul surprizei, accentuă Schmarya.

– Cam asta e tot ce avem în plus, îi replică Golan uscat.

Schmarya puse paharul jos şi se înclină spre el.

– Câţi oameni, Chaim? întrebă în şoaptă. Câţi poţi să aduni?

– Cincisprezece. Douăzeci. Golan ridică din umeri. Cam atâţia. Unii n-o să fie disponibili, alţii s-ar putea să fie

plecați din țară. Oftă și clătină din cap. Sunt șanse slabe să găsesc băieți buni, Schmarya. Foarte slabe.

– Dar sunt bine antrenați. Sunt printre cei mai buni din lume în profesia lor.

– Un motiv cu atât mai bun să nu fie risipiți fără sens!

Schmarya îl privi țintă.

– Chiar tu ai admis că merită să facem orice ca să-l oprim pe Abdullah. N-o să lași să-ți scape șansa asta, nu-i așa? E o ocazie unică!

– Atunci înțeleg că ai încredere în Najib Al-Ameer.

Schmarya dădu din cap.

– Cred că e sincer. Și e la fel de important pentru el să scape de Abdullah cum e și pentru noi. De fapt, avem multe în comun, multe din motivele sale sunt aceleași cu ale noastre.

Golan mârâi.

– Atunci de ce a fost atât de implicat cu banda asta de teroriști atâta vreme, te întreb? Ani de zile, banii săi și rutele sale maritime l-au menținut pe Abdullah pe linia de plutire.

Schmarya păru surprins.

– Deci știai totul despre el.

Fața lui Golan rămase nemișcată.

– L-am ținut sub observație, spuse evaziv.

Schmarya râse scurt.

– Cât de gros e dosarul lui?

– Păstrează-ți curiozitatea pentru tine, îl avertiză Golan morocănos.

– Ce nu înțeleg e, dacă știați atât de multe, de ce nu l-ați oprit?

– Știi de ce, gesticulă iritat Golan. El e de neatins. Nimic nu poate fi dovedit. Numai fiindcă sunt transportate arme pe vapoarele și avioanele lui și fiindcă sume mari de bani sunt canalizate prin conturi secrete în Elveția nu dovedește nimic împotriva lui. Bineînțeles, noi știm că e mâna lui, dar n-o putem dovedi. Nu e tâmpit, pot să-ți

spun asta. E suficient de înțelept ca să se mențină la distanță, astfel încât dacă banda intră în rahat, el să nu fie nici măcar stropit.

– Mi-a spus că vrea să iasă din AEP.

– Nu înțeleg de ce. Vocea lui Golan era sarcastică. Ciudat cum oamenii care fac pact cu diavolul descoperă întotdeauna prea târziu că, dacă faci pact cu el, sfârșești obligatoriu în iad. Ai crede că devin mai înțelepți cu timpul, nu-i așa?

– Chaim... spuse Schmarya, cu o privire îngrijorată.

Golan oftă adânc.

– Bine, bine. În ciuda a ceea ce-mi dictează rațiunea, răspunsul e da. O să strâng imediat oamenii și armele. Dar ține minte – îl avertiză cu degetul – asta e o acțiune *particulară.* Noi habar n-avem de ea. Dacă unul sau mai mulți dintre băieții noștri sunt uciși, n-o să recunoaștem că sunt ai noștri. Și dacă o scăpăm pe Daliah, ai grijă: nici un cuvânt presei despre ce s-a întâmplat. Vom spune că a fost o aripă moderată desprinsă din grupul lui Abdullah care a încercat o lovitură și că *ei* au fost cei care au eliberat-o. Ai înțeles?

Schmarya încuviință din cap și îi susține privirea.

– Îți sunt recunoscător pentru decizia pe care ai luat-o, Chaim, spuse. Mai e ceva. Najib al-Ameer cere imunitate.

– Imunitate! O femeie a fost răpită și un bărbat a fost ucis!

– Daliah nu va depune plângere...

– Și moartea lui Elie Levin? Trebuie să uităm și asta?

– În circumstanțele date, așa ar fi înțelept. Adevărat, Najib al-Ameer a fost implicat în grupul lui Abdullah. Dar oamenii lui Abdullah au comis crima.

– Schmarya, uneori cred că mă pui la încercare.

– Și tu, parșiv bătrân? Tu nu mă încerci pe mine?

Șeful Mossad-ului ridică din umeri.

*
* *

La palatul Almoayyed:

În apartamentul ei de la etajul al doilea, Daliah se plimba neliniştită. Purta o pijama de mătase subțire pe care o găsise în dulap şi îşi împletise părul lung într-o singură coadă groasă care îi cădea pe spate. În felul ăsta părul n-o s-o încurce. Mai devreme, Khalid intrase la ea s-o verifice, ostentativ şi şoptise că, dacă se va face o încercare de salvare, să fie pregătită pentru noaptea aceea. După asemenea veşti, nu mai spera să poată dormi. Nici nu încercă. Nervii erau întinşi la limită...

Monika urla şi lovea. Îşi mişca palmele întinse prin aer. Lovea uşa cu piciorul. Avansa. Țipa. Se retrăgea. Transpira din belşug. De câte ori era posibil, făcea exerciții de judo şi karate de două ori pe zi – dimineața, imediat după ce se trezea, şi înainte de culcare, seara. Îi făcea plăcere că reacțiile ei erau din ce în ce mai rapide...

Khalid înghițea ceşti pline de cafea neagră tare. Ar fi putut să doarmă, dar descoperise demult că reacțiile lui erau mult mai prompte dacă nu dormea înainte de o misiune. Îi lua prea mult timp să se trezească de-a binelea şi noaptea asta, mai mult decât în oricare alta, n-avea nevoie să fie mahmur.

În aripa îndepărtată a palatului, Hamid mergea în vârfurile picioarelor în jurul camerei de serviciu şi lumina în jur cu o lanternă puternică. Miile de fire electrice subțiri, colorate îl încurcau. Nu ştia pe care să-l deconecteze, uşa că se decise că era mai sigur să le întrerupă pe toate. Mâna îi tremura şi fruntea i se acoperi de sudoare când începu să taie firele în timp ce se ruga să nu fie nici unul din ele legat la vreo alarmă. Era sigur că soneriile vor începe să urle în următorul minut...

Ghazi sări din somn, se târî mahmur în baie, urină şi se întoarse în pat, unde căzu într-un somn adânc, fără vise...

Surour era în baia alăturată, unde şedea pe unul din scaunele de toaletă. Puşca semiautomată era lângă el, iar mâna dreaptă bandajată începuse să se umfle rău, dar era o durere pe care o putea suporta. Pieptul i se umflă de mândrie. Îl păzea pe stăpânul său care făcea duş...

Sub cele douăsprezece jeturi de apă aburindă, care ţâşneau din toate patru direcţiile. Abdullah se simţea satisfăcut. În timp ce se săpunea viguros, viziuni de glorie îi invadară mintea. Deja îi trecuse prin cap că actriţa evreică era cu o funie de gâtul său şi că războiul sfânt era mult mai important. Mâine, Daliah Boralevi va fi împuşcată şi îngropată în nisip...

*
* *

Undeva deasupra Iordaniei:

Najib intră în cabina întunecată a avionului 727–100 şi preluă pentru un timp funcţia de copilot. Cu mult timp în urmă descoperise că a ajuta la comanda unui jet îl relaxa şi îi liniştea nervii. În noaptea asta, însă, stând în faţa panourilor cu lumini multicolore, descoperea că e din ce în ce mai tensionat...

Dani era într-una din toaletele compacte şi îşi întindea pe faţă gel de camuflaj. Nu fu surprins câtuşi de puţin să descopere că pielea îi era umedă şi mâinile îi tremurau. Nu era numai această misiune sinucigaşă care îi înmuia nervii, dar de când fusese lovit de nemţi în timpul războiului şi avionul îi explodase în aer, aşa păţea întotdeauna când se afla în zbor...

Schmarya îşi simţi pulsul accelerându-se şi ştiu fără să fie nevoie să verifice că tensiunea îi crescuse primejdios. Aruncă o privire în jurul cabinei luxos mobilate şi se întrebă a suta oară dacă vreunul dintre ei avea şanse să supravieţuiască. Şansele erau de circa cinci la unu. Împotriva lor.

Şi în Ierusalim:

Chaim Golan simțea neajunsurile poziției unui şef de departament. Întâlnirea era informativă, neoficială şi avea loc în biblioteca din casa primului ministru. Chaim începea să-şi dorească să fi refuzat cererea lui Schmarya Boralevi. Sau, şi mai bine, să nu-l fi întâlnit niciodată pe acesta.

Primul ministru stătea confortabil într-un fotoliu moale, tăcut. Liniile telefonice către oamenii-cheie din guvern erau deschise, iar armata era în stare de alertă. Tot ce aveau de făcut acum era să aştepte...

– Vezi ceva? întrebă Dani când ceasul arăta două şi douăzeci şi cinci dimineața.

– Nu. Schmarya clătină din cap. Ştergând cu mâna aburul de pe geam privi afară prin hubloul de Perspex. Tot ce văzu fu întuneric, întuneric şi iar întuneric. Avionul zbura peste Rub'al-Khali, Sfertul Gol, şi acesta se arătă demn de numele său. În ultimele două ore nu se văzuse nici o lumină jos, la sol. Privi la ceas: mai erau douăzeci de minute.

Întorcându-se de la hublou, apăsă un buton de control de pe brațul scaunului şi acesta se roti încet. Privi în jurul cabinei. Dacă n-ar fi fost atât de mortal de serioasă întreaga misiune, imaginea i-ar fi părut amuzantă. Aşezați în palatul zburător arab erau şaptesprezece luptători israelieni de comando, toți voluntari şi toți cu fețele vopsite în negru şi trupurile strânse în costume supraelastice, la fel de negre. Arătau mai mult a sculpturi futuriste decât a luptători de comando într-o misiune pe viață şi pe moarte. Numai că nu era nimic amuzant în ei – fapt confirmat prin prezența singurului bărbat ce nu era îmbrăcat în negru. Acesta era un chirurg militar israelian ce însoțea misiunea. Urma să rămână în avion în timpul acțiunii de salvare şi asasinare şi să trateze orice rănit care ajungea înapoi la bord. Schmarya simți o mândrie crescândă. Era

onorat să fie printre ei. Erau un grup care credea în a-şi purta singur de grijă.

În clipa aceea totul păru să fie pe o pantă descendentă şi avionul începu să se zgâlţâie. Turbulenţa crescu pe măsură ce coborau în aerul mai cald. Pe podeaua cabinei erau puşti Uzi, americane M16-Al, lansatoare de rachete portabile, aruncătoare de flăcări şi alte arme de tehnică înaltă vest-germane, sovietice sau israeliene. Erau gata să fie împărţite în momentul aterizării şi, în turbulenţă, se ciocneau scoţând sunete metalice.

Schmarya îşi răsuci scaunul spre Dani, care era aşezat de partea opusă a micii mese.

– Nervos, Dani? îl întrebă cu voce joasă.

Dani ridică privirea. Arăta ciudat: toată faţa neagră, ochii şi dinţii albi.

– Nervos? replică el. Ezită uşor. Cred că da. Zâmbi. Da.

– Şi eu sunt nervos. Dacă te ajută cu ceva, gândeşte-te la zilele de odinioară. E ca mersul pe bicicletă: ceva ce nu se uită niciodată. Ştii că erai unul dintre cei mai buni.

– Acum sunt bătrân.

Schmarya râse.

– Eşti tânăr. *Eu* sunt cel care e bătrân. Prea bătrân să mă mai joc de-a războiul şi mult prea bătrân să mă îmbrac ca la un bal mascat. O, da, gândi el cu satisfacţie, Dani se va descurca aşa cum trebuie.

Najib, de asemenea vopsit pe faţă ca să nu fie observat în întuneric, tocmai ieşea din cabina de pilotaj. Se opri lângă scaunul lui Schmarya.

– Căpitanul Childs tocmai a intrat în contact cu elicopterul. E în poziţie, la cinci kilometri sud de palat. Vor comunica din nou la exact cinci minute după ce aterizăm. Vor sosi şi ei imediat.

Schmarya îl privi. Era uimit de calmul acestui om – şi, de fapt, de calmul tuturor, chiar şi de al său propriu. Îşi

rotl privirea în jur. Şaptesprezece soldaţi de trupă, plus Dani, Najib şi cu mine. Douăzeci de oameni. Douăzeci şi doi, dacă îi socotim şi pe cei doi din palat.

Faţa i se înăspri. Nu putea decât să spere că ei, cei douăzeci şi doi, vor fi de ajuns. Nu că cei din comando nu erau de prima clasă. Erau fantastici. O dovediseră prin felul în care se mişcau. Indiferent ce ar fi făcut, acţionau împreună ca roţile perfect îmbinate dintr-un ceas elveţian: sincronizaţi, curajoşi la unison şi cu loialitate de muşchetari – unul pentru toţi şi toţi pentru unul. Dacă misiunea avea să reuşească, va fi datorită lor.

Dar, îşi reaminti, oamenii lui Abdullah erau peste o sută şi nu aveau numai numărul de partea lor. Aveau nebunia mesianică pe care le-o inspira liderul lor, şi, în funcţie de cum îi priveai, puteau fi cele o sută de capete ale unei hidre letale. Ar fi fost o nebunie să ignori puterea şi capacităţile de luptă ale acestei maşini de război. Abdullah şi oamenii săi trăiau ca să distrugă şi, dacă erau doar pe jumătate atât de buni pe cât pretindeau că sunt, atunci, cu element-surpriză sau fără, mica forţă a celor douăzeci şi doi va fi pusă în faţă cu moartea, jos, în palat, şi se afla pe un drum fără întoarcere.

Era un gând răscolitor.

– Vă deranjează dacă stau şi eu? întrebă Najib, arătând scaunul gol de lângă Schmarya.

– E avionul tău, râse Schmarya. Te rog. Activă mecanismul de rotaţie al scaunului şi se deplasă cu 90° ca să fie cu faţa spre el.

Najib dădu din cap spre Dani, care era acum în spatele lui Schmarya şi se aşeză. Ca de obicei, urechile îi pocneau în cabina presurizată. Din instinct privi harta computerizată din faţă. Mai aveau paisprezece minute.

Opt sute patruzeci de secunde până la ora zero. Se rugă în gând ca Allah să fie de partea lor. Misiunea trebuia să meargă ceas; o singură abatere de la program şi totul avea să sară în aer. Eşecul acestei misiuni de sal-

vare ar avea consecințe extrem de grave pentru israelieni, dar cel mai mult pentru el însuşi. Şi chiar dacă vor avea succes, dacă se va răspândi zvonul că şi-a unit forțele cu evreii şi a planificat o misiune împotriva propriului său popor, va fi *persona non grata* în întreaga lume arabă şi nu va supraviețui multă vreme. Trădătorii arabi erau urâți chiar mai mult decât evreii.

Strânse tare din buze. Acum nu era bine să se gândească la lucrurile astea.

Schmarya îl privi atent pe Najib. Putea spune după umbra din ochii acestuia exact la ce se gândea. Cam aceleaşi lucruri îi treceau şi lui prin cap.

Treisprezece minute.

Către partea din față a cabinei, tânărul capitan israelian însărcinat cu comanda grupului de comando se ridică în picioare. Stătu mândru în mijlocul culoarului, cu picioarele depărtate şi mâinile pe şolduri.

– Dacă vreți să-mi acordați întreaga atenție câteva minute, chemă cu voce puternică. Ştiu că am mai făcut asta, dar voi face din nou o trecere în revistă fiindcă n-am avut timp de antrenament. Ascultați-mă bine. O să ieşim în întuneric complet şi veți fi avertizați de căpitan înainte să se stingă luminile. Să aveți armele în mâini în clipa când atingem pământul. Vom folosi ieşirile de urgență ca să ieşim din avion şi, cum afară va fi întuneric, aveți grijă. Nu ne putem permite ca unul din noi să aibă accident înainte să înceapă lupta. Nu-i nevoie să vă spun că şi aşa suntem prea puțini. Elicopterul poate lua şase oameni, cu pilot cu tot şi ne va lăsa deci în interiorul obiectivului în grupe de câte cinci. Asta înseamnă patru curse. Alarmele de la palat au fost deja deconectate, dar, în caz că nu s-a reuşit asta, sau ceva nu merge cum trebuie, fiți pregătiți ca acestea să se declanşeze. Nu-i nevoie să vă avertizez că avem de-a face cu un grup de terorişti fanatici. Întâi trageți şi pe urmă puneți întrebări. Nu ne putem permite să luăm prizonieri şi cu atât mai mult să lăsăm pe vreunul

dintre noi în urmă. În clipa în care o găsiți pe femeie, trageți cu o rachetă roşie. Odată ce moartea lui Abdullah e confirmată, trageți cu o rachetă galbenă. Fiind o civilă, femeia se întoarce la avion cu prima cursă a elicopterului. Întrebări? Privi în jur.

O mână se ridică din grup.

– Ce e Meyer? întrebă căpitanul aspru.

– Soția mea vrea o carpetă orientală. Putem lua suveniruri?

Oamenii râseră.

– Las-o baltă, Meyer, spuse căpitanul amuzat. Se uită în jur. Verificați-vă armele şi grupați-vă lângă ieşiri.

Brusc se instalară zgomote metalice şi paşi grăbiți peste tot în jur. Dani se aplecă sub masă şi scoase o cască pe care i-o aruncă lui Schmarya, care o prinse, apoi întinse o alta lui Najib.

Najib o prinse ca pe o minge de fotbal.

– E neapărat necesar? E foarte grea.

– Mai bine înjură acum decât să plângi după ea mai târziu, îl sfătui Schmarya.

Najib încuviință. Îşi puse casca şi o încheie sub bărbie. Îi venea perfect.

Întorcându-se spre hublou, îşi privi reflecția. Cască neagră, față neagră. Zâmbi în sinea sa. Nici propria sa mamă nu l-ar fi recunoscut. Ar fi fost ideal să n-o facă nici cei din palat.

Îi privi din nou pe Schmarya şi pe Dani şi, de data asta, îi prinse privirea acestuia din urmă şi i-o susținu.

Dani îi răspunse cu o privire provocatoare.

– N-am avut ocazia să-ți mulțumesc că ai venit, spuse Najib încet. Vreau să ştii cât de mult apreciez asta.

Dani clătină din cap.

– Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Daliah e fiica mea şi m-am purtat copilăreşte. Îmi pare rău că am fost aşa de dur cu tine în Cipru.

– Ai avut tot dreptul.

– Nu-i adevărat. Ezită, privi într-o parte, apoi înapoi la Najib. Vreau să ştii că Daliah e foarte norocoasă. Puțini bărbați ar fi făcut ceea ce faci tu.

Najib râse.

– Asta pentru că puțini bărbați şi-ar fi permis-o.

– Nu asta am vrut să spun. Vreau doar să ştii... el, bine, ... Dani privi în lături, brusc stânjenit.

Najib nu-l condamnă.

Ochii lui Dani se întoarseră spre el:

– Ce vreau să spun e asta: eu n-o să stau între tine şi Daliah.

Najib îl privi surprins. Apoi un zâmbet i se ivi pe buze. Dar, înainte să poată răspunde, vocea plată a căpitanului Childs se auzi din cabina de pilotaj:

– Cinci minute până la aterizare, domnilor. Elicopterul decolează chiar în acest moment şi ne va întâlni jos. Palatul e drept în față şi la stânga. Vom zbura peste el şi vom lăsa obloanele de la hublouri, astfel că puteți arunca o privire obiectivului. Vă rog nu fumați. În cincisprezece secunde voi micşora luminile din cabine şi voi stinge toate luminile exterioare de semnalizare. Vom ateriza în întuneric complet, fără lumini de navigație şi aş aprecia dacă nici unul dintre dumneavoastră nu va menționa acest fapt autorităților aviatice. Încălcăm toate regulile din carte, iar mie îmi place să zbor. Se opri o clipă. Cinci secunde până la stingerea luminilor.

Şi apoi avionul se întunecă şi pe dinafară şi pe dinăuntru. Chiar şi harta computerizată păli. Numai becurile roşii mai clipeau slab deasupra ieşirilor de urgență.

– Succes, domnilor! adăugă căpitanul Childs şi apoi fuselajul vibră odată cu coborârea trenului de aterizare.

Se creă agitație când toți se mişcară spre partea stângă a avionului. Najib se roti cu scaunul, îşi lipi obrazul negru de hublou şi privi jos. Iată-l! Chiar în față şi aproape posibil de atins, palatul Almoayyed strălucea ca un giuvaier.

Se întoarse spre Dani pentru ultima oară.

– Noroc, prietene, spuse încet.

– Noroc răspunse la fel de încet Dani şi adăugă: prietene.

În jurul lor oamenii făceau comentarii despre palat. Nu era nici măcar unul între ei care să nu fie impresionat.

Dani fu singurul care nu privi în jos. Stătea țeapăn, cu puşca automată pe genunchi. Părea uşoară pentru dimensiunea ei şi ciudat de unsuroasă. O strânse în mâini. Era aproape ca o extensie a trupului său. Anii se întoarseră către zilele excitante ale tinereții lui. Se simțea puternic şi invincibil, cu instinctele animalice trezite. Simți o contractură demult uitată în stomac, tensiunea scurgându-i-se în toți mușchii şi adrenalina încărcându-l ca şi cum un baraj uriaş s-ar fi prăbuşit. I se păru că e cu zece centimetri mai înalt. Odată soldat, se gândi, eşti soldat pentru totdeauna. Îți rămâne veşnic în sânge.

Apoi jetul coborî pe acoperişul palatului.

Dintre nenumăratele camere ale palatului, doar apartamentul lui Saeed Almoayyed, pe care îl ocupa Najib, permitea o vedere bună asupra drumului de acces. În clipa aceea ferestrele erau deschise în noapte şi aerul era rece şi tăios. Khalid stătea în întuneric, singur, cu un termos de cafea alături. Anii petrecuți pândind ținte pentru activitățile teroriste ale lui Abdullah şi lunile întregi în care trebuise să se ascundă după diferite misiuni, îi oțeliseră răbdarea ca pe cea a unui vânător. Obişnuit cu o viață de violență, nu simțea nici grabă, nici nervozitate, nici măcar valul de adrenalină pe care îl încearcă majoritatea bărbaților înainte de o luptă. Mai târziu, când va începe bătălia, puterea va erupe în el.

Auzi zgomotul inconfundabil al unui avion ce se apropia. Îşi verifică ceasul digital. Arăta 02:44:02. Cincizeci şi opt de secunde şi va activa luminile de pe pistă, de la butoanele panoului de comandă de lângă el. Le testase la

prânz, când soarele strălucea şi luminile treceau neobservate sau erau atribuite reflecţiei razelor solare. Îşi confirmase că panoul de control şi luminile funcţionau.

Se ridică de pe scaun şi verifică încărcătorul, scoţându-l din magazia puştii semiautomate şi apol vârându-l la loc. Apoi îşi îndreptă centura, pentru ca revolverul să-i fie la îndemână şi desfăcu nasturii de la buzunarele enorme ale uniformei, ca să poată scoate uşor grenadele. Se apropie de panou şi îşi verifică din nou ceasul – 02:44:59.

Încă o secundă.

Apăsă butonul şi, în întunericul de afară, două şiruri de lumini ca două coliere de perle străluciră alb.

Zumzetul avionului era foarte aproape acum. Foarte jos. Aproape acoperea zgomotul elicopterului ce se apropia şi el.

Rânji în sinea sa. Aşteptarea se apropia de sfârşit.

Daliah stătu nemişcată în timp ce zgomotul elicei, ca şuieratul unei bombe în cădere, creşcu pe măsură ce elicopterul se apropia. Apoi o bufnitură explozivă zgâlţâi palatul din temelii. Ferestrele zbârnâiră.

Inima îi bătea sălbatic. Deci Khalid a avut dreptate: trupele lui Najib aterizaseră.

– A dracului treabă! exclamă cu voce tare.

Abdullah se afla în *majlis.* Trei mese fuseseră alăturate într-un V asimetric în mijlocul camerei enorme, chiar sub cupola imensă de sticlă ce se întindea pe trei etaje. Pe suprafaţa lor erau întinse trei hărţi: Ierusalim, Vatican şi Mecca.

Ca un general, într-un fotoliu cu spătar înalt, Abdullah stătea în capătul deschis al V-ului. Trei veioze cu picior de marmură – câte una pe fiecare masă – aruncau o lumină albă pe fiecare hartă şi scoteau în evidenţă unghiurile ascuţite ale feţei lui. Mai devreme avusese acolo trupe de oameni care scoseseră toată mobila din cameră, cu

excepția celor trei mese, trei veioze şi un singur telefon, negru. Acum, în sfârşit, *majlis* era pe gustul lui: o scenă dramatică luminată cu grijă, demnă de ocupantul ei.

Ghazi, cu ochelarii negri la ochi, stătea de pază la câțiva paşi în spatele lui, o statuie nemişcată cu puşca semiautomată pe umăr.

Abdullah dădu din cap mulțumit. *Majlis* devenise o combinație între o sală a tronului şi un cabinet de război. Simțea cum îl cuprinde o putere imensă, abia stăpânită. Tot ce trebuia să facă era să dea un ordin la ora stabilită şi lumea va fi a lui. Aşa s-a simțit şi Mahommed, cu siguranță, gândi el. Atotputernic. Înzestrat cu forțe herculeene.

În ciuda orei înaintate, Abdullah era treaz complet. Nici măcar nu încercase să doarmă. De fapt, simțea că nu va mai avea niciodată nevoie de un somn mai lung de o oră, pentru tot restul vieții lui. Niciodată nu se simțise mai bine şi mai alert. Totul căpătase o claritate aproape nepământeană. Toată noaptea şi ziua trecută şi până acum, târziu în noaptea aceasta, mintea îi fusese bombardată de bucăți de informație logistică. Indiferent la ce altceva încerca să se concentreze, viziunea sa glorioasă nu îl părăsea şi stătea gata să îi explodeze în minte. Nesfârşitele probleme tactice ale distrugerii Meccăi, Zidul Plângerii şi Sf. Petru păreau că încep să se rezolve de la sine; uneori parcă nici nu mai trebuia să gândească; subconştientul său rezolva totul singur. Măreția aducea măreție. Afrodisiacul puterii i se răspândise în vene. Era plin de o clocotitoare energie.

În final, Abdullah îi făcu un semn lui Ghazi să vină şi să stea în fața biroului.

– Ce-ți face mâna? îl întrebă

Ghazi ridică din umeri.

– Nu prea rău.

– O să ne îngrijim de ea în curând, promise Abdullah. Când se întoarce nepotul meu, o să-i spun să aducă un doctor de la Riad. Se opri şi susținu privirea body-

guard-ului său. Îți dai seama, sper, de ce a fost atât de important să-mi asculți ordinul şi să te răneşti singur? Numai printr-o astfel de acțiune le puteam dovedi lui Khalid şi lui Najib cât îmi sunteți de devotați.

Ghazi ridică din umerii uriaşi.

Abdullah îşi sprijini coatele pe brațele fotoliului şi continuă amabil:

– Sunt foarte bucuros pentru tine şi Surour şi ar trebui să fiți amândoi foarte mândri de voi înşivă. Câți alți bărbați vor putea spune că au fost la dreapta mea când am rescris istoria? Cine ştie? Poate vom intra în Paradis împreună. Zâmbi cu satisfacție. Nu oricine e ales de Allah pentru o asemenea...

Ciuli urechile când zgomotul jet-ului începu să se facă auzit din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai tare, până ce un muget asurzitor se năpusti chiar deasupra, zgâlțâind în rame geamurile cupolei. Când motoarele slăbiră, se auzi un al doilea zgomot, al elicei unui elicopter.

– Ce ți-am spus? îi spuse Abdullah lui Ghazi. A sosit nepotul meu. Mâna ta va fi îngrijită chiar mai repede decât am anticipat. De îndată ce ajunge la mine, îl pun să trimită avionul la Riad să aducă un doctor pentru tine şi Surour.

Expresia lui Ghazi nu se schimbă.

– E în regulă. Nu-i nevoie să ne grăbim.

– A, ba da. O scânteie argintie se aprinse în ochii lui Abdullah. Nu uita, Ghazi, că eu contez pe tine şi pe Surour ca să mă protejați. Pentru asta trebuie să fiți amândoi în formă excelentă!

– Da, replică Ghazi. Cum doreşti.

– Aşa doresc. Abdullah se înclină peste harta Meccăi.

Deodată, la trei etaje deasupra lor, cerul se lumină în toate culorile curcubeului sub explozia unei flăcări albe. El privi spre tavanul de sticlă al cupolei, cu o expresie de uimire. Apoi ochii i se umplură de furie, dar vocea îi rămase calmă.

– Văd că trebuie să am o discuție cu oamenii. Uneori se poartă ca niște copii. Rachetele nu sunt jucării.

O bucurie morbidă apăru în ochii lui Ghazi.

– Lasă-mă să mă duc să-i pun la punct!

– Nu, nu, stai aici lângă mine, îi spuse scurt Abdullah, cu un gest elegant din mână. Aproape am terminat pentru noaptea asta și o să trecem pe la barăci înainte să urcăm la culcare. Când se aplecă din nou peste hărți, sunetele unui elicopter se auziră mult mai aproape. Se simți dezorientat o clipă. Apoi ridică din umeri. Najib se întorsese, gândi el și nu mai acordă atenție elicopterului.

Asta până ce a doua rachetă lumină cerul, colorând și mai bogat sticla cupolei, moment în care Abdullah realiză că fusese prostit. Gândul îi trecu prin minte în clipa în care zgomotul elicei umplu încăperea cu sunete insuportabile, se topi, apoi porni din nou, depărtându-se. Deja plutiră în aer zgomotele primelor împușcături și adevărul brusc îl îngheță pe moment. Apoi sări de pe scaun și, cu Ghazi alături, alergă de-a lungul covorului alb imens spre ușă. Înainte de a ajunge însă la ea, un proiectil pătrunse prin geamurile de la celălalt capăt al camerei și le făcu țăndări. O explozie în oranj și negru se ridică din mijlocul podelei și unda ei îi trânti pe Abdullah și Ghazi la pământ. Tot aerul păru absorbit de explozie. Zona în formă de V a blroului, unde stătuseră câteva momente mai devreme, fu măturată de un șuvoi imens de cioburi de sticlă când cupola explodă. Fu ca o lumină sălbatic de frumoasă, prefăcând vitraliile în praf multicolor. Abdullah scutură din cap să se dezmeticească; urechile îl dureau și aerul mirosea oribil a kerosen. Pereții din jur erau brăzdați de gloanțe. Aerul avea să devină curând irespirabil. În mod miraculos, el și Ghazi supraviețuiseră. Simți ceva cald și lipicios pe față. Pipăi. Sânge. Fusese tăiat de cioburile de sticlă.

Simți că îl cuprinde o furie neagră, ucigașă. *Majlis* a lui – sala tronului și cabinetul de război – simbolul omnipotenței sale fusese distrusă.

Valuri de frică săpară în inima lui Abdullah și înjurăturile lui se schimbară în țipăt de teroare și știu că deja pierduse minute importante. Îi fu greu să accepte realitatea. Acum știu ce îl tulburase mai devreme.

Jetul lui Najib era una, dar n-ar fi trebuit să existe nici un elicopter pe o rază de 180 km în jur.

Sări în picioare.

– Mobilizarea! răcni la Ghazi. Suntem atacați!

Era ca în epicentrul unui cutremur de mari proporții.

Seria de unde de șoc de la o explozie de undeva din palat făcură podeaua să vibreze și provocă un tremur al pereților de parcă ar fi trecut un tren pe dedesubt. Pe peretele de lângă ea se ivi o crăpătură în tapetul roz. De spate, din sufragerie, auzi explozia sticlei și oglinda venețiană căzu de pe perete și zbură în cioburi. Obiectele prețioase de pe toaletă zburau prin aer și cădeau. Dalia țipă și bătu cu pumnii în ușile Nevelson, cu o forță reînnoită, dar fu în zadar. Nimeni nu venea s-o ia, iar portalul imens de bronz vibra doar neclintit. Ar fi fost nevoie de mult mai mult decât o zgâlțâială ca să le deschidă.

Apoi unda de șoc trecu la fel de repede cum venise. Puse urechea pe ușa de bronz. Țipete înăbușite veneau de undeva din hol și bătu din nou în uși și strigă. După o clipă se sprijini de perete. Pumnii îi sângerau și o dureau. După cum păreau să stea lucrurile, nu s-ar fi mirat ca întreg palatul să sară curând în aer – cu ea cu tot.

Explozii mai mici se făceau simțite de la un etaj inferior. Întoarse capul și se mai uită o dată în sufragerie. Mai devreme deschisese ferestrele și trăsese draperiile ca să audă când se apropie avionul, iar acum orizontul era brăzdat de flăcări roșii și portocalii, iar ramele geamurilor

vibrau cu fiecare explozie, dar rezistau, ca şi uşile de bronz.

Ciudat că, în pofida supărării şi frustrării pe care le simțea, nu era speriată câtuşi de puțin. Mai degrabă simțea un val de exaltare. Inima îi bătea năvalnic. Najib venise după ea, cum îi promisese. Minunat!

Nu chiar aşa de minunat. Se auzi un şuierat teribil şi o nouă explozie zgudui pereții. Din tavan căzură bucăți de tencuială, iar podeaua de marmură se ridică şi coborî ca într-un dans. Orice s-ar fi aruncat asupra palatului, începeau să se apropie prea tare de apartamentul ei. Ceea ce nu era chiar aşa de minunat.

Strigătele din hol părură să se apropie şi se auzi zgomotul inconfundabil al unui elicopter aterizând din nou. Un moment mai târziu urmă o rafală de puşti automate. *O, Doamne, să nu fie rănit Najib!*

Privi în jur. Trebuia să iasă cumva de acolo. Chiar dacă era singurul lucru pe care-l putea face.

Oftă adânc. Bineînțeles! De ce nu s-a gândit mai devreme?

Coniac! Dăduse peste o sticlă plină în dulap.

Ezită o clipă, cu inima bătând nebuneşte, apoi zbură pur şi simplu în sufragerie. Se lungi pe podea, se încovrigă instinctiv şi îşi protejă capul cu mâinile când o nouă explozie zgudui palatul.

Târându-se pe burtă pe podeaua plină de cioburi, reuşi să ajungă la dulap şi să deschidă uşile. Sticla era exact unde o zărise. O prinse de gât. Courvoisier. Excelent. Dintr-un impuls, sărută sticla.

Acum chibrituri. Va avea nevoie de chibrituri. Nu, nu chibrituri. O brichetă! Era una pe noptieră.

Se târî nebuneşte până în dormitor, înjurând dimensiunile camerelor. Ajunse la noptieră, luă bricheta Ronson şi apucă o pernă de pe pat. Îi scoase fața şi chicoti în sine. Courvoisier şi o față de pernă Pratesi! Va fi un cocktail Molotov al naibii de scump!

Coniacul era nou. Rupse hârtia aurie din jurul dopului, rupându-şi o unghie. Făcu fâşii faţa de pernă, le răsuci într-o sfoară groasă şi turnă coniac din plin. Strănuţă. Mirosea dulce. Apoi se uită la sticlă şi ridică din umeri. De ce nu? O ridică la buze şi sorbi zdravăn. Lichidul o năpădi ca o căldură binefăcătoare.

Înghesui cârpele în gâtul sticlei. Ţinând în mâna stângă bomba artizanală şi bricheta în dreapta, alergă în hol.

Acum n-au decât să vină să mă ia.

Nu trebui să aştepte mult.

– *Schnell!* Descuie! se auzi o voce guturală, cu accent german, de pe partea cealaltă a uşii.

Norocul ei. *Va fi* căţeaua aia de nemţoaică.

Ei bine, pentru tine, Monika, spuse Daliah. Auzind zgomotul cheilor, se lipi de peretele de lângă uşă, aprinse fitilul şi îşi feri faţa de flacăra puternică. Noroc, închină în şoaptă.

Încet, uşa se deschise spre ea. Inima i se opri. De ce ezitau? De ce nu intrau?

Grăbiţi-vă! La dracu', grăbiţi-vă, înainte să-mi explodeze chestia asta în faţă!

– Sus! urlă Najib către pilotul elicopterului. Pe acoperiş!

Stătea pe şina de aterizare, agăţat în afara cabinei, iar Dani avea aceeaşi poziţie pe partea cealaltă. Zgomotul elicei le cutremura capetele şi curentul le venea în faţă.

– Sus! ţipă din nou Najib.

– Dacă aşa vreţi. Pilotul porni cu un calm imperturbabil, înclinând aparatul în unghi ascuţit şi solul rămase în urma lor. Najib privi în jos. Sub picioarele lui explodase iadul, iar oamenii lui Abdullah alergau într-o totală confuzie. Rânji în sinea sa. De obicei, ei începeau atacurile; acum, prinşi pe neaşteptate în poziţie defensivă, nu erau pregătiţi să facă faţă situaţiei. Simţeau gustul propriei lor metode. *Bine.*

Dani privi în sus. Deasupra, pe cer, flăcări se năşteau şi mureau şi o nouă rachetă explodă în lumina ireală.

Elicopterul se ridică deasupra acoperişului palatului, pluti şi se lăsă în mijlocul unui grup de terorişti. Najib şi Dani traseră în acelaşi timp din puştile automate. Doi alunecară de pe acoperiş, alți doi se prăbuşiră gemând şi cei rămaşi dispărură iute.

Najib sări de pe şină, se dădu peste cap de două ori şi căzu drept în picioare. Alergă spre uşa ce dădea pe acoperiş. Dani îi urmă exemplul, făcând semn pilotului să decoleze.

Najib îi arătă uşa lui Dani. Zgomotul elicelor era prea puternic ca să poată vorbi. Dani dădu din cap şi amândoi se lipiră de o parte şi de alta a uşii.

– Acoperă-mă! țipă Najib. Împinse uşa cu violență. Dani sări în față şi trase o rafală de gloanțe; apoi sări înapoi şi Najib păşi înăuntru şi începu să coboare scările câte două-trei deodată, urmat îndeaproape de Dani.

Erau în interiorul palatului. Deci nu era chiar aşa de invulnerabil la urma urmei.

Când ajunseră jos, un val de gloanțe se abătu asupra lor, rupând bucăți de marmură din pereții din jur.

Dani se aruncă înainte într-o spirală, trase şi se retrase înapoi. Auzi un țipăt şi împuşcăturile se opriră.

Îl privi pe Najib.

– Încotro acum?

Najib îi arătă în jos cu degetul.

– Asta e etajul trei. Dacă n-au mutat-o, Daliah e la noi. Se opri şi ascultă. De jos se auzeau rafale de gloanțe. Schimbă o privire cu Dani.

Dintr-un impuls, îşi scoase casca de protecție şi o aruncă.

– N-aud bine cu ea, spuse. Şi nici nu văd lateral. Apoi, în timp ce Dani şi-o scotea şi el pe a lui, Najib porni în fugă spre etajul al doilea. Dani rânji în sinea lui. Era bucu-

ros că îl avea ca aliat pe Najib al-Ameer. Nu i-ar fi plăcut să-l aibă ca inamic.

Daliah se lipi de perete când nemțoaica şi Surour năvăliră în hol şi se îndreptară direct spre sufragerie. Aşteptă câteva secunde şi se strecură de după uşă. Îl urmă în vârfurile picioarelor. Flăcările coktailului Molotov străluceau ca o torță şi căldura o ardea.

Atunci auzi Monika troznetul focului în spatele ei şi se întoarse cu fața contorsionată de furie.

– *Nein!* urlă ea şi îşi acoperi fața cu mâinile când Daliah îi aruncă sticla la picioare.

Explodă cu un muget şi Monika țipă când valul de foc o cuprinse şi o ridică până la tavan. Daliah văzu hainele nemțeşti arzând şi nu mai stătu pe gânduri. Alergă spre uşă, alunecă pe micul covoraş, patină pe uşă afară şi țâşni în hol. Se opri o fracțiune de secundă şi se uită în ambele părți. Auzi gemetele Monikăi transformându-se în înjurături ascuțite şi apoi zăngănitul armelor chiar în spatele ei.

Asta putea însemna un singur lucru. Surour şi Monika fuseseră opriți numai temporar: Veneau după ea.

Fără să mai stea pe gânduri, Daliah se întoarse spre dreapta şi, strângând pumnii, alergă de-a lungul holului plin de sculpturi. Împuşcături veniră ca tunetele în spatele ei şi ricoşară în pereți şi în statui.

Ajunse la o intersecție. Fără direcție, alergă să se salveze.

Najib năvăli pe uşile deschise ale apartamentului în care Daliah fusese ținută prizonieră, cu Dani în spatele lui. Amândoi începură să tuşească violent. Focul ardea înăuntru şi aerul era gros.

– Daliah! chemă Najib. Daliah!

Nici un răspuns. Schimbă o privire cu Dani. Unde se dusese? Sau era undeva în ceața aceasta, leşinată?... Moartă? Era o singură cale să afle.

– Urmează-mă, îi spuse lui Dani. Eu mă uit în băi. Tu în dormitor. Apoi verificăm amândoi sufrageria.

După patru minute de căutare şi tuse, se întâlniră în hol, cu plămânii dureroşi şi ochii lăcrimând.

Nu-i încălzea prea mult faptul că ea nu se mai afla acolo.

– Ce facem acum? întrebă Dani.

– Ia tu partea asta, gâfâi Najib, arătând la dreapta. Eu o iau la stânga.

Încercuiau prada s-o ucidă.

Daliah nu se mai sinchisi de exploziile din diferitele părți ale palatului. Era singurul lucru pe care-l putea face ca să se mențină la o bătaie de puşcă distanță de Monika şi Surour. Nu putea fi sigură, dar avea bănuiala cumplită că alerga în cerc. Era prea târziu acum să regrete că nu-l întrebase nimic pe Najib despre configurația palatului. Toate sculpturile păreau la fel şi putea să jure că mai trecuse pe lângă ele.

Şi apoi, brusc, ştiu că nu alergase totuşi în cercuri. Holul pe care intrase se termina cu un perete orb, fără fereastră. Două perechi de uşi înalte de fiecare parte. O alese pe cea din stânga şi se luptă cu ea. *Încuiată.* Disperată, se repezi la cea din dreapta. *Încuiată.* Zgomotul cizmelor grele se apropia. Se întoarse încet şi respirația i se opri în gât. Monika şi Surour se îndreptau drept spre ea. Era prinsă în cursă.

Cu pielea roşu-aprinsă, sprâncenele şi fruntea numai tăieturi sângerânde, Monika era o mască hidoasă. Cu deliberare, îşi aruncă puşca automată într-o parte. Apoi, se îndreptă încet spre Daliah, lovindu-şi palmele, încântată de ce avea să urmeze.

Daliah stătu nemişcată ca o statuie.

Apoi picioarele şi braţele Monikăi se transformară într-o maşină ucigaşă.

Schmarya alergă şchiopătând şi trăgând neîntrerupt cu puşca automată.

Ochii îi erau în toate direcţiile, scanând câmpul de bătaie. Nu putea fi sigur, dar i se păru că focurile slăbiră deja în intensitate. Îl căută din ochi pe căpitanul israelian.

Îl zări într-un final, la capătul îndepărtat al palatului, în spatele unei baricade de mobile smălţuite, lângă piscina imensă.

– Căpitane, am găsit un cuib de rezistenţă în cele ce par să fi fost barăcile teroriştilor! Schmarya respira greu, dar ochii îi străluceau de hotărâre. Am nevoie de un om cu un lansator de rachete. De îndată ce barăcile vor fi distruse, vom învinge rezistenţa care ni se opune!

Căpitanul semnală unuia din oamenii săi, care purta un lansator greu de rachete pe umăr.

– Perlman, du-te cu el. Apoi vino înapoi imediat. În câteva minute asediem palatul.

Schmarya, cu pasul lui rapid, şchiopătat, îl conduse pe Perlman pe partea opusă a obiectivului. Acum ştia că nu-şi imaginase. Teroriştii fuseseră într-adevăr reduşi la tăcere. Dependinţele folosite drept barăci şi palatul însuşi erau încă apărate, dar apărătorii lor fuseseră împinşi în adăposturi. Până acum, comandoul israelian putea fi mândru.

Monika zâmbi. Maniac.

Daliah îi zâmbi şi ea. Ademenitor. Păşind cu grijă înainte, îşi încleştă amândouă mâinile, aşteptând ca nemţoaica să se apropie.

Monika se holbă la ea, zâmbetul maniac se transformă într-unul sălbatic şi o umbră diabolică îi coborî în ochi. Se lansă înainte şi, cum acţiunea lui Daliah fu evazivă, se retrase înapoi pe neaşteptate şi începu să se rotească

deliberat în cercuri în jurul ei. Fenta îi spusese Monikăi ceea ce vroia să ştie. Daliąh nu era expertă în lupta corp la corp, dar avea reflexe bune şi fusese antrenată – probabil câte puțin, în mai multe stiluri. Pregătire militară standard şi poate un pic de judo, poate chiar şi karate. Tactica aceea evazivă dezvăluise totul.

Buzele arse de flăcări ale Monikăi rânjiră şi îşi şterse palmele transpirate pe pantaloni. Apoi îşi continuă mişcarea în cercuri, aşteptând s-o prindă pe Daliah cu garda lăsată. Poate că totuşi o să fie o luptă interesantă.

*
* *

„Nu fi niciodată defensivă. Preia ofensiva de câte ori e posibil."

Cuvintele sergentului care îi fusese instructor militar cu atât de mult timp în urmă, în Negev, reveniră brusc în mintea lui Daliah. Ei, bine, aşa să fie. Fusese defensivă până acum şi era timpul să arate ce poate. Se aplecă înainte, ca o gorilă, cu degetele zgâriind podeaua.

Drept răspuns, Monika îşi pregăti mânile pentru loviturile *Wing Chan.*

Trecu abia o miime de secundă şi Daliah intră în acțiune; acum o secundă fusese nemişcată şi, în secunda următoare, piciorul ei urma să lovească abdomenul Monikăi. Dar monika se răsuci într-o parte şi pară atacul.

– *Ha!* Nevrând să piardă inițiativa, Daliah continuă ofensiva – cu mâinile tăind aerul, picioarele lovind şi răsucindu-se. Cu fiecare mişcare, Monika pierdea teren şi era împinsă înapoi spre libian. Mişcările nemțoaicei erau toate defensive.

Surour simți că Monika e bătută. Din reflex, puşca lui o urmărea pe Daliah, cu degetul pe trăgaci.

Daliah îl ignoră şi îşi continuă rotațiile. Zâmbea aspru şi sudoarea îi curgea pe față. Dar mişcările îi erau contro-

late şi precise. Vroia să ucidă, s-o lovească scurt pe Monika la baza gâtului.

Lovitura fu paralizantă – pentru Daliah. Nici măcar nu văzuse genunchiul Monikăi mişcându-se, dar rinichii îl explodară de durere, apoi primi un alt genunchi chiar sub coaste. Se îndoi şi căzu în genunchi. Încolăcindu-şi braţele în jurul trupului, se clătină înainte şi înapoi.

Monika îi întoarse spatele şi merse câţiva paşi sfidător. Daliah ştiu ce făcea – adăuga insulta loviturilor bine aplicate, ca să demonstreze că n-avea de ce se teme. Mânia care o cuprinsese întrecu valul de durere. Se ridică încet în picioare, chiar în clipa în care nemţoaica se întoarse.

Pentru un moment lung se priviră în ochi. Şi apoi, fără avertisment, Monika o apucă de glezna şi mâna stângă şi începu s-o rotească în aer. Daliah experimentă groaza ameţelii. În timp ce se învârtea în cercuri prin aer.

Răsucindu-se şi ţipând şi luptând cu toate segementele libere, Daliah se strădui să se elibereze, dar Monika, slabă cum era, avea muşchii zdraveni. Agitaţia lui Daliah nu păru decât s-o întărâte şi mai mult.

Vertijul o orbi pe Daliah; era ca într-un carusel nebun, învârtindu-se în sus şi în jos, din nou şi din nou...

Monika îi dădu drumul.

Daliah avu senzaţia oribilă că se răsuceşte neajutorată prin aer. Îşi îndoi capul şi strânse braţele când văzu ca prin ceaţă peretele alb. Dar Monika nu calculase bine. În loc să se lovească mortal cu capul de perete, Daliah alunecă de-a lungul zidului drept în burta lui Surour.

Acesta fu lovit ca de un torpedo. Uriaşul libian scoase un geamăt şi căzu pe spate, cu rafala instinctivă de gloanţe rupând bucăţi din tavan. Îi amortiză căderea lui Daliah. Ciudat, ea nu simţi nici o durere. Doar ameţeală şl dezorientare. Nu reuşi să-şi revină, spaţiul se învârtea în continuare cu ea.

Apoi, pe măsură ce spiralele începură să se încetinească, Daliah se ridică în picioare, dar nu reuşi să-şl

păstreze echilibrul şi căzu în genunchi. Simțurile îi erau amorțite şi trupul refuza să-i asculte comenzile. Înghiți şi scutură din cap, dar urechile încă îi țiuiau.

Şi apoi Monika se năpusti pentru atacul final. Gâfâia încă şi sudoarea curgea pe ea ca o ploaie fierbinte. Se aplecă, o apucă pe Daliah de coadă, o răsuci ca pe o funie de două ori în jurul încheieturii şi o trase pe Daliah în picioare.

Deliah țipă. Toți nervii scalpului îi luară foc. Lacrimi de durere îi țâşniră din ochi.

Era legată de Monika cu propriul ei păr, dar cel puțin era o funie destul de lungă, aşa că avea destul spațiu de manevră şi îl folosi în avantajul ei, răsucindu-se şi smucindu-se neaşteptat, lovind cu umerii clavicula Monikăi. Lovi din nou şi din nou în acelaşi loc. Cu fiecare izbitură, nemțoaica gemea cu gura deschisă, răspândind valuri de aer fierbinte amestecate cu salivă. Uitând de ea pentru o clipă, Monika se îndoi din mijloc şi slăbi strânsoarea.

Daliah se mişcă repede, desfăcându-şi părul de pe brațul Monikăi şi lovind-o zdravăn pe aceasta în burtă cu genunchiul.

Ochii nemțoaicei se măriră.

Încă o lovitură! Doar una... şi am învins-o!

Dar un cot se transformă apoi în două. Şi două în trei. Şi trei...

Monika părea să-şi recâştige puterile cu fiecare lovitură. Cu forță supraomenească plasă un pumn în pieptul lui Daliah şi o făcu să zboare într-o parte. Apoi, ca un luptător în ring, se ridică în picioare, îşi scutură capul ca un taur turbat şi începu să se învârtească din nou în cercuri în jurul lui Daliah, respirând greu.

Daliah se întoarse după ea, rămânând cu fața, privind-o prudentă. Chiar şi aşa, nu fu pregătită când Monika se năpusti asupra ei. Indiferentă la toate loviturile lui Daliah, nemțoaica o prinse cu brațele de fier şi începu să strângă.

Daliah nu mai simțise niciodată așa ceva. Fără efort, Monika o ridică de la podea și, deși se zbătea ca un pește, nu păru să se sinchisească. Femeia era prea puternică sau prea nebună sau poate amândouă la un loc. Cercul de oțel se strângea tot mai tare, ca o grotească îmbrățișare a morții.

Cu o serie de gâfâituri involuntare, Daliah își azvârli capul pe spate cât putu de mult, își dezgoli dinții și, cu viteza unei vampire, și-i înfipse în urechea Monikăi. Strânse cartilajul între incisivi cu toată forța. Sângele gros și cald îi umplu gura și simți că vomită. Dar mușcă mai tare și trase cât putu.

O fântână de lichid roșu închis țâșni de unde fusese urechea Monikăi.

Monika își slăbi instinctiv strânsoarea, dădu capul pe spate și țipă. Involuntar, îi dădu drumul cu o mână lui Daliah și o duse la ureche. Nu simți nimic unde ar fi trebuit să fie urechea și degetele i se strânseră disperate. Fața i se contorsionă neîncrezătoare.

– Urechea mea! Cățea evreică! Ce-ai făcut cu urechea mea?

Daliah simți sângele Monikăi alunecându-i pe gât și, cu un efort imens, scuipă urechea drept în fața nemțoaicei.

Uluită, aceasta îi dădu drumul complet. Se dădu înapoi îngrozită și, luînd mâna de la locul urechii, privi cu oroare degetele pline de sânge. Apoi ochii îi alunecară pe podea și scoase un răget când zări bucata de cartilaj plină de sânge.

Daliah știu că nu vă avea mult de așteptat. De îndată ce Monika își va reveni după șocul inițial, va fi mai furioasă ca oricând. Singura șansă era să termine repede cu ea. Se aruncă înainte cu umărul agresiv.

Brațele Monikăi se încolăciră din nou în jurul ei și strânsoarea de oțel fu reluată.

Daliah se zbătu, gura i se deschise şi ochii i se lărgiră de şoc. Clătină din cap în timp ce cercul se strângea în jurul ei. Se asfixia.

Simți bătaia înnebunită a inimii lovindu-i coastele şi plămânii fură gata să-i explodeze. Nu mai putu respira. Scântei strălucitoare îi plutiră în fața ochilor. Apoi, pe măsură ce viața se scurgea din ea, totul deveni cenuşiu, întunecat. Simți că o cuprinde amețeala, de parcă s-ar fi învârtit în eter.

Nu era pregătită pentru împuşcături. Îi părură slabe şi depărtate. Dar Monika tresări. Surpriza i se citi în ochi şi, fără să-i dea drumul lui Daliah, începu să alunece în genunchi. Stătu o clipă aşa. Tot spatele ei, de la umeri la baza coloanei, era o rană deschisă, expunând carnea roşie. Apoi, presiunea asupra lui Daliah încetă şi Monika se prăbuşi pe spate, horcăind oribil pe podeaua de marmură.

Daliah se simți eliberată, dar nu văzu nimic; în fața ochilor încă îi pluteau stelele. Tuşind violent, îşi dădu capul pe spate şi respiră adânc. Apoi cenuşiul şi stelele dispărură şi vederea îi reveni. Primul lucru pe care îl zări fu Surour, prăbuşit pe podea, cu sângele curgând dintr-o rană masivă în piept. Apoi, ridicând privirea, văzu doi bărbați în negru, stând în spatele lor, cu fețele vopsite şi puştile automate aplecate spre podea. Nu-i recunoscu pe nici unul din ei.

Unul dintre bărbați veni spre ea şi încercă să țipe, isterizată, dar nici un sunet nu-i ieşi din gât. Atunci el vorbi blând şi era o voce pe care o cunoştea.

– Slavă Domnului, Daliah! spuse el febril, strângând-o în brațe. Am ajuns chiar la timp. Încă un minut şi...

Ea îl privi țintă. Pe față i se perindară teama şi uluirea, apoi o uşurare nemărginită.

– N-N-Najib? întrebă o voce tremurândă. Îl privi în ochi apoi îşi aruncă brusc brațele în jurul gâtului lui şi îşi îngropă fața la pieptul său.

Începu să plângă, acum că se sfârşise coşmarul şi groaza o părăsea. El mirosea a luptă – a cremă de camuflaj şi praf de puşcă şi sudoare şi foc – dar i se păru cel mai încântător miros.

– O, Najib, plânse, respirând greu. Acum, că îşi revenise începu să tremure din tot corpul. Ştiam că o să vii!

Al doilea bărbat în negru se apropie de ei.

– Ei bine, întrebă cu un rânjet enorm, tatăl tău nu merită şi el un sărut?

Ea se desprinse din braţele lui Najib.

– Tată! exclamă, râzând şi plângând în acelaşi timp. Nu te-am recunoscut.

– Îmi închipui de ce, râse Dani. Vino, dă-i tatălui tău un pupic şi să plecăm naibii odată de-aici!

Elicopterul era la sol, tremurând şi săltând pe loc, parcă gata să se ridice în orice moment. Motorul era asurzitor şi zgomotul îi amorţi lui Daliah întreg trupul şi îi făcu dinţii să-i clănţăne. Rotorul ridica un nor de praf în jur. Se cutremură. Noaptea era rece şi, deşi cineva îi pusese o pătură în jurul umerilor, gerul îi pătrundea până în oase.

– Statistică! ceru cu ton ascuţit căpitanul israelian.

– Cei doi răniţi care au fost transportaţi la avion sunt singurele noastre pierderi, îi răspunse tot strigând un sergent. În afară de noi mai sunt cinci oameni care ţin pe loc teroriştii prinşi în palat. Restul sunt toţi la apel.

Căpitanul dădu din cap cu satisfacţie. Pierderile erau neglijabile. Cei doi răniţi se vor vindeca, dar nu avuseseră nici un mort. Considerând diferenţa de număr dintre ei şi inamic, se descurcaseră surprinzător de bine. Se întoarse spre Schmarya:

– Câţi terorişti crezi că mai sunt în palat?

– Treizeci? ridică acesta din umeri. Patruzeci? Pe undeva pe-acolo.

– Şi Abdullah, punctă uscat căpitanul. Clătină grav din cap. Asta înseamnă că n-avem altă soluție decât să aruncăm în aer palatul. Ordinele noastre sunt specifice în ceea ce-l priveşte pe Abdullah. Trebuie terminat.

– Nu va fi uşor, îl avertiză Schmarya. Până acum am profitat de elementul-surpriză, dar odată înăuntru, va fi altceva. Vom fi împuşcați ca nişte vrăbii.

– Aş spune doar să aruncăm palatul în aer, spuse căpitanul.

– E posibil? se încruntă Schmarya.

– Sigur. Avem deja destul exploziv agățat de detonatoare. Nu trebuie decât să potrivim ceasurile şi să plasăm explozibilul la intrarea țevilor de gaz în palat. Când sare în aer... căpitanul gesticulă expresiv din mâini.

– *Nu!* spuse îndârjit Najib. Fața îi era încordată şi fălcile încleştate.

Toți îl priviră surprinşi.

– E cel mai sigur mijloc, îi explică scurt căpitanul israelian. Dacă intrăm în palat, am putea suferi pierderi grele. Teroriştii au avut timp să se regrupeze.

– *Nu!* Najib îl privi pe căpitan cu ochi reci, întunecați. Avem doi prieteni înăuntru, spuse. Dacă n-ar fi fost ei, căpitane, n-am fi reuşit să facem tot ce am făcut. Le datorăm ajutor ca să poată ieşi de-acolo.

Schmarya încuviință.

– Da, e adevărat. Se întoarse spre căpitan. Regrupează oamenii. Intrăm în cinci minute.

Najib îl prinse de braț.

– Nu e nevoie să intrați, spuse.

Schmarya îl privi pe sub sprâncene.

– Ai o sugestie mai bună?

– Da. Începeți să duceți oamenii la avion în grupuri. Eu intru singur în palat. Dacă Abdulah poate fi găsit, eu am cea mai bună şansă s-o fac. Cât despre Khalid şi Hamid, numai eu îi cunosc. Oamenii voştri ar putea să-i împuşte. Zâmbi. Vezi, eu sunt cea mai bună soluție.

Schmarya îi susținu privirea.

– Şi dacă eşuezi?

Expresia lui Najib nu se schimbă.

– Fixați oricum explozivele, cu ceasurile programate peste cinşpe minute. Dacă nu ies până atunci, dați-le drumul.

Daliah fu îngrozită. Nu mai putea suporta. Îl prinse pe Najib de braț şi îl scutură violent.

– E o nebunie! Nu putem să uităm pur şi simplu de Abdullah? Te rog, lasă-l! Dacă nu punem explozibil, cei doi oameni ai tăi vor fi în siguranță.

– Şi Abdullah? o întrebă Najib. Căpitanul are ordinele sale.

Ea roşi sub privirirea lui rece, dar ochii îi aruncară săgeți verzi.

– Uită de Abdullah! Nu merită viețile nici unuia dintre voi!

Najib îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi calm.

– Încearcă să înțelegi. Abdullah are sute, poate mii de suporteri peste tot. Ştii că trebuie să-l lichidăm cât avem şansa s-o facem. S-ar putea să nu mai existe o a doua ocazie.

Ea îl privi rugătoare pe Schmarya.

– Nu poți să-l convingi, bunicule?

– Domnul al-Ameer are dreptate, spuse greoi Schmarya. Trebuie să ne asigurăm că Abdullah e mort. Sau vrei să-ți petreci restul vieții aşteptând ca el să ne urmărească şi să ne ucidă?

Ea n-avu răspuns la asta.

Najib se întoarse spre căpitanul israelian.

– Cincisprezece minute, căpitane. Ordonă oamenilor să monteze explozibilul. Acum.

– S-ar putea să nu mai fie nevoie de explozibil, spuse căpitanul. Priveşte. Arătă spre palat.

În găurile unde fuseseră ferestrele de la *majlis* o flacără roşie pulsa strălucitoare. Şi la celălalt capăt al

palatului, unde fusese apartamentul lui Daliah, obloanele de metal de la etajul al doilea ardeau mocnit. Erau cel puțin două focuri scăpate de sub control în palat şi care se întindeau rapid.

– Vezi? spuse căpitanul. Din cum arată, cred că e o problemă doar de timp până ce focul va ajunge la țevile de combustibil.

– Fie şi aşa, spuse Najib, dar n-aş garanta moartea lui Abdullah. Cum îl cunosc eu, ar găsi un mijloc să scape înainte să sară totul în aer.

Dani făcu un pas înainte.

– Vin cu tine, se oferi el.

Najib clătină din cap.

– Nu, ai fi în plus, prietene. Trebuie să fac asta de unul singur. În afară de asta, cunosc oamenii şi locul. N-am nevoie decât să mă lase elicopterul pe acoperiş şi să aştepte paisprezece minute, după care să vină să mă ia.

Daliah îşi trase pătura de pe umeri şi o aruncă jos.

– Vin cu tine în elicopter.

Najib o privi fără expresie.

– Nu. Ai trecut prin destule şi aşa.

Ea strânse din buze.

– Nu intru în palat cu tine. Vreau doar să fiu în elicopter cât te lasă şi când te ia.

Sprâncenele lui se uniră deasupra nasului.

– Nici nu intră în discuție, îi spuse ferm. E mult prea riscant. Dacă ți se întâmplă ceva acum, întreaga misiune a fost zadarnică.

Ea ridică bărbia hotărâtă.

– Merg cu tine, spuse încet. Încearcă să mă opreşti.

În elicopter, planând deasupra acoperişului palatului, Najib îi strigă pilotului ultimele instrucțiuni.

– Ceasul tău e sincronizat cu al meu. Dacă nu sunt înapoi pe acoperiş în treisprezece minute, trebuie să uiți de mine şi să decolezi. Nu aştepta nici un minut mai mult.

Explozibilul e programat peste paisprezece minute. Asta îți dă doar 60 de secunde ca să te depărtezi.

– Dar dacă nu vii...

– Atunci uiți de mine! îi repetă Najib. Duritatea din vocea lui nu lăsă loc argumentelor.

Pilotul se întoarse.

– Da, domnule.

Najib se răsuci în scaun şi o sărută pe Daliah.

– Întoarce-te întreg la mine, îi spuse ea într-un şoptit tremurat.

El deschise trapa şi sări.

În grădinile luxuriante din partea sudică a palatului, căpitanul israelian se camuflă între tufişuri, supraveghind cum expertul lor în explozive monta pachetele de plastic pe țeava de gaz.

– Programează-le peste cincisprezece minute, îi spuse caporalului.

Caporalul dădu din cap şi apăsă butoanele digitale minuscule ale ceasurilor, apoi le activă de la întrerupător. O mică lumină roşie prinse să clipească pe fiecare. Privi spre căpitan.

– Cincisprezece minute, domnule.

– Să plecăm dracului de aici, caporale.

– Da, să trăiți!

Săriră în picioare în acelaşi timp. O rafală de gloanțe de undeva din palat împroşcă țărâna în jurul lor. Înainte să ajungă la potecă, un glonț lovi umărul drept al căpitanului şi îl tăvăli pe pământ.

– La naiba! blestemă supărat şi se lipi cu burta de sol. Se uită după sursa împuşcăturilor şi văzu mişcări în spatele ferestrelor înalte de la etajul întâi, la vreo treizeci de metri depărtare. Încruntat, îşi goli pistolul MAC-10 şi privi cum geamurile se prăbuşesc țăndări în nisip. Pentru o clipă fu linişte. Apoi urmară focuri de răspuns din spatele ferestrelor acum fără geamuri.

Strânse din buze. Oare câți terorişti erau în camera aceea? Cu al-Ameer încercând să-şi facă drum prin palat...

Şansele nu sunt prea bune, se gândi căpitanul. Apucă una din grenadele pe care le avea la centură. Trase cuiul, se ridică şi o azvârli în gaura ferestrei cu toată forța, apoi se aruncă la pământ.

Explozia sosi cu un muget imens. În interiorul camerei, flăcări aurii dansară pe pereți. O torță umană vie, țipând, se aruncă pe fereastră şi căzu.

– Aşa, mormăi căpitanul. Asta ar trebui să mai egaleze puțin forțele.

Najib îşi dori să fi avut posibilitatea să cerceteze palatul metodic. Normal ar fi părut logic să pornească de la etajul trei şi să coboare treptat, dar palatul era imens şi erau mult prea multe camere şi holuri şi debarale. Avea mai puțin de cincisprezece minute şi acestea zburau repede. Cum arătau lucrurile, dacă nu se întâmpla un miracol, palatul acesta îi va fi mormânt.

Se mişcă repede, atras de sunetul unor împuşcături sporadice de undeva de jos. Va verifica întâi acolo. Instinctul îi spuse să neglijeze ultimele două etaje şi să se concentreze asupra parterului. Acolo părea centralizată întreaga acțiune şi acolo s-ar putea să-i găsească pe Khalid şi Hamid şi, dacă era norocos, chiar şi pe Abdullah. Ei trei trebuiau să se afle *undeva* în palatul ăsta. Dar unde?

Zbură efectiv peste două şiruri de scări de marmură de la acoperiş în jos, alergă de-a lungul coridorului nesfârşit de la etajul al doilea, traversă mezaninul şi apoi sări ultimele trepte chiar la timp. Fântâna octogonală țâşnea cu monotonie batjocoritoare.

Peste tot, ochii lui întâlniră semnele distrugerii: sticlă spartă, găuri în pereți, mobile rupte şi draperii fumegânde. Focurile se răspândeau mult mai repede decât anticipaseră, hrănite de covoarele imense şi de furnirul de lemn

scump al pereților. Nici chiar podelele și căminele de marmură nu puteau stăpâni flăcările: era prea mult material inflamabil în jur. Frații Almoayyed vor avea o spectaculoasă ruină drept proprietate.

Najib traversă foaierul către prima din cele trei camere învecinate – biblioteca ovală – ferindu-și fața de flăcări cu brațul. Ferestrele erau complet distruse cu rame cu tot. Rafturile de lemn sculptat se aplecau spre interiorul camerei la unghiuri imposibile și totul ardea. Semnele dovedeau o explozie recentă. Două trupuri înnegrite, erau trântite pe podea.

Dădu din cap: asta fusese explozia pe care o auzise când cobora scările – o grenadă.

Trecu în camera cealaltă, sala de proiecții îmbrăcată în catifea verde, cu rândurile ei de scaune în fața unui ecran imens. Aici era mai frig și, miraculos, totul era neatins: distrugerea se oprise la ușă. Dar nu va rămâne așa multă vreme.

Se opri o clipă, se întoarse și privi biblioteca ce ardea. Se încruntă gânditor. Nu era nimic acolo cu excepția cărților care ardeau, dar instinctul îl făcu să se întoarcă. Se târî de-a lungul covorului, lipit de perete. Ochii îi cercetau camera. O secundă trecu. Două. Sări în spate când o secțiune de rafturi căzu cu o bufnitură. Nu, nu era nimic. Probabil că își imaginase că ceva îi atrage atenția.

Era gata să regrete pierderea unor secunde prețioase și să se întoarcă în camera de proiecție, când un zgomot îl îngheță. Pielea i se încreți pe ceafă. Cunoștea zgomotul acela prea bine – trăgaciul unei puști.

– Pune puşca jos încet, îi şuieră o voce răguşită şi ceva tare şi metalic îl înțepă în spate brutal. Şi nu te ține de glume.

Se aplecă și puse puşca automată pe podea, apoi se îndreptă la loc.

– Fă-i vânt cu piciorul.

Împinse puşca departe pe podea.

– Mâinile deasupra capului şi întoarce-te încet.

Ascultă şi el şi cei doi bărbați din spatele său se holbară unii la alții.

– Khalid! exclamă Najib uşurat. Hamid! Ce bine-mi pare că sunteți voi!

Khalid lăsă puşca jos, schimbând un rânjet cu Hamid.

Najib lăsă mâinile pe lângă corp.

– Trebuie să ieşiți repede amândoi, le spuse repede. Elicopterul ne va lua de pe acoperiş. În câteva minute tot palatul va exploda. Ştie vreunul din voi unde e Abdullah?

– A, triumviratul trădătorilor! Era vocea lui Abdullah. Sunt chiar aici, la stânga ta.

Toți trei înghețară.

O secțiune a rafturilor de cărți se răsucise în afară, lăsându-i pe Abdullah şi pe Ghazi să apară fără zgomot dintr-o sală de lectură secretă. Amândoi aveu puşti semiautomate îndreptate drept spre ei.

Ceasornicul ajunsese la 7 : 56.

Najib auzi trosnetul asurzitor de la celălalt capăt al bibliotecii şi privi cu fascinație morbidă cum o secțiune gigantică a rafturilor înalte până în tavan se desprinse de perete şi se răsturnă pe podea, cu tone de volume arzând.

Îşi întoarse privirea spre Abdullah. Dacă unchiul său auzise prăbuşirea, nu o arătă. Nebunul era în întregime în altă lume, o lume în care era omnipotent şi fricile muritorilor de rând nu mai contau. Ochii săi mesianici se mutară de la Khalid la Najib, plini de triumf.

– De cum a început atacul am bănuit că voi trei erați la baza lui, spuse şi acum am dovada. Ce convenabil că sunteți toți trei împreună. Asta uşurează pentru mine pedepsirea voastră pentru trădare. Voi trei ați făcut un jurământ către mine! Sprâncenele i se arcuiră într-un V

întunecat şi râse ca un nebun. Fiindcă l-aţi încălcat, veţi muri!

– Ăsta e ultimul zbor! strigă Dani către Daliah. Îşi aruncă la o parte casca. Urcă!

Ochii lui Daliah priviră în jur. Nimeni nu mai încerca să stăpânească teroriştii din palat; dintre cele cinci comandouri care făcuseră asta, patru fuseseră deja transportate înapoi la avion. Acum singurul care mai rămăsese li se alăturase în elicopter. Mai erau Dani, Schmarya, căpitanul israelian şi pilotul. Privi către tatăl ei.

– Dar Najib? ţipă.

Expresia lui Dani era îndârjită.

– Fetiţo, mugi el, dacă nu te grăbeşti, nu va mai fi *timp* să ne întoarcem să-l luăm!

Fără cuvânt, ea se căţără în cabina care vibra. În mai puţin de zece secunde, toţi erau la locurile lor şi elicopterul se ridică greu şi făcu o piruetă în aer. Jos, sub ea, palatul ardea la fiecare etaj, în fiecare aripă şi ea văzu că flăcările începuseră să se apropie de locul unde puseseră explozibilul.

Daliah închise ochii, rugându-se ca Najib să fie în siguranţă. *Te rog, nu muri. Te rog, întoarce-te la mine.*

Tot drumul dură abia un minut şi jumătate. Pista se vedea deja şi elicopterul coborî. Ea deschise ochii. Oamenii coborâră şi ea se căţără pe locul din faţă, lângă pilot.

Dani se aplecă în cabină.

– Ai grijă de ea! îi strigă pilotului.

Elicopterul se ridică din nou.

La ţeava de gaz, ceasornicul arăta un 4 minute şi jumătate.

Najib simţi aşteptarea apropiindu-se de sfârşit. Ochii îl trecură de la Abdullah la Ghazi, la şase metri în faţa lui,

apoi la Khalid şi Hamid, lângă el. Încerca să determine momentul exact în care să se trântească la adăpost. Dacă se mişca prea repede, i-ar fi forțat pe Abdullah şi Ghazi să-şi golească puştile în el. Dacă se mişca prea târziu, ar fi fost împuşcat oricum. Era prins în capcană.

Vru să strige la ei să se grăbească.

Ce mai aşteptăm? Apăsați pe trăgaci! Terminați odată! Trageți! Ce aştepta...

Apoi, cu o privire laterală prinse mişcarea din cap a lui Khalid şi se aruncă la podea. Cele patru puşti automate aruncară flăcări albastre şi gloanțele trecură şuierând peste capul lui.

Îl văzu pe Ghazi aruncat pe spate într-un dans grotesc al morții, cu pieptul explodând în bucăți roşii. Păru o clipă suspendat în aer, apoi căzu.

Arma zbură din mâna lui Abdullah şi corpul său, cu sânge țâşnind din pântece, se roti cu 360°. Stătu în picioare, cu ochii măriți de surpriză, apoi se retrase cu paşi mici, şovăielnici.

La fel de brusc cum începuse, focul încetă. Zgomotul flăcărilor părea acum asurzitor. Najib se înfioră realizând că nu era înarmat. În spatele său, auzi două sunete greoaie de trupuri căzând şi clinchetul puştilor pe podeaua de marmură.

Se întoarse încet.

Khalid şi Hamid căzură unul peste celălalt, formând o cruce umană, cu trăsăturile contorsionate, în agonie. Ochii le erau largi, albi. Najib nu le mai luă pulsul; ştia că nu mai poate face nimic pentru ei.

Simți că i se face rău şi se ridică în picioare.

– *Najib!* Nu! Vocea lui Abdullah era ca un scrâşnet incredibil. Nu poți fi viu! Trebuie să mori!

– Nu! Tu eşti acela care trebuie să moară! tună Najib. Pierzi sânge de peste tot.

Abdullah îşi privi pântecul îngrozit. Ochii lui demonici se măriră îşi atinse rana din burtă şi îşi ridică mâna însângerată.

– Sunt rănit! gemu, întorcând faţa de la mână, de parcă ar fi fost o viperă. *O să mor!*

– Nu destul de repede! rânji Najib.

– Najib! Mă poţi scăpa! La Raid...

– Nu! tună Najib. Niciodată! E timpul să arzi în flăcările iadului, unde ţi-e locul!

– Ajută-mă, Najib! se rugă Abdullah. Sunt unchiul tău! Suntem o familie. Trebuie să mă...

– Nu trebuie să fac nimic. Acum, cel puţin, lumea va fi mai sigură şi mai sănătoasă.

Nebunia îşi făcu loc în ochii lui Abdullah.

– Prostule! Crezi că nu m-am pregătit pentru ziua asta? Am antrenat oameni care să-mi succeadă, care să continue ce am început. Mugi cu un râs psihotic, uitând pentru moment de rana sa mortală. Am oameni în toate ţările Orientului Mijlociu! Am avut legiuni din care să aleg şi am ales bine.

– Da, dar nu vei fi aici să vezi cât de buni sunt cu adevărat, nu? îl necăji Najib.

În acea clipă un alt rând de rafturi se prăbuşi. Ateriză cu un tunet între ei, iar flăcările îl împinseră pe Najib înapoi. Prin perdeaua de foc îl văzu pe Abdullah ca pe o umbră tremurândă. Strigătul lui de nebun se ridică deasupra troznetului furios al flăcărilor.

– Vei muri, Najib! Veţi muri cu toţii! Fata! Familia ei! *Toţi!* Ordinele au fost deja date! Oamenii mei vor avea grijă.

– Minţi! strigă Najib. O, pentru numele lui Allah, *nu* *putea* fi adevărat. Chiar şi în pragul morţii, minţi.

Abdullah se cutremură de râs.

– N-ai să fii niciodată sigur, nu-i aşa? N-ai ştiut niciodată că *eu* am fost acela care a împuşcat-o pe Iffat şi nu evreii, nu-i aşa?

– *Tu?*

– Aveam planuri pentru tine şi ştiam că, învinovățindu-i pe evrei, mă asigurasem de loialitatea ta.

Najib se cutremură, copleşit de revelație. Toți anii aceia în care se scăldase în ura pentru familia lui Daliah şi pentru evrei, fără să ştie că Abdullah era ucigaşul cu sânge rece.

Najib se simți cuprins de o furie ucigătoare. Pentru o clipă un impuls nestăpânit îl năpădi – să-şi facă loc prin perdeaua de flăcări şi să-l omoare pe Abdullah cu mâinile goale.

Apoi: eşti un idiot, îşi spuse. Abdullah e terminat şi dacă nu eşti din rugul ăsta funerar şi nu te întorci pe acoperiş, vei fi şi tu la fel.

Ezită o miime de secundă, apoi se întoarse în foaier. Urcă în fugă scările până la mezanin şi zbură pe coridoarele lungi, într-o cursă contra cronometru spre acoperiş.

N-avea nevoie de ceas – bătăile inimii îi numărau secundele: 1 : 04... 1 : 03... 1 : 02... 1 : 01...

– Încă un minut! strigă pilotul elicopterului. S-ar putea să nici nu mai avem atât. Locul arată de parcă e gata să sară în aer în orice clipă!

Daliah privi în jos. Era în genunchi, agățată de marginile trapei deschise. Atârnau la douăzeci de metri deasupra palatului şi elicea învârtea fumul negru într-o spirală uriaşă. Flăcări portocalii se vedeau peste tot. Zgomotul focului aproape acoperea elicea elicopterului.

– Vezi ceva? țipă pilotul.

Daliah nu răspunse. Ochii ei înfierbântați cercetau frenetic acoperişul în căutarea lui Najib. *Sigur că nu e acolo. Nu mai e nimeni în viață acolo jos.*

– Îmi pare rău, doamnă! țipă pilotul. Trebuie să plecăm. Căldura e prea mare pentru ca motorul să mai reziste.

– Nu! urlă Daliah. *Trăieşte!* Ştiu că trăieşte. Nu-l putem lăsa aici să ardă. Mai bine mor eu prima.

– Hei, n-ai uitat ceva? țipă el. E vorba şi de fundul meu. Trebuie să plecăm. *Acum.*

– Uite-l! țipă ea frenetic. L-am văzut.

– Unde?

– Acolo. Jos. Arătă undeva. La naiba. Fumul l-a ascuns!

– Doamnă!

– *Uite-l!* îl vezi? Arătă în dreapta. Pilotul îşi lungi gâtul. Destul de clar, printre perdelele de fum văzu o figură agitându-şi amândouă brațele spre ei.

– Ei bine? țipă Daliah. Ce aştepți? Să coborâm să-l luăm!

– Nu putem coborî, insistă pilotul. Acoperişul nu ne ține.

– Atunci ce facem?

– E o funie în spatele scaunului tău. Aruncă-i-o. E deja legată.

Daliah scormoni în spate şi o găsi. Îi dădu drumul pe trapa deschisă.

– Ține-te bine! strigă pilotul şi îndreptă elicopterul spre locul unde se afla Najib.

Daliah se aplecă din nou. Unde era? Fumul nu era *atât* de gros. Trebuie să fie acolo. Trebuie...

Şi era acolo. Repezindu-se spre frânghie în chiar clipa când acoperişul de sub el începu să se crape, să se surpe, şi...

Ea se holbă jos cu gura deschisă de groază.

Se prăbuşea!

– Najib! țipă şi îl văzu sărind după frânghie.

Pentru o oribilă fracțiune de secundă îl văzu pe marginea unei imense gropi de flăcări, apoi se auzi un muget teribil, de parcă focul iadului ar fi explodat pe pământ Elicopterul se zgâlțâi şi se depărtă cu viteză de palat.

Daliah închise ochii strâns. *Prea târziu! O, Najib, Najib...*

Când elicopterul aterizâ la marginea pistei, încă plângea, refuzând să deschidă ochii. Pe măsură ce elicea se liniştea, auzi motoarele avionului în aşteptare. Acum nu i se mai părea important că scăpase. Îşi dori să fi murit cu el în flăcări. Cel puțin aşa ar fi fost împreună pentru totdeauna.

Mâini gentile îi desprinseră degetele încleştate pe rama trapei şi o voce blândă, familiară, spunea:

– Daliah! Daliah! Totul e în ordine acum, dragostea mea. *Dalieh!* Uită-te la mine, draga mea!

Inima ei se opri. Avea halucinații.

Brațe puternice o cuprinseră şi ea deschise încet ochii. Crema de camuflaj de pe fața lui se amestecase cu praful, iar părul şi sprâncenele îi erau pârlite, încât avea o figură de savant nebun electrocutat.

Pulsul i se accelerâ şi inima îi bătu nebuneşte. Deci *prinsese* capătul frânghiei! Scoase un țipăt de bucurie. *Trăia!* Şi, ca să şi-o dovedească sie însăşi, îşi aruncă brațele în jurul lui.

– Mai bine ne-am grăbi, îi întrerupse vocea pilotului. Jetul e gata de decolare. Daliah îşi depărtă capul de Najib şi privi avionul argintiu. Pilotul avea dreptate. Motoarele abia îl mai țineau pe loc.

Era pe tărâmul dragonilor.

Torentul de flăcări mugea ca o turmă de fiare şi lumina fierbinte era mai puternică decât o mie de sori explodând. Figuri de aur dansau în jurul lui Abdullah cu văluri parodiind îmbrățişările unei amante.

Ascultă mugetul flăcărilor ca pe un cor şi, prin perdeaua dansând în fața ochilor lui, zări strălucirea unei scări de aur şi, la capătul ei, în spatele norilor de abur camforat ai fântânii în fierbere, se aflau porțile de aur.

Porțile de aur ale Paradisului.

Era în extaz.

Exordiumul i se ridică în minte cu vocile unui cor ceresc. *În numele lui Allah. Atoateiertătorul. Slavă lui Allah,*

Dumnezeul creației, Atoateiertătorul, Regele Judecății de Apoi!

Indiferent de căldură, își împreună mâinile, întâmpinând flăcările ce începură să danseze în jurul manșetelor sale. Ușor, cu brațele întinse, se îndreptă spre scara de aur a Paradisului. Era plin de glorie și de durere, străbătut de valul unor orgasme nesfârșite. Simțea focul sfânt purificându-i sângele în fierbere, cuprinzându-i lacom picioarele.

Apoi cerul se prăbuși, scările tremurară, oceanele se uniră și toți dragonii se năpustiră mugind asupra lui.

Abdullah urlă nebunește cu carnea topindu-i-se de pe oase ca o ceară. În acea fracțiune de secundă dinaintea morții știu că fusese înșelat. Acesta nu era drumul spre Paradisul etern!

În acea zi a Judecății de Apoi, Allah îl aruncase în flăcările ladului veșnic.

*
* *

Zgomotul motoarelor se schimbă când avionul 727–100 începu să coboare printre șiruri de nori albi către Newark International. Zborul de aproape treisprezece ore de la Tel Aviv aproape se sfârșise. Fusese altfel decât toate celelalte zboruri ale lui Daliah – și ea zâmbi în sinea ei gândindu-se că acest stil de viață era unul cu care s-ar fi putut obișnui ușor și foarte, foarte repede. Ea și Najib petrecuseră cea mai mare parte a zborului în uriașul pat luxos din cabină. Ce alt mod mai bun de a traversa miile de kilometri decât făcând dragoste și dormind?

Totuși, era bucuroasă că va fi din nou pe pământ. Abia aștepta să ajungă la New York și să fie purtată în brațe de Najib peste pragul noii sale locuințe – patru etaje întregi din Trump Tower. Primul lucru pe care intenționa să-l facă

era să refuze tot ajutorul şi să se încuie acolo cu el pentru o săptămână întreagă. Doar ei doi.

Puțină odihnă le-ar prinde bine.

Ultimele cinci zile fuseseră epuizante. Circul pe care îl făcuse presa şi liniştea publicului, nunta amânată a lui Ari şi Sissi, iar în final părinții ei dăduseră o petrecere de logodnă pentru ea şi Najib. Fusese încântată că Tamarei îi plăcuse Najib şi recunoscătoare că majoritatea prietenilor părinților ei păruseră să accepte faptul că se mărita cu un arab, chiar dacă nu erau prea bucuroşi.

Şi apoi, când în sfârşit se urcară în avion, îşi împlinise dorința – să fie singură cu Najib şi să nu trebuiască să-l împartă cu nimeni.

Apropierea lui îi dădea o senzație de siguranță perfectă, senină. Oare se va simți aşa pentru totdeauna, sau era doar noutatea faptului că îl dorea alături de ea în fiecare secundă? Râse în sinea ei. Atâta vreme cât era al ei şi ea a lui, doar asta conta.

Se întoarse spre el şi îi prinse o mână între mâinile ei. El părea atât de frumos şi de blând şi totuşi, sub trăsăturile sale nobile era tare ca oțelul; dacă n-ar fi fost aşa, ea n-ar mai fi acum în viață. Pasionat, senzual, puternic; era bărbatul care putea fi el însuşi alături de ea. Nu trebuia să se teamă că cineva ar putea face vreodată greşeala să-i spună domnul Boralevi.

– Ştii la ce m-am gândit chiar acum? îl întrebă ea încet.

– Poate te-ai gândit la ce m-am gândit şi *eu?* replică el cu un mic râset viclean.

– Hmm. Ea zâmbi şi îl trase mai aproape. Aşa cred.

El oftă uşor.

– Din păcate, rezervoarele de combustibil sunt aproape goale. Un zbor de treisprezece ore e cam tot ce-şi poate permite avionul ăsta. Altfel, aş fi primul care să sugereze s-o luăm de la capăt în sens invers.

Ea îşi agită un deget spre el.

– În cazul ăsta, îmi rămâi dator!

– În clipa în care ajungem acasă, îi promise el fervent. Apoi zâmbi. Nu va dura mult. Vama e doar o formalitate, apoi sărim în limuzină, traversăm râul şi suntem în lift. Treizeci de minute. Poate patruzeci, depinde de trafic. Rânji din nou. Crezi că poţi să aştepţi atât?

– Dacă n-am încotro...

– Un mic comitet de primire se adunase la capătul terminalului după ce ieşiră din vamă.

– Iu-hu! Daliah! Strigă Brokklynez ascuţit venea de la Patsy Lipschitz, nici chiar zgomotul unui avion care tocmai decola nu-l putu înăbuşi.

– O, nu. Daliah păru cuprinsă de panică. Îi recunoscuse uşor pe Jerome şi pe Patsy, dar...

Se mai uită o dată. Privirea lungă îi dovedi că era într-adevăr Cleo, iar Daliah scoase un mic ţipăt de plăcere şi se repezi spre ea.

– Miss Cleopatra, dulceaţo! strigă îmbrăţişând-o şi râzând. Apoi se trase înapoi. Aproape că nu te-am recunoscut.

Transformarea pe care o suferise Cleo în ultimele trei săptămâni era uimitoare. Privirea vagaboandă a lui Cleo dispăruse, laolaltă cu părul cârlionţat şi pantalonii bărbăteşti şi tricourile care păreau cândva să constituie întreaga ei garderobă. De fapt, Daliah n-o văzuse niciodată îmbrăcată în rochie. Acum, văzând-o pentru prima dată îmbrăcată ca o doamnă, nu putu decât s-o privească, lovită ca de trăznet.

Cleo era o privelişte grozavă, de la turbanul negru subţire, cu o pană lungă ţâşnind în aer, la minunata rochie Jean-Louis Scherrer în indigo şi negru şi la mănuşile lungi, încercuite cu câte trei brăţări de aur la fiecare încheietură. Era chiar şi machiată şi încă de o mână de maestru, accentuându-i pometii înalţi şi exotismul nobil al ochilor ei uşor oblici.

Lui Daliah îi trebui un moment să-şi regăsească vocea.

– Ce ți s-a întâmplat? Ce-i cu ținuta asta modernă? Ce e, nuntă sau înmormântare?

– Ținuta asta, o anunță Cleo succint, sunt eu cea nouă. Îşi întinse gâtul lung, magnific şi flutură din gene. Ar fi bine să te obişnuieşti. Mă mărit în septembrie.

– Uau! Daliah clipi suspicioasă şi făcu un mic gest cu degetul. Nu mă lua aşa repede. Tu? Să te măriți? De când eşti tu genul gospodină? Nici măcar nu-mi amintesc să fi ieşit cu cineva după ce te-ai certat cu Serge. De el e vorba? V-ați împăcat?

– Femeie bogată, ştii că *el* e istorie antică.

– Femeie bogată? Daliah izbucni în râs. Credeam că eu sunt Femeia Albă.

– Ai fost până l-ai întâlnit pe Tăticul Dolăraşi ăsta de aici. Cleo îi zâmbi lui Najib şi spuse: Bună, frumosule.

Daliah o prinse de mână cu afecțiune.

– Cleo, fă cunoştință cu Najib; Najib, ea e Cleo, cea mai bună prietenă a mea, confidentă şi, uneori, sare pe rană.

Najib întinse mâna, dar Cleo o ignoră şi îl îmbrățişă şi îl sărută pe obraz.

– Şi el e Jerome St.-Tessier, de care ți-am vorbit atât, continuă uscat Daliah. Şi ea e Patsy Lipschitz, impresara mea. Şi... Daliah se încruntă şi se uită la Cleo după ajutor.

– Ăsta, spusă Cleo şi îl trase pe bărbatul de culoare mai în față, e Coyote.

Daliah se holbă la bărbatul înalt, apoi la Cleo.

– E acelaşi Coyote care...?

– Chiar acelaşi, încuviință Cleo fericită. Cum arată? Bine, nu?

Daliah îl privi pe Coyote mai de aproape. Trebui să admită că semăna întrucâtva cu vagabondul, dar era

imposibil să fie acelaşi bărbat. De fapt, arăta ca un manechin de casă mare.

Daliah era fascinată.

– Miss Cleopatra, dulceaţo, trebuie să mă scuzi. Mă simt de parcă aş fi în alt timp. Eşti drăguţă să-mi explici?

Cleo râânji.

– Ei bine, cât ai fost plecată, Patsy a venit să mă vadă. Se pare că vroia să mă stoarcă de informaţii în legătură cu tine, apoi şi-a amintit că voia să distribuie o puicuţă negresă într-un film, aşa că, înainte să-mi dau seama, m-a făcut să semnez un contract cu agenţia ei.

– Şi? o presă Daliah. A mers?

– O-o. Cleo clătină din cap mâhnită. Nu m-au vrut, dar aceiaşi producători fac distribuţia pentru un serial poliţist pentru televiziune şi, când m-am dus la audiţie, Coyote era cu mine şi l-au vrut pe el. L-au testat şi a obţinut rolul. Cum ţi se pare? Aşa că adio vagabondaj şi pipiţe şi salut, Hollywood.

– Daliah... Jerome o prinse de braţ şi o trase deoparte. Ca de obicei, părea prost dispus şi şifonat şi se întrebă ce naiba văzuse la el. Era destul de frumos şi nimeni nu ştia mai bine ca ea cât era de talentat. Dar pe lângă Najib arăta ca un câine vagabond.

– Trebuie să vorbim, îi spuse cu voce joasă. Înainte să faci ceva pripit, vreau să ştii cum văd eu... ăă... lucrurile. Se uită în jur. E vreun loc unde putem discuta între patru ochi?

Ea clătină din cap.

– Îmi pare rău, Jer. Tot ce ai de spus va trebui să-mi spui în faţa lui Najib.

– În regulă. Jerome nu păru prea entuziasmat, dar nu se lăsă. Mi-a fost dor de tine, ce dracu! Când Daliah nu răspunse, îşi privi vârfurile pantofilor, oftă şi ridică din nou ochii spre ea. Uite ce e, vreau să te întorci la mine. Am găsit altă alternativă de finanţare pentru film şi încă mai

putem trăi şi munci împreună. Ce zici? Ar fi ca în vremurile bune.

– Îmi pare rău, Jerome. Nu mai poate fi ca în vremurile de demult. Lucrurile s-au schimbat. *Eu* m-am schimbat. Sunt îndrăgostită de Najib.

Fu o nuanță de ironie crudă în râsul lui:

– Asta trebuie să fie o glumă! Mai întâi mă părăseşti fiindcă arabii au vrut să-ți finanțeze filmul şi acum vii şi-mi spui că eşti îndrăgostită de unul din ei? Ce naiba, Daliah. Nu sunt tâmpit, să ştii.

– Nici n-am spus vreodată c-ai fi, dar aşa stau lucrurile. Îmi pare rău, Jer. Zău îmi pare.

– Cățea, şuieră el şi îi întoarse spatele. Cu mâinile în buzunare se îndreptă spre ieşirea din terminal.

Patsy profită de ocazie ca să-şi facă loc în fața lui Daliah.

– Ai fost sclipitoare, păpuşico! croncăni ea. Strălucitoare! O prinse de brat şi începu să se depărteze cu ea. Ştii, răpirea asta a fost cea mai grozavă publicitate din câte au existat vreodată.

Daliah o privi țintă pe femeia uriaşă. Nu-şi putu crede urechilor.

– Pentru informația ta, Patsy, am trecut printr-un iad înfiorător. N-a fost publicitate şi nici vreun blestemat de film.

– Bineînțeles că n-au fost, fu de acord Patsy. Dar asta nu mai contează acum. Eşti în gura târgului. Subiectul fierbinte al tuturor. Telefonul meu sună ca apucat şi ofertele curg. Bolotsky de la Paramount îți oferă şase milioane ca să faci un film. *Şase milioane!* Un film cu Brando şi Hackman. Bineînțeles, Jerome a fost de acord să-l regizeze. N-aşteaptă răspuns. Nu-i aşa Jerome? strigă ea. El era departe. Asta înseamnă douăsprezece milioane pe an. Şi Karl Lorimar de la CBS Video îți oferă două sute de mii pentru astea... *Daliah!* Patsy o privi fix. Nu mă asculți?

Daliah oftă.

– O să mă gândesc, Patsy. Dacă mă decid să fac vreun un alt film, tu vei fi agentul, îți promit, în regulă?

– Daliah! Patsy păru gata să leşine. Ce încerci să-mi spui? Bineînțeles că o să mai faci alt film! Banii...

– Patsy, în câteva zile voi deveni una din cele mai bogate femei din lume. Câteva milioane vor fi un mizilic. Acum, *te rog...*

Jerome şi Patsy începură să strige atât de tare, încât nu se mai obosi să înțeleagă ce spuneau. Se lipi de Najib. Atunci văzură hoarda de fotografi, venind în fugă. Dallah privi în sus spre Najib.

El păru să-i citească gândurile. Aplecându-se s-o sărute, murmură:

– Putem s-o luăm înapoi prin vamă către avion şi am putea fi în aer în circa patruzeci şi cinci de minute. Asta înseamnă că vom fi pe yacht în alte treisprezece-paisprezece ore...

– ...şi nimeni nu ne poate deranja pe mare. Zâmbi strălucitor. Foarte interesant.

Râzând ca nişte copii, o zbughiră înapoi prin vamă către 727.

EPILOG

Pe 3 septembrie 1983 Inge îşi sărbători ce de-a 90-a aniversare. Ziarul local publică un articol pe prima pagină, folosind o fotografie de care ea se plânse amarnic, pretinzând că nu e posibil să arate *atât* de bătrână, iar când primarul veni s-o felicite, spuse: „Veniți înapoi când voi împlini o sută de ani". Nu pierduse nimic din vioiciune şi mintea îi era lucidă şi sclipitoare ca întotdeauna.

Nu trăsese nici un turist la motel în acea săptămână. Inge păstrase intenționat Motelul Sou'westerner liber, ca să-l poată avea la dispoziția prietenilor ei. Ca să-i descurajeze pe turiştii ce treceau pe şosea, ridicase pancarta cu „Nu avem locuri" şi în curând căsuțele erau pline cu oaspeții aleşi de ea. Din Tel Aviv sosiră Tamara, Dani, Schmarya, Ari şi Sissi şi cei doi copii ai lor; din Liban veniră părinții lui Najib iar Daliah, Najib şi fiica lor de aproape doi ani, Jasmine, sosiră din Manhattan.

Veniră toți în linişte, aproape pe furiş, cu avionul lui Najib, astfel încât presa să nu bage de seamă.

Urma să fie o petrecere în familie.

Fără chelneri, fără muzicieni şi fără oaspeți locali, cu excepția lui Otha, care fu singura concesie față de vârsta lui Inge, fiind acceptată cu bombăneli ca să se ocupe de motel. Petrecerea avu loc în cea mai mare încăpere – bucătăria lui Inge – şi toată lumea se înghesui înăuntru. Şiraguri de hârtie colorată fură atârnate pe pereți,

încrucişându-se pe tavan, iar Sissi îmbrăcă scaunele obişnuite de bucătărie în pânză, căci Inge n-ar fi visat niciodată să le înlocuiască. Daliah aranjă buchetele voluminoase de flori.

Selecţia felurilor de mâncare încălca toate graniţele. Sissi prepară specialităţile ei evreieşti – peşte alb şi supă de mazoh şi varză roşie – iar mama lui Najib prăji o pulpă de miel în maniera orientală şi găti o bistella. Otha adăugă puii prăjiţi în manieră sudistă, pâinea în formă de corn unsă cu ouă şi hot dogs pentru copii. Najib adăugă un platou de delicatese din Orientul Mijlociu şi două cutii de dimensiuni regeşti cu caviar, nisetru auriu cu aromă de alune şi belugă cenuşie, alături de o ladă de Dom Perignon din 1979. Tamara şi Daliah copseseră şi decoraseră tortul şi, chiar dacă nu arăta în întregime profesional – cu un munte de glazură alunecând la un capăt – toată lumea îl lăuda în extaz.

Toată ziua şi până seara târziu familia mâncă, se puse la curent cu noutăţile şi bârfele şi îi îndopă pe copii, sunetul obişnuit al englezei fiind punctat de accente exotice de arabă şi ebraică. Această familie era, la urma urmei, o miniatură a Naţiunilor Unite. Era al treilea an la rând când se adunau la Cape Cod să sărbătorească ziua lui Inge şi data de 3 septembrie devenise – neoficial, dar acceptat de toţi – data reunirii familiei. Inge, care nu avea legături de sânge cu ei, dar care era legată la fel de puternic de familia lor prin iubire, abia aştepta această ocazie, deşi după plecarea lor se simţea obosită şi bucuroasă să-şi regăsească liniştea. Dar neajunsurile vârstei nu se vor face simţite pentru încă o zi sau două. Între timp, se bucura de zgomot şi râsete şi îi răsfăţa pe copii fără ruşine.

O, dacă Senda ar fi putut fi aici, nu se putu abţine Inge să gândească. Cât de mândră ar fi! Clanul Boralevi se dovedise mult mai special decât şi-ar fi imaginat oricine. Îşi plimbă ochii peste toţi cei din bucătărie. Două generaţii

de stele de cinema – Sendei i-ar fi plăcut asta. Şi un miliardar, un arheolog şi Dani şi Schmarya... Senda şi Schmarya fuseseră prea tineri, reflectă Inge şi istoria conspirase să-i despartă. Dacă ar fi avut timp şi circumstanțele ar fi fost diferite, dragostea lor ar fi fost veşnică. Inge zâmbi către cei trei urmaşi. Jasmine, Ruth şi Asa. Ei erau viitorul şi numai Dumnezeu şi timpul vor spune ce vor deveni ei, iar ea se gândi: O, vor, deveni cineva, cu siguranță. Nu-i nevoie să-mi fac griji din cauza asta. E în genele lor.

În ochi i se adunară lacrimi şi-i păru rău din nou că Senda nu putea participa la sărbătoare şi simți dragostea tuturor. Dar poate că spiritul ei *se afla* aici, invizibil şi nedetectabil. Cel puțin aşa spera Inge.

– Inge! se aplecă Daliah spre ea. Doar nu plângi!

Ochii albaştri ca florile de in ai Ingei străluciră când îşi ridică fața.

– Doar mă cunoşti destul ca să nu crezi aşa ceva, Daliah! declară ea cu indignare.

Daliah o sărută cu afecțiune pe obraz.

– Apune soarele şi mergem toți la o plimbare pe plajă. Vii sau nu?

– Într-un minut, murmură Inge, întorcând capul şi dorindu-şi să rămână singură ca să-şi sufle nasul şi să-şi şteargă ochii înainte de a deveni subiectul de îngrijorare al familiei.

Otha rămase în cabină, pregătit să aprindă lumânările de pe tort la întoarcerea lor, iar restul o porniră agale pe plajă, desculți, cu câinele Ingei, Happy, împroşcând apa în fața lor sau vânând bucățelele de crengi risipite. În larg, o ambarcațiune mare plutea înmuiată în culorile spectaculoase ale apusului şi Sissi i-o arătă lui Ruth în timp ce Asa o trăgea de fusta umflată de vânt ca să-i atragă atenția.

Inge privi înduioşată peisajul şi micul lor grup. Sissi şi copiii ei păreau desprinşi dintr-o pictură. Sissi arăta ca una dintre mamele bronzate şi telurice din perioada

timpurie a lui Picasso. Pielea ei arămie se datora orelor petrecute pe şantierele arheologice şi prestigiul ei de specialistă în reconstituiri se consolidase după descoperirile din Samaria.

Privirea lui Inge alunecă spre Ari. În ultimii trei ani, fizicul soţului lui Sissi se împlinise, nu mai avea zvelteţea aceea de coardă fragilă, dar încă era deosebit de frumos. Nu mai era un băieţandru, ci un bărbat care se simţea bine în pielea lui. Urca treaptă cu treaptă în ierarhia parlamentară israeliană.

În faţă, Daliah şi Najib mergeau unul lângă altul; el ţinând-o de umeri şi ea cu mâna pe talia lui, cu picioarele în apa înspumată. Cealaltă mână a lui Najib o ţinea pe Jasmine, care stătea pe umerii lui, ţinându-l de păr. Inge dădu din cap pentru ea. Daliah şi Najib se potriveau. Pentru a nu-şi primejdui căsnicia cu absenţele lungi cerute de cariera fiecăruia, Najib şi Daliah se mutaseră la Londra timp de două luni cât duraseră filmările la ultimul ei rol. Mariajul lor se întemeia pe implicare, dragoste şi respect reciproc.

Cerul şi valurile reflectau rotunduri de aur. Marginile dantelate ale talazurilor se rostogoleau neputincioase la marginea ţărmului. Aşa e şi viaţa, gândi Inge. Fiecare din noi e un val format dincolo de orizont şi apoi lăsat liber să-şi găsească drumul până când va ajunge la ţărm. Zâmbi cu auzul legănat de vuietul mării şi de ţipetele pescăruşilor. Pentru o clipă, timpul se strânse şi i se păru că nisipul e o întindere de zăpadă, dincolo de care se înalţă palate. Toate semănau şi i se păru ciudat că trebuiseră să treacă atâţia ani ca să înţeleagă asta. Evenimentele trecutului i se păreau încheţoşate, mult mai puţin periculoase şi sfâşietoare decât atunci. *Amintiri.* Avea atât de multe... Schmarya, atât de tânăr şi nechibzuit; Senda, prinsă în reţeaua strânsă a plasei prinţului Vaslav, forţată să aleagă între a-l salva pe Schmarya şi a-l pierde şi a-l ucide şi a-l pierde. Renunţând la moştenirea şi religia ei

pentru o viață pe scenă. Captivând Petersburgul în anii aceia frenetici de dinainte de revoluție. Geneva... New York... Hollywood. Succesul incredibil al Tamarei, pierderea dureroasă a lui Louis şi apoi revenirea fericită la moştenirea şi religia abandonate de mama ei. Şi acum Daliah, atât de pasionată în convingerile ei şi totuşi dornică de a încălca toate regulile pentru a se mărita cu bărbatul iubit. Inge clătină din cap. Trecuseră atâția ani şi amintirile dureroase n-o mai răneau; timpul şi clipele fericite le reduseseră la o povară suportabilă.

Viața continua.

Noi generații de valuri îşi începeau drumul spre țărm.

„Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, Inge să trăiască. La mulți ani...!

Luminile din bucătărie erau stinse şi lumânările de pe tort sclipeau vesele. Din nou, Inge avu senzația că timpul se condensează. Candelabre străluceau bogat pe coridoarele castelului, da, tortul părea reflectarea unui candelabru de cristal...

Vocea Tamarei o întrerupse din visare:

– N-ai de gând să sufli în lumânări?

Inge îi aruncă o privire severă:

– Tamara, nu mă lăşi să le privesc arzând? De câte ori crezi că voi mai avea ocazia să văd un tort de ziua mea?

Dar zâmbi şi se aplecă să stingă lumânările în aplauzele şi ovațiile celorlalți. Toți o ajutară să sufle, cu excepția lui Daliah.

Imediat după ce se stinseră, lumânările sfârâiră puțin, apoi se aprinseră şi mai strălucitoare. Daliah îşi puse o mână peste gură să-şi înăbuşe râsul.

Nedumeriți, ceilalți se aplecară peste tort şi suflară şi mai tare. Lumânările se stinseră. Apoi se aprinseră din nou vesele.

Daliah râdea cu atâta poftă încât îi curgeau lacrimi pe obraji. Ceilalți suflară a treia oară, deja cu toții. Le trebuiră

cinci minute ca să-şi recapete respiraţia după şocul lumânărilor-surpriză.

După ce râsetele se potoliră, urmă ritualul şampaniei Dom Perignon. Lujerele de cristal fură umplute şi înmânate tuturor, doar părinţii lui Najib, fiind strict musulmani, primiră un amestec de apă minerală şi suc de mere.

Najib îşi împinse scaunul şi se ridică, înălţând paharul.

– Aş vrea să vă propun un toast, spuse el, privind-o pe Inge care, în ciuda faptului că era măgulită, îi aruncă o căutătură sever. Să bem pentru o doamnă cu totul deosebită, bunica adoptată a familiei noastre, datorită căreia ne-am adunat astăzi aici...

Îşi ridică şi mai sus paharul.

– Dacă vreodată a existat o doamnă pe cinste, aceasta e Inge Meier!

– Ura! Ura! strigă Tamara.

Ciocniră paharele şi toţi sorbiră încet şi apreciativ. Şampania era dintr-un an bun, seacă şi brumată.

– Mulţumesc, Najib, spuse Inge îmbujorată.

Apoi se aşeză la loc şi-şi arcui sprâncenele cu exasperare glumeaţă:

– Dar să ştii că nu trebuia să exagerezi. Mă faci să mă simt aşa de *bătrână.*

Şi se aplecă să-i atingă braţul.

– Pentru Inge, rosti la rândul lui Schmarya, ridicându-se cu paharul în mână şi cu mâna proptită în şold. Ai ţinut familia unită în vreme de război şi revoluţie, la bine şi la multe rele. Fără tine am fi risipiţi în cele patru zări şi când spun că-ţi datoram totul, ştim cu toţii că nu e o exagerare.

Îi zâmbi şi amândoi se înţeleseră din priviri, întorcându-şi gândurile spre trecut. Amândoi o vedeau pe Senda. Amintirile îi atingeau durându-i, atenuate de trecerea timpului, dar totuşi vii, de parcă ea ar fi plecat de câteva zile, nu de peste şase decenii. Senda părea că

valsează dincolo de raza privirii, ca o adiere a unui duh nevăzut.

Unul câte unul se sculară cu toții și ținură toasturi. Apoi se tăie tortul și fu împărțit pe farfurii cu marginile aurite. După ce gustară, toți îi aduseră Ingei cutii cu cadouri frumos ambalate, pe care trebui desigur să le desfacă de față cu toți. Era o atmosferă de Crăciun. Inge părea copleșită.

– N-ar fi trebuit să vă agitați atât! îi certă ea, plângând de fericire. Dar mă bucur atât de mult că ați făcut-o!

Blitz-urile fulgerară și camerele video începură să înregistreze aniversarea. Deodată, Jasmine se înfățișă în mijlocul lor, cu fața mobilă, simțindu-se evident încântată să fie centrul atenției.

Privind-o pe nepoțica ei durdulie, Tamara fu nespus de mișcată.

Darul acela natural de a juca în fața camerei, fără să fie deranjată de spectatori.

Clătină din cap ca să-și înlăture emoția. Prestația Jasminei crea atmosferă, fetița începuse să-i imite pe Smurfi, personajele ei preferate de desene animate. Tamara o privea minunându-se.

Talentul de a imita fără efort.

Afinitatea naturală dintre ochiul camerei și artist.

Ochii aceia vioi, privind în jur să vadă dacă îi captase pe toți.

Tamarei i se făcu pielea de găină. O privi uluită pe Daliah. Daliah își ridică sprâncenele și se întoarse spre Inge, care înțelesese și ea. Cele trei femei o priviră pe Jasmine și apoi se uitară din nou una la alta. Era oare posibil? se întrebau tăcute.

Când Jasmine termină, Inge o strânse la pieptul ei veșted.

– S-ar spune că ai talentul Boralevi, șopti ea cu un zâmbet.

Mângâie părul lucios şi negru al fetiţei cu mâinile ei îmbătrânite.

– Ţine cont, s-ar putea să fie prea devreme, dar găsesc la tine urme din Senda, Tamara şi Daliah, tânără domnişoară. Ce spui? vrei să devii o stea de cinema?

Vraja clipei îi încălzea pe toţi. Ca atrase de un magnet, Inge, Tamara, Daliah şi Jasmine se înlănţuiră una pe alta cu braţele.

Suntem verigi ale aceluiaşi lanţ, gândi Inge fericită, cu ochii aburiţi. Vezi, Senda? Eşti şi tu aici. O parte din tine trăieşte mai departe în fiecare dintre noi, aşa cum o parte din noi va trăi mai departe în amintirile Jasminei, ale copiilor ei şi ale urmaşilor ei. Aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna.

– Hai, vino cu mătuşa Inge, îi şopti ea Jasminei. E târziu şi trebuie să facem nănică. O să ne ghemuim una lângă alta şi o să dormim grozav, nu?

O luă pe fetiţă de mână.

– Şi o să mergem odihnite la cumpărături mâine dimineaţă. Mătuşa Inge o să-ţi cumpere o rochiţă formidabilă.

Tamara şi Daliah zâmbiră după ele. De-a lungul anilor se schimbaseră multe, dar când Inge era foarte, foarte emoţionată, încă mai vorbea engleza cu accent.